

Öğretmenlerin Kaleminden

15
TEMMUZ

Adana	Aynur GÜNEŞTEKİN	KAFDAĞI'NIN BEKÇİLERİ	10
Adıyaman	Yusuf UYUR	DİRİLİŞ: 15 TEMMUZ	12
Afyonkarahisar	Nurhayat ÜNGÖR	BİR BİN GECE (15 TEMMUZ)	15
Ağrı	Mehmet KAYA	KANLI GÖMLEK	19
Aksaray	Emrullah KAVLAK	BU VATAN BİZİM	21
Amasya	Halil KATMÉRLİKAYA	MİNARELERDEN GELEN MESAJ	24
Ankara	Turgay GÜMÜŞ	TEMMUZ ATEŞİNDE ÖLÜMSÜZLÜK DERSLERİ	30
Antalya	Pınar YILMAZ	15 TEMMUZ DESTANI	36
Ardahan	Gürsel ÇİLOĞLU	ÖMER	41
Artvin	Murat NERGİZ	HÜRRİYET MUŞTUSU: 15 TEMMUZ DEMOKRASİ ZAFERİ	43
Aydın	Dilek ERDOĞAN YALÇIN	15 TEMMUZ BİR DESTANDIR	46
Balıkesir	Ahmet ALTINSOY	HAINLIĞIN SALASINI OKUDUK	49
Bartın	Engin KÖSTEKÇİ	DESTANLAŞAN GECE 15 TEMMUZ	51
Batman	Recai ÖZCAN	UYANIŞ	53
Bayburt	Betül Sabriye YEREBASAN	HER DARBE ÖLDÜRMEZ	54
Bilecik	İlhamı ATAK	DİRİLİŞ DESTANI	56
Bingöl	Halim CAV	AĞLAYAN VE GÜLEN İKİ YÜZ	58
Bitlis	Maviş BAYRAM	VATAN BİZE EMANET	60
Bolu	Selami ÖZKAN	BİR TEMMUZDU	62
Burdur	Müfiye ÇELİK	15 TEMMUZ ZAFERİ VE DEMOKRASİ BAYRAMI	63
Bursa	Nesrin BAYRAM	KUTLU DİRENİŞ	67
Çanakkale	Abdurrahman ÇALIŞKAN	DÜN-BUGÜN	68
Çankırı	Serhan ATABEY	BİR İŞGAL GİRİŞİMİ	73
Çorum	Ferit İNCEL	15 TEMMUZ RUHU	75

Denizli	Figen KIR	EN UZUN GECE	80
Diyarbakır	Abdullah DOĞRU	TAHA RUHLU VATAN FEDAİLERİ	82
Düzce	Zekeriya HİKMETUMUT	PLANLAR BOZULUYOR!	84
Edirne	Arzu ULAŞTIR	MAZİDEN ÂTİYE SESLENİŞ	89
Elazığ	Murat SERKAYA	ZİNCİRLERİ KIRMAK	91
Erzincan	Kübra KARABIÑA	SENİN İLİNİ VE TÖRENİ KİM BOZABİLİR?	95
Erzurum	Hatice AKBLUT	UÇURTMA VE GRİ	97
Eskişehir	Selman ŞEN	MİLLETİN GÜCÜ	100
Gaziantep	Ayşenur KARASU	BİR TÜRKİYE DESTANI	102
Giresun	Leyla YAYLA	TARİH SÜZGECİNDEN ZAMANA BAKIŞ	106
Gümüşhane	Muhammet ARSLAN	BİRLİĞİMİZİN DARBEYLE İMTİHANI	112
Hakkari	İlkay YILMAZ	15 TEMMUZ 2016 DARBE GİRİŞİMİ	114
Hatay	Sinan BOZKURT	TARİHİN AKIŞINI DEĞİŞTİREN KAHRAMANLIK DESTANI	124
Iğdır	İbrahim GÜNEŞ	KALPTE İMAN AKILDA VATAN	127
Isparta	Üzeyir YILDIRIM	NÖBETÇİ MİLLET	130
İstanbul	Süleyman DAMA	BÜYÜK HEDEF	132
İzmir	Firdevs ÇATALKAYA	VURULDUK	139
K.maraş	Bekir KIRMIT	TEMMUZU YARIM BIRAKANLAR: GÜLEN YÜZÜN PERDE ARKASI	142
Karabük	Mustafa SEYLİ	TÜRKİYE’M BENİM CENNETİM	149
Karaman	Hasan ÖZYER	DİRİLİŞ RUHU	151
Kars	Murat AYBİRDİ	“DENEME”SEYDİNİZ	154
Kastamonu	Hatice SARITAÇ	VATAN BANA EMANET!	157
Kayseri	Ömer UZUN	MİLLET OLMAK	159
Kilis	Hanifi ÇIRKİNOĞLU	KARA KAPKARA BİR GECE	161

Kırıkkale	Kadri Raşit AKDENİZ	DENEME! OLMAZ! YILDIZLAR SÖNMEZ!	163
Kırklareli	Nevzat YÜKSEL	15 TEMMUZ DARBE GİRİŞİMİ VE ÖĞRETMENLİK	165
Kırşehir	Nejdet YILDIRIM	ALLAH DE KALK EVLADIM	168
Kocaeli	Emine YILDIZ	BÜYÜK OYUN VE GERÇEK ZAFER	174
Konya	Hakan FİŞNE	DARBEDEN DEMOKRASİYE	176
Kütahya	Arzu YAĞBASAN ASLAN	DİNLE EY DÜNYA!	179
Malatya	Cumali YILDIRIM	VATAN, KAHRAMANIN SİNESİ	181
Manisa	Murat AKTÜRK	KARDELEN	186
Mardin	Ali KAYIKCI	HOŞ SEDA	187
Mersin	Filiz ŞENER	AY YILDIZLI VATAN	193
Muğla	Ertuğrul AYLAK	15 TEMMUZ GECESİ	195
Muş	Hicri ÇETİN	O GECE	197
Nevşehir	Harun ÇOLAK	15 TEMMUZ RUHU	199
Niğde	Ahmet Hakkı YANMAZ	15 TEMMUZ	202
Ordu	Yahya DOĞMUŞ	15 TEMMUZ BİR MİLLETİN YENİDEN DİRİLİŞİ	204
Osmaniye	Harun ÇÖRTEN	15 TEMMUZ	209
Rize	Gökçe DEMİREL KAYIKCI	UYANDI ÇOCUK	211
Sakarya	Fatma ÖZAYTÜRK	KARANLIK BİR GECE DEN AYDINLIK BİR SABAHA	214
Samsun	Zübeyde SAHA	FİLİZLENEN TOPRAĞIM, ŞAHLANAN BAYRAK	216
Siirt	Özgül ALTINGÜL	ONLAR KİMLER? DÜĞÜNE Mİ GİDERLER?	218
Sinop	Hasan KÜÇÜK	ŞAHADET GÜLLERİ	221
Sivas	Hanife DÖNER	İMANLI ÇILGIN TÜRKLER	224
Şanlıurfa	Alaaddin GÖL	GÖRÜNMEZ YILDIZLAR	229
Şırnak	Sevil GÜNDÜR	UYANIŞ... VE DİRİLİŞ...	231

Tekirdağ	Tuncay ŞAHİN	15 TEMMUZ AKŞAMI	235
Tokat	Ali BAL	15 TEMMUZ DIRLIŐ DESTANI	237
Trabzon	Mahmut AYDIN	KİRLETTİNİZ/KİRLENDİNİZ	243
Tunceli	Gürkan BULUT	BİR MİLLETİN YENİDEN DOĞUŞU "15 TEMMUZ"	247
UŞak	Alime KARADAĞ	DEMOKRASİ VE MÜCADELE GECESİ 15 TEMMUZ 2016	249
Van	Erhan ŞİMŞEK	TEMMUZ HARDIR, TEMMUZ GÜLİZARDIR	251
Yalova	Selda ALTAN	HİÇ, YOK, MEVCUT	254
Yozgat	Turan ERSUNGUR	15 TEMMUZ VATAN NÖBETİ, HALKIN DİRENİŞ DESTANI, VATAN AŞKININ HİKÂYESİ	257
Zonguldak	Pınar KAMAR	MİLLETİMİN DESTANI	259

Aynur GÜNEŞTEKİN

Adana Yüreğir Sunar Nuri Çomu Anadolu Lisesi

KAFDAĞI'NIN BEKÇİLERİ

Sıcak bir temmuz gecesi... Yüreğim gecedен daha sıcak. Dilimde, sevdiğim türkülerin hüznü dolu ezgisi... Ruhuma katık ettiğim nağmeleri dostlarla paylaşmanın sevinci... Sonra bu geceye ansızın düşen, gecedен daha kara bir haber... Kör bir bıçak gibi inlete inlete geceye değen sessizlik... Şaşkınlık, endişe ve korku...

İnanmak ne zordu; bu çağda, böyle bir zamanda halkın iradesinin yok sayılmak istenmesine. Gönümüz razı olur muydu, milletin onurunun zedelenmesine? Kabbullenmek mümkün müydü, devletimizin ne olduğu belirsiz odaklara sunulmak istenmesini? Başında beklemek zordu, dibi görünmez bir kuyunun. Ve cevabı hiç kolay değildi “Şimdi ne olacak?” sorusunun.

Gökten ay yarısı düştü, gönüllere gecenin kararı. Öyle kapkara bir geceydi. Sessizlik dilimizde kurumuş bir heceydi. Karanlığı yırtan iki seda bozdu bu kör sessizliği. Önce liderimizin “Demokrasimize sahip çıkın.” diyen cesur sesi, sonra mana iklimlerinden geceye ışık ışık yağın sela sesleri. Bu seslerin büyüyle, zihnimizdeki sisler dağıldı birden. Bu, bir ve beraber olmanın çağrısıydı ve yankısını gönüllerinde duyup coşacak milyonlar vardı. Şu Sakarya, şu Seyhan, şu Kızılırmak! Boyun eğer miydi bu karanlık gidişe? “Yorgunum akmam.” der miydi deli Fırat? Ya Töroslar, ya Ilgaz? Geçit verir miydi bu hainlere?

Ne zaman üstümüze kara bulutlar çökse, ne vakit hain bakışlar şimşek şimşek çaksa göğümüzde, önce Allah’a güvenir, sonra memleket sevdalılarına özenirim. İşte bir kadın! Nene Hatun’dan yadigâr. Şurada bir ihtiyar! Tükenir mi Sütçü İmamlar? Ve bir çocuk, daha on beşinde, akranlarının ismi Çanakkale Şehitliği’nde. Zulme siper olup bir destan daha yazdılar hece hece. İsimlerini gönüllerimize “kahraman” diye kazıdılar o gece.

İşte ülkem, işte milletim! “Vatan namustur.” der yüreğim. Dilimizden düşmeyecek bir türküdür o. Sevdası hiç bitmeyecek bir şiir. Uğrunda şehitler verdik şehir şehir. Dilime Akif’in nefesinden bir şiir gelir:

“Asım’ın nesli diyordum ya, nesilmiş gerçek.

İşte çiğnetmedi namusunu, çiğnetmeyecek.”

Ellerinden öperim, memleket türküleriyle beşik beleyen annelerin. Geleceğini vâtan sevgisiyle besleyen öğretmenlere selam ederim. Ve sonsuz selam olsun memleketinden vazgeçmeyecek çocuklarıma, gençlerime. Öykülerini yazdım, çocuk yüreğimin en masum sesiyle:

“Söylenmemiş bir ağıt dudaklarında

Göz yaşların donmuş al yanağında.

Söyle, benim için mi, ey güzel ana?

Türk evladı kurban bu vatana.”

Vatanım, ulu çınarım! Dört mevsimini yüreğimde saklarım. Seni yaprak yaprak, çiçek çiçek gönlümüzde yeşerttik. Toprağına su verip köklerinde dirildik. Hangi hoyrat eller kırabilir dallarını? Kimseler solduramaz nazlı baharlarını. Gölgede yemyeşil rüyalara daldım. Dallarına renk renk ümitler astım. Öyle parlak, öyle diri. O kirli eller silemez renklerini.

Düşman bir değil, bin de yetmez saymaya fakat madde mahkûmdur manada boğulmaya. Yaşamak maddeye sahip olmak değildir. Var olmak cihan sofrasında, başköşeye bencilce kurulmak da değildir. Yaşamak zerreden küreye bakmaktır. Asırlarca verdiğimiz o kutlu savaştır.

Düştü sanılan “yaralı aslan” nasıl da kükreyerek kalktın ayağa? Şimdi çağlıyor sesin küçük sulardan koca ummanlara. İmanı olmayan inanmaz ki bu tezada.

Ben bir öğretmenim. Hainlere karşı göğsü iman dolu bir siperim. İncincımdan alırım gücümü. Hiçbir fâniye kul köle değilim. Bilim aynasında ilmim kadar varım. Dünya denizine özgürlüğüm ile akarım. Bir elimde iradem, bir elimde benliğim. Hiçbir zaman rotasından sapmayacak dümenim. Paslanmış fikirler demir atamaz limanlarıma. Kimin gücü yeter, kim set çekecek yollarıma?

Ve analar, babalar! Yine pusuda bekliyor hain kucaklar. O kucaklar ki ateş dolu. Önce tatlı tatlı okşar sonra sinsice sarar ruhunu. Yanmasın gençliğimiz, kararmasın gelecek. Haydi, beraber bozalım bu oyunu.

Ben kadın,

Ben anne,

Ben öğretmen,

Ben bir vatan evladı. Bilinsin ki hainler geçemez yolumuzdan. Namahrem dilleri tadamaz suyumuzdan. Kim yan bakarsa toprağıma, suyuma; bir canım var, o da yeter - seve seve... - vatan yolunda.

Ey gökyüzünde süzülen kuşlar! Yürekllerimiz Kaf Dağı kadar. Otuz değil milyon kuş konar oraya. Hiç bitmeyecek bir sevdamız var. Geçer Peygamber'in gül bahçesinden, bir Anka heyecanıyla yine doğar küllerinden

Yusuf UYUR

Adiyaman Hüsni M. Özyeğin Anadolu Lisesi

DİRİLİŞ: 15 TEMMUZ

Tarihimiz boyunca bu coğrafyada pek çok ihanet gördük. Bunların çoğunu kitaplardan okuduk. Bu vatanın ekmeğini yiyen insanların, düşmanlarımızın oyunlarına gelerek nasıl olur da böylesi alçaklıklara kalkıştığına şaşırдық, üzüldük. Böylesi ihanetlerin geçmişte kaldığını insanımızın artık bunca tecrübeden sonra böylesi alçaklıklara aldanacağına hiç ihtimal vermedik. Yanılmıştık...

Emperyalist güçlerin taşeronluğunu yapan hainler dün de vardı, yarın da olacak. Bunun en son örneğini 15 Temmuz 2016'da gördük. Fakat bu seferki çok daha sinsî ve yıkıcı oldu. Türk-İslam tarihinde beş büyük fitne saysak, sanırım bu 15 Temmuz kalkışması bu sıralamada kendine rahatlıkla yer bulur. Millî Mücadele'de dahi bombalanmayan meclisimizin bombalanması, insanlarımızın tankların altında göz göre göre can vermesi ve tüm bunları canlı yayında izlemek bizim neslimizin bu hayatta yaşayacağı en büyük acıydı belki de... Bu milletin dışından tırnağından artırarak aldığı uçaklarımızın, silahlarımızın, tanklarımızın namluları bu aziz milleti hedef aldı. Fakat bu üniformalı teröristlerin hesaba katmadıkları bir şey vardı. Sayın Cumhurbaşkanımızın basireti ve bu aziz milletin imanı... Korkup sineceğimizi sananlar, belediye süs havuzundan abdest alıp şehadete hazır olan yiğitleri, iki kez tankın altına yatan Sabrileri, kamyonuyla darbecilerin yamacına dikilen Şerife teyzeleri, eşyle çoluk çocuğuyla helalleşip meydanlara inen vatansever Türk milletini hafif almışlardı.

Peki neden? Bir F-16 pilotu yetiştirmek o uçağın maliyeti kadar bir külfet gerekmektedir. Bir askerin, akademisyenin, öğretmenin yetişmesi bir o kadar maddî mânevi fedakârlık ister. Milletimiz bunu hak edecek ne yaptı? Tek suçu iyi niyetli olmak mı? Milletçe gösterdiğimiz iyi niyeti acizlik olarak gören aldanmışlar ne kazandı? Kocaman bir hiç... Oysa asıl kazanan biz olduk. Çünkü yanı başımızdaki Suriye örneğinden yola çıkarak vatansızlığın ne demek olduğuna canlı şahidiz hepimiz. Bu aldanmışlar bize, elimizdeki şeyin ne kadar değerli olduğunu hatırlattı aslında, şüphesiz kader-i ilahî de bunu murat etti. Kadere emniyet eden kederden kurtulur, düsturunca bu elim hadise millet olarak uyanışımıza, silkin-

memize vesile olması cihetiyle hayırlıdır. Ne de olsa insan birçok değeri ancak kaybetmeyle yüzleştiği zaman anlayabiliyor. Bugün Mehmetçüğimizin gerçekleştirdiği Afrin harekâtının temelinde de 15 Temmuz'da halkımızın gösterdiği yeneden diriliş ruhunun öz güveni olduğunu muhakkak.

1960 ile 1980 darbecilerinin gittikleri yoldan yürümeyi hayal eden bu ihanet çetesi, başkomutanının öncülüğünde üzerindeki ölü toprağını atıp yeni bir dirilişin fitilini ateşleyen Türk milletinin direneceğini asla tahmin etmiyorlardı. Oysa Çanakkale'de Seyit Onbaşı neyse 15 Temmuz'da Ömer Halisdemir oydu, Kut'ül-Amare'de Fahrettin Paşa kimse 15 Temmuz'da Zekai Aksakallı Paşa oydu, Millî Mücadele'de Kuvayı Millîye ruhu neyse o gece sevdikleriyle vedalaşıp şehadete koşan kahraman ruh aynıydı.

Her ne kadar iki yüz kırk dokuz kere canımızı alsalar da bu darbe girişimi sadece ülkemizde değil tüm İslam âleminde yeni bir dirilişe sebep oldu. Müslüman ülkeler başta olmak üzere tüm dünya gördü ki toprağın üzerinde şerefsizce yaşamaktansa toprağın altında şerefiyle şehit olmayı göze alan bir milletin diz çöktürülmesi mümkün değil. Bu elim olay üzerimizdeki ataleti atmamıza, yeniden daha güçlü dirilişimize vesile olmuştur. Bu yönüyle yıllar geçtikçe milletimizin 15 Temmuz gecesi yaptığı kahramanlıkların büyüklüğü daha da iyi anlaşılacak. Ülkemizdeki sağduyu sahibi tüm insanların birleştiği ortak nokta bu darbenin vatanımızı bölmeye, parçalamaya yönelik dış destekli alçakça bir teşebbüs olduğudur. Gerçekleşmesini hayal ederken bile tüylerimizi diken diken olduğu ihanet girişiminin başarısızlığının tek nedeni çıplak elleriyle tankları durduran, bu ülkenin gerçek sahibi vatansever Türk milletidir. Elindeki al bayrakla arabasını tankın altına sokan, kurşunlara siper olan, otuz beş gün boyunca meydanları boş bırakmayan, hainlerin kullandığı jetler kalkmasın diye tarlasındaki ekini yakan kahraman halk tarihte emsali görülmemiş bir destan yazmıştır. Bir film senaryosu olsa senaristin abarttığını düşüneceğimiz sahnelere tüm dünya şahit oldu o gece. Bu millet çok hain görmüş lakin hepsini de günü geldiğinde tarihe gömmüştür. Toplumumuzun ortak vicdanı; tarihini bilmeyen, milletini tanımayan, bu paslı yürekleri tarihin çöplüğüne atmıştır. Geleceği hoş bir sada bırakan ise o temiz vicdan sahibi serden geçen vatandan geçmeyen cevher gibi bir imana sahip olan aziz Türk milletidir.

Hazreti Davut (Aleyhisselam), küçücük bir çocuk iken elindeki sapanla korkudan kimsenin savaşmak istemediği Calut'un karşısına çıkıp onu elindeki sapan taşı ile öldürdüğü zaman gücün pazıdan önce yürekte olduğunu öğretmişti bize. 15 Temmuz'da da gücün tankla topla tüfekte değil, yürekte olduğunu sokaklara dökülen milyonlarca vatan evladı bizzat ispatlamıştır.

Unutulmamalıdır ki insanın bu dünyada kapladığı alan gövdesi kadar değil, yüreği kadardır. Eline aldığı taşları İsraili katil sürüsüne fırlatan Nobel ödüllü

Edward Said, kendisine neden taş atıyorsun diye soranlara: “Çocuğum bir gün bana, baba savaşta ne yaptın? diye soracak olursa ona alçaklığa, haksızlığa karşı taş attım diyeceğim.” sözleriyle insanlığın ölmediğini ortaya koymuştu. 15 Temmuz 2016’da vatanı için, demokrasi için sokaklara dökülen milyonların çocukları: “Baba, sen 15 Temmuz gecesi ne yaptın?” diye sorduğunda: -Evladım, ben vatanım için bayrağım için demokrasi için namlusunu, vatanın namusuna dikmiş tankların karşıda elimdeki al bayraklarla çıplak ellerimle dikildim, diyebilme onuruna sahip nice kahramanlar gördük o gece.

1917’de Şerif Hüseyin, nasıl Kudüs’e ihanet edip İngilizlerle ittifak ederek arkasında onursuz bir isim bıraktıysa 15 Temmuz’da da Fetö ve onun avanesi değil şimdi, on yıllar geçtikten sonra bile bu kara lekeyi alınlarından nesiller boyu silmeyeceklerdir.

Tarihin dilinden düşmeyecek bir destana imza atan, demokrasisine, ülkesine, bayrağına sahip çıkan milletimizin 15 Temmuz’da tüm şer odaklarına verdiği mesaj açık ve nettir:

Topunuz gelin! Yastığımızın altındaki al bayraklarımızla biz burada olacağız.

Nurhayat ÜNGÖR

Afyonkarahisar TOBB Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

BİR BİN GECE (15 TEMMUZ)

Son günlerde içimde tarif edemediğim tedirginlikle karışık bir huzur vardı. Son yıllarda büyüyen, gelişen, güzelleşen ülkem in hâlini kıskanan şer güçlerinin huzur bozma oyunlarının tedirginliği.

Caddelerde, sokaklarda, okula giderken, alışveriş merkezlerinde mutlu insan yüzleri, mevsimin ve havanın güzelliğiyle iyice neşelendirmişti Afyonkarahisar'ı. Çok şükür Allah'ım diyordum ülkem ne kadar güzel. Son on yılda yapılan çalışmalarla, ülke kalkınmasıyla çocukluğumda hayalini kurduğum bir hayatım vardı. Eşim, çocuklarım, bahçeli bir evim, arabam, mezun ettiğim meslek sahibi olan öğrencilerim, meslektaşlarım, vefakâr öğrencilerim vs. Çocukluğu İstanbul varoşlarında geçen biri için oldukça iyi bir hayat. Sade ben değil benim kuşağımın hepsinin de hayallerinin çoğunun gerçekleştiğini konuşuyorduk arkadaşlar arasında. İstanbul da geçen çocukluğumda, akmayan su, yanmayan elektrik faturalarını ödediğimiz, otobüsler grevde olduğu için ayaklarımız şişene kadar eve yürüdüğüm öğrencilik yılları, toplanmayan çöplerin pis kokusu ve görüntüleri, hafızamdan silemediğim çocuğuna kitap alamadığı için Boğaz Köprüsü'nden atlayarak intihar eden baba. Ben, ben olmadan yaşadığım, biz olamadan yaşadığımız 28 Şubat'lar yeni Türkiye'de yoktu artık. Dilimde ve kalbimde Ya Rabbi bizi o günlere döndürme. Hele bir de Ortadoğu da savaşın parçaladığı mülteci aileleri gördükçe binlerce şükür hâlimize...

Uzun zamandır görmediğim, Ankara'da oturan, üniversite arkadaşım dan gelen telefon o gün çok mutlu etmişti beni. 15 Temmuz'da Çay Kasabası'ndan yeğenine gelin alacaklarını söyleyerek düğüne davet etti. Düğünde her şey olması gerektiği gibi mutlu ve eğlenceliydi. Bir ara Ankara misafirleri suratlarında donuk bir ifadeye bürünerek birbirlerine bir şeyler anlatmaya başladılar. Geleneksel bir çatışma durumu galiba, dedim. Kim bilebilirdi ki yıllardır kardeş olarak yaşayan insanlar, metrolarda, havalanlarında, yollarda üzerinde asker forması ve ellerinde düşmana sıklaması gereken silahlarla gövde gösterisi yapıyorlar. Televizyon da haber

olmadan daha telefonlardan darbe oluyor, tanklar yürüyor söylentileri. Nasıl olur, kim darbe yapıyor, kime, nasıl cevap bulması zor söylentiler. Düğün alanı neşenin yerini sessiz, tedirgin ve hüzünlü bir havaya bıraktı. Ben de arkadaşım gibi inanamıyordum, inanmak istemiyordum. Erken biten bir düğünden eve dönerken yollardaki şaşkın insan kalabalıkları, benzinliklere yığılan arabalar, bankamatik kuyrukları bir şeylerin ters gittiği gerçeğini bir tokat gibi çarptı yüzüme. Zamanda yolculuk yapıyordum sanki dikilen bir binanın bir anda yerle bir olması gibi. Her yer toz bulutu, bulanık ve ifade içermeyen suratlar. Şaşkındım eve vardığımızda televizyonu açtığımızda yüzü buz kesilmiş spikerin darbe haberini okuması, Boğaz Köprüsü'nü kesen askerler, halkın bölük bölük kışlalara, havaalanına, köprülere koşması, üzerlerine açılan ateşler, tankların insanların üzerine yürümesi, helikopterden açılan ateşler... Ya Rabbi bunları yapan benim insanım, askerim miydi? Olamaz benim askerim vicdansız olamaz, düşmanına bile merhamet eder. Her şey film sahnesi bütün bunlar gerçek olamaz. Televizyona inanamazken, televizyondan gösterilemeyen görüntüler sosyal medyadan yayılmaya başladı. +18 diyordu çoğu video. Tankların ezdiği, uçaklardan açılan ateşle vurulan kafaları ezilmiş, karınları deşilmiş Orta Anadolu'dan görüntüler. Ya Rabbi biz daha ne olduğunu anlamadan canını ortaya koyan aslan yürekli insanların çakallar sürüsüne karşı koyması... Diyordu ya Âkif

“Ne büyüsun ki kanın kurtarıyor tevhidi...

Bedir'in aslanları ancak bu kadar şanlı idi.”

Kalbim ve nefesim bensiz çalışıyor bugün. Yaşananlar birer illüzyon hatta halüsinasyon olmalı. Bu sahneler kardeş dediğimiz kallesin, kardeşimi kırdığı benim ülkem mi? Annem ve babamın ölümünden beri bu kadar ağladığımı, ameliyatlarda aldığım narkozdan beri beynimin bu kadar uyuştüğünü hatırlamıyorum. Eşim Afyonlu vatanseverler olarak meydanlarda. Cıvıvırlarını kanatlarının altına alan tavuk edasıyla çocuklarım kollarımın altında. Gözlerim açık kâbuslar görüyorum. Filistinlilerin bir sabah evlerinden zorla çıkarılıp öldürülmesi, topraksız, vatansız bir hayat. Saatler geçmiyor...

Hayat durdu, saniyeler geçmiyor, ekranlarda savaş sahneleri bin bir gece güzelliğinde masallar değil bu, bir bin gece zorluğunda korkunç ve geçmeyen sonu tahmin edilemeyen bir zaman. Artık biz de Suriye, Mısır, Irak, Libya vb. yıkılan yok olan Müslüman ülkelerden birimiydik?

Bitsin bu saçmalık kim bu kara yüzlüler? Aylardır ülkemizin huzurunu bozmak için sınıra terörist yağın, taciz ateşi açan, bombalı terör saldırıları yapan şer güçler sizleri biliyordum. Ama bizden gibi görünüp sizden olanları...

Biz kahraman bir milletiz, İstanbul'u fethettik, Kurtuluş Savaşı'nı kazandık. Çanakkale Zaferi bizim. Biz şehitlerin kanlarında çiçekler açan bir ülkemiz. Şanla, şerefle çok can verdik ama vatanımızı vermedik. Aklımdan jet hızıyla geçen düşünceleri, geceyi yırtan jetlerin sesi darp etti. Canım ülkem içindeki rengi kaçırmışlar seni bir gecede nasılda kararttı? Kışlardan gelen çatışma haberleri, ne oluyor, kim kimden, benim askerim nerede? Mehmet'im yapma diyordu yaşlı bir amcam bacağına kurşunu yemeden önce. Askerim Mehmet'im, o silah benim. Ne güzel kardeşlerim var. Vatan savunması sadece üniforma ve silahla yapılmıyormuş. Sözüyle, bedeniyle duvar oldular zalimlerin önüne. Geçit vermediler bin yıllık kirli emelleri olan küffarın sözde askerlerine.

Halkın gözyaşı seli yağmur oldu rahmet bulutlarında. Kararan geceye kurtuluş habercisi bulutlar. Önce Cumhurbaşkanımız görüldü ekranlarda, kalpleri rahatlatan konuşmasıyla. Sonra gök gürlüdü birden, şimşekler çakarak karabulutları dağıtan kara yağız komutan, korkusuz delikanlı. Gerçekten de anlayamayan dimağlara göre delikanlı. Öleceğini bile bile geçit vermeyen, sonun başlangıcını şهادetiyle belirleyen, adı tarihe kazınan Ömer Halisdemir. Kuyruklu bir yıldız gibi peşine binlerce yıldız da katarak yanarak geçti ışığıyla. Yıldızların kimi yandı, kiminin ışığı azaldı. Yıldız yağmuruna eş o eşsiz terennümüyle verilen salalar beklenen müjdenin çağırısı oldu. O gece gözü yaşlı şehit ve gazi yakınlarının yüzlerinden oluşan puzzlda ülkemizin yüzü güneş gibi sıcak ve aydınlık bir güne büründü. Kahramanları bitmeyen ülkem Dünyaya bir kez daha söyledi kendine has sözünü:

“Şehitler ölmez, vatan bölünmez.”

Tarihimizin belki de en abes gecesinin bilançosu; Bir gecede tam iki yüz kırk dokuz şehit, yüzlerce gazi, hain ruhların, kandırılmış hayatların cezaevinde biten sonu. Yüzyıllık kirli emellerden birinin kanla yıkanması, babasız anasız evlatlar, evlatsız ana babalar... Canıyla, malıyla, zorlukla aldığı arabasıyla, ürün alacağı tarlasını hiç düşünmeden ateşe vererek darbenin seyrini değiştiren çiftçi amcamla, tankın önüne yatan mülteci kardeşim ve kandaşlarımla, eşini, çocuklarını evde bırakarak şehadete koşan abilerim, kardeşlerim, bacılarımla, daha çocuk yaşta babasıyla köprüye koşan Abdullah Tayyip'le, burası er meydanı diyen vatansever yiğit kardeşlerimle, eğer haince bombalanarak yok edilmeseydi aslan kükreyişini gösterecek olan Gölbaşı'ndaki Polis Özel Harekâtımın şehitleriyle, vatan evladı bir kez daha tarih yazdı. Bu ülkenin hiçbir bedele satın alınamayacak gerçek sahipleri olduğunu öğrettiniz bize. Vatan sevgisini sadece sözle ve şiirlerle değil özünde yaşayan insanlar olduğunu gösterdiniz bize. Anladık ki bu ülkede yiğitler tükenmez. Fetih ruhu, Ça-

nakkale ruhu bitmez. Yıllar geçse de sahneler hep aynı. Hak ve batılın bitmeyen savaşı, aradaki tek fark figüranları. Gözler ve yürekler bu kez daha uyanık, aylarca tutulan nöbetler ecdada layık. Bir gün yeşil sancağın altında nür yüzlerinize bize gülümseyecek kadar size layık olabilirsek eğer ödediğiniz bedellerin boşa gitmediğini görmeniz duasıyla haklarınızı helal edin. Emanetiniz emanetimiz olsun. Rabb'im bir daha böyle bir gün doğmasın ülkeme. İmtihan olacaksak ta ülkemizin üzerine çöreklenen şer güçlerin karabulutlarını dağıtacak olan fırtına yürekli kahramanlarımızı eksik eyleme.

Ülkem ve Ümmetimiz adına

- “Şu kopan fırtına Türk ordusudur Ya Rabbi;
- Senin uğrunda ölen bu ordudur Ya Rabbi.”

Mehmet KAYA

Ağrı Doğubayazıt Muhammed Celâli Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

KANLI GÖMLEK

Kerîm kitabımız Kur'an'da, "Ahşenü'l-Kasas" diye geçen bir kıssa vardır. Ağabeyleri tarafından haince kuyuya atılan bir peygamberin hikâyesidir. Bu peygamber ki Allah'ın inayeti ile kuyudan kurtulmuş, Mısır'a sultan olmuştur. Bu uğurda güzelliğini, ahlakını Züleyha saltanatını, itibarını, ömrünü feda etmiştir. Bu peygamber ki Hz. Yusuf (a.s.)'tur.

Hani bir gün kardeşleri Yusuf'u gezmeye götürmüştü. Yusuf'u kıskandılar; hırsın tuzağına düşüp şeytana uydular. Kardeşleri Yusuf'a hainlik etti. Yusuf'un, ağabeylerine olan iyiliğini, saflığını suiistimal ettiler. Kardeşlerini kuyuya atıp, babalarına: "Yusuf'u kurt kaçırıldı. Bizde, bir bu kanlı gömlek kaldı." dediler. Hz. Yakup, sevgili oğlunun kanlı gömleğine sarılıyor, kokluyor evlat hasretini dindirmeye çalışıyordu.

Bu arada Hz. Yusuf kuyuda hain bir karanlıkla mücadele ediyordu. Belki üşüyordu, acıkmıştı, babasını özliyordu; ama umudu vardı, kuyudan çıkıp özgürlüğüne kavuşacaktı. Allah'ın emirlerini yerine getirecekti. Sabır ve dua sayesinde Rabbim onu kuyudan kurtardı ve Mısır'a sultan eyledi.

15 Temmuz 2016 günü, işte Yusuf yürekliiler, karanlık kuyulara atılmak istendi. Her şey planlanmış, hainler az sonra sahneye çıktılar. Düzeni sarsmaya, bozmaya ve yıkmaya çalıştılar. Karşılıklarına çıkan vatanseverleri; on beşlik delikanlıları, altmışlık ihtiyarları, fırtınalı gecelerde eşini güvenli liman gibi bekleyen ev hanımlarını, mürüvvetlerini göremeyen âşıkları, beyleri, hanımları kısaca önüne çıkan tüm Yusuf'ları, dipsiz kuyulara atmak istediler. Kimilerine şehadet makamı nasip oldu, Sevgili Peygamberimize komşu oldu, kimileri de gazi olup fani hayatta Türkiye'nin sultanları, gözbebekleri oldu.

Yusuf yürekliiler hainliğe, tüm vücudunu bin tonluk bombalara, tanklara siper ederek "Dur!" dediler. Canlarını, cananlarını gözleri görme-

di. Vatan sevgisi her şeyden üstün geldi. Gerçek kahramanlar tüm ülkeye kendilerini gösterdiler. Çünkü bu Yusuflar, darbe karanlığının cennet vatanına nelere mâl olacağını bizden daha iyi biliyorlardı.

Hamdolsun Allah'a hainler gayelerini ulaşamadılar ve karanlığın yerini aydınlık alınca ihanetin bedelini ağır ödediler. Şimdi bize düşen vatan için şehit düşen, yaralanan vatandaşlarımıza yakışır bir istikbal olmaktır. Doğusuyla, batısıyla, kuzeyi ve güneyi ile ırki ve kavmî değil de insana insan olduğu için değer verip bu ülke için, milli irade için daha çok çalışmaktır. Çünkü vatan için yaşamak da vatan için ölmek kadar şerefli dir. Şehitlerimizin kanlı gömleği de biz gençlere, bedeli kan ile ödenen vatan toprağının yadigârı olsun.

Emrullah KAVLAK

Aksaray Ahmet Cevdet Paşa Sosyal Bilimler Lisesi

BU VATAN BİZİM

Akıllara zarar bir gece yaşandı memleketimde 15 Temmuz gecesi. Şehrin semalarında alçaktan uçan jetler, amaç halka korku vermek, boğazda kapatılan yollar, mesaj “istersek ülkeyi ikiye böleriz, kimse engel olamaz.” kurşunlanan Milletın Meclis Binası, ülkenin yönetiminde yetkili insanlara verilmek istenen mesaj, “Sizin yetkinizi tanımıyoruz.” yollara çıkarılan askerî araçlar, mesaj açık” Bize engel olanı ezeriz.” bombalanan özel harekât merkezi, amaç kendilerine en çok zarar verecek askerî bölüğü baştan imha etmek, TV’de yayınlanan iğrenç bir haber müsveddesi, yüzsüzlüğün son noktası, mesaj vatansever bir kalbi titreten türden, “Artık bu ülke bizim.”

Peki ne oldu? Mesajlar yerine ulaştı mı? Bekledikleri sonuç gerçekleşti mi? Hayır, yüz bin şükür ki tam tersi oldu kırk yıllık sabotajın neticesi.

Merhum ve mazlum Menderes ve arkadaşları idama mahkûm edildikleri ve asıldıkları süreçte ses çıkarmayan ve yine öyle davranacak zan edilen bu millet çoluk, çocuk, genç, ihtiyar, erkek, kadın, emekleyen, tekerlekli sandalye kullanan binlerce vatan sevdalısı ülkesinin sokaklarını, meydanlarını doldurdu, işgal edilmesi planlanan topraklarını yine kendi adına sahiplenerek rüşünü ispat etti. Hainlere mesken olmuş askerî tesisleri kuşattı “Sipere yatmayı bilmez.” denilen bu milletin insanı, tankları durdurmak için “Elimde G3üm yoksa bedenim var.” deyip tankın önüne yatmak, vatan millet aşkından başka ne ile izah edilebilir?

“Askerin karşısına çıkacak sivil inisiyatif yoktur.” diyen hain bir zihniyete iki yüz kırk dokuz şehit, mukaddes kanlarıyla “VARDIR!” yazdı yaratıldığı vatan toprağına düşerken. Allah biliyor ki o şehitlerin bedenleri kanlarıyla bayrağı çevirdikleri toprağı öperken,

ruhları öldüklerinden habersiz hainlerin kurşunlarına koşuyordu. Bizim milleti tanıdığını iddia eden profesör lakaplı diğer bir cahil, "TV'de alt yazı şeklinde bile sokağa çıkma yasağı geçse, bu millet dışarı çıkmaz, imamlar aynı avludaki camiye geçmez." iftirasında bulundu. Benim milletim ise değil alt yazı, jet uçakları, tanklar, hâinlerin ellerindeki silahlar 'Evinde kal!' diye tehditler savururken indiler gökten iner gibi meydanlara. Müezzinler çınlatırken semayı salalarla, ışıklandı camiler gecenin tamamında; dua makamında namazlarla. Nerede görmüş bu fani dünya üzerlerine doğrultulmuş tank ve silah namlularına doğru yürüyen silahsız sivil halkı? Hangi millet şahit olmuş, yanındaki arkadaşının bedeni toprağa kavuşup ruhu göğe uçarken geri dönmeyi ar sayıp düşmana karşı ilerleyen silahsız kahramanları? Bu topraklar şahit oldu işte o insanlara, şehadetin en makbulü olan zalime karşı kıyama durmasıyla. Ezelden beridir hür yaşadığını, ebediyen hür yaşayacağını hainlerin o karar-mış yüzlerine haykırmasıyla.

Bizi bilmeyenler elbet şaşıracaklar, lal kalacak dilleri, kırk yıllık mizansenin anlayamayacaklar bir gecede bitirilişini. Ezeriz bu milleti, yıkarız bu devleti zan ettiler, heyhat! Ancak bilemediler; biz işte o milletiz, yıkılmayız, yıktırmayız devletimizi sönmeden vatandaki-en son ocak!

O gece bu aziz milleti en iyi tanıyan Cumhurbaşkanımız'dı. Milletinin vatanını asla bırakmayacağını bilen, tarihimizden tevarüs edip ruhlarımıza nakşedilen "Ya gazilik, ya şehadet!" mefkûresini harekete geçirip şüheda fişkırın bu mübarek topraklar için nöbete çağırın ve milleti ancak yine milletin kurtaracağını bilen oydu. Ve koştu şehit oğlu şehitler

-yeniden tarif edilen- meydan muharebelerine. Bir tarafta zulmün ve batılın inşa ettiği çelik zırhlı duvar, karşısında iman dolu göğüslerden teşekkül etmiş serhatler var. Bakın şu ablama, tek başına silahlı hainlerin karşısına çıkmış. Bakın şu teyzeme, şoförlüğünü kendi yaptığı kamyonu insanları almış, muharebeye gidiyor. Bakın şu baba oğula, kol kola girmiş Cennete koşuyorlar. Bakın sırtına bayrağını kefen niyetine asmış yiğitlere. Birinin bir bacağı yok, koltuk değneğine dayanmış, diğerinin iki bacağı yok, sandalyesinin tekerlerini çeviriyor. Arkadan bakınca dalgalanan iki bayrak görünüyor sadece ve vatan sevgisinin -hadisin tarifyle- imandan gelen cisimleşmiş halini gösteriyorlar. Gidişatlarından belli ki dünyaları alsalar da vermeyecekler bu cennet vatani. Vermediler! Vermedik! Vermiyoruz! Vermeyeceğiz! Çanakkale'deki ecdadımızın kahraman-

liğına bakıp da Asım'ın neslini onlarda müşahede eden Mehmet Akif merhum eminim o geceyi görseydi yitip gittiği zan edilen o neslin aynen devam edip memleketimizin her köşesinde yaşadığına kanaat getirirdi. Cumhurbaşkanımıza 'Kaçıp, gitti.' şeklinde iftira edenler kaçıp gittiler emir aldıkları hain başının masum kanı akan ellerini öpmeye. Gidin, hepiniz gidin! Bu vatanın toprağından beslenip bu vatana ihanet eden herkes gitsin. Kalbinde Allah, din, iman, vatan, millet aşkı olanlar kalsın sadece bu cennet vatanda. O kimseler ki Akif'in müjdesine tam inanmış, vücudunu alçaklara karşı vatani için siper ettiği demde Hakk'ın vadettiği günlerin yakın olduğuna iman etmiş, bastığı yerleri Cennetin kapısı bilmiş, canından, cananından, tüm varından aziz bellemiş, ezan sesleri dinmesin diye kendinden vazgeçmiş, en kıymetli ata mirası olarak vatanını savunmak için şehit olduğu vakit ecdadının huzuruna alnı ak çıkacak olmanın inancıyla dolmuş ve bu uğurda dökülecek her damla kanını helal etmişlerdir. İşte bu kimselerdir ki dinimizin, imanımızın en yüksek makama koyduğu şehadete vuslatı, milletimizin hamurunda fazlasıyla mevcut namusu muhafaza ahlakı ile birleştirip vatanını namusu bilip namahremden şiddetle sakınmayı en büyük görevi bilmiştir. Bu ahlakın milletimizde bozulmadan kaldığına şahit olmak ne büyük bahtiyarlıktır.

15 Temmuz gecesi ve tehlikenin hazır beklediği, devam eden günlerde, devletimizin yıkılması için fırsat bekleyenlerin hevesleri kursaklarında kalmış, bizim için dua eden kardeş ülkelerin şükür duaları arşa varmıştır. Allah o duaları ve bizim o dualara liyakatimizi daim kilsin inşallah. "Biz bir ölürüz, bin diriliriz!" sözünü fazlasıyla milletimiz adına ispatlayan 15 Temmuz; dünya durdukça milletimizin vatan aşkının, istiklal ve istikbal sevdasının, cesaretinin ve düşmanlar karşısında dik duruşunun sembolü olarak anılacaktır.

Halil KATMERLİKAYA
Amasya Macit Zeren Fen Lisesi

MİNARELERDEN GELEN MESAJ

Şehrin ortasına tanklar sürülerek millete gözdağı verilen ve bin yıl süreceği söylenen 28 Şubat dönemi... Peygamber ocağında, dönemin soğuk rüzgârına hâliyle karşı duran, mert ve sevilen bir komutanımız vardı: Bir gün, bölük içtimasında cebindeki kalemi çıkartarak: “Kalemsiz gezmeyin, kalem taşımak medeni olmanın gereğidir.” demişti.

Semavi Ferman’da kaleme yemin edilirken, Nebevi Kelam’da aynı mizana konmuştu ulemanın mürekkebi ile şühedanın kanı. Kalem, hakikat ehline yâr ve yardımcı olmuştur. Şirki silen tevhit nuru, asırlardır kalemlerle kâğıda; minarelerle gökyüzü sahifesine yazıl gelmiştir. Bir kalem gibidir Türk mimarisinin zarif minareleri. Minarelerle gökyüzü sahifesine yazılan iman hakikatinin çekirdeği, manevi rahmet olup yağar vatan toprağına. “Kur’an Mekke’de indi, Mısır’da okundu, İstanbul’da yazıldı.” sözüyle, İstanbul’un nişanı olan minareler arasındaki benzerlik dikkati çeker tefekkür âleminde.

Minarenin hâl dilinde olan doğruluk ve ilan ettiği hakikat, kalemin mürekkebine sirayet ederse minarelerden yükselen hakikate kendini feda eden şühedanın kanı ile halis bir kalemin mürekkebi mahşerde kardeş olur. Bir çocuğun gözünde minare eğri kalmasın diye, olmayan eğriliği bile incelikle doğrultan mimarları yetiştirmiş bir medeniyeti, insanlık adına incelikle inşa edecek halis neferler yeniden ihya olmanın temel taşları değil midir?

Kalem tutmaya başlayan bir elin yazdığı ilk harf ile minarede ilan edilen ilk harf aynı harftir. Hz. Ali, “Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum.” derken, marifetullah ile doğrulmuş bir harfi kastetmiş olamaz mı? Acaba bütün bunlar bir tesadüf müdür? Tesadüf kelimesi bile tesadüf değildir. Minarelerden yükselen hakikat, kâinatta bir nokta kadar dahi tesadüfe yer olmadığına inanılır.

Minareler, hak için gerilen yaydaki ok gibidir. Hak ehli, okunu yaşatmak için atar. İnsanları, minarelerden yükselen ilahi mesajdaki huzura davet eder. Hakikatin ilanına engel olunmadığında yay gerilmez. İlahi hakikat gönüllere tebliğ edilir. Minareleri bir yönüyle günümüz asrının okları olan

füzelere benzetirim. Bu füzeler; hakkın elinde mazluma güven, zalime korku verir. Batı'nın batıl güçleri, kurak coğrafyanın yağlı suyuna göz dikip okyanusu kirletecek günahlarını dünyanın ortasına dökemez. Bir virüs gibi örgüt türetip ülkeleri huzursuz etmekten çekinir. Bağdat ve Halep gibi kadim şehirlerin yakılıp yıkılması, Moğol zulümüyle kan ve mürekkep akan Fırat ve Dicle'yi hatırlatır bizlere. Minareleri inşa ettiğimiz gibi insanlık adına minareyi hatırlatan ve atmosferi aşarak beşeriyetin ufkuna yön verip insanlığa hizmet eden teknolojileri inşa etmeliyiz. Böylece her bir ağaç ve taş dile gelip arkasındaki bozguncuyu söyleyip nebevi kelamı tasdik edecektir.

Tarih, 15 Temmuz! Vatan sathındaki minareler dile gelmişti. Bülbüllerin sesi kaskatı bir gecenin ortasında, en koyu karanlıkta geliyordu. Oysaki bülbüller seherde öterek yeni günü müjdelerdiler. Anadolu coğrafyasından semaya salalar ve tekbirler yükseliyordu. Düşman, ruhu satılmış münafık bedenlerde gizlenerek peygamber ocağına sızmıştı. Minarelerden yükselen bülbül sesleri ihanet karanlığındaki düşmanı ilan ediyordu. Düşman, sinsice bir kısım beyinleri ele geçirerek milletin en gözde emaneti ile bu aziz milleti vurmaya başlamıştı. Kendi milletini düşman, düşmanı dost gören devlet içindeki kanserli hücreler birer Kabil olmuştu.

Müslüman'ın bedeni düşmana esir olabilir fakat ruhu asla esir olamaz. Hainlerin, "Yurtta Sulh" denilen o yalancı mumu gecenin ortasına ulaşıyordu ihanetin karanlık sabahında, kahraman milletimiz için; ölüm izzet, yaşamak zillet olacak, ırmaklarımız kuruyup kan ve gözyaşı akacaktı. Allah korusun! Düşman, algısı bozulmuş beyinlerde gizlenip bin yıldır Hak'ın bayraktarlığını yapan asil milleti fitri yörüngesinden saptırmanın hesabını yapmıştı. O gece düşmanın gözünde salası okunan bir millet ve ümmet, bir anda kulağına ezan okunan çocuk gibi yeniden doğmuştu.

Hainler, fethin emaneti payitahtta güzel ülkemin boğazına dayanıp Millî Mücadele'nin şehrinde millî iradenin tecelli ettiği mekânlara alçak uçuşla bomba yağdırdı. Milleti korkutacaklarını zannettiler. Başkent, en kara günlerinden birini yaşarken, millî irade külli iradeye teslim olup o kara gün gündüz olduğunda en çok sevenler tarladaki mahsulünü yakan kahramanlardı çünkü memleket kazandı. Memleket: Kahramankazan'dı.

Batılın kini virüs gibi ihanetin piyonlarına bulaşmıştı. Iradelerini düşmana satıp onların kinini satın almışlardı. Dünyanın dört bir tarafına önden giden atlılar(!) nasıl bir U dönüşüyle kendi devletine ve milletine kurşun sıkıyordu? Bu, tarihin gördüğü en büyük "mankurt" saldırısıydı. İşte yarım asra yakındır sahte gözyaşıyla tarih sahnesinde oynanan "Hasan Sabah" tiyatrosu.

Koca bir imparatorluğun vefatında yedi düvel Boğazlarımıza dayanmış, zulme uğrayanlar Anadolu'ya göç ediyordu. O kara günlerde istikbalen müjde verenler vardı. Bir asır sonra Anadolu yine ana olmuş; komşumuz,

akrabamız, Çanakkale’de neferimiz olan kurak coğrafyanın mazlumlarıyla dolarak, İslam’ın en son kalesi haline gelmişti. Halep, Antep’in kapısını çalmıştı. Kapıdan mı kovsaydık o mazlumları? Halep’in mazlumları yanlarında 15 Temmuz’da hissettiğimiz dualarını getirmişlerdi. Bu dualar, sahibi gibi uğursuz olan bedduayı bozguna uğratmıştı. Vatansız kalmânın ne demek olduğunu onlardan öğrenmiştik. Alınan bu dersle vatan, hain ellere düşmekten kurtarılmıştı. 1400 yıl önce Mekke’den Medine’ye hicret eden nebevî nur, bu kez Anadolu’ya hicret ediyordu sanki. Bu hicrete biz kapımızı açarken İlahi Kudret 15 Temmuz’da milletimize zafer kapısını açmıştı. Sala ve ezanlar dünyayı aydınlatacak güneşin Anadolu’dan doğacağını müjdeliyordu. Millet inizzeti, ihanet zilletinin köprüden geçip Anadolu’yu işgaline etten duvar olmuştu.

15 Temmuz’da minarelerdeki bülbüller gecenin en katı karanlığında yeni bir günü müjdeliyordu. Gece bir anda minarelerden yükselen hakikatin nuru ile aydınlanmıştı. Minarelerdeki ilahi nidayla, kaderin ötesindeki kâderden ve göklerden gelen kararla; temiz kalplerde cesaret ateşi yanmış, et ve kemikler tanklara karşı, çelikten bir set olmuştu. Çinlilere, uzaydan görülen taş setleri yaptıran bir millet, yeri geldiğinde kendisi et ve kemikten set olup en hayasız bir akına, istiklal ruhundan aldığı dersle göğsünü siper etmişti.

“Arkadaş, yurdumu alçaklara uğratma sakın,

Siper et gövdeni, dursun bu hayasızca akın.”

Demire karşı bedenler sipere dönüşürken umulmadık bir anda minareler, ihanetin can damarına saplanan bir süngü olmuştu. On yedi yıl önce Başkomutanın bedelini ödediği mısraların ruhuyla minareler süngü, müminler askerdi. Millet, yedi düvelin arkasında olduğu canavarlaşmış koskoca bir ihanet devini bir anda devirdi. Artık, devir yeni bir devirdi. Çanakkale’nin 250 bin neferi, cenk meydanında koca bir devrin hüsnü hatimesi olurken 15 Temmuz’un 249 eri ise, yiğitlik meydanında kahpe dünyanın öncüsü “Herkülvarî” fitneyi küle çevirip beşer ömrünün son demlerinde, insanlık bahçesinde açacak güllere müjde eri olmuştu.

Bu ülkede yıllardır şehitler babaları tarafından cennete yolcu edilirdi ama bu kez öyle olmadı. Yağan yağmurda Başkomutanla yola çıkan bir baba, “Havz-ı Kevser’den içmek için millet ordusuna evladiyla katılmıştı. Peki, son durakta kim uğurlayacaktı onları? Milletine sevdalı, milletin baş gazi olan Başkomutan, babayla oğlunu yolcularken boğazı düğümlenmişti. Bu kez sözü geçmiyordu Başkomutanın! Gözyaşı söz dinlemiyordu. İtaat etmiyordu Başkomutana! Gönülden gelen halis gözyaşı isyan ediyordu. Kime isyan ediyordu peki? İsyancı başının sahte gözyaşına! Halis gözyaşı kazanırken haris gözyaşı kaybetmeye mahkûmdu çünkü bu Allah’ın kanunuydu.

Bu halis gözyaşlarının arkasındaydı bütün bir millet!

Bu sayede kurtulmuştu ihanetin pençesinden bir devlet!

Yürek çeşmesinden akan sularla iki gözünü birden uğurlamıştı bir baba. 249 kahramanımızın cennet bileti kabile-hâlinde kesilmişti. Gecenin karanlığında salaları okunup yeni günün aydınlığında cennet güllerini koklarken 2 bini aşkın kahraman gazimiz, cennete bir adım kala dünyada kalmanın hüznü içindeydi. O ne güzel dillere destan, gıpta edilecek bir karşılanmadı! Gül Kokulu Nebi, bütün şehitlerle birlikte, 15 Temmuz'un gül rengine boyanmış şehitlerini karşılıyordu. Minarelerden gelen mesajla, bütün bir millet, şehadete bunun için koşmuştu demek!

“ Baba ne oldu biliyor musun? / Peygamber alınlarımızdan öptü./ Şehitlere dedi ki:

Kardeşlerinizi tebrik edin,/ Bunlar benim garip şehitlerimdir.”

Dünya savaş tarihine emsalsiz bir kahramanlık destanı eklenmişti. Bütün bir millet, meydanlarda bir aya yakın silahsız bekleyişle Anadolu kışlasının nöbet eri olup geceyi gündüze katarak kıyam etmişti. İhanetin karanlığı mağlup olmuştu. Yeni bir günün şafağında, meydanlardaki kıyamda secdeye vardığında, bir kubbe vaziyetini almıştı müminler. Bir elif gibi göğe yükselen minarelerden gelen mesajla milletimiz birlik sırrında cemaatin ne demek olduğunu bütün dünyaya göstermişti. Böyle bir cemaate, şerre kukla olan sahte bir cemaat galip gelemezdi.

Kefeniyle yola çıkan Başkomutan, cesaretini bir kez daha ispat etmiş, “İşte meydan işte millet!” daveti, korkuyla birlikte hainlerin kalbine saplanmıştı ok gibi. Düşman şoktaydı. Sağır ve dilsiz olmuştu. Yarım asırlık planları birkaç saatte çökmüştü. Velilik ve delilik hamuruyla yoğrulan milletimiz, ihanetin arkasında duran ve elinde mazlum kanı olan devlere gecenin karanlığında meydan okuduğunu yeni günün ışığında fark edince, daha bir yürekten yankılanmıştı tekbirler!

Bu aziz millet, mazlum gönüllerden aldığı dualarla mazlumların umudu olmuştu. 15 Temmuz Millet Destanı'na seviniyordu; Afrika'nın sömürülen mazlumları, Ortadoğu'nun perişan edilen halkları, Kudüs'ün mazlum ve asil bekçisi Filistin, Asya'nın cesetleri parçalanmış yetim coğrafyası Arakan... Mazlum coğrafyaların ve mağdur edilmiş milyonların duasının kabulüydü 15 Temmuz! Yeni günün rengi, bütün renkleri insanîyet renginde, isteyeni hakikat renginde buluşturan fitratın rengi olacaktı.

Biz öyle büyük bir milletiz ki, Anadolu evimiz, beş kıta vatanımız, hak yolunda birleşip mazluma umut olan insanlık, dünya kulübesinde ailemizdi. Mazluma kucak açan milletimiz, umum vicdanların sesiydi. Milyonlar, imanıla külli iradeye teslim olup tevhit sırrında bir ve diri olmuştu. 15 Temmuz gecesinin derin karanlığında milletimizi, zilletin derin

çukuruna düşmekten bir inayet eli kurtarmıştı. Başkomutan “Ya millet ya zillet!” diyerek bu tehlikeyi önceden sezmişti.

“Girmeden tefrika bir millete düşman giremez.

Toplu vurdukça yürekler, onu top sindiremez.”

15 Temmuz ruhuyla toplu atan yürekler, İslamiyet adına enjekte edilen tefrika zehrini dışarı atmıştı. Tefrika zehri, Anadolu'nun toprağından temizleniyordu çok şükür! Bu milletin en mukaddes değerlerini kullanarak kendilerine tiyatro perdesi yapan, şeytandan akıl alıp âdeti suyu dahi sulandırarak bulandıran kezzap lobisi tökezletilmişti. Minarelerin lisan-ı hâl ile gösterdiği doğruluğu her alanda ve her yerde gösterip minarelerden yükselen hakikate nefer olduğumuzda dünyayı bir ahtapot gibi saran küresel ihanet çetesi işte o zaman can çekişecekti. Necip milletimiz bu topraklarda bin yıldır nebevi güllere hayat veren şemsî hakikate sahip çıkıp yalancı ve suni ihanet güneşini tükürüğü ile söndürmüştü. Anadolu'da sönen yalancı güneşin dünyada da hükmü kalamazdı. Oysaki Anadolu coğrafyasında yanan hakikat güneşi elbette bütün dünyayı aydınlatacaktı. 15 Temmuz gecesinin karanlığını nura çeviren bir el vardı. İlahi inayeti millet fark ettiğinde kalplerdeki iman bir kat daha artmıştı.

Minarelerden yükselen mesaj, ihanete bilerek veya bilmeyerek taraf olanlara bir ihtar ve bir hatırlatmaydı. Bozulmuş itikat ve algılarını düzeltmeye ve en önemlisi de tövbeye davet vardı. Minarelerden gelen mesaj; bunun topyekûn bir işgal olduğunu, vatani, milleti ve bu milletin namus ve mukaddesatını hedef aldığını duyuruyordu. Minarelerdeki mesaj, düşmanın amacına esir olmuş beyinlere esaretten kurtulma sinyali gönderiyordu. Lakin algısı bozulmuş beyinler ve ruhlar minarelerden gelen mesajı anlayamadı. Hainlerin kumandası, uzakta okyanus ötesinde, düşmanla düşüp kalkan, beddua okunu Müslüman'a çeken, şerre rahmet okuyan bir kuklaydı. Minarelerden gelen mesaj, uğursuz beddua oklarının geri tepip iradesini ve ruhunu düşmana satanlara isabet edeceğinin ilanıydı.

Özgürlük ve insan hakları havariliğine soyunan Batı cenaplarında(!) mağlubiyetin derin sessizliği vardı. Saatleri durmuş, biraz geç kalkmışlar ve de geç kalmışlardı. İşlerine de öyle geliyordu. Minarelerden sala ve ezanlar okunmuş, bu aziz millet, güne erken başlamıştı. Güneş şarkta çoktan doğmuş; fecr-i kazib, fecr-i sadığa dönüşmüştü. Başkomutanın ifadesiyle, “İman devi” uyanmıştı. Bu uyanışta minarelerden yükselen mesajın büyük etkisi olmuştu. Bu asil millete eşkıya ve hainleri musallat eden, tarihte nebilere, günümüzde insanlığa sırt çeviren çocuk katilleri sükûta gark olmuştu. “One Minute” restinin ve 15 Temmuz'un dünyanın gidişatına olan etkisini belli etmemeye çalıştıkları derin hüsranı yaşıyorlardı. Yıllardır kurdukları plan ve oyunlar, milletin kalbine cesareti bahşeden ilahi kudret tarafından, bir anda bozulmuş, kalplerindeki bozukluk

yüzlerine aksetmişti.

15 Temmuz olur da Ömerler olmaz mı? Aksakallıdan gelen işaretle, canı pahasına, milleti ve devleti adına okunu tereddüt etmeden atmıştı Ömer! 15 Temmuz, tarihe altın harflerle adı yazılan Ömer'le anılır olmuştu. Ey Ömer, attığın ok ne kadar halismiş! Hainlerin kalbine sapladığın okta en ufak bir eğrilik olmadığına bütün bir millet şahit olurken sen şehit olmuşsun. Hainlerin namlusundan çıkarken otuz ihanet kurşunu; olmuştu, vücudunda müjde veren otuz cennet kuşu. Bir giderken bin dirilmiştin. Sen ölürken milyonların kalbinde hayat bulmuşsun. Artık bebeklerin kulağına minarelerdeki tekbirlerle adın okunuyordu. Ömerler, bundan sonra ihanete yeltenenlerin en büyük korkusu olacak ve bir daha kimse böyle bir ihanete kalkışamayacaktı.

Geride kalanlar için, asıl sefer, afakî âlemden enfüsi âleme olan seferdi. Minarelerden gelen mesaj bizi bu sefere davet ediyordu. Kutlu Nebi, bir sefer dönüşünde "Küçük harpten büyük harbe gidiyoruz." diyerek "Cihad-ı Ekber" denilen nefisle olan mücadeleyi nazara vermişti. Nefis, şeytanın vücut ülkesindeki işbirlikçisiydi. Zaferlerin en büyüğü insanın kendisini fethedip nefisini islah etmesiydi. Minarelerin lisan-ı hâl ile gösterdiği doğruluğu kendimize şiar yaptığımızda "Yenikapı Ruhu" yla insanlığa yeni bir kapı açılıp, beşeriyetin hakikat iklimindeki maddi ve manevi huzuruna Sultanahmet şahitlik ederken Ayasofya sevinecektir.

Bize düşen minarelerden günde beş defa ilan edilen, hakikatin sesine dikkat kesilmektir. Milli ruhumuzda "Bu ezanlar-ki şahadetleri dinin temeli-"ydi; çünkü bu ses, varlığın ruhunda ve eşyanın tabiatında var olan akli aydınlatıp kalbi ve ruhu nurlandıran, ezelden ebede varlık âleminin en büyük gerçeğiydi. Milletimiz, bağrında taşıdığı hakikat nurunu tam anlamıyla fark edip asli ruhuna ve tarihteki o izzetli rolüne dönüş sinyaliyle fetretin bitişi 15 Temmuz'da ilan etmişti. 15 Temmuz Millet Destanı'na Allah şahit ki, şahit olmuştu uç u arşa bakan ve siyah nuru kâğıda akan kalemler.

Turgay GÜMÜŞ

Ankara Keçiören Prof. Dr. Necmettin Erbakan Anadolu İmam Hatip Lisesi

TEMMUZ ATEŞİNDE ÖLÜMSÜZLÜK DERSLERİ

I. Ders: Unutmak ihanettir.

Gün akşamlıdır devletlûm; dün doğduk, bugün ölürüz.

Temmuz ortası, saman sarısı, buğday başağı, ekmeğin ve emeğin hasadı, buğday tarlalarından ekşi mayalı ekmeğin tütüyor sofralarımıza.

Yorgun babalar dönüyor evlerine, alınlarında helal lokma mutluluğu, yüreklerinde sadakat yeminleri ve gözlerinde yağmurlara benzeyen aşklarla açıyor kapıları analar. Akşam ezanıyla koşuyor çocuklar oyunlarını en tatlı yerinde bırakarak tarhana çorbası tüten helâl sofralara. Dedelerin ve ninelerin üzüm yeşili gözlerinden huzuru, mutluluğu sulayan ırmaklar akıyor bereketli topraklara.

Dua dua yayılıyor akşam ezanı Yakutiye'den, Hacı Bayram'dan, Sultanahmet'ten, Dergâh-ı İbrahim'den, Selimiye'den kalplere. Mekke'de tekbir, Bağdat'ta kıyam, Kudüs'te rükû, Diyarbakır'da secde, Ankara'da tahiyat, İstanbul'dan selam sana ey millet, selam sana ey ümmet.

Allah'im şükürler olsun sana, huzuruna kabul eyledin bizi. El açıp dua etmeyi nasip eyledin, sen ki rahman ve rahim olansın, gücü her şeye yetensin, dualarımızı kabul edensin.

Rabbim Gazze'yi, Arakan'ı, Türkistan'ı, Türkmenelini koru. Nerde mazlum varsa koru Rabbim. Kardeşlerimizi bize bağışla, bizi umut olduğumuz mazlumlara mahcup etme. Sancağı yere düşürme Rabbim.

Çayın buğusunda tütüyor huzur, mutluluk ay ışığında süzülürken, umut dağ dağ büyüyor yurdumda. İrmak ırmak akıyor kardeşlik kalplerimize.

Gece narin bir tül gibi örtülüyor yurdumun üstüne..

Yurdum hızla iyileşen yaralı bir kurt gibi ve sağalan yaralarından korkuyor çakallar, sırtlanlar.

Geldiler. Ekmeğimizin ve emeğimizin üstüne bir sırtlan gibi geldiler. Gece narin tülünü yırtan boğuk sesleriyle, huzura saf tutmuş şehirlerimizi yağmalarcasına, bereketli vatan toprağını yara yara paletleriyle -ki bizim toprağımız kanla sulanmıştır, gül sağanağı gizlidir altında- yıldızları ür-küten yarasalarıyla, hilali inciten helikopterleriyle geldiler umudumuzun üstüne. Yanı başımızdaydılar yıllarca, aynı safta zannediyorduk; paslı yüreklerinin kuytu köşelerinde bir türlü yıkamadıkları putlarla bir virüs gibi geldiler.

Bu ne ağır imtihandır Rabbim, eğdi başını mütevekkil dağlarımız, utandı hakikati haykıran minarelerimiz, ay ve yıldızlar ağladı kaderimize, gözyaşı olup aktı Dicle'den Meriç'e bütün ırmaklarımız.

Divanesi biz kaldık Allah yolunun...

Şükür ki en iyi bildiğimiz yerden sınanıyoruz. Tarih boyunca en iyi yaptığımız ve inşallah sonsuza kadar en iyi yapacağımız bir soruyla karşı karşıyayız. "Vatan için ölür müsünüz?"

Geldiler, ellerinde tanklardan büyük aşklarla, gözlerinde vatan yüzlü kıvılcımlarla, saçlarında bin yıllık ağarmış sevdalarla, yüreklerinde Altay dağlarından esip Hira dağında yoğrulan aşklarla geldiler. Ayın şavkı vurdu geceye, yıldızlar gülümsedi bu sevedaya.

Bir ses böldü geceyi, maden ocaklarında karpit aydınlığı, tersanelerde çekiç sesi, tarlalarda toprak kokusu, Ege'de zeybek dizi, Erzurum'da Dadaş narası, Trakya'da kızan kurşunu, Yozgat sürmelisi, Banaz'da Pir Sultan sazı, Antep'te Barak havası bir ses böldü geceyi.

"Meydanlar bizimdir, köprüler bizim; baştan ayağa dert yüklü bu memleket bizim."

Baharı müjdeleyen ırmaklar gibi çağladı Kürşat'ın çocukları, çöl rüzgarıyla indi Selahaddin'in torunları, Fırtına vadisi oldu Karadeniz'in evlatları, yüreği vatan sevdasıyla mayalanmış çocuklar döküldü sokaklara, köprülere, meydanlara. Ilgaz dağlarından Şerife Bacı, Palandöken'den Nene Hatun estî temmuz ateşine, Antep'ten Karayılan, Maraş'tan Sütçü İmam, Ordu'dan Hekimoğlu, döküldü meydanlara. Çanakkale'den on beşliler, kınalı kuzular, Yahya Çavuşlar, Seyit Onbaşılar yeniden kuşandılar bu kutlu sevedayı. Hamza yürekleriyle, Zülfikar bilekleriyle dikildiler zulmün karşısına Alparslan neferleri. Dalga dalga, ırmak ırmak, dağ dağ büyüdüler. Dillerde ve yüreklerde aynı türkü. "Ana ben gidiyorum düşmana karşı."

Sarmal bir ahtapotun kollarıyla kestiler köprüyü. Gecenin koynuna yatmış bir yılan gibi çöktüler Avrupa'dan Asya'ya geçen incinin üstüne.

Lakin kalplerimizden geçen yolları tutamadılar. Koşun çocuklar koşun, köprüye yıldız yağıyor. Ebabil olup uçuyor, sevdası tanklardan büyük çocuklar, Erollar İbrahim, Abdullah Tayipler İsmail olup uzatıyor boynunu bıçağa. Geçiyorlar anadan, yardan, serden, yıldızları duvarları yıkıldı bu kucaklıyorlar kurşunları. En güzel şarkıyı söylüyor kurşunlar.

Kalbimize giden damarları tıkar gibi döküldüler başkentimize. Vücudumuza yerleşen sinsi bir kanser hücreleri gibi ansızın ortaya çıktılar temmuz gecesinde. Sinir hücrelerimize çöküp bizi felçli bir ömre mahkûm etmek için geldiler ülkemizin kalbine. Gazi meclisimizin gözyaşları döküldü sayfalara, Genelkurmayın kanı aktı toprağa, Emniyetin duvarları yıkıldı bu ihanet karşısında. Gölbaşı'nda tarihin en acı şehitleri gülümsüyor yıldızlara. Akıncı'dan havalanan mürtet Man kurtlar gökyüzüne korku ve ölüm bulutları serpiyor.

"Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır, toprak eğer uğrunda ölen varsa vatandır."

Ölüm sen ne güzel bir düşsün, ölüm sen ne güzel bir kuşsun, gel de kon omuzlarıma, bugün ölmek için güzel bir gün anne, deyip düşüyorlar so-kağa.

Sokaklar tank paleti, meydanlar ölüm tarlası, yürüyorlar ölüme gülümseyen çocuklar, yürüyorlar İbrahim'in ateşe yürüdüğü gibi, yürüyorlar Fatih'in İstanbul'a yürüdüğü gibi.

Aksakallı Korkut Atamın öğütleriyle büyüyen çocuklar düşüyor karanlığa. Tuncundan değil HALİSDEMİR'den bir mermi delip geçiyor karanlığı. Ayaydınlık bir gökyüzü gülümsüyor, yığıdımın göğsüne yıldız yağıyor. An-kara'ya cennetten ışıklar sızıyor.

Buğday tarlalarında boy veriyor emeğimiz, ekmeğimiz. Tarlalarda hasat zamanı gelmiş boynu bükük buğday başakları, saman sarısı sevdalarını ateşe veriyorlar temmuz ortasında. Zalimlerin yarasaları kalkmasın diye Kerbela ateşine su taşıyor Kazan'ın karıncaları. Sen ne güzel bir sevdasin ey ölüm...

Bu güzel sevda düşürüyor bizi sokaklara. Battalgazi olup düşüyoruz Malatya'da sokaklara; Yörük Ali Ef'e'nin diz vuruşuyla titretiyoruz Aydın'da, Denizli'de meydanları. Kamyonlarla direniyoruz tanklara, o gece gerçek askerlerimiz ve polislerimizle birleşen halkım ölümlerle sınanan bir özgürlük savaşı veriyor.

Sokaklarım, meydanlarım kanla sulanırken, ölümlerden özgürlük fıskırıyor yurdumda,

Gün akşamsızdır gayri devletlum; ölümsüzlüğü tattık, bize ne yapsın ölüm.

II. Ders: Geçmişten Ders Alamayanlar Tarihin Çöplüğünde Yok Olmaya Mahkûmdur

“Sizden biriniz karınca ısırmasından ne kadar acı duyarsa, şehit olan kimse de ölümden ancak o kadar acı duyar.”

Bize güzel olan düştü, bize güzel ve kolay olan düştü. Şükür sana Rab-bim, bu makamı bize layık gördün.

O gece kanatlandık bir beyaz güvercin olup göge. Yüzümüzden geceyi aydınlatan tebessümler döküldü, ellerimizde bayrağa koşan yıldızlar, al-nimizde yurdumu kuşatan hilal. Siz geride kalanlarsınız, biz önden gidenleriz.

Hiç düşündünüz mü neden geldiler diye?

Churchill'in havuz hikayesini bilirsiniz.

“Biz sana dünyanın en güçlü donanmasını verdik. Elinde doğru dürüst bir silahı olmayan Müslüman Türk'e bizi mağlup ettin. Olmaz böyle şey” diye bağıyorlardı.

Köşkünden çıktı. Büyük bir havuzun başında durdu. Hamsi gibi birkaç küçük balık aldı. Havuza attı. Orada bulunan üç gence:

“Girin ve bu balıkları elinizle yakalayın” dedi.

Gençler saatlerce uğraştılar fakat bir türlü yakalayamıyorlardı.

Churchill:

“Çıkin, dedi gençlere. Çıktılar, sonra halka dönerek; sizin hepinizi bu havuza soksam, bu balıkları elinizle yakalayamazsınız, ama ben elime bir kepçe alırım ve her gün bu havuzdan bir kepçe su dökerim. Bir zaman sonra suyunu bitiririm. Böylece ben hiç yorulmadan balıkları yakalamış olurum.”

Halkın arasında kaynaşmalar başladı.

“Doğru, haklı” diyorlardı.

Sonra Churchill:

“İşte, ey halkım! Türküyle, Kürdüyle, Lazıyla, Arabıyla, Alevisiyle ve Sünnisiyle Müslüman Türk milleti, İslam denizinin iffet ve namus denizinin, birlik ve beraberlik denizinin içinde yüzen balık gibidir. Biz de elimizle bu balığı yakalamaya çalışan, yani savaş yoluyla bunları yenmeğe uğraşan, ahmak balık avcısına benziyoruz. Bundan ders alacağız. Aynı hataya düşmeyeceğiz.

Bundan sonra yapacağımız şey:

Müslüman Türk'ün iman ve İslam denizini kurutmak, onları Kuran'dan ve İslam'dan ayırmak, tarihlerine sövdürmek, ahlaklarını bozmak, namus duygularını zayıflatarak yıkmak. Kısaca onları, adı Türk veya Müslüman, ama kafası, aklı, ruhu ve yaşayışı İngiliz olan sürüler haline getirmek olacaktır. Bu Kur'an, Müslümanların elinden alınmadığı takdirde, İngiliz imparatorluğu'na rahat yoktur.”

Kalpleri Çanakkale'nin, Kutulamare'nin hincıyla doluydu. Bu mağlubiyetlerden anladılar ki, mertçe yapılan savaşlarda Türkleri yenmek mümkün değil. Öyleyse yeni planlar yapılmalı, yeni stratejiler belirlenmeliydi.

Geçmişle olan bütün bağlarımızı koparmak için saldırının her türlüünü yaptılar. Çünkü asırlık yenilgilerin ateşiyle bileniyorlardı

Eksi mayalı ekmeğimizi, tarhanamızı, sarmamızı, kebabımızı sofradan kaldırmak istediler.

Türkülerimizi, halaylarımızı unutturmak istediler çağdaş görünümlü yalanlarla.

Bizi birbirimize düşürmek için ayırdılar bölük bölük. Sağcı solcu, Türk Kürt, Alevi Sünni. Laz, Çerkes... İstediler ki, birbirimizden nefret edelim, istediler ki kolayca yutabilecekleri küçük lokmalar olalım.

Dilediklerinde ameliyatla yapay bir organ eklediler bize. Yeniden hasta adam olduğumuza inandırmak için yan etkisi yüksek işe yaramayan antibiyotikler içirdiler.

Çanakkale'yi geçip giremedikleri, sonra Kurtuluş Savaşı'yla atıldıkları o topraklara medya yoluyla, müzik yoluyla, gıda yoluyla, emperyalizm yoluyla geldiler. Hem de evlerimizin içine, sofralarımıza, kıyafetlerimize, müziklerimize, kitaplarımıza kadar nüfuz ettiler.

İşlerini sağlama aldılar, kendilerinden yana olanlar yetiştirdiler yıllarca; adlarına aydın, sanatçı, yazar, şair, siyasetçi, asker, gazeteci, profesör dediler.

Ne zamanki yaralarımız sağalmaya başladı, emir verdiler kendi çocuklarına. Tankları yürüttüler, gençlerimizi astılar, başbakanımızı, bakanlarımızı astılar. Sonra şöyle dediler: "Bizim çocuklar başardı."

Müdahaleleri de evrim geçirdi, silahlı darbelerden postmodern darbelere her şeyi denediler.

Ama altın vuruşlarını sona saklamışlardı. O gece bizim gibi görünen kalpleri kir ve pas yüklü haşhaşileri sokağa saldılar. Altın neslin üstündeki kaplama kalkmış, pas ve küf açığa çıkmıştı. İhanet yanı başımızdaydı. Plan kendilerince kusursuzdu.

Unuttukları şeyse ekşi mayayla yoğrulan binlerce yıllık vatan sevdası hamuruydu. Toprağımıza, kanımıza işleyen bu hamuru unutmuşlardı. Onlar artık derslerini almışlardır. Yeni hedefleri bu hamurun yoğrulduğu kalplerimizdir.

Son Ders: Ölümsüzlük Vasiyetnamesi

Biz ab-ı hayati içmişiz yudum yudum, çağları deler sesimizin yankısı.

Ben Çin Sarayında Kürşad çerisi, yağmurlu gecede yudumladım özgürlüğü. Yıldızlar ıslaktı ben düşerken yere. Sen ne zaman giyersen esaret urbasını, işte ben o zaman ölürüm.

Ben Malazgirt ovasında Alparslan alıp, Yesevi ereni. Çocuklarım yurt edinsin diye Anadolu'yu bir mübarek cuma günü kanatlandım cennete. Senin kalbine girdiği vakit kör bir batı hayranlığı, kanatlarımdan kan damlar benim.

Ben Ulubatlı Hasan, surlarda delik deşik olurken göğsüm gülümser peygamber övgüsü. Sen ne zaman uzaklaşırsan Allah'ın ipinden, peygamber öğütlerinden surlardan sızar kanım.

Ben karlar içinde bir anayım, adım Şerife Bacı. Vatan yüzlü mermilerin arasına koydum kuzumu. Televizyon karşısında, popüler kültürün esiri çocuklar yetiştirirse analar işte o zaman yüreğim donar benim.

Ben 57. Alay'ın meçhul askeri. Öğretmendim, doktordum, çiftçiydim, ömrünün baharında bir delikanlıydım. Adım Mehmet. Tuttuğum bayrak belli, yattığım toprak belli. Kim demiş meçhul askerim diye. Yüreği vatan ve millet aşkıyla dolu doktorlar, mühendisler, öğretmenler, çiftçiler yetiştiremezseniz eğer, işte o zaman meçhul asker olarak kalırım toprağın altında.

Adım Ramazan Akkaya. Binlerce vatan evladından biriyim. 1993 Mayıs'ı gelin gibi süslerken dağları, Bingöl-Elazığ karayolunda kurşunları göğüsledik 33 gencecik can. Siz gülün diye biz toprağa düşüp ölümsüzlüğü yudumluyorduk. Sorumsuz öğrenciler doldurursa okulları, sıraları işte biz o zaman ölürüz.

Adım Ömer Halisdemir, Bülent Aydın, Ahmet Özsoy, Köksal Kaşaltı... O

gece ordu, millet, polis kaynaştı. İçimize sinen haşhaşilere karşı kahramanca savunduk sancağı. O düşmesin diye yere, biz düştük toprağa. Biz ne ilkiz, ne de sonuz bu şerbeti için.

Ey yüce milletim,

Tarihin en eski sayfalarından gelir sesimiz. Biz ölerек yaşatma bahtıyarlığına erenlerdeniz. Size zor olan kaldı. Yaşayarak yaşatmanın zorluğu omuzlarınızda.

Öyleyse kişisel hırslarından arınmış, yüreği vatan, millet aşkıyla dolu, çalışkan, dürüst çocuklar yetiştirmeliyiz. Siyasetçisinin, doktorunun, askerinin, öğretmeninin, işçisinin, köylüsünün, öğrencisinin kalbi vatan ırmağıyla dolmalı. O ırmakta yunmalı ayrılık gayrılık, tembellik, sorumsuzluk, şahsi menfaatler...

Kim ki bu ırmakta yıkanır, o da bizim gibi ölümsüzlüğü tadanlardan olur. Aksi halde huzur-u mahşerde iki elimiz yakalarına yapışacaktır.

Bir-olalım, iri olalım, diri olalım, kardeş olalım. Çünkü biz umuduz mazluma.

Unutma Türkün evladı, sen yoksan biz de yokuz.

*Yazanın notu: Yazının birinci bölümü, yazanın Temmuz Güzellemesi adlı şiirinden ilham alınarak yazılmıştır.

Pınar YILMAZ

Antalya Kemer, Kemer Anadolu İmam Hatip Lisesi

15 TEMMUZ DESTANI

Günaydın çocuklarım... Benim hayalleri boylarından büyük; gözleri güneşten parlak çocuklarım... Bana her defasında “iyi ki öğretmen oldum.” dedirten güzel ülkemizin aydınlık geleceği yavrularım... Her biri bir ana kuzusu; kahraman ana babaların kahraman evlatları... Dinleyin bakalım. Bugün sizlere her zaman anlattıklarımı anlatmayacağım; ben bugün sizlere sizi anlatacağım. Durun hemen şaşırmayın! Size sizi nasıl mı anlatacağım? Ben, bugün size 15 Temmuz’ u anlatacağım.

Evlatlarım, sizler şanlı tarihiyle yedi düvele ün yapmış; ecdadının cesaretiyle dünyaya nam salmış bir milletin evlatlarıdır. Sizler, çetin savaşlardan dimdik çıkmış ataların torunları; geçmişini zaferlerle dolu bir ulusun yarınlarıdır. Yavrularım, yarını hür yaşamak için bugünü iyi değerlendirmek; dünü iyi bilmek gerekir. Bilin, evlatlarım bilin. Geçmişinizi iyi bilin. Kan kırmızı bayrağa rengini veren her bir damla kanın sahibini bilin. Bu vatan uğruna can vermiş herkesi bilin. Her bir şehidimizi bilin, her bir gazimizi bilin. Sevin, yavrularım sevin. Vatanımız uğruna can vermiş herkesi çok sevin, canından vazgeçmiş ama vatanından vazgeçmemiş şehitlerimizi; bacağından vazgeçmiş ama ülkesinden vazgeçmemiş gazilerimizi çok sevin. O cesur insanların cesaretini bilin; cesaretin olmadığı yerde esaret olur, bilin. Evlatlarım, işte böyle... Ben, bugün sizlere asırlardır tanıdığınız sizi, kahraman neslinizi anlatacağım. Tıpkı geçmiş zaferlerde olduğu gibi 15 Temmuz gecesi bizler için canını veren, kanını döken anneleri, babaları, ablaları, ağabeyleri, amcaları anlatacağım. Ben bugün sizlere hem çok iyi tanıdığınız hem de ilk defa tanışacağınız sizi anlatacağım. Ben bugün size ezelden ebede, yedi düvele korku salmış Türk milletini; bu aziz milletin kahramanca savaştığı ömre bedel bir geceyi; 15 Temmuz’ u anlatacağım.

15 Temmuz ne midir yavrularım? 15 Temmuz ne bir masaldır ne de bir hikâye. 15 Temmuz bir destandır: Kanla canla yazılmış bir kahramanlık destanı. Kahramanları anneniz, babanız, ağabeyiniz, ablanız yani siz olan, yani biz olan bir destan. Söz konusu vatansa gerisi teferruattır diyenlerin; bayrağı, ülkesi ve vatanı uğruna canını verenlerin destanı. Dilim döndüğünce, kelimelerim izin verdi-

ğince anlatmaya çalışacağım. Hangi kelime ile yetmiş kiloluk bir yiğidin yetmiş tonluk bir tanktan daha güçlü olduğunu ifade edebilirim ya da hangi sıfat ile şahadete yürürken sıkılan o yumruğun gücünü belirtebilirim, bilmiyorum ama dinleyin beni yavrularım. Öyle sessiz sedasız değil can kulağıyla dinleyin. Dinleyin ki nasıl kahraman bir milletiz tanıyın; nasıl büyük bir devletiz anlayın; nasıl güçlü bir ülkeyiz kavrayın. Dinleyin ki siz güvenle büyüün diye kimler canından, kanından, kolundan, bacağından, sevdiklerinden geçti de vatanından geçemedi bilin. Dinleyin ki ülkenizi her gün daha çok sevin; ne vatan, ne bayrak aşkından hiç vazgeçmeyin. Dinleyin ki kimlerin evladısınız bilin; sizler için canını veren kahraman anneleri, babaları, evlatları, ağabeyleri, ablaları öğrenin. Hepsini tek tek tanıyın ve onları hiç unutmayın. Diğer tüm şehitlerimiz gibi vefa borcumuzun büyük olduğu 15 Temmuz şehit ve gazilerini hep minnetle hatırlayın.

Evlatlarım, ben bugün sizlere bir “anne” anlatacağım; 15 Temmuz gecesi şehit düşen Tekin TÜRKMEN annenizi. O gece evinde oturup çocuklarının başında kalmak yerine “iş başa düştü” deyip vatan savunması derdine düşen, üç çocuk sahibi ev hanımı Tekin anneyi... Tekin anne, o gece evlatlarının ateşini düşürmek için değil de ülkemize düşen ateşi söndürmek için sabahladı. O gece sadece kendi evlatları için değil; bu ülkenin tüm evlatları için çabaladı. Eşinin “Anasız yaşanır ama vatansız yaşanmaz.” dediği kahraman Tekin anneyi tanıyın çocuklar. Bizim ülkemizde bir anne için evlatlarından daha önemlisi sadece vatanıdır. Bizim annelerimizin hepsi birer kahramandır; bizim annelerimiz iş başa düşünce elinin hamuruyla vatanını kurtarandır. Bu ülkede anneler korkusuzdur; kendi durmaz koca tankı durdurur. Siz de bilin çocuklar, ancak vatan uğruna anneler evlatları yerine ölümü kucaklar; ne mutlu o annenin evlatlarına anneleriyle bir ömür gurur duyacaklar. Unutmayın yavrularım; siz huzur içinde uyuyun diye, üç evladını geride bırakıp sizler için şehit olan Tekin TÜRKMEN annenizi hiç unutmayın.

Evlatlarım, ben bugün sizlere bir “baba ve oğul” anlatacağım; 15 Temmuz gecesi şehadet şerbetini beraber içen Abdullah Tayyip ve babası Erol OLÇOK’u. Düşünün yavrularım babalar ve evlatlar her zaman beraberdir; ancak çok azı şehit olurken de birliktedir. Bizim ülkemizde babalar, evladını gözünden sakınır; göğsünü siper eder evladını savunur. Bir baba için evladı dünyalara bedeldir; baba evladının saçının bir teli için canını verendir. Ancak mevzu bahis vatansa bir baba evladıyla ölüme gider; hem kendini hem evladını vatana siper eder. Hatırlayın yavrularım; siz ailenizle huzurlu bir ülkede yaşayın diye birlikte yaşayacakları onca günden vazgeçip korkusuzca omuz omuza ölüme yürüyen şehitlerimiz Abdullah Tayyip ve kahraman babası Erol OLÇOK’u hiç unutmayın.

Evlatlarım, ben bugün sizlere bir “ikiz kardeş” anlatacağım; 15 Temmuz gecesi şehadetlerine kavuşan Ahmet ve Mehmet ORUÇ kardeşleri. Düşünün yavrularım ikiz kardeşler aynı anda dünyaya gelir ama çok azı aynı anda şehadete ödüllendirilir. Yavrularım ikiz kardeşler ölüm onları ayırana dek hiç ayrılmaz ancak söz

konusu vatansa ölüm bile onları ayıramaz. Hatırlayın yavrularım; siz kardeşle-
rinizle güven içinde yaşayın diye bizler için şehit olan polis memuru abileriniz
Ahmet ve Mehmet ORUÇ ikiz kardeşleri hiç unutmayın.

Çocuklarım, ben bugün sizlere bir “ağabey” anlatacağım; ailesine destek ola-
bilmek için 17 yaşında iki işte birden çalışan 15 Temmuz şehidi Mahir AYABAK
ağabeyinizi. Gençliğinin baharında cennet bahçelerinde baharı yaşayan genç
şehidimizi... Gençlerin gururu; ana babasının biricik kuzusu Mahir ağabeyini-
zi... Yavrularım hani zamane gençliği derler, nerde o eski gençlik derler, bunların
dünya yansa umurunda olmaz derler ya aslında bilmezler ki ülkesini her zaman
en çok gençler severler. Bilin evlatlarım dünya yansa umurunda olmayanlar, söz
konusu vatan olunca dünyayı yakarlar. O gençlik var ya o gözü kara gençlik,
damarlarında akan asil kandan alır gücünü; rahat etmez almadan düşmandan
öcünü. Bilin yavrularım, gençler en çok “Vatan Sana Canım Feda!” diyendir; bizim
gençliğimiz vatani uğruna ölmeyi seçendir. Hatırlayın çocuklarım; siz hep gülün
diye ömrünün baharında 17 yaşında şehadet şerbetini içen güzel yüzlü Mahir
AYABAK ağabeyinizi hiç unutmayın.

Evlatlarım, ben bugün sizlere bir “amca” anlatacağım: 15 Temmuz şehidi Profe-
sör Doktor İlhan VARANK'ı. Hani koskoca profesör derler, okumuş büyük adam
olmuş derler ya hani, işte o büyük adamın yüreğinin de ne kadar kocaman oldu-
ğunu anlatacağım. Yeri gelince ilim yayan vakit gelince vatan savunan İlhan am-
canızı. Yavrularım, söz konusu vatan olunca bütün mevkiler önemsizdir; hele ki
şehadetin karşısında bütün makamlar değersizdir. Hatırlayın evlatlarım; bizlere
makamların en güzelinin şehadet olduğunu bir kez daha öğreten; sizin aydınlık
gelecekleriniz için unvanların en güzeli şehadet ile ödüllendirilen büyük insan
Profesör Doktor İlhan VARANK amcanızı hiç unutmayın.

Çocuklarım, ben bugün sizlere bir “evlat” anlatacağım: Polis memuru babanın
polis memuru evladı, Antalyalı şehidimiz Muhammed Oğuz KILINÇ'ı. Sizlerin mi-
nicik ellerinizle adına fidanlar dikerken annesinin, “Oğlumun en büyük hayalle-
rinden biri de meyve bahçesi olmasıydı, şimdi bir ormanı oldu.” dediği ve şu an
cennet bahçelerinin misafiri Oğuz ağabeyinizi. Bizim ülkemizde cesaret babadan
oğula geçer; kahramanlık bizim neslimizde soy sürer. Bilin çocuklar ancak söz
konusu vatansa evlatlar babalarından önce ölüme koşar; araya mevkilerin en
güzeli şehadet girince babalar evlatlarından daha uzun yaşar. Hatırlayın çocuk-
larım, siz gencecik fidanlar solmasın diye kendi canından vazgeçen, Antalyalı
şehidimiz polis memuru Muhammed Oğuz KILINÇ abinizi hiç unutmayın.

Evlatlarım, ben bugün sizlere bir “eş” anlatacağım: şehit polis memurumuz Fer-
hat KOÇ'u. Resmî nikâhla evlenen ve 31 Temmuz'daki düğününü beklerken 15
Temmuz gecesi şehit düşen Ferhat ağabeyinizi. Düğün hediyesi olarak ödüllerin
en değerlisi şehadet ile ödüllendirilen; düğün mekânı cennet, nikâh şahidi çok

sevdiği peygamberi olan genç şehidimizi... Evlatlarım, ancak söz konusu vatansa büyük aşklar başlamadan biter; şehit eşi olmak zordur, sanma ki Yaradan herkeşe nasip eder. Hatırlayın çocuklarım, sizlerin huzuru için düğün günü sevdiğine değil şehadetine kavuşan şehit polis memuru Ferhat KOÇ ağabeyinizi hiç unutmayın.

Evlatlarım, ben bugün sizlere bir “dede” anlatacağım: 15 Temmuz gecesi 62 yaşında şehit düşen Necati SAYIN’ı. Kendisi şehadetle ödüllendirilirken iki evladı da aynı gece gazi olma şerefine ulaşan Necati dedenizi. Hani elini eteğini çek derler, sende geçmiş derler ya, böyle düşünmez Necati dede gibi dedeler. Söz konusu vatansa damat ve evlatlarıyla beraber, o da vatan için ölmeyi seçer; torunları vatanlarına doysun diye torunlarına doyamadan şehadetlerine gider. Hatırlayın evlatlarım, sizleri öz torunlarından ayırmayıp sizin için canını ortaya koyan şehit Necati SAYIN dedenizi hiç unutmayın.

Çocuklarım, ben bugün sizlere bir “abla” anlatacağım: 15 Temmuz gecesi 23 yaşında şehit düşen Cennet YİĞİT’i. Bizleri cennetten izleyen annesinin biricik Cennet’ini. Zor demeden, erkek işi demeden, yapmam demeden polis olmayı seçen biricik Cennet ablanızı. Yavrularım ancak söz konusu vatansa Cennet’ler bir an evvel cennete gitmekte acele eder; sadece vatan için Cennet’ler bu dünyaya -en güzel şekilde- erkenden veda eder. Hatırlayın yavrularım, adı artık anaokullarında yaşayan minicik kalplerin koca yürekli ablası; sizler için can veren Şehit Komiser Yardımcısı Cennet YİĞİT ablanızı hiç unutmayın.

Evlatlarım, ben bugün sizlere bir “kahraman” anlatacağım: Şehit Astsubay Ömer HALİSDEMİR’i. O, öyle cesur bir kahraman ki şehadete yürürken yumruk yapılmış o eli durdurmaya hiç kimse cesaret edemedi. O, öyle yürekli bir kahraman ki ölüme giderken bir an bile tereddüt etmedi. O, öyle başka bir kahraman ki ödüllerin en güzeli şehadetten başka hiçbir ödülü kabul etmedi. O, öyle şanlı bir kahraman ki binlerce yeni doğmuş yavruya onun adı verildi. Söyleyin bakalım çocuklarım söz konusu vatan olmasa ölümün üzerine bu kadar korkusuz gidilir miydi? Vatan uğruna olmasaydı “Ö!” emrine itaat edilir miydi? İyi tanıyın yavrularım kahramanlar kahramanı Ömer HALİSDEMİR’i. Hatırlayın yavrularım; siz daha emin adımlarla geleceğinize yürüyün diye şehadetine korkusuzca yürüyen yiğit Astsubay Ömer HALİSDEMİR’i hiç unutmayın.

Evlatlarım, ne de güzel dinliyorsunuz beni. Ancak bir ders yetmez elbette sizlere tüm 15 Temmuz şehit, gazi ve kahramanlarını anlatmaya. Ama merak etmeyin yavrularım hepsini anlatacağım size; hepsini tek tek tanıtacağım sizlere. Ankara Gölbaşı’nda kahramanca şehit düşen 47 polis memurumuzu; kadınlara kötü şoför diyenleri utandıran kırmızı kamyonlu korkusuz teyzeniz Şerife BOZ’u, üzerinden iki tank geçmesine rağmen vatanından vazgeçmeyen tanksavar abiniz Sabri ÜNAL’ı ve geri kalan tüm kahramanları... Hepsini anlatacağım isim isim

bilin hepsini; kendi isminizi bilir gibi... Unutmayın yavrularım 15 Temmuz'u. Gün olur asra bedel demiş ya hani yazar; 15 Temmuz da öyle bir geceydi işte uzunluğu sanki yıllar kadar.

Evlatlarım, siz siz olun unutmayın şehitlerimizi ve gazilerimizi: Canından, evladından, kolundan, bacağından vazgeçen ama vatanından vazgeçmeyenleri... Ezelden ebede bu kutsal vatan uğruna kan dökenleri, can verenleri.... Bilin! Bir şehidin mevkisine ulaşmaz hiçbir mektup; hasret giderelim onlarla dualarda buluşup. Şehitlerin bizden tek isteği vefadır; en güzel vefa da vatanınıza duyduğunuz sevdadır. Şehadet, bir Türk için en güzel vedadır; vatan uğruna akmayan kan hebadır. Ölüm, vatan içinse cefa değil sefadır. Unutmayın! Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır; vatan uğrunda ölen varsa vatandır.

Gürsel ÇİLOĞLU

Ardahan Şehit Er Serhat Şanlı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

ÖMER

Asırlar evvel nice zorluklar ve zulümler sonrası gerçekleşen hicretin ardından, Hz. Muhammet'in İslam'ı yaymak için vereceği mücadelede yardımına en çok güvendiği isim; önceleri müşriklerden olan ancak daha sonra İslam ile şereflenen, heybeti, gücü ve öfkesiyle nam salmış Hattab'ın oğlu Ömer'di.

Bu azametli adam, peygamberimizin açtığı kutlu yolun en hevesli yolcularından biriydi. Efendimizle birlikte kılıç sallıyor, savaş meydanlarında gözü sürekli efendimizi arıyordu. Peygamberimizin rahat içinde olduğundan emin olmadan kendisi rahat edemiyordu. Yıllar içinde Ömer, adaletin simgesi haline geldi. Adalet denince akla o geliyordu. Halife Ömer'e huzur gerekti, toplumun huzuru içinse Ömer lazımdı.. Adaletle, dolayısıyla adaleti sağlayan devlete zarar veren herkesin karşısında Ömer vardı. Ömer ismi artık dört harften daha fazlasıydı.

Yüzyıllar sonra bir Ömer; adaletin, düzenin, dirliğin, birliğin bozulduğunu görünce çıktı ortaya. Ömer HALİSDEMİR, 1974 yılında Niğde'nin Çukurkuyu beldesinde dünyaya gelen bir Anadolu evladı. Yedi çocuklu bir ailede büyüdü, çocukluk yıllarında çobanlık yaptı. Çalıştı, çabaladı ve 1999 yılında Türk Silahlı Kuvvetlerinde görev almaya başladı. O iyi bir aile babası, başarılı bir asker, akıllarına geldiğinde anne babasının yüzünde gururlu bir tebessüm oluşmasını sağlayan hayırlı bir evlattı.

Büyük destanların büyük kahramanları vardır. 15 Temmuz gecesi necip Türk milletinin yazmış olduğu büyük destanın en önemli kahramanlarından biriydi Ömer. Hepimizin bildiği ya da televizyonlardan, gazetelerden öğrendiği hikâyesiyle Ömer; Özel Kuvvetler komutanlığını ele geçirmeye çalışan darbeci hainlerin başını, kendisine telefonla ulaşan komutanı Zekai AKSAKALLI Paşa'nın emriyle alınının ortasından vuruluyor, bu esnada diğer hainler tarafından üzerine kurşun yağdırılan Ömer orada şehadete eriyor ancak darbenin seyri olumsuz yönde değişiyordu. Bildiğimiz hikâyesi böyle. Peki, bu büyük kahramanın başka bir hikâyesi, biz geride kalanlara verdiği mesajlar yok mu?

“Her ölüm erken ölümdür” der Cemal SÜREYA. Ömer 44 yaşında şehit oldu. Gençti, hayalleri vardı ancak o kendisinden çok daha fazla yaşamış çoğu insanın yapamadığını yaptı, büyük hatıralar bıraktı ardından bu milletin idrak etmesi için. Ölüm çok şeyin geride kalması, çok şeyden vazgeçmek demektir. Peki, bu milletin evladı Ömer; Zekai Paşa kendisini arayıp ucunda ölüm olan emri verdiğinde, “Emredersiniz Komutanım!” diyerek şehadeti kabul edip nelerden vazgeçtiğini bir düşünelim.

İki evladın vardı Ömer. Oğlun; üniversiteyi kazanacak, mezun olacak, mezuniyet töreninde arkadaşlarının ailesi oradayken sen onun yanında olamayacaksın. Askere gidecek, yolcu edemeyecek, tecrübelerini anlatamayacaksın. Bir kızı sevecek. Baba oğul oturup çay alıp bir güzel dertleşmeyeceksiniz ey Ömer. Kızını istemeye gelecekler. Dünürlerine kahveleri dağıtıp etrafa gülümserken o güzel kızının yüzüne bakamayacaksın. Evlenecek. Beyaz gelinlik içinde kızının en mutlu gününde yanında olamayacaksın. Torunların doğacak, kulaklarına okunan ezanın sesini duymayacaksın. Eşin, yıllarca türlü zorluğa beraber katlandığın hayat arkadaşın. Sen o emri kabul ettin ya ey Ömer. Son bir defa sarılamayacaksın hanımına, onunla bir daha aynı sofraya oturamayacaksın, içini dökemeyecek, emekliliğe dair hayaller kuramayacaksın, vedalaşamayacaksın. Annenle, babanla, kardeşlerinle, arkadaşların ve tüm sevdiklerinle helalleşemeyeceksin. Kahraman ordumuzun gözü kara ve yiğit askeri Ömer HALİSDEMİR; ölüm emrini kabul edip bütün bunlardan niçin vazgeçti? Cevabı oldukça net. Gökyüzünde dalgalanan mavi göklerin kızıl ve beyaz süsü için, şerefimiz, şanımız, ay yıldızlı bayrağımız için.

14 Temmuz günü, ülkemizin Ömer HALİSDEMİR isminde bir askerin dünyadaki varlığından dahi haberi yoktu. Ancak ne zaman ki bayrağımız, vatanımız, bağımsızlığımız tehlikeye düştü, işte o zaman Ömer adında bir yiğit çıktı ve hainleri, düşmanları alınının tam ortasından vurdu. Öyle şanlı öyle güçlü bir milletiz ki bir gün düşman yine bayrağa el uzatır, vatan toprağına göz dikerse bugün yine adını bilmediğimiz bir kahraman çıkar, o eli kırar, o gözleri oyar.

16 Temmuz gününden itibaren ülkemizde doğan binlerce çocuğa Ömer ismi verildi. Bu, milletimizin hain darbe girişimine karşı gösterdiği müthiş bir toplumsal reaksiyondur. Allah, 15 Temmuz gecesi bu millettten bir Ömer aldı; ertesi gün bu millete binlerce Ömer hediye etti.

Yıllar geçtikçe milletimizin yazdığı 15 Temmuz destanının kıymeti daha iyi anlaşılacak, Ömer HALİSDEMİR ve o gece şehit düşen yüzlerce insanımız en naif hatıralarla anılacaktır. Ülkemiz, düşmanın her türlü süne dün olduğu gibi gelecekte de asla boyun eğmeyecektir. Bu dünyanın kaderidir. Bütün çocukları öldürseler de bir Musa sağ kalacak; adaleti, devleti yok etmeye çalışan her hainin karşısına bir Ömer çıkacaktır.

Murat NERGİZ

Artvin Murgul Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

HÜRRİYET MUŞTUSU: 15 TEMMUZ DEMOKRASİ ZAFERİ

Bir millet kahramanları kadar millettir; kahramanları kadar büyüktür ve de kahramanları kadar güçlüdür. Bir millet kahramanlar yetiştiriyorsa geleceğin ışıklı ve umutlu günleri yakındır. Kahramanlar yetiştiriyorsa ona kimse esaret zincirlerini bağlayamaz. Hürriyet, hürriyet, hürriyet diye çalkalanan sokaklar dolar taşar. Şahadet uğruna, bağımsızlık uğruna, vatan uğruna, demokrasi uğruna nice nice yiğitler meydanlara koşar. Bu koşu çileli ve uzundur. Bu koşu imanını bir elmas gibi göğsünde taşıyanlarındır. Milletın bağırdan doğup tarih ırmağına dökülenlerindir.

15 Temmuz 2016'da da tarihin ırmağına yine bu milletin kahramanları döküldü. İnanmışlar çağından gelen yiğitler karanlığın üstüne yürüdüler. Onlar, kurduğumuz güzel ülkenin bölünüp parçalanmasına izin vermediler. İmanla yatıp ihlâsla kalkanlar, özü İslam sözü tevhit olanlar 15 Temmuz destanını kanlarıyla yazdılar. Bu destan Metehan'dan, Bilge Kağan'dan, Alp Arslan'dan, Ertuğrul Bey'den, Osman Gazî'den, Fatih'ten, Yavuz'dan, Kanunî'den ve Atatürk'ten bugüne kadar gelen bağımsızlık ve vatan aşkının sembolüdür. 15 Temmuzda millet; Edirne'den Kars'a, Muğla'dan Artvin'e kadar tüm vatan bizimdir, dedi. Tüm vatan bizimdir. Kökeni ne olursa olsun ay yıldızlı bayrağın altında bu ülke için can verenlerindir. Orhan Şaik Gökyay'ın mısralarıyla:

Her taşı yakut olan bu vatan

Can verme sırrına erenlerindir

İçinde İslam'ın ince manası, önünde Türklüğün soylu davası ile hareket eden kahramanlar bayrağımızı çiğnetmediler, egemenliğin milletin elinden alınmasına izin vermediler. Çünkü biliyorlardı o egemenlik hakkı kolay kazanılmamıştı. Bu necip millet egemenlik hakkını kazanabilmek için çok bedeller ödemiş, çok çileler çekmişlerdi. Eğer halk egemenliğini kaybederse, geleceğini de kaybederdi, umutlarını da kaybederdi, yarının

çiçekli bahçelerinde mutluluk içinde koşan çocuklarının hayalini de kaybederdi. Onun için egemenliğine dört elle sarıldılar. Halk Metin Doğan olup tankların önüne yattı, Hicabi Bitik olup Kazan'daki buğday tarlalarını yakarak milleti bombalayan uçakların kalkmasını engelledi, Mustafa Özbey olup Malatya'da tank kullanarak darbecileri püskürttü, Şerife Boz olup eşinin kamyoneti ile gençleri meydanlara taşıdı, Safiye Bayat olup Boğaziçi köprüsünde asker görünümlü canilere meydan okudu, Davut Ala olup yedi kurşun yemesine rağmen kışlasını darbecilere teslim etmedi, Mehmet Köse olup darbecilerin elinden tankı aldı, Sabri Ünal olup tankların karşısına dikildi, Dr. Sezai Çelik olup saldırıda yaralanan kahramanların tedavisini gerçekleştirdi, Ömer Halisdemir olup şahadet uğruna darbeci generalinin başından vurdu, Zekai Aksakallı olup direnerek Özel Kuvvetler Komutanlığı'nı darbecilerin ele geçirmesini engelledi. Kısaca halk sel olup sokakları, meydanları doldurdu. Halk sel olup darbeci sırtlanları, halkın egemenliğine göz diken çakalları boğdu.

Türk milleti, Osmanlı'nın son iki yüz yılında ve Cumhuriyet döneminin 95 yılında çok köklü demokratik kazanımlar elde etmişti. Bu demokratik kazanımları sahiplenmiş ve içselleştirmişti. 15 Temmuz hain darbe girişimi ile hedef alınan bir diğer önemli husus da Türk Demokrasisinin bu kazanımlarıydı. Halkın egemenliğine ve halkın temsil gücüne dayanan demokrasi hedef tahtasına oturtulmuştu. Türk demokrasisini sekteye uğratabilecek bir girişim olan alçakça darbe girişimi ile Türk Demokrasi Tarihine bir kara leke bırakmak istediler. Çok şükür ki halk bu oyunu gördü ve destansı mücadelesi ile bu oyunu bozdu. Halk Türk Demokrasi Tarihine bir tuğla daha koyarak demokrasimizi daha da sağlamlaştırdı. O karanlık gecenin sonunda gelen aydınlık, demokrasiye gönül vermişlerin iman ateşiydi. Öyle bir ateşi ki bu geceyi aydınlattı, ışığıyla halka yol gösterdi, onları güzel ve güneşli günlere ulaştırdı.

Sinsi bir zehir gibi kılcal damarlarımıza kadar sızan bir iblisti düşman. Koyun postuna girmiş çakallardı. Yıllarca kendini ve amaçlarını gizlemiş yasa dışı bir örgüttü. Hileyle türlü entrikalarla milletin selametini elinden çalmaya çalışan bir yapılanmaydı. Kötü amaçlarına ulaşmak için her türlü pis oyunlarını oynamışlar, başarılı olamayınca en canice ve en ahlaksız planlarını devreye sokmuşlardı. Ayak oyunları ile yapamadıklarını haince bir darbe planı ile yapmaya çalıştılar. Korkak ve pis sırtlan sürüleri, milleti sırtından vurmaya kalktı. İçlerindeki pislği ve kini silahlarla kustular. Ama millet susup pusmadı bir köşeye, çıktı karşısına. Durdu hainlerin karşısında. O eli öpülesi, o mübarek insanlar geleceğine sahip çıktı.

Tarihin başlangıcından bugüne kadar Türk milletinin birçok dönüm noktası olmuştu. Türk milleti türlü felaketlere, türlü belalara maruz kalmıştı.

Fakat tüm belalara karşı durmasını bilmiş, boyun eğmemiştir. Tıpkı 15 Temmuz gecesi olduğu gibi... Tarih ırmağı, geleceğin güzel günlerinin eteğine akarken millet darbeler çağını kapattı. Cuntacılar geçit verilmedi. O karanlık gecenin sonunda güneş, cuntacılar değil milletin kalbine doğdu.

Bir daha böyle bir tehlike ile karşı karşıya kalmamak için, öğretmenlere bazı vazifeler düşmektedir. Milletimizin kültürel hafızasına işlenen demokrasi bilincini gelecek kuşaklara aktarmak ve de demokrasiyi yok etmeye çalışanlara karşı koyabilme şuuruna sahip bir gençlik yetiştirmek en büyük vazifelerimizdendir. Millî ve manevî değerleri sağlam, ilmi kuvvetli, aklını ve vicdanını karanlık odaklara kiraya vermemiş bir gençlik... Kulaktan dolma bilgilere itimat etmeyip doğruluğunu ve yanlışlığını araştıran, eleştiren, sorgulayan bir gençlik... Milletinin istikbaline kastedenlere sıra dağlar gibi karşı durabilen, hür yaşama fikrini elinde bir ateş parçası gibi imanla taşıyabilen ve hürriyeti tehlikeye düştüğünde bu iman ateşiyle tüm vatanseverlerin gönlünü tutuşturup bağımsızlık ateşini yakabilen bir gençlik... Yeri geldiğinde durgun ve mavi sular gibi dingin, yeri geldiğinde de dalgalar gibi köpüren bir gençlik... İşte böyle bir gençliktir milletimizin umutlu ve mutlu yarınlarını inşa edebilecek olan. Unutmayalım ki: "Gençlik geleceğin tohumudur." O tohumu yeşertip büyütecek olanlar da biz öğretmenleriz. Sabırla, umutla ve kararlılıkla geleceğin tohumlarını yeşertip büyütmeliyiz. Onların filizlenip büyüdüğünü görmek en büyük kıvanç kaynağımız olmalı. Hürriyet ve istikbalimizi koruyacak olan gençlerimizin demokrasi kültürünü ilmek ilmek işleyerek daha da ileriye taşıyacağı umudunu bir tohum gibi hep kalbimizde taşımamız ve her zamankinden daha çok çalışmalıyız, çalışmalıyız, çalışmalıyız...

Dilek ERDOĞAN YALÇIN

Aydın Kuyucak Pamukören Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ BİR DESTANDIR

Kelimelerle anlatılması zor olan bir hainliğin ancak ne kadar kötü olduğunu o anı yaşayanlar bilir. Ama anlatmaya çalışacağım.

Bir yaz günü, hava çok sıcak. İnsanlar yazın vermiş olduğu rahatlık ve rahavet içerisinde. O günün sabahında yine her zamanki gibi bir güne uyandığımızı sanmıştık. Her zamanki rutin işler vardı hayatımızda. Akşam yemeğinden sonra hava almak için yürüyüşe çıktık. Bir iki kıpırdanma vardı herkeste ama tam olarak ne olduğunu ancak eve gelince anlayabildik. Darbe kalkışması, diyordu televizyon. Önce şoka girdik. 2016 Türkiye'sinde darbenin olabileceği aklımıza gelmemişti. Sonrası endişeli bekleyiş... Kucağımda henüz üç aylık olmuş bir bebek. İki gün sonra aşımız var. Ve televizyonda bir spiker sokağa çıkma yasağı olduğunu söylüyor. "Hayır" dedim kendi kendime. Sonra yüksek sesle "Hayır, bu böyle olmaz, olmalı."

Gözümüz televizyonda bir hareket, bir ışık, bir umut bekliyoruz. Yetkililerden "Endişelenmeyin, korkmayın, darbe yok, her şey kontrol altında, istediğiniz gibi sokağa çıkabilirsiniz." diye bir açıklama bekliyoruz. Endişeliyiz, hem de çok endişeliyiz.

Geleceğimize mi yanalım, ülkeye mi yanalım yoksa daha kucağımdaki masum üç aylık bebekle kalakalmama mı yanalım bilemedik? Çaresizlik sardı dört bir yanımızı. Çünkü daha önce yaşanan darbelerden çok iyi biliyorduk ne olacağını. Masum insanların canının yanacağını. Bir darbenin ülkeyi ne hâle getirdiğini ve ne kadar geriye götürdüğünü... "Olamaz!" dedik "Olmamalı!". Bekliyoruz gözümüz televizyonda. Saat 00.30'a geliyor. Bir ışık, bir umut bekliyoruz. Ve derken CNN spikerinin uğraşları sonuç veriyor. Sayın Cumhurbaşkanını görüyoruz dik duruşu ve metaneti ile işte karşımızda halka sesleniyor. Umut ışığı doğuyor insanlara. Belli ki bizim gibi bir hareket, bir ışık bekliyormuş herkes. "Sokağa çıkın!" diyor Sayın Cumhurbaşkanı. İnsanların beklediği o iki çift söz yetiyor herkese.

Aman Allah'im! Halk sokağa çıkmıyor, âdeta akıyor. Evim şimdiki "Demokrasi-Meydanı"na yakın. Bayrağını kapan bağıra bağıra meydanlara döküyor. Görüyorum. Evin önünden geçen bir amcanın dediklerini ömrüm boyunca unutmayacağım.

"Gün uyuma günü değildir, darbe ne demek biliyor musunuz siz? Bilmiyorsanız öğrenmemek için çıkın sokağa!" diyordu. Millî Mücadele Döneminde olan ruhu hissettim bir an. Hâlâ ülkesi için en kıymetli varlığı olan canını hiçe sayanları gördüm. Ve çıktık sokağa salalar okunuyor ülkemizin camilerinde. Mehmet Âkif'in "Bu ezanlar -ki şهادetleri dinin temeli-" dizesi geliyor aklıma.

Çıktım bebeğimle onun geleceğini düşünerek vatan olmazsa gelecek de olmaz, diye çıktım meydana. Bebeğim kalabalıktan huysuzlanınca dönmek zorunda kaldım o mahşeri kalabalığı bırakarak geride. Gözüm arkada kala kala... Her yaşta yiğit var. İnsanların o dik duruşu gözümüzün önünde.

Evdeyim gözüm hâlâ televizyonda ve saatte, hayatımın en uzun gecesi. Çünkü şehit haberleri geliyor İstanbul'dan, köprüden yıkılıyor. Çünkü Özel Harekât bombalanıyor, Meclis bombalanıyor. Var gücüyle uğraşılıyor bizimle hainler, içlerinde onlardan olmayan namuslu, vatanını seven gerçek askerler var Allah'tan. Ömer Halisdemir'i duyuyoruz. Demir gibi adam. Tek başına karşı koyuyor. İlk kurşunu sıkıyor haine sonra şehit oluyor Halisdemir. Kahroluyoruz. 249 şehit binlerce yaralı verilen saatler. Duyuyoruz, kahroluyoruz.

Haince sıkıyorlar halka darbeciler. İçlerinde hiçbir şeyden haberi olmayan askerler var. Bir asker su almaya geliyor markete. Sözde darbe yaptıklarını duyuyor. Yıkılıyor çocuk oraya, halkın tarafına geçiyor.

Sabaha karşı hâlâ ayaktayız. Dile kolay ama geçmek bilmeyen saatlerin sonuna geliyoruz. Halk hâlâ sokakta. Denizli Çardak Havalimanına tankların çıkacağı duyan herkes sürüyor arabasını oraya. Otobüsler, iş makineleri gidiyor, bariyer kuruyorlar önlerine duyuyoruz. Durduruyoruz.

Nice dedeler, nice analar, nice çocuklar sokakta. Ve beklenen haber ertesi gün öğle saatlerinde geliyor, sözde darbe kalkışması kontrol altına alınıyor, Devlet kazanıyor, halk kazanıyor, gelecek günlere ait umutlar kazanıyor, Fetöcü hainler kaybediyor.

Bitti mi? Bitmez bu destan. Halk on beş gün boyunca çoluk çocuk sabaha kadar dışarıda... Salalar çağırıyor bizi her gün. Demokrasi nöbeti tutuluyor. Kayıplarımız var maalesef ama halk umutlu. Sanki sokaklar panayır yeri.

Paylaşma ve kardeşlik akıyor her yerden. Sanki darbe kalkışması olmamış

gibi geri dönüyoruz hayatımıza. Milletçe hainliğe direnişin, şaha kalktığı-
nı görüyoruz. Geleceğe ilişkin, devletimin milletimin bekâsının kararlılığı-
nı görüyoruz. Umudum artıyor.

Bize bugünleri, huzuru ve düzeni veren aziz şehitlerimizi saygıyla anıyo-
rum. İçlerindeki vatan aşkını herkese ispat eden gazilerimizin önünde
saygıyla eğiliyor, ellerinden öpüyorum. Adınız hep yaşayacak. 15 Temmuz
bir destandır çünkü.

Ahmet ALTINSOY

Balikesir Burhaniye Celal Toraman Anadolu Lisesi

HAINLIĞIN SALASINI OKUDUK

İnsanların arttığı, ama “insanlığın” azaldığı günümüzde değerleri hızla yitiriyoruz. Ülkeye ait olanın bize ait olandan kıymetli olduğunu hep öğrenemedik. Millî çıkarlar söz konusu olduğunda benlik kavramını toprağa gömmek gerek. “Millî egemenlik” yapıştırma bıyık değildir! Dayatmayla, telkinle, dikte ile olmaz... Bunu içine sindirebilmiş, kendi egemenliği ile evrensel normları bağdaştırabilen eğitilmiş, anlayışlı, kişiliklerle olur... Türk milleti demek, millî egemenlik demektir. Adı tarihe “vatan” sözüyle kazanmış bir ulusun evlatlarıyız; ama ne yazık ki bizden gözükp bunu anlayamamış insanlar da varmış. Aklını, yüreğini kiraya vermiş, adı Ahmet, Mehmet olan zavallılar da varmış. Bir musibet bin nasihatten evlaymış. O tuhaf gecede herkes gibi beni de en çok etkileyen gece yarısı okunan salalardı. Onca yaşıma rağmen hiç böyle bir anı daha önce yaşamamıştım. İrkildiğimi hatırlıyorum. Sonra televizyonlarda gördüğüm, gördüğümde donup kaldığım sahneler...

Minarelerden okunmasaydı salalar, diner miydi yürekte açılan yaralar? O nasıl bir gece ki bir ülkenin bayrağına, huzuruna kendi askeri tarafından göklerden ölüm yağdırılsın? Bir ülke düşünün ki yıllarca sinsi sinsi büyüyen düşman bir gece uçaklarla meclisin iradesini bombalasin. Ve bir ülke düşünün ki insanlar kahramanca bu hainlikleri yapanlara göğüslerini siper etsin. İşte böyle günler yaşadık biz bu cennet vatanda. Ne yazık ki içimizden çıkan hainler gökten bombalar yağdırdılar halka. Ama halk kendi öz evlatlarıyla, Ömer HALİSDEMİR gibi kahramanlarıyla al bayrağına el sürdürmedi. Kötülere geçit vermedi. Tıpkı yıllar önce Çanakkale’de olduğu gibi. Keşke o korkunç gece yaşanmasaydı da kahraman şehitlerimiz yaşasalardı. Bu güzel vatan bugün hâlâ özgürse o kahramanlar sayesinde.

15 Temmuz Türk milleti için çok aydınlık bir gündür. Demokrasisine sahip çıktığı, bayrağına sahip çıktığı, vatanına sahip çıktığı için çok aydınlık bir gündür. 15 Temmuz gecesi sade vatandaşların tanka direnebildiğini gördüğümüz gündür. 15 Temmuz gecesi sivillerin birkaç saatte askeri disipline karşı savunma teknikleri öğrendiği gündür. 15 Temmuz gecesi

birkaç saatte 45 tonluk bir tankın çok yaratıcı tekniklerle durdurulabildiğini öğrendiğimiz gündür. 15 Temmuz gecesi, zulmetin aydınlığa yenildiği gündür. Türk milleti silahtan, toptan, tüfekten korkmamıştır. Kendi canını ortaya koymuş ve vatanının geleceğine sahip çıkmıştır. Bu ülke için kötü şeyler düşünenlere hiç acımadan cevabını en net bir şekilde vermiştir. Silahlı milletin en canlı örneği Türklerdir. Türk, başlı başına silah olabilen insandır. Türk ata biner gibi oturur, keşfe yollanan asker gibi uyanık yürür. Türkler ölmeyi biliyorlar, hem de iyi biliyorlar. Ben de ölmeyi bilen bir milletin yenilmeyeceğini bilecek kadar tecrübeliyim, diyor bir tarihçi. Bu darbe girişimi ile İslam ümmetinin âdeta son nefes alma noktası olan Türkiye'nin boğazı sıkılmak istenmiştir. Böylelikle koca İslam coğrafyasında kaosa sürüklenmemiş, ıstıraba, ölümlere, haksızlıklara, zulme en yoğun şekilde maruz bırakılmamış son bir yer olan Türkiye'nin de o kervana katılması istenmiştir. İşte bunun için bu hainliğe milletçe karşı durmayı İslam menfaatleri açısından bildik. Evet, buna "tiyatro" diyenler oldu. Bir açıdan haklı olabilecekleri nokta şudur: Bu tiyatro Türkiye tarafından değil okyanus ötesi tarafından yazıldı. Bu işin görünür maşaları ise okyanus ötesinin tezgâhına gelen Türkiye'deki görevlerini, kurumlarını istismar eden, her şeyi ile ihanet içerisinde olan kimselerdir. 15 Temmuz hadisesini oldubitti şeklinde anlamamak ve tehlike atlatıldıktan sonra unutmamak Müslümanların ve birinci derece bu işe muhatap olan Türkiye Cumhuriyeti'nin vazifesidir. Mesele sadece bu zihniyetle mücadele etme değildir. Gelecekte benzeri bir tehlike ile karşılaşmamak için darbe girişiminin bütün bileşenlerinin ve dinamiklerinin düşünülmesi gerekir. 15 Temmuz bu ülke için önemli tarihlerin biri olmasının yanında belki de uzun yıllar sürecek bir mücadelenin de ateşleyicisi olmuştur. Ülkemize dışarıdan ve içeriden musallat olmuş bütün lanetli düşüncelere ve düşmanlara karşı bir olmanın, diri olmanın, bütün olmanın en büyük sebebi olmuştur. O gece bu ülke için gözünü kırpmadan hayatını feda eden kahramanların gelecek nesillere kalan emanetidir bu ülke. Artık içeride ve dışarıda var olan bütün art niyetli düşüncelere en sağlam cevabın verildiği gündür 15 Temmuz. Hepimize, bu ülkeyi oluşturan bütün insanlara düşen yegâne ve en önemli görev şehitlerin neden hayatlarını verdiklerini aklımızdan çıkarmamamız ve bundan sonra her zaman vatan için mücadele etme azmimizin en yüksekte olması düşüncesidir. Umarım ülkem bir daha böyle kötü günlere böyle vahim hainliklerle karşı karşıya kalmaz. 15 Temmuz gecesi bu vatan için canını seve seve feda eden aziz şehitlerimizi saygıyla anıyoruz. Allah onlardan razı olsun, mekânları cennet olsun. Bayrağımızın her zaman dalgalanması ve milletin iradesinin her daim en önde olması dileğiyle...

Engin KÖSTEKÇİ
Bartın Ağdacı İlkokulu

DESTANLAŞAN GECE 15 TEMMUZ

15 Temmuz Bir neslin unutamayacağı tarih. 15 Temmuz Darbeye karşı başarılı olduğu bir tarih. 15 Temmuz ezanları susturan darbelerden, darbeleri susturan ezanlara gelinen tarih. 15 Temmuz halkımızın birleştiği tarih. 15 Temmuz hep beraber el ele verip darbeyi püskürttüğümüz tarih ve 15 Temmuz demokrasi Bayramımız olan tarihtir. İstiklal şairimiz Mehmet Akif'in "Allah bu millete bir daha istiklal marşı yazdırmaz!" cümlesini duymayanımız yoktur. Mehmet Akif haklıydı: Öyle ki böyle muntazam bir eserin yazılabilmesi için o kabus gibi yılların yeniden yaşanması gerekirdi. Tarihte destanlarıyla tanınmış, başarılarına imza atmış ve tarihin altın sayfalarında ismini yazdırmış bir milletin 15 Temmuz gibi kanlı bir gecede damarlarındaki özgürlük ateşini yakmaması beklenemezdi. Öyle de oldu. Bu milleti sindirdiğini sanan beyni mankurtlaştırılmış hain varlıklar tanımadıkları bu milletin destanlaşan alinyazılarından kahramanlık dolu kaderlerinden habersizdiler.

İdeolojimiz, siyasi görüşümüz, dinimiz, dilimiz ne olursa olsun, tüm bunları bir kenara bırakıp o geceye dönersek; gece, 7'den 70'e kadınıyla erkeğiyle her ferdimiz birer Çanakkale destanı kahramanına dönüşmüştür. Ne korku hissettiler yüreklerinde ne de ölümün acısını... 15 Temmuz şehitleri olarak anılma gayesi ile bile olsa ki -öyle bir düşünceleri olduğunu düşünmüyorum- fitneye fırsat vermediler. Bedenleri ile demir zırhlara, tanklara ve de alçak kurşunlara siper oldular. Kimisi yaralandı, kimisi ise şehadet şerbetini içti. Ancak tek bir vatan evladı geri adım atmadı. O gece adeta bir destan yazıldı. Öyle bir destan ki asırlarca unutulmayacak... Öyle bir destan ki torunlarımız gururla anlatacak.

Dünya özgürlük tarihine geçecek bu destanı tüm dünya mazlumları anlatacaklar. Yüzyıllarca özgürlük ve demokrasi derslerinde okunacak bu destanlaşan yürekler. Türk milletinin kendi kaderi çizme çabası örnek olacak darbe yapmak isteyen tüm dünya zalimlerine, örnek olacak tüm özgürlüğüne susamış mazlum milletlere. 15 Temmuzda yangın vardı. Yanıyordu gönüller, yanıyordu yürekler.. Mevsimin sıcakından değil, sokaklara, devletimin kurumlarına atılan bombalarla, mermilerle yanıyordu. Vatan sevdası ile, hain terör uşaklarına ve düşmana duyduğumuz öfke ile yanıyorduk. Bir de yüreği yanan analar, babalar, çocuklar,

bacılar vardı. Az değildi bu, yüzlerce şehit vermiştik. Evlatlar babasız, annesiz, anne babalar evlatsız kalmıştı. Elbette yanacaktı yürekleri.

15 Temmuz şehitlerimiz vardı. Onlarla ilgili ne kadar övgüde bulunsak azdır. Onlar ki bu vatanın çocukları daha iyi, daha güzel bir geleceğe sahip olsunlar diye hiç düşünmeden canlarını verdiler. Korkudan uzak, birer aslan gibi meydanlarda kükrediler. Zaten bir er değiştirdi milletleri kaderini. Ömer HALİSDEMİR. İşte o er; er oğlu erdi kahramanımız. Şehit olacaklarını bile bile, üstüne üstüne gittiler düşmanın. Kimisi "İnsan bir defa ölür, bari şerefimizle ölelim." dedi, kimisi sessizce yürüdü ölüme. Gerçi onlar ölmemişlerdi, onlar yaşıyorlardı. Yüce Allah Kur'an-ı Kerim'de, ne demişti? "Allah yolunda öldürülenlere ölümler demeyiniz, onlar diridirler ve siz bunun farkında olmazsınız!"

Evet, 15 Temmuz şehitleri de diridirler ve diri kalmaya devam edecekler. Düşünebiliyor musunuz, 15 Temmuz gecesi insanlar ölümü göze ala ala yollara döküldü. Abdestler alındı, helallikler istendi. Kimisi evden vedalaşarak çıktı.

Kimisi,

-Geliyorum biraz sonra deyip dönmedi. Kimisi,

-Gitmek var dönmek yok dendi.

Vatan aşkının özgürlük ve bağımsızlık sevdasının hasretini çeken bu Anadolu'nun evlatları geçmiş yapamayıp kaybettikleri demokrasi mahkûmlarını animsayarak, bir daha pişman olmamak için dünyaya günün göstermek için destanlaşan geçmişlerine layık olmak için evlatlarını utandırmadılar ve bir kez daha adı 15 Temmuz olan destanı yazdırdılar. Şehitlerimizin ruhları şad olsun. Bu millet her zaman size minnettar olarak kalacaktır.

Recai ÖZCAN
Batman İluh Anadolu Lisesi

UYANIŞ

Tarih: 15 Temmuz 2016, Türkiye’de bir yaz akşamı yaşanmakta ve hava sanki önceki yıllardan çok daha sıcak, hareketli. Az sonra yaşanacakları haber verircesine bu duruma isyan eden doğa, âdetâ fırtına öncesi sessizliği andırıyordu. Evet, korkulan oldu, koyun postuna bürünmüş kurtlar misali yürekleri acıtan, cennet vatanımızı tarumar etmeye kalkışan hainler harekete geçmişti. Güneş hararetini büyük cüretle savaş uçaklarına bırakmıştı. Azaplı kavimlerin bulutlarına akran dumanlar yükseliyordu. 1400 yıllık sürecin hesaplaşmasıymış anlaşıldığı kadar. Tanklar, toplar tüfekler ilk defa bu kadar cesurdular.

Bu hareket, bu kalkışma görünürde devleti yönetenlere gibi olsa da özelde Türkiye’yi genelde, İslam âlemini yok etmeye, yeni Türkiye’nin inşasını durdurmaya, bir Osmanlı torunu gibi dünyada liderlik vasfını kazanmış bu güzelim ülkenin önünü kesmeye yönelikti. Ancak tüm bunlar beyhüdeydi. Çünkü unuttukları bir şey vardı: Bir karış toprağını bile vermek istemeyen âdetâ Çanakkale ruhuyla hareket eden Türk’üyle, Kürt’üyle, Arap’ı, Çerkez’iyle Millî Mücadele azmini sergileyen bir inanç vardı. Millet’in istiklalini yine millet’in azim ve kararlılığı kurtaracaktı. Nitekim öyle de oldu. Bu yiğitler bunu yaparken ellerinde sadece bayrak yüreklerinde iman ve vatan sevgisi vardı. Asrın duası millet’in kelâmı kalplerin mührü aslanlar gibi meydanda öncülük yapıyordu. Er doğmuştu, er ölelim, diyordu. Dünya izlediği filme ara veriyordu. Çünkü demokrasilerine aykırı sahneler ve senaryolar oluşuyordu. Esaretin zincirlerini Çanakkale’de Sakarya’da yüzlerine fırlatan bu millet’in tokadını unutmuşlardı. 30 kurşun pahasına da olsa düşmana karşı demir gibi duran Ömer Halisdemirler vardı.

Şayet Mehmet Âkif yaşasaydı bu zamanda bu yiğitler için şu dizeleri yazmaktan onur duyacaktı:

“ Ey Şehit oğlu şehit isteme benden makber,
Sana aguşunu açmış duruyor Peygamber.”

Betül Sabriye YEREBASAN

Bayburt Aydıntepe Aydıntepe Çok Programlı Anadolu Lisesi

HER DARBE ÖLDÜRMEZ

Darbe; vurma, vuruş... Dilimize geçtiğinden beri hem gerçek manada hem de mecaz manada sürekli kullandığımız, hiç de yabancı olmadığımız bir sözcük. Fakat bu kelimeyi bizi sarsan, kötü durumları ve olayları anlatmak için kullanırız.

Darbe sözcüğü, var olan iktidarı ele geçirmek için yasadışı olarak yapılan her türlü hareketi ifade etmek için siyasi literatürümüzde de yer almıştır. Darbe yapmak ve yapılan darbeye başarılı olabilmek için zor kullanmak, top, tank, bomba gibi silahlara sahip olmak, bu silahları kullanan bir kuvvetin olması; bu kuvvet karşısında koruma kollama görevlilerinin olması ve bu zorbalık karşısında ürken, sinen bir topluluğun olması gerekir.

15 Temmuz 2016 tarihimizde bu yüzden bir darbe girişimi olarak kalacaktır. Çünkü darbe yapma sevdasına kapılanlar; karşılarında korkup geri çekilen bir topluluk yerine cansiperane ülkesini, devletini koruyan bir halk bulmuşlardır. Bir gecede bu toprakların hamuruyla yoğrulmuş, asırlardır farklı farklı devletlerle mücadele etmiş; ülkeler fethedip devletler kurmuş bir milleti yok sayıp elinden demokrasisini, cumhuriyetini almak kolay değildir.

Ayrıca 15 Temmuz'u diğer yedi darbeden farklı kılan, değerlerinin bilincinde olan ve onlara sahip çıkan bir halk tarafından püskürtülen bir darbe olmasıdır. Çeyrek asırdır insanların dinî duygularını istismar ederek kendilerinin, faaliyetlerini gizleyen örgüt deşifre olunca fiziksel saldırıya geçmiş; kendini bu şekilde zorla kabul ettirmeye çalışmıştır. Bu millet ise din ve değerler üzerinden halkı aldatmaya çalışanları kendi tuzaklarıyla yerle bir etmiştir.

Evet, vatansever halkımız; zarar görmüş, yaralananlar olmuş hatta iki yüz kırk dokuz şehit vermiştir. Ama bu darbe göstermiştir ki mazluma kol kanat geren bu millet zalime, haine en ağır tokadı ile karşılık verir; düştüğü

yerden iki kat güçle kalkar. Vatanına, devletine, milletine ve değerlerine daha sıkı sarılır. Onu sindirmeye, yok etmeye gelenlerin hayat damarlarını keser.

“Girmeden tefrika bir millete düşman giremez

Toplu vurdukça yürekler onu top sindiremez.”

Mehmet Âkif Ersoy’un da dizelerinde ifade ettiği gibi bu kahraman millet tek bir gaye uğruna, yekvücut olup vatanına sahip çıktığı müddetçe darbeler onu yıldıramayacaktır.

İlhami ATAK

Bilecik Ertuğrulgazi Lisesi

DİRİLİŞ DESTANI

Destanlar, bir milletin tarihinde derin izleri olan kültür varlıklarıdır. Toplumların hayatlarının kilometre taşlarını, dönüm noktalarını, bekasına kast eden tehlikelere karşı verdiği mucizevi mücadeleyi nesilden nesile aktaran millî değerlerdendir. Bir milleti millet yapan maya ve fertlerin topyekûn bir millet oluşunu sağlayan ve eskidikçe sağlamlaşan bir harçtır.

Her millet gibi Türk milletinin de tarihi destanlarla doludur. Bir farkla ki Türk destanlarında haklı olan daima güç sahibidir ve millet haklı olanın daimi destekçisidir. Türk milleti Oğuz Kağan'dan bugüne değin bağımsızlığından, zulme kaşı durmaktan asla vazgeçmemiştir. Milletin bekası tehlikeye her düştüğünde Allah'ın Türk milletine bahşettiği Hakk'ın ve haklının savunucusu, gözü kara, özü sözü bir, birleştirici ve sevk edici baş eğmez bir lider milletin önünde yürümüş ve Türk milletinin dirilişinin ve yeniden şahlanması için öncüsü olmuştur. 1071'de Malazgirt'te Sultan Alparslan'ın ordusuna hitaben "Ya muzaffer olur gayeme ulaşırım ya da şehit olarak Cennet'e giderim. Sizlerden beni takip etmeyi tercih edenler takip etsin. Ayrılmayı tercih edenler gitsinler." diyerek fethin kapılarını aralamasıyla başlayan fetih ruhu ve zafer silsilesi, 1453'te Sultan II. Mehmed'in "Ya ben İstanbul'u alırım ya İstanbul beni!" hitabıyla, ümitsizliğe düşmüş ve kargaşaya gebe Türk askerinin yeniden dirilişiyle ve muzafferiyetiyle taçlanmıştır. 1915'te tüm dünya sefihlerinin hunharca saldırdığı Çanakkale'de destansı ruh dirilmiş ve müthiş çaresizlikten muhteşem bir zafer doğurmuştur. Nihayet 20. asırda Türk milletini ayakta tutan ruh ve mayanın ne olduğunu keşfeden derras Batı zihniyeti bir zafer elde etmek için önce bu ruhu bir daha dirilmemek üzere öldürmeyi kendine gaye edinmiş ve hilelerini yüz yıldır ilmik ilmik örmüştür. Artık bu milletin cevherini bozduğuna ve oyunlarının hepsini inceden hesapladığına kanaat getiren bu alçak zihniyet yeniden hortlamış ve Türk milletinin şah damarına basmıştır: 15 Temmuz 2016 günlerden Cuma. Büyük şeytan

hesabını yapmış, hain ruhlu haşhaşilerden oluşan maşasını eline alarak ruhsuz bıraktığına inandığı Türk'ün boğazına yapışmıştır. Türk'ün bütün imkânları Türk'ün üzerine tank olup sürülmüş, bomba olup yağmış, kurşun olup sıkılmıştır. Bir kez daha beka sorunu başına açılmış olan bu millet, kefeniyle ve yılmaz cesaretiyle milletin asla kömüre dönüşmeyecek olan cevherini harekete geçirecek liderini aramış ve hiç vakit kaybetmeden de bulmuştur. “Bu hain darbe girişimine karşı milletimi meydanlara davet ediyorum.” diyen ve milletin önünde asalet ve cesaretle yürüyen bir liderin arkasından o ölmez ruh, o bozulmaz cevher, o sönmeyen ve söndürülemeyen iman ve aşk bir kez daha dirilmiş; zulmün, işgalin, hainliğin, şeytanlığın karşısında dimdik dikilmiştir. Millet bir kez daha cepheye koşmuş; al bayrak için tankların, bombaların, silahların karşısına tertemiz alniyle dikilmiştir; şahadet şerbetini seve seve içmiş ama milletin namusuna uzanan namahrem elini kökünden kırmıştır. Şanlı zaferlerle yazılmış Türk tarihi küllerinden doğarak yazdığı “Diriliş Destanı”na şahit olmuştur. Analar bir kez daha doğurdıkları yenilmez, korkmaz, yıkılmaz aslanlarıyla övünmeyi hak etmiştir. Kurşunların karşısına dikilen analar bir kez daha Nene Hatun'un ruhunu şad etmiştir. Yılanın başı ezilmiş son büyük Türk destanı tarih sahnesinde parıldamıştır.

İstikbal şehitlerin omuzlarında ay gibi parlak olacaktır!

Halim CAV

Bingöl Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

AĞLAYAN VE GÜLEN İKİ YÜZ

Yıllar öncesinden en zayıf yerden başladı avlamaya. Bizler inancımız uğruna ölebilen insanlarız. Bu yüzden din pazarlayan ve satan bir tüccar başrolü verildi baş haine. Hayır diyemeyeceğimiz ve söyleneni çoğu zaman “kutsal” diyerek sorgulamadığımız bir handikabımız var maalesef. Münafık ruhlunun etrafı gittikçe kalabalıklaştı ve her mecraı ahtapot gibi şaracak şekilde her yönüyle geliştirdi, genişledi. Eğitimden hukuka, medyadan ticarete, bankacılıktan spora, her alan bir bir kuşatıldı. Böylece sinsi emeller adım adım ve neredeyse kusursuzca gerçekleşti.

Çıbanbaşı, hipnoz edercesine timsah gözyaşlarıyla zehrini bir bir enjekte etti damarlara. Damarlarda dolaşan fikirler, beyne sıçrayarak düşünme ve sorgulama yetisini katletti. Artık o, her şeydi. Kutsal oydu, sultan oydu, evliya oydu, çünkü gücünün ötesinde güçleri vardı(!). Bazen Peygamber ile konuşuyor, Allah'tan yeni yeni emirler alabiliyordu(!). Ele geçirdiği medyanın büyülü ve zehirli gücüyle bir ülkenin şah damarlarını birer birer kesti.

Büyüdükçe büyüdü, kırk başlı sinsi yılan. Öyle büyüdü ki devletin hukukunun üstündeki güç olmayı hedef olarak belirledi. Kimse ona söz söyleyemez direktif veremez ve bir şey diyemez hâle geldi. Onun adliyelerde, eğitim kurumlarında, polis karakollarında, askerî kışlalarda, gazete köşelerinde ve daha nice stratejik konumlarda koca koca emir erleri vardı. Bazen bir general, bir erden emir alır; bir komiser bir bekçinin sözüyle hareket eder hâle gelmişti. Bu çelişki bile mil çekilmiş gözlere fayda etmiyor kulaklar, derin bir sağırlığa gömülüyordu.

Vatanseverlik kılıfı altında memleket sınırlarını aşıp yüzlerce ülkede servete hükmedebiliyordu artık. Nasıl olabiliyordu tüm bunlar? Akıl almaz bir şekilde büyüdükçe büyüyor, gücüne güç katıyordu. Ta ki bir millet, her güce paralel bir güç geliştirilen devlete paralel devlet kuran bu ihaneti fark edene kadar! Bu farkındalık büyüü bozdu ve gözler görmeye, kulaklar duymaya başladı. Sanki hipnotize edilenler bir bir uyanıyordu. Şaşkınlık, hayal kırıklığına dönüşürken çok süreci atlatıldı, ancak duymak istemeyenden daha sağırı, görmek istemeyenden daha körü yoktu. Afallama, bocalama, bir sendelemeden sonra saflar netleşti ve kılıçlar kuşanıldı.

Arı kovanına çomağı sokan milletimiz şaşkına dönmüştü. Çünkü en stratejik konular ve noktalar ele geçirilmiş, saldırının yeri ve çeşidi ortaya çıkınca ihanetin boyutunun ne kadar büyük olduğu anlaşılıyordu, çünkü memleketimizde bir hain

dini böyle etkili kullanmış, kitleleri böyle büyük çaplı aldatmıştı. Paralel gücün arkasındaki asıl kripto gücün uluslararası olduğu kısa sürede anlaşıldı, çünkü bir ülkeyi ele geçirmek için çok ciddi bir gücünün olması gerekirdi ki bu saklı güç, bize ezelden dış bileyen haçlılar ve artıklarıydı. Yıllarca tahkiyeciyi bir tavırla hep sevimli ve vatansever göründüler insanlara. Takke düşüp kel görününce gemi su almaya ve batmaya başladı. Vatan kemirici fareler gemiyi terk edip can havliyle kaçınca haince ve en sert biçimiyle ihanet etmeye devam ettiler.

Büyük oyunu gören memleket sevdalıları ile baş hainin sırtlanları sırat köprüsünden geçer gibi, Boğaz Köprüsü'nde karşılaşmış tarih yazdılar. Şehitler verildi ve Şehitler Köprüsü Zaferiyle, hainin paralel hayalleri denize dökülerek kursağında bırakıldı.

Bu bize kurulan ne ilk, ne de son büyük tuzaktı. Bunca ihanete rağmen milletçe ırk, renk, dil fark etmeden kenetlendik. Vermedik Akif'in dediği gibi bu cennet vatani. Bir hainin eliyle milletçe nasıl da birleşti ellerimiz ve yüreklerimiz. O anlatılması imkânsız geceyi yaşayanlar yaşadı. Âdeta Bedir'di, belki Niğbolu ya da Kosova gibiydi. Yeniden kurtuluşuydu memleketin; çünkü hainler emellerine ulaşsaydı, kim bilir vatan toprağı daha kaç yüz yıl başkalarına peşkeş çekilecekti?

Bir gecede yüzlerce şehidin yanında, saklı hikâyeleriyle binlerce kahraman! Ne tatlıydı, o gece can vermek. Oyuna koşar gibi koştuk ölüm meydanlarına. Ölümle oyun oynar gibi aşkla doldurduk meydanları. Sokakta ne Türk, ne Kürt, ne Çerkez'i, ne Zaza'sı, ne de Laz'ı vardı. Sokakta tek inanca iman eden bir "tek millet" vardı. Tek devleti; son kalemizi, ortak evimizi, namusumuzu, inancımızı, geleceğimizi ve geçmişimizi kurtarmak için yağdık sokaklara. Tektik, birdik, beraberdik, iri ve diriydik.

"Ben bu gece ölmezsem hangi gece öleceğim." diye kendini ölümün namlusuna bırakan kahramanlar ne çoktu Allah'ım! Bizler bu ruhta, bu inançta olduğumuz sürece bizi alt edecek, yok edecek, bize kem gözle bakacak kimmiş? Bu ruh ve inancın önünde ne tank durdu, ne top, ne savaş uçakları, ne de ölüm kusan kurşun makineleri.

Sahi siz de görmediniz mi yüksek binalara çıkıp savaş uçağına taş atanları, tankların altına canını siper edenleri, tankların içine girip hainlerden silahlarını teslim alanları? Nene Hatunlar gibi ilerlemiş yaşına rağmen kamyonları hainlere engel olmak için sıra sıra park edenleri, şehadet köprüsünde şehadet şerbetini namlunun ağzından içenleri görmediniz mi?

Anladık ki bizler tek millet olarak dünyaya yeteriz. Bizler bir kalpte atan ayrı vücutlar gibiyiz. Aynı annenin güzel çocuklarıyız. Yeri geldiğinde her şeyimizi paylaşabilecek mümin kardeşleriz. Adresler ayrı, fikirler ayrı, tuttuğumuz takımlar ve daha nice şeyler ayrı ayrı olsa da mevzu memleket olunca söylediğimiz şarkı tektir ve bu şarkıyı koro hâlinde söylemeye başlarız. Bu şarkı ne ilk defa söylendi ne de son olacak. Daima gözünüz vatanın giriş ve çıkış kapısında olsun. Her hainin göz dikişinde şarkıyı söylemeye devam edeceğiz ve söylemekten asla vazgeçmeyeceğiz.

Maviş BAYRAM

Bitlis Zübeyde Hanım Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

VATAN BİZE EMANET

15 Temmuz Gecesinde Aziz Şehitleri,

Bu toprakların emanetçisi Ahmet'im ben, Demet'im, Resul'üm, Ayşe'yim, Muhammed'im... Acılı bir coğrafyanın, kederli toprakların çocuklarıyız biz. Tarih boyunca göz konulan topraklar. Ama her bir karışını sizlerin kanınızla, canınızla ödediğiniz topraklar.

Yine sıradan bir geceydi. Ve bir kara haber geldi. Önceleri inanmadık, yalandır desek de düşman gecenin karanlığına saklamıştı kendini. Öyle ya düşman bu... Gündüz gözü semalarda uçacak, karada gidebilecek cesareti mi vardı. Geceye yükledi, geceye gizledi sinsiliğini ve günahlarını. Elinde ve yanındakilere güvenip yine hesaba katmadı bu milletin imanını ve kutsala olan sevgisini. Bir olmak bugünlerde zor olsa da vatan söz konusuydu, daha önce yaşanan acılar tekrar yaşanmamalı, ülke eski zaman dilimine geri dönmemeliydi. Gelişmenin ve değişimin fitratına aykırıydı geri gitmek. Söz konusu vatan olunca kanımız, canımız teferruat oldu. Hâlâleşip çıktık evlerimizden: Binlerden bir olduk İstanbul'da, Ankara'da, Sakarya'da, Antep'te, Giresun'da... Bize ait her yerde. Bir olduk Laz'ıyla, Türküyle Kürt'üyle, Çerkez'üyle... Herkesin bir hesabı vardı ama onların hesaplarının üstünde bir hesap vardı:

Onlar bu vatan için canlarını feda eden atalarımızın torunları olduğumuzun unuttular! Ahmet'in, Fatih'in, Ömer'in, Ensar'ın, Murat'ın, Cennet'in, Gülşah'ın, Kübra'nın sizlerin kanlarını taşıdıklarını unuttular! Ömer'in korkusuzca onların karşısına dikilip emanetinize sahip çıkacağını hesap edemediler! Sevgi Teyze'nin köprüde "vatan sağ olsun, ölürüm" diyerek kendini öne atacağını ama geçit vermeyeceğini hesap edemediler! Emrah'ın tankın altında can verecek kadar vatanını sevebileceğini hesap edemediler! Yirmi yaşındaki Fatih'in karşısına dikileceğini hesap edemediler! Dört çocuğunu öpüp koklayıp ayrılarak onlara vatan bırakacak

Ayşe Abla'yı hesap edemediler! Vücuduna yedi kurşun yiyecek cesareti gösterebilecek Davut'u hesap edemediler! Tarlasının mahsulünü yakarak uçaklara geçit vermeyecek Hicabi'yi hesap edemediler! Kamyonu ile gençleri meydanlara taşıyacak Şerife Teyze'yi hesap edemediler! Memleketine tatile gelmiş, vatanını canını verecek kadar seven Yusuf Amca'yı hesap edemediler!

Direnış alanından dönmek isteyen babasına: " Madem sonuna kadar gitmeyecektik, niye buraya kadar geldik." deyip bu sefer Okçular Tepesinden ayrılmayacak Uhd'u hesap edemediler! O gece evlilik yolunda ilk adımlarını atacak olup bu mutlu günlerini ötelere erteleyebilecek kadar vatanperver olan Seher ve Halit'i hesap edemediler! Buraların sahibi biziz diyecek ve vatanına sahip çıkacak Ümit'i hesap edemediler!

...

Bu seferde başaramadılar.

Biz bu gece birlik ve beraberlik içinde neler yapabileceğimizin tadına vardık.

Beraber olduğumuzda nelere karşı durabileceğimizi öğrendik.

Kimşenin hesabına göre yaşamayacağımızı bir kere daha gösterdik.

Allah için vatan için bir olduk.

Emanetleriniz emin ellerde.

Ve diyoruz ki:

Dalgalan sen de şafaklar gibi ey şanlı hilal!

Olsun artık dökülen kanlarımın hepsi helal.

Ebediyen sana yok, ırkıma yok izmihlal:

Hakkıdır, hür yaşamış, bayrağımın hürriyet;

Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklal. (Mehmet Âkif ERSOY)

Sizleri minnet ve rahmetle anıyoruz...

Selami ÖZKAN

Bolu İzzet Baysal Abant Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

BİR TEMMUZDU

“Sen de geçebilirsin yârdan, anadan, serden
Senin de destanını okuyalım ezberden.”

Gecelerin gebe olduğunu söylerdi büyüklerimiz de genç aklımızla gülerdik. Zaman mefhumu, hayatımızdaki yerini sağlamlaştırdığında iman ettik kaderle uçan kuşlara ve vakte. Günahları, kusurları örtmede gece gibi olan insanların hatırına dönüyordu dünya, doğruydu. Anadolu’yu yurt bellediğimiz için, her karış toprağını inanç hamuruyla yoğurduğumuz için hasımlarımız bilediler kin ve düşmanlık kılıçlarını. Gözümüzün gördüğü düşmana yeter de artardı sinemizdeki ateş. Ya dost görünümlü kurtlara ne demeli? Gizlice kurdukları ihanet şebekesi dışardan nasıl da munisti. Sözde, insanları diyaloga, kardeşliğe davet ediyorlardı. Saflarına kattıkları her insan istahlarını kabartıyordu kardinallerinin. Ordu, eğitim ve adalet mekanizmasının en kılcal damarlarına yerleştirdikleri ruhsuz Man kurtlar, okyanus ötesinden düğmeye basılınca harekete geçtiler. Bu necip vatanın halkına silahlarını doğrulttular. Yanıldıkları bir şey vardı. Bu milletin düşmana eyvallahı yoktur. “Cehennem olsa gelen, göğsümüzde söndürürüz/Bu yol ki Hak yoludur, dönme bilmeyiz, yürürüz.”

Ömer Halisdemirler’i, Erol Olçoklar’ı ve şehadete gözü kapalı gidecek yiğitleri hesaba katmamışlardı. Jetler uçmasını diye tarlasını yakanları; tişörtleri ile tank durduranları bilemezlerdi tabii. Halkın oylarıyla seçilmiş cumhurbaşkanına suikast timi göndermeyi, tatbikat yalanıyla erleri insanların üzerine salmayı bilirlerdi. Minarelerden yükselen salaların, ağzı dualı ninelerimizin hürmetine o meşum gecede Allah’ın tevfiğiyle darbecileri bertaraf ettik. Topyekûn sergilediğimiz bu kahramanlık gösterdi ki Türk milleti vatani uğruna her şeyden vazgeçer. Tarihin şanlı sayfalarına adları altın harflerle yazılan tüm şehitlerimizin ruhu şâd olsun ve şu dizeler de kulağımıza küpe olsun:

“Gün gidende ay gelende gel oğlum
Cihan yanar sen gülende gül oğlum

...

Hain gezen şu dağlarda gez oğlum
Gez oğlum
Vatanına göz diken ez oğlum
Dostun düşmanın kim sez oğlum
Tarihini şerefle yaz oğlum.”

Mûfiye ÇELİK

Burdur Güzel Sanatlar Lisesi

15 TEMMUZ ZAFERİ VE DEMOKRASİ BAYRAMI

İnsanlık tarihi, acı ve sevinçlerin yaşandığı çok önemli olaylara tanıklık etmiştir. Ekonomik olarak gerekli hamleleri yapamayan, siyasi birliklerini kuramayan, kültürel yapılarını muhafaza edemeyen, geliştiremeyen ve her şeyin temeli olan düzenli, sürekli bir eğitim politikası olmayan veya oluşturamayan devletler parçalanmaya, bağımlı veya yarı bağımlı olmaya, kültürel erozyona uğramaya mahkûm kalmışlardır. Bu saydığımız değerler ve ilkeler bir devletin asla ihmal etmemesi gereken dinamiklerdir. Bu dinamiklerin bir veya birkaçının çağın gerisinde kaldığı veya ihmal edildiği durumlarda, güçlü devletlerin açık veya gizli müdahaleleriyle, ihmal edilen o yerlerin doldurulduğu görülmüştür. Tarihsel süreçte bu mücadeleler sürekli görülmektedir. Toprakların ve zenginlik kaynaklarının istilası, stratejik noktaların ele geçirilmesi, ırk temelli savaşlar, kültürel kimliklerin yok edilme mücadelesi geçmişte vardı, bugün de vardır, gelecekte de var olmaya devam edecektir.

Türk Tarihi, tarihin her devresinde bu acı olayların yaşandığına tanık olur. Türk milleti, Asya'nın bözkırından, Anadolu'nun yaylalarına, üç kıtada yedi iklime hükmettiği dönemlerde dahi acıları ve sevinçleri, yıkılmaları ve kurulmaları, yok olma ve var olmaları en çok yaşayan milletlerden, devletlerden birisidir.

Dünyanın en önemli stratejik topraklarından olan Anadolu ve Ortadoğu coğrafyası bu mücadeleleri görmeye devam edecektir. Bazen devletlerin doğrudan saldırılarını göreceğiz, bazen de paravan örgütleriyle böl-parçala-yönet politikalarıyla güçsüz bırakma, ya yok etme ya da bağımlı hâle getirme saldırıları sürekli devam edecektir. Bu nedenle yaşadığımız coğrafyada güçlü olmak zorundayız. Bu hem kendi varlığımız hem de İslam coğrafyası için bir zorunluluktur. Çünkü dünyanın herhangi bir köşesinde yaşayan bir insanın mutsuzluğu bizim mutsuzluğumuz, sevinci bizim sevincimizdir. Yaşadığımız Dünya'da Müslüman Türk milleti olarak böyle bir misyonumuz vardır. Tabir yerinde ise Yüce Allah'ın bize verdiği bir görevdir bu. İnançlar ve peygamberler coğrafyasının, kutsal toprakların emanetçileriyiz biz. Onun için her an, her şeye karşı hazırlıklı olmamız

gerekmektedir.

Dışarıdan ve doğrudan saldırılarla Anadolu ve Ortadoğu coğrafyasını ele geçiremeyeceklerini gören ve yaşayan emperyalist güçler, şimdi kaleyi içten yıpratma ve istila etme düşüncesindedirler. Zaman zaman ortaya çıkardıkları Alevi-Suni, Türk-Kürt, laik-antilaik kışkırtmalarıyla birlikte, PKK-PYD-DAEŞ-FETÖ gibi paravan örgütleriyle yeni senaryolar uygulama peşindedirler. İşte 15 Temmuz FETÖ kalkışması ve darbe girişimi sadece bunlardan biridir.

Anadolu'm, güzel yurdum, Türkiye'min semalarında bir duman bürünür. Tarihler 15 Temmuz, saatler 22.00 görünür. Her yer karanlık, darbeci hainler başlamıştı planlarını uygulamaya. İlk kurşunu sıktılar halkıma, 240 şehit düştü toprağa. 15 Temmuz 2016 sıradan bir gün. Milletimin tarihte çokça yaşadığı karanlık günlerden sadece bir tanesi. Aynı okulu, aynı sırayı paylaştığımız, ekmeği ortadan bölüp verdiğimiz, bu memleketin havasını koklayan, ülkemizin nimetlerinden ve devletimizin imkânlarından en çok faydalanan bölücü hainler, onulmaz yaralar açtılar, anaların ocağına ateş düşürdüler, sevdalı yürekler, öksüz çocuklar, gaziler, şehitler bıraktılar.

Bulutsuz bir yaz akşamında, gecesini ay ve yıldızlarına inat dualarımızın, salalarımızın, bayrağımızın aydınlattığı bir gün. Köprüde kargaşa, tanklar, eli silahlı teröristler halkımıza meydan okurken; dillerde tekbir ile hainlere karşı tek bir yürek, tek bir bilek yürüyen, direnen ve mücadele ederek destan yazan bir millet gördük. Vatan hainlerine nankörlere karşı, "Uyan ey Türk! Vatanında hainler var!" diye haykıran tek bir bedende nefes alıp verebilen binlerce yürek gördük.

Her türlü silaha bedel, ölümün vız geldiği, ecelin utandığı, Boğaziçi köprüsünün gurur duyduğu, "Hey On Beşli ve Çanakkale Türküsü'nün yeniden dile geldiği, vatani için can veren kahramanlar, demokrasi şehitleri gördük. Gecenin karanlığında üzerlerine yıldız yağın ölümsüzler gördük. Son haçlı seferi uzantılarının yenilgisini, hilalin zaferini gördük.

15 Temmuz gecesini; ülkemizi, milletimizi, demokrasimizi, Cumhuriyetimizi, aydınlık geleceğimizi yok etmek isteyen vatan hainleri harekete geçmiş, milletin silahlarını yine bu aziz ve fedakâr millete doğrultarak, kanlı bir darbe girişiminde bulunmuşlardır. Ancak milletimiz, darbe girişimini sokakları ve meydanları doldurarak, ölümü göze alarak başarısızlığa uğratmıştır.

15 Temmuz'da meydanlarda, tıpkı Çanakkale'de, İstiklal Savaşımızda olduğu gibi, tüm fertleriyle tek yürek olmuş, iradesini bir avuç darbeciye çığnetmeyen büyük Türkiye vardı, büyük Türk milleti vardı. Bu darbe girişiminde milletimiz, tıpkı bin yıl önce Malazgirt'te olduğu gibi, bu coğrafyayı vatan olarak sahiplenme konusundaki kararlılığını ortaya koymuştur.

Türkiye'yi parçalayacaklarını, devleti teslim alabileceklerini sanarak, 15 Temmuz gecesini harekete geçen hainler ve sahipleri, ertesi gün akşam ol-

madan milletimiz tarafından hüsrana uğratılmışlardır. Bu darbe girişimi milletimize, meclisimize, demokrasimize, Cumhuriyetimize, aydınlık yarınlarımıza ve şanlı ordumuza karşı yapılmıştır. B  vesile ile

Vatanımın asil kahramanıym diyerek şahadet şerbetini içen Astsubay Ömer HALİSDEMİR'i,

Genel Kurmay Başkanlığı önünde hainlerin helikopterden açtığı ateşle şehit olan hukuk fakültesi  ğrencisi Yasin Naci AĞAOĞLU'nu,

“Hey 15’li” t rk sundeki gibi daha 15’inde babasıyla birlikte başından vurularak şehit olmuş Abdullah Tayyip OLAK’ı,

46 yaşında, Atatürk havalimanının darbeciler tarafından işgal edildiği haberini alır almaz. “Anne ben gidiyorum, vatan elden gidiyor”, çocuklarım ve vatanım sizlere emanet diyerek Atatürk Havalimanı’na doğru yürümeye başlayan, ancak Esenler Dörtyol civarında cuntacıların halkın üzerine sürdüğü bir tankın altında kalarak şehit olan Türkan TÜRKMEN TEKİN’i,

15 Temmuz sabahı babasına torun müjdesi vererek akşamında hainler tarafından bombalanarak şehit edilen özel harekât polisi Hüseyin G RAL’ı,

Evinde oturup tehlikenin geçmesini beklemeyen, oğlunu ailesine emanet edip “Kalkın! Gidiyoruz! Vatan tehlikede!” diyerek şehit olan Serhat ÖNDER’i,

“Affet anam! Vatansız mı kalacağız?” diyen; aynı gün doğup; aynı gün şehit olan Ahmet ve Mehmet ORUÇ kardeşleri,

Hem  niversiteye devam eden hem de polis akademisini bitirerek özel harekât komiser yardımcısı iken FETÖ teröristlerinin  zel Harek ta düzenlediği saldırıda şehit olan Gülşah GÜLER’i,

Ve onlar nezdinde tüm şehitlerimizi rahmetle, gazilerimizi minnet, sevgi ve saygıyla anıyoruz.

“Senin kanınla yoğruldu bu kutsal topraklar,

Senin kanınla sulanıp yeşerir bu ağaçlar,

Senin sayende açar iekler,

Senin sayende meleşir kuzular,  t ş r kuşlar,

Gökyüzü senin sayende mavi,

Ey şehidim! Rahat uyu: Emanetin kutsalımızdır. Gelecek nesillere bırakacağımız hoş bir sedamızdır.”

Onları bir araya getiren vatan ve millet sevgisiydi, imandı, inantı. ocuklarına bırakacakları bir gelecekti. Ezildiler, kurşunlandılar. Kimi gazi kimi ise vatani bize emanet edip şehit oldu. 15 Temmuz! Tarihimize hem karanlık bir gece hem de millî iradenin koruyucularının şanlı direnişi ve zaferi olarak yazıldı. 15 Temmuz! Kanıyla, canıyla “Söz konusu vatansa gerisi

teferruattir” diyerek ileri atılıp geri dönmeyen kahramanların yazdığı bir destandır. Hikâyesini yine benim necip milletim yaşamıştır, yaşamaktadır. 15 Temmuz! Yalnız Anadolu ve Türk milletinin değil tüm Ortadoğu ve İslam coğrafyasının kader günüdür. 15 Temmuz! Yaşamak yerine ölüme sevdalı ve bu sevdasından hiçbir zaman vazgeçmeyen; vatanını, bayrağını, milletini, devletini canından aziz ve kutsal bilen, kuzeyinden güneyine ve doğusundan batısına şanlı milletimin kutlu bir zaferidir.

Ey haçlı kalıntıları ve uzantıları! Bir kez daha Türk’e mezar kazmaya geliniz. Türk mezarınızı kazdı. Tarihten ders almadınız, denemeye devam ediyorsunuz ve edeceksiniz. Türk de gereğini yapmaya devam edecek...

Bu silahlı darbe girişiminin başarısızlığa uğratılmasıyla Türkiye, Ortadoğu, tüm Türk-İslam Coğrafyası yeni bir döneme girmiştir. Benim güzel ülkem, artık 15 Temmuz öncesinden daha güçlüdür; dostunu, düşmanını daha iyi görmektedir. 15 Temmuz şehitlerimizi rahmet, minnet, sevgi ve saygı ile anıyoruz. Gazilerimize acil şifalar diliyoruz. 15 Temmuz Demokrasi Zaferimiz kutlu olsun!

Nesrin BAYRAM

Bursa Osmangazi Malcılar Anadolu Lisesi

KUTLU DİRENİŞ

Sıcak bir yaz sabahıydı. Güneş, yepyeni bir güne doğuyordu. Kimse bilmiyordu ki o doğan güneşin ne kadar karanlık batacağını. Kimse bilmiyordu ki nice canların o güneşle birlikte batacağını...

Düşman sinsice kurmuştu planını. Haince saplayacaktı hançerini vatanın tam bağrına. Bir milletin can damarını kesecekti. Nice yiğitleri, körpe canları toprağa düşürecekti. Emelleri öylesine kirliydi ki ancak karanlık gizleyebilirdi bu kiri. Avını bekleyen vahşi hayvanlar gibi pusuda geceyi bekliyordu.

Aydınlık yavaş yavaş yerini karanlığa bırakmıştı. Kapkara bir geceye... Bir milletin özgürlüğüne gözünü dikmiş düşman pususundan çıkmıştı. Hain planını gerçekleştirmeye başlamıştı. Ancak bir şeyi hesap edememişti. Canına, vatanına, hürriyetine kastettiği millet, bu toprakları iman gücüyle ve kanının son zerresine kadar akıtan atalarından emanet almıştı. Canını verirdi, kanını verirdi, evladını verirdi, varını yoğunu verirdi de vatanını vermezdi, bayrağını indirtmezdi. Gece nin karanlığından daha karanlık ruhları olan o hainlere vatan toprağını çiğnetmezdi. Siper etti göğsünü o koca tanklara. Kurşun, yağmur misali yağarken o iman şemsiyesiyle yürüdü. Onların kirli elleri, abdestle temizlenmiş bedenleri bir bir toprağa düşürse de gücünü Rabb'inden alan millet pes etmedi. Gün ağarana kadar direndi. Selalar okunurken çoğu birer Hamza'ydı artık, Musab'dı... Peygamber sancağı altında Rasulullah'a komşu... Şehitlik ne kadar da tatlı şerbeti, içmek için adeta yarışmışlardı.

Biz ki doğarken "Vatanına, milletine hayırlı evlat olsun." diye dua eden anne-babanın evlatlarıyız. Biz ki;

"Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır.

Toprak, eğer uğrunda ölen varsa vatandır." diyen ecdadın torunlarıyız.

Namahremi elini dün de değdirmedik göğsümüze, bugün de... Biz İstiklal Marşının her kıtasıyla ruh olmuş, ruhumuzu bulmuş bir milletiz. Biz, bayrağımız için yaşadık. Bu bayrağı canımız pahasına indirtmeyiz.

Abdurrahman ÇALIŞKAN

Çanakkale Biga Şehit İbrahim Ateş Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

DÜN – BUGÜN

Yıl-2016. Tarihi; okuma, anlama, öğrenmenin yanı sıra, bizzat yaşadık. Tarihe tanıklık ettik. Düşman tek değil ve maalesef kanlı süreç devam ediyor.

Gelecek nesiller 2016, 15 Temmuz’unda yaşadıklarımızı mutlaka öğrenecekler ve şaşıracaklar. Bu milletin bağrında yetişenlerin alçaklıkta sınır tanımayan hâllerini öğrenecekler. 15 Temmuz’da her daim acı hatıralarla anacağız, o geceye dönelim.

O gece olanı biteni öğrendiğimizde abdestimizi aldık, gecenin karanlığına daldık. Metropollerde, diğer illerde, ilçelerde karıncalar misali Nemrut’un yaktığı ateşe su taşıdık. Afaki kaplayan yangını söndürdük. Allah’a hamdolsun sonuç sadece vatanımız için değil Ümmet-i Muhammed adına da tam ve net bir zafer oldu.

İki yıl geride kaldı. Şimdi en kötü senaryoyu hayal edelim. Elindeki G3’lerin namlularını bize çeviren 20’li yaşların başındaki titrek parmakların sahibi erler, şehadet yolunun anahtarı olacak “tetiğe” basıp basmamakta kararsızken; Onların başındaki öfkeli komutanlar vicdanlarını kemiren “Biz ne yapıyoruz?” sorusunu bastırır umuduyla “ATEŞ” emrini durmadan tekrarlıyorlardı.

Çoğumuz kaçarken; bir gül bahçesine girercesine kurşuna koşan şehitlerimiz ve onlara imrenen gazilerimiz oldu. Gözü dönmüşler kazansaydı, ülkemizde ateş ve rüzgârın birleşmesinden doğan yıkıcılıkla Libya, Mısır, Irak, Suriyevâri acı manzaralara şahit olacak ve sonu belirsiz bir geleceğe sürüklenecektik.

Kötüler kaybetti. Binlerce şükürler olsun Allah’a, biz kazandık. Yüzlerce masumu çıkar hesabı yapmadan ümmet bilinciyle koruyup gözeten bu milleti, Rabbim yalnız mı bırakır? Gözetmez mi hiç? Onların ve daha nice-lerinin dualarıdır imkânsız, olduran.

Geçmişten günümüze Müslüman'ın, gayri müslimle savaşında oluk oluk kân-akmışken; Müslümanların kendi aralarındaki savaşları bundan daha az kanlı değildir. Bunun tek nedeni de Müslüman'da olsa insanın doymak bilmeyen ihtirasıdır. "Ben olayım, benim olsun, bana itaat etsin, ben yöneteyim; bu şehri, yetmez! Bu ülkeyi, yetmez! Bu dünyayı, yetmez! Bu kâinatı..." Günümüzde hırsın, kitleleri derin acılara gark eden hazin sonucu...

"Müslüman elinden ve dilinden başkalarına zarar gelmeyen kimsedir." Hâl böyleyken Allah'ın ipi yerine hoca efendilerinin ipine gözü kapalı sarılanlar profesyonel dilenci oldular, yalancı oldular, yetmedi kalleş oldular, yetmedi hain oldular, sonunda olmaz denilen oldular. "Katil" oldular, katil sürüleri oldular. İçinden çıktıkları vatanın evlatlarının kanıyla yıkandılar. Hiç pişman olmadılar. Başaramadılar. Yarın dediler; aralık, mart, temmuz dediler. Kötülüğün zehri damarlarında dolaşırken etrafa sıçratmaktan haz duydular.

Asla vazgeçmeyecekler. Ama yaşamaya da, yaşatmaya da, ölmeye de gerekirse öldürmeye de hazır bu milleti korkutamazlar.

Sizin bile olmayan tanklarınız, toplarınız, tüfekleriniz ve uçaklarınızla; siz ve efendilerinize diyoruz ki: Atası Barbaros olanların torunlarını yıldırılmazsınız! Korkutamazsınız! Buradayız, bir aradayız!

Barbaros Hayrettin Paşa. Kendisi Akdeniz'i haçlılara dar etmiş efsane olmuş bir Türk denizcisi. Hatıratında düşmanını şu sözlerle tasvir eder: "Ne denlû çok olursa ördek-ü kaz, yetermiş âna bir şahin-i baz." anladınız biliyorum ama günümüz diliyle tekrar edeyim: "Ördekler ve kazlar ne kadar çok olursa olsun bir şahin onların hepsinin hakkından gelir."

Bu güvenin kaynağı nedir bilir misiniz? Maddi donanımın yanı sıra sarılmaz bir imandır. Yine kendisine kulak verelim: "Bir kişinin ki yardımcısı Allah ola, var kıyas eyle ki ol ne şah ola! Günümüz Türkçesiyle tekrarlayayım: "Bir kimsenin yardımcısı Allah olursa, O'nun ne büyük yönetici olacağını sen o zaman gör."

II. Murat, altıncı Osmanlı Padişahı. Padişahlığının ilk 23 yılını Anadolu ve Avrupa'daki düşmanlarıyla savaşarak geçirir. Büyük başarılar kazanır. Omzunda sürekli ağırlaşan bir kaya misali, iktidar sorumluluğu onu bunaltır. Tahtı 12 yaşındaki oğlu II. Mehmet'e bırakır. Manisa'ya gider ama 3 ay sonra haçlı orduları yine saldırır. Yeniden ordusunun başına geçerek Varna Savaşı'nı kazanır. Birçok Osmanlı padişahının aksine tahttan kaçmaya çalıştıkça taht onu çağırır. Nihayet 1448, II. Kosova Zaferi, haçlıların pes ettiği bir savaş olarak tarihe geçer. Osmanlı'yı Avrupa'dan atamayacaklarını kabullenmekten başka çareleri kalmaz. Artık roller değişmiştir. Osmanlı orduları Avrupa'ya taarruza geçerken, haçlılar savunmaya çe-

kilirler. II. Murat 1551'de vefat ettiğinde, II. Mehmet, bilinen adıyla Fatih Sultan Mehmet, babasının açtığı yoldan emin adımlarla ilerler. İstanbul'u alarak Doğu Roma İmparatorluğuna son verir. Hükümdarlığı döneminde 24 sefere bizzat katılır. 17 farklı ülkeyi alarak Osmanlıyı gerçek bir dünya devletine dönüştürür.

Bu, şanlı tarihimizden bir kesitti. Allah'ım! Fatih'in ve fatihlerin yolunu açan II. Murat misali bizi yönetenlerin gücüne güç kat ki bu ümmet ayağa kalsın!

33 yıl türlü hile ve desiselere göğüs germiş, yedi düvele meydan okumuş, gün yüzü görmemiş. Ulu Hakan, II. Abdülhamit'ten bahsediyorum. Düşmanı tamam da, yeri gelmiş vatan sevdalılarını bile yanında değil karşısında bulmuş. Tahttan indirildiğinde çok sevinmiş tüm aymazlar. Sonra 623 yıllık koca çınar gök gürültüsünü andıran çatırtılarla sarsılmış ve yıkılmış. Artık iş işten geçse de birileri irkilerek yerlerinden doğrulmuş ve bakın ne yazmış:

Neredesin şevketli Sultan Hamid Han?

Feryadım varır mı bârigâhına?

Ölüm uykusundan bir lahza uyan,

Şu nankör milletin bak günahına.

Tarihler ismini andığı zaman

Sana hak verecek ey koca Sultan!

Bizdik utanmadan iftira atan

Asrın en siyâsi padişahına.

Padişahı hem zalim hem deli dedik,

İhtilale kıyam etmeli dedik,

Şeytan ne dediyse biz belî dedik,

Çalıştık fitnenin intibahına!

Divane sen değil, meğer bizmişiz

Bir çürük ipliğe hülya dizmişiz,

Sâde deli değil, edepsizmişiz,

Tükürdük atalar kiblegâhına!

Rıza Tevfik Bölükbaşı

Sahip olduğumuz değerlerin kıymetini yaşarken bilelim. Allah'ım ne olur bize akıl ver, izan ver ki dizlerimizi dövüp geçmişte yaşanmış pişmanlıkları yukarıdaki şiir misali yeniden yaşamayalım.

1960'ı okudum.

1971'de bebektim, büyüyünce okudum.

1980'de çocuktum, yaşadım. Sis bulutu dağıldıkça öğrendim, okudukça anladım.

28 Şubat 1997'de bu sefer lanetler okudum. Tek Parti Döneminin, sindirilmiş kuşaklarının torunlarıydık ve lanet okumanın dışında elimizden bir şey gelmezdi ki hiç.

27 Nisan 2007'de kanıksadığımız ama içimizi titreten, tehditkâr kelimeler art ârda sıralanırken seyrettim, içim titreyerek. Senaryo tamam, sahne aynıydı. Ama rolünü beğenmeyip kendine yeni bir rol yazan ve dik duranları görünce afalladım. 89'da Tiananmen Meydanı'ndan dünyaya yayılan, kavruk bir Çinlinin tek kişilik gösterisini hatırladım, gıptayla. Bir de 1991'de tankın üzerinde kükreyen Yeltsin'i.

Dünya aynı. Türkiye aynıydı, ancak; senaryoyu artık bir ehil el yazmaya başlamıştı. Oyun kurucu oyununu 2009'da Davos'ta da oynadı. "Yahudi'yle dans ne demek? Şimdi bittin." diyenlerin beklentisine inat yürüdü. Milyonlar da peşinden.

2013'te "çapulculuğu" iltifat kabul edenlerle giriştiği mücadelede aslında yeni bir zafer yine bir zafer kazandı.

Batı'nın pamuklara sarıp yıllarca büyüttüğü "heybedeki büyük turp, FE-TÖ'nün -güya- kusursuz planını sahneye koyma zamanı gelmişti. Dikkate almadıkları bir detay onların sonu oldu: "Onlar tuzak kurdular, Allah da tuzak kurdu. Allah, tuzak kuranların en hayırlısıdır." (Âli-İmran/54)

15 Temmuz'dan sonra şu an çalışmakta olduğum okuluma bir şehidimin adını verdiler. Tam girişte bize bakan birkaç fotoğrafı karşılıyor hepimizi. Sıradan bir Anadolu delikanlısı. İki çocuklu mutlu mesut bir mobilyacı. O gece eşi önüne geçmiş. "Gitme!" demiş, kapıyı kilitlemiş. O "Gideceğim!" demiş ve gitmiş. Memleketin harim ismeti Genel Kurmay binasının önüne. Sonra da dâr-ı bekaya. Boynunda "şehit" yazılı pırlıtlı bir madalyayla.

En yorgun ve bıkkın anlarımda güç alıyorum "kardeşim" in yüzüme bakan gözlerinden.

"Dürma! Yılma! Bıkma! Hakkın yok yorulmaya kalk ve tebliğ et!" yoksa sana hakkım helal değil diyor Şehit İbrahim Ateş ve diğer tüm şehitler.

Türk'e Türk propagandası çok da anlamlı değildir. Asıl olan yabancıların bizi objektif değerlendirebilmesidir.

Oysaki çoktandır dillendirmediğimiz, üzeri hafif tozlanmış olan bir hasletimiz 15 Temmuz'da tüm görkemiyle ortaya çıktı. O da "TÜRK KAHRAMAN"lığıdır. Tarihin tozlu sayfalarında değil, günümüzde bile ne çok kahramanımız varmış. Tankın önüne yatan, elde bayrağıyla kurşuna koşan, şehadeti şerbet niyetine içen, ne çok gencimiz, yaşlımız, kadınıımız, erkeğimiz varmış. Rabbimiz onlara rahmetiyle merhametiyle muamele eylesin. Bugün bile "Destan yazmak bizim işimiz" diyen yiğitlerimiz sınırlarımız içinde ve de dışında görevlerini eksiksiz yerine getiriyorlar.

Bitmediler bitmeyecekler. Biz kendimize bakalım. Bugün de "dostuz" diyen Amerika'sı, Almanya'sı, Fransa'sı, Avusturya'sı, Belçika'sı ve ölümüne destekledikleri; başta "FETÖ" olmak üzere, hepsi birbirinden vahşi terör örgütleriyle akbabalar gibi üzerimize geliyorlar. Bize düşen elbette birlik olmak milletçe kenetlenmektir.

Umarım ve dilerim ki milletçe birlikteliğimiz çölde seraba dönüşmez.

Dışarıda bırakılacak, kaybedilecek, yok sayılacak tek bir gönüldeşimiz bile olmamalı.

Kendi aramızda cimri olmayalım. Konu para değil. Selamlaşmada cimri davranmayalım. Birbirimize güler yüz göstermede cimriliği bırakalım. Bugün konuştuğumuz kişiyi yarın tanımazdan gelmeyelim. Rabbimizin Kur'an-ı Kerim'inde ifade ettiği gibi "ölü kardeşimizin etini yemek" ten vazgeçelim. Yani dedikoduyu bırakalım. Nezaketiyle ve zarafetiyle anılması gereken bu seçkin millete hiç yakışmayan küfrün her türlüsünü. Lügatlarımızdan çıkartalım. "Ben" diye başlayan cümlelerden olabildiğince uzak duralım. Bizim derdimiz "bizim" le olmasın. Beklentimiz her daim intikam değil "adalet" olsun.

İçinde ölmeye ve öldürmeye değil, yaşamaya ve yaşatmaya dair sözcükleri, bol bol kullanabileceğimiz günlerin tez vakitte gelmesini Allah'tan niyaz eder her günümüzün bir öncekinden daha güzel geçmesini temenni ederim. Tüm şehitlerimize Allah'tan rahmet, yaralı gazilerimize acil şifalar, şehit ve gazilerimizin ailelerine de sabırlar diliyorum.

Serhan ATABEY

Çankırı Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

BİR İŞGAL GİRİŞİMİ

“Asya’nın bozkırlarında ordular düşüyor peşime, yığılıp kalmışım bu Anadolu toprağına Sitare, Adam akıllı yorulmuşum...” Bu şiiri, nasıl buldun İbrahim diyerek fikrini sorduğum şairlerden biri, yüreğine sağlık üstat Cebeci. İbrahim’le her cuma gerçekleştirdiğimiz şiir muhabbetinden bir kesit... Bir gece... Saat akşam dokuz, ihanet namlunun ucunda, pusuda... Gizliden gizliye, sessiz sedasız... Çankırı’da geceye düşen bozkır serinliği eşliğinde, İbrahim; çok beğendim bu şiiri diye cevap veriyor. Sonra bir haber “Kalkışma” Boğaz Köprüsü tutulmuş ve askerler sokakta... Evde, asrın ihanetinden beş gün sonra doğacak kızım Masal ve eşim. Bir çağrı... Demokrasiye inananlar sokağa çıkın diye seslenen cumhurun iradesi... Sala üstüne sala... Okçular Tepesi’ni bugün boş bırakmamalı İbrahim, kesinlikle! 15 Temmuz işgal girişiminin yaşandığı gece hayatımdan bir kesit.

İşte böyle bir günde başladı her şey, ihanet şebekelerinin her şeyden ve herkesten habersiz sinsi sinsi planladıkları yeni bir serv dayatmasının adımlarının harekete geçtiği gün. Türk milletinin şah damarını kesmeye, Türk milletine, son nefesini verilmeye inandırılmış, bir gürhunun adım adım ihanet ve ölüm kustuğu o gece. Bir ihanet ki tarihte eş benzeri yok, bir ihanet ki tam kalbimize nişan alan! Vatansız yaşamanın ne demek olduğunu sınırimızın hemen yanı başından gelen misafirlerimizden en güncel hâliyle deneyimleyen biz, böyle bir durum karşısında elbette duramazdık. Ne diyordu Nene Hatun: “Bebem, annesiz yaşar da vatansız asla!” İşte o gece, bence Hasan Tahsin tekrar hayat buldu. Ömer Halisdemir adıyla Ankara Özel kuvvetlerde ihanete ilk kurşunu sıktı ve senaryoyu tersine çevirdi. On binlerin döküldüğü sokaklarda şehadetin sesi âdeta yankılanıyordu bu kutlu ana ortak oluyorduk bizde. Sangaryos’u, Sakarya yapan bir millete, başka bir dilden başka bir kimlikten sesleniyordu birileri, okyanus ötesinden öğrenilen bir dilden: İhanet. Bu milletin genlerine uymayan...Bu millete yabancı...Bu millete uzak... Türklüğü ve Türk

devletini hedeflerine alanlar, elbette ki bu hedefi tarihin karanlık sayfalarından beri planlamakta; buldukları her fırsatta Anadolu coğrafyasında bize fetreti yaşatma derdindeler. Ya, o gece şehadete yürüyen 249 vatan evladı olmasaydı ya Ömer, zulme ilk kurşunu sıkamasaydı velhasıl ya ihanet kazansaydı neler olurdu diye hiç düşündünüz mü? İhanetin, bir görünen bir de görünmeyen elemanlarının olduğu aşikar. Emperyalizmin piyonlarına karşı verilen destansı mücadele eğer sekteye uğramış olsaydı; manda ve himaye diyenler kazanmış olsaydı, 21.yy'da Mondros'un değişen şekli önümüze getirilmeye hazırlanıyordu. Türk devleti sonu gelmez bir iç savaşın içerisine sokulmuş, Türkiye Cumhuriyeti toprakları üzerinde ameliyat yapmayı hedefleyenlerin açık pazarı hâline gelmişti. İşte bu sebeplerden, 15 Temmuz gecesi devlet ve millet olarak tam da getirildiğimiz yer, uçurumun kenarındır.

Bu karanlık geceyi, aydınlığa çeviren, ihanetin kol gezdiği sokaklarda hainliğe bir yumruk gibi inen, son kertede büyük Türk milletinin azmi, kararlığı ve feraseti olmuştur. Bir millet düşünün ki vatani, imanı ve bağımsızlığı için ölüme koşan, Âkif'in tabiriyle peygamber kucağına koşar gibi... Mevlana misali, vuslata ermek için düğün gecesine gider gibi... Bu milletin kudreti, şer odaklarının saldırılarına, bu dev gibi görünen ihanet sarmalına ilk yumruğu atacak cesarete sahip olmakla alakalı, fedakârlıkla alakalı, Sütçü İmam olmakla alakalı... Bu yüzden değil mi ki Âkif: Korkma, diye sesleniyordu! Ötüken'den bu yana al bayrağı Kızılelma hedefiyle taşıyan, zalime alp, mazluma eren olan Türk milletinin çelikten iradesine, bu durum karşısında amentü yakışmazdı. Düşüncem odur ki: 15 Temmuz, ihanetin üstüne daha güçlü gitmek için bir girizgah, bir besmeledir. 15 Temmuz' u demokrasiye zafer yapanlar, ruhlarınız şad olsun!

Ferit İNCEL

Çorum Mehmetçik Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ RUHU

“Beyaz gömleğimi ver, eğer üzerim kan olursa bayrağımızın rengini alır.”, “İçim yanıyor anne, bütün askerlerimiz ölüyor ben de şehit olacağım.” “Bırakın gitsin. Bu vatani kim kurtaracak?” “Şehit olursam ellerini dizine vurma anne!”, “Bizim gidebileceğimiz başka bir ülkemiz yok. Bu vatana hep beraber sahip çıktık, çıkacağız.” “Ben resmen savaşa gittim. Çok büyük duygularla oraya gittim.”

Bu cümleler, bir tiyatro oyunundan alınmış değildir. 15 Temmuz 2016’da Cumhurbaşkanımızın “Meydanlara inin!” çağrısı üzerine meydanlara koşarak şehadet şerbeti içen vatandaşlarımızın, şehit yakınlarının ve gazilerimizin gönül telini titreten, sızlatan sözlerinden birkaçı. Metaneti, teslim olunmuşluğu, inancı ifade eden bu sözler üzerine söz söylemek çok anlamlı olmasa da unutmamak, yeniden hatırlamak, her daim diri kalmak adına duygularımı, düşüncelerimi kaleme alacağım.

Gücü ve etkisi her geçen gün artan ülkemizi yabancı şer güçlere peşkeş çekme girişimi milletimizi ve ülkemizi o kadar çok sarstı ki 249 Ocağa ateş düşürdü, binlerce vatandaşımız yaralanarak gazi oldu. Millet olarak o gece yaşadıklarımız üzerine çekilen filmler, belgeseller, haber programlarını, konferansları defalarca izledikçe, dinledikçe hayret ettik, hayran kaldık, hüznünlendik, öfkelenedik. Keşkelerimiz oldu. En başta, keşke 249 şehitten biri olsaydık dedik. Bir vatandaş ve eğitimci olarak bu duygu yoğunluğunu dile getirirken çeşitli düşüncelerimi, tespitlerimi dile getirmek istiyorum.

Uluslararası düzeyde bağlantılı ve dini görünümlü bir terör örgütünün, FE-TÖ’nün hain işgal teşebbüsü milletimizin birlik beraberlik içinde can feda direnişi ve yüksek liderlik yönetimi ile bertaraf edildi. En önde Cumhurbaşkanımızın tarihe geçecek duruşu; milletimizin dirayeti, cesareti; vatansever güvenlik güçlerimizin kahramanca mücadelesi neticesinde işgal girişimi bozguna uğratıldı.

Yapılan akademik araştırmalar ve bütün açıklığıyla cereyan eden olaylar gösterdi ki FETÖ uluslararası bağlantıları olan, İslamofobi ve yabancı düşmanlığının bilinçli politikalarla tirmandırıldığı ülkeler tarafından kukla olarak kullanılan bir terör örgütüdür. Geçtiğimiz on yıllarda örgüt tarafından dünyanın birçok ülkesinde kolaylıkla okullar açılabilmesi, örgütün sapkın ve Türkiye düşmanlığı içeren fikirleri ile eylemlerinin yine kendisinin finanse ettiği düşünce kuruluşları tarafından savunulması, darbe girişiminde hezimetle uğrayan kaçak örgüt üyelerinin ilticalarının -Türkiye aleyhine kullanılmak üzere- çeşitli Avrupa lkeleri tarafından derhal kabul edilmesi ve elebaşının ABD tarafından halen teslim edilmemesi 15 Temmuz 2016'da vuku bulan hain darbe girişimine kalkışan örgütün dış mihraklar tarafından yönetildiğini ortaya koymaktadır.

Bu ihanet rgt; dini bir maske olarak kullanmış milletimizin temiz, iyi niyetli duygularını sömürerek toplumun her kesiminden taraftar bulmuş, devletin her kademesinde çöreklenmiş planlı bir yapıdır. Kirli emellerine ulaşabilmek, deşifre olmamak için bukailemun gibi bulunduğu ortama göre tavir takınan, takiyye yapan, kod adı kullanan, gizli haberleşme ağları kullanan ve kabuk değiştirmiş Haşaşaşiliktir.

şu soruları çok güçlü bir şekilde soruyorum: Bu paralel yapı, dini bir cemaatse müntesipleri niçin kod adı kullanmaktadır? Niçin gizli haberleşme ağları üzerinden iletişim kurmaktadırlar? Neden gayrimeşru yöntemlerle özellikle askeri okullara, adalet sistemine örgüt elemanı yerleştirmektedirler? Neden spor, hukuk, siyaset, ticaret, eğitim gibi toplumun geneline hitap eden alanlarda bir örümcek ağı gibi yuvalanmaktadırlar? Bu soruların cevabı gün gibi aşıkr oldu. 15 Temmuz öncesinde ve sonrasındaki yargılamalar, araştırmalar bu örgütün dini bir yapı olmadığını; dini gizli ajandasındaki hain emellerini gerçekleştirmek için bir kamuflej olarak kullandığını apaçık ortaya koymaktadır. Bu soruların cevabını biliyoruz ve anlıyoruz ki bu proje örgütün en büyük amaçlarından biri de dini şemsiye altına girerek dindarlık, yardımlaşma, dini eğitim gibi değerlerin içini istismar edip boşaltmamış. Fakat milletimiz büyük oyunu görmüş, milli ve manevi değerlerine sahip çıkmıştır.

Milletimiz, Osmanlı'nın son dönemleri dâhil yakın tarihimizde birden çok darbeye, kalkışmaya maruz kalmıştır: 27 Mayıs 1960 Darbesi, 2 Mart 1971 Muhtırası, 12 Eylül 1980 Darbesi, 28 şubat 1997 Postmodern Darbesi, 27 Nisan 2007 E-Muhtırası. 40-50 yıl boyunca sindirilen, iradesine ipotek konulan Türk milleti geçmiş tecrübelerden farklı olarak bizzat sokağa inerek darbecilerle mücadele etmiştir. Darbelerin öncesinde ve sonrasında çok acı çeken basiret sahibi milletimiz; lkemizin 15 Temmuz 2016'da bir beka sorunuyla karşı karşıya kaldığını, bu hain darbe girişiminin temel amacı-

nin vatanımızı topyekûn işgal etmek olduğunu görmüştür. Bu ferasetle ay yıldızlı bayrağımız elinde bütün müktesebatını siper ederek, dayanışma içinde dillere destan bir direniş göstererek ancak ülkeler arası savaşlarda kullanılması beklenen ağır silahlarla saldıran işgalçilere diz çöktürdü.

Yüreklere titreten sala çağrısı ile Cumhurbaşkanımızın cesaret veren çağrısı birleşince 15 Temmuz gecesinde meydanlara, sokaklara, valiliklerin önlerine dalga dalga akın etmiş; destansı bir direniş göstermiştir. O gece kimler yoktu ki meydanlarda, yollarda, sokaklarda: sağcısı solcusu, yaşlısı genci, öğrencisi öğretmenini, işçisi patronu, amiri memuru... Görüşleri, yaşam tarzları, etnik kimliği, mezhebi farklı olsa da vatan, bayrak, millet ve devlet ortak paydaları onları bir araya getirmişti. O güne kadar asla bir araya gelmemiş iki zıt ideolojiye sahip kişilerin direnişe doğru yan yana koşmasını, televizyonda tankları, ağır silahları gördüğü halde çoluk çocuk ailece sokaklara çıkılmasını kim, nasıl açıklayabilir? Onlar biliyorlardı ki eşkiya çetesi istiklalini ve istikbalini elinden almak istemişti. Birçok vatandaşımız meydanlara inerken rengini şehitlerimizin kanından alan ay yıldızlı bayrağı almıştı yanına. Helallik alarak fırlamışlardı evlerinden, işyerlerinden. Analar, eşler evde dua ederek gözyaşı dökerken şerefli güvenlik görevlileri ile milletimiz ter dökerek ve kanlarını akıtarak mukaddesatına sahip çıktı.

Böyle yüksek seciyeli bir milletin ferdi olmaktan gurur duyuyorum. Milletimiz, o karanlık gecede asil duruşuyla şöyle haykırdı: Dün olduğu gibi bugün de canımızı veririz, cananımızı feda ederiz, vatanımızı teslim etmeyiz; toprağa düşeriz bayrağımızı düşürmeyiz. Korkup çağrılara cevap vermeseydi, haykırmasaydı, meydanlara inmeseydi, tankların üzerine çıkmasaydı, tankların altına girmeseydi, bayrak elde kurşunlara doğru yürümeseydi, köprüyü işgal eden eli silahlı çetelere kafa tutmasaydı, uçaklar kalkmasın diye göz nuru el emeği tarlasını ateşe vermeseydi... Biliyordu ki bütün müktesebatı yerle yeksan olacaktı. Türkiye'nin kucak açtığı 4 milyon mülteci ikinci kez vatansız kalacak, Filistin'in sesi iyice kısılacaktı.

Savaş uçakları havada cirit atarken, İstanbul ve Ankara başta olmak üzere bütün stratejik noktalar işgal edilmeye çalışılırken Cumhurbaşkanımızın vatan sevgisini hazmedememiş çevrelerin ve Türkiye düşmanlarının akıllarını dumura uğratarak meydanlarda, hava alanlarında milletimizle kucaklaşması; milletimizin tankların, bombaların üzerine üzerine yürümesi bütün hesapları altüst etmiş; bu kutlu direniş bütün dünyanın şaşkınlık ve hayranlığına mazhar olmuştur. Bu hayranlık, şaşkınlık ve hatta öfkelerini "Türkler darbeyi ezdi.", "Türkler vatan nedir biliyorlar." diye manşetler atarak dışa vurmuşlardır.

15 Temmuz'da ve sonrasında çok şeyi fark ettik millet olarak. Vatan sevgisi,

bayrak sevgisi, şehitlik ve gazilik gibi mukaddes değerlerimizi yok edemediler. Bir asır önce Çanakkale’de, İstiklal Harbi’nde dünyanın yarısına karşı bir ölüm kalım savaşı verdik; Türk ve dünya tarihine altın harflerle yazdığımız bir destan hediye ettik. 15 Temmuz gecesi de 30-40 yıldır planlandığı ortaya çıkan FETÖ ihanetini cesaret, soğukkanlılık ve şanlı direnişimizle bozguna uğrattık.

Bu darbe girişiminin ne kadar büyük bir hainlik olduğunu ortaya koymak ve unutmamak için yeniden kayda geçsin istiyorum: İstanbul, Ankara ve diğer bazı illerde stratejik öneme sahip yerler işgale edilmek istendi. Yaklaşık 100 yıl önce itilaf devletleri tarafından işgal edilen Meclis, 15 Temmuz 2016’da da uçaklarla bombalandı ve en acısı milletimizin kendisine saldırıldı. Bu da gösteriyor ki bu hain girişim ülkemizi, geleceğimizi işgal edip ağa-babalarına teslim edecekti.

Ve şehitlerimiz ve gazilerimiz. 17 yaşında, 67 yaşında; engelli, işçi, profesör, kadın, genç,... Şehitlerimiz. Gözlerinin önünde vurulup yere düşen insanları gördüğü halde mevziyi terk etmeyip şehit düştüler, gazi oldular.

Milletimiz; 15 Temmuz şehitleri, gazileri ve şahitleri ile ilgili yapılan film, belgesel, haber, konferans, mülakatları gözyaşları içinde defalarca izledi, dinledi, anlattı. Hüzün ve öfkesini her daim canlı tutmak adına acılarını, kahramanlıklarını yeniden yaşadı. Şehitlerimiz ve gazilerimizle ilgili çok çarpıcı, yürek burkan ve aynı zamanda gururlandıran hikâyelerden birkaçını yâd etmek istiyorum.

Asalet ve soğukkanlılıkla kamyonu meydana süren Şerife Boz, güzel Türkçeyle “Bir bacak hiç önemli değil, canımız bu vatana feda!” diyen Derya Ovacıklı, Boğaziçi Köprüsü’nde tek başına dünyanın zalimliğine kafa tutan ve yaralılara yardım ederken vurulan Safiye Bayat hanımefendileri unutmayacağız. Şehit Ayşe Aykaç’ın eşi Mustafa Aykaç şöyle anlatıyor: “Köprüde vurulduğu yerde kollarımda ruhunu teslim etti. Cenabı-ı Allah ona o kadar güzel bir şehitlik nasip etti ki kelime-i şehadeti son nefesinde hocalar bile o kadar güzel telaffuz edemezdi.” Soğuk silahların ve karanlık yüzlerin önünde dağ gibi durarak, kaldırımında şehit olarak, bir ayağını feda ederek, evinde dua ederek, bütün gözyaşlarını boğazda düğümleyen adı konulamaz bir duruş sergileyerek, Nene Hatunlar olarak bütün dünyaya mesaj verdiler. Vatan namustur, namus vatandır şuuruyla öz benliğimizi yeniden hatırlattılar.

Şehit Hasan Yılmaz, on altı yaşındaki kızını korumak için üzerine kapaklanarak kızını kurtarmaya çalışırken kafasından vuruldu. Üniversite öğrencisi Şehit Mustafa Avcu, annesinin elini öpmeyi unutup geri döndü ve annesine veda ederek evden ayrıldı. Osman Arslan, eşine para bırakıp “Ya şehidim

ya gazi, bunlar size lazım olur” diyerek evden çıktı ve şehit oldu. Resul Kaptancı, 16 Temmuz günü sevdiği kızı istemeye gideceksen 15 Temmuz gecesi şehadet damatlığı giydi. Şükrü Bayrakçı, yolda tankların ters yönde ilerlediğini fark edip aracını tankı durdurmak için siper etmeye çalışırken üzerinden geçen tankın altında ezilerek şehit oldu. Şehit Sultan Selim Karakoç, 15 Temmuz darbe girişimini haber alır almaz yola çıktı, abdest almayı unuttuğu için geri dönüp abdest alıp eşyle helalleşti. Hukuk fakültesi son sınıf öğrencisi Yasin Naci Ağaroğlu, tek ders sınavını vermek üzere Ankara’ya geldiğinde şehit oldu. Şehadetinden sonra mezun edilerek diploması ailesine teslim edildi. Battal Ilgün, sabah namazını kıldığı sırada Cumhurbaşkanlığı Külliyesi’nin önünde cuntacı askerler tarafından şehit edildi. Özel hareketçi Mehmet Akif Sancar, Doğu’daki görevlerinden her dönüşünde “Şehit olmadan geldim” diyordu ve Ankara’da şehit oldu. Hasan Tahsin olarak tarihimizin şanlı sayfalarından fıskıran şerefli asker Ömer Halisdemir ve daha niceleri.

15 Temmuz’dan itibaren şehirlerin meydanlarında tutulan nöbetlerin ayrı bir anlamı, ayrı bir hikâyesi vardı. Şehit Mehmet Gülşen’in evden çıkarken son sözü “Demokrasi dersi vermeye gidiyoruz” olmuştu. Milletimiz; 15 Temmuz gecesinde olduğu gibi 26 gün boyunca meydanlarda ailece nöbet tutarak geleceğine, demokrasisine sahip çıkıyordu. Ülkemize sığınan mülteciler dâhil, iş, sanat ve edebiyat çevrelerinden, sivil toplum kuruluşlarından, farklı siyasi temsilcilerden yediden yetmişe her kesimden insan, meydanlarda gerçek gücünü, birlik ve beraberliğini göstererek Türkiye’ye diz çöktürmek isteyenlere mesaj veriyordu. Ve bu ruh; vatan, millet, bayrak ve devlet ortak paydasında Yenikapı Mitingi’nde ete kemiğe bürünmüştü. Vatan elden gittikten sonra siyaset yapmanın bir anlamı kalmayacaktı. Bu coşkulu nöbetlerin birinde şehrin meydanına doğru giderken ilkokula yeni başlayacak oğluma gayriihtiyarî sormuştum: Oğlum biz meydana niye gidiyoruz? Hiç duraksamadan ve gözleri parlayarak cevap vermişti: Türkiye için!

Bizim ümitlerimiz var geleceğe dair. İstiklal Harbi’nden 100 yıl sonrası, İstanbul’un Fethi’nden 600 yıl sonrası, Malazgirt Savaşı’ndan 1000 yıl sonrası için, ülkemiz ve dünya insanları için hedeflerimiz var. Bu bilinçle çocuklarımızın, gençlerimizin köklü medeniyetimizi idrak etmesi ve mankurtlaşmaması için, Çanakkale destanını unutmayıp Kutül-Amare’yi hatırladığımız gibi, 15 Temmuz direnişini, şehitlerimizi, gazilerimizi unutmayacağız. Milletimizin bağrından çıkıp en yüksek mertebelere ulaşan şehitlerimizin ruhları şad olsun.

Figen KIR

Denizli Çal Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

EN UZUN GECE

Kanlıydı o gece ülkenin sokakları. Her şeyden habersizdi başlarda millet. Sıcak bir yaz akşamı yaşıyordu Türkiye, ama bir yerlerde hain planlar peşinde olan, ülkenin nefesini kesmek için hazırlanan haydutlar vardı. Çoğu eğitilmiş bu haydutlar bu vatanda dünyaya gelmiş, bu vatanda hayatlarına devam etmiş, bu vatanda eğitim almış ve bu vatanın ekmeğini yemişti, ancak ekmeğini yedikleri vatanın insanlarına ve ülkeye pusu kurmak üzere yetiştirilmişlerdi.. Can almayı öğrenmişlerdi örneğin. Tehdit etmeyi öğrenmişlerdi. Kotkutmayı öğrenmiş ama korkutamadıkları takdirde ne yapacaklarını öğrenmemişlerdi. Korkutamama ihtimallerini belli ki hiç düşünmemişlerdi.

Hazırladılar ölüm makinalarını. Alacaklardı yiğitlerin canlarını. Kana bulayacaklardı bu vatanın topraklarını. Yavaş yavaş dökülüyorlardı sokaklara. Bir ceylanın etrafında dolaşan çakallar gibi dolaşıyorlardı ülkenin etrafında. Karada tankları geziyordu, gökyüzünde jetleri uçuyordu. Şaşırdı millet bu hareketliliğe. Ülkede ne oluyordu? Herkes aynı soruyu soruyordu. Köprüler kapandı, sorular çoğaldı. Ülkenin üstünü kan kokulu bir sis bulutu kapladı. Soruların cevabı televizyonda arandı. Bu sırada harekete geçmiş olan hainler TRT binasına çoktan baskın yapmış, çalışanları rehin almıştı. Bir spiker geçti kamera karşısına, eli silahlı haydutların zoruyla. Kameranın ardındaki namlunun ucunda bir metin okuyordu bu spiker. Hainlerin hazırladığı hikâyeydi bu metin. Tekrar tekrar yayınlanan bu hain hikâyesi, harekete geçirdi milleti. Dört bir yandan duyulan sesler sokağa döktü yiğitleri.

Ölüm gelmedi kimsenin aklına. Ölüm korkusu silinmişti kalplerden. “Vatan için canım feda!” sesleri yükseliyordu yüreklerden. Köprüler, meydanlar insan kaynıyordu. Tanklar insanları eziyor, canlar yok oluyordu. Birbirinin gözleri önünde katlediliyordu millet. Kan akıyordu sokaklarda, can çekişiyordu devlet. Dikildiler tankların karşısına. Ölümün karşısına dikildiler. Vatanı kurtarmak için Azrail'i beklediler. Herkesin dilinde dua, kalbinde vatan aşkı vardı. Kurşuna geçit vermiyor, tanklara yolları açmıyordu halk.

Çocuklar izliyordu bu vahşeti. Her gece uykuya dalmadan önce hayal kuran çocuklar. Cehennemi bilmez onlar. Cenneti düşünür cennetin hayalini kurarlar. O gece, hiç bilmedikleri bir cehennemle karşılaştılar. O cehennemin ateşini söndürmeye çalışan anne babaları için hıçkırma hıçkırma ağladılar. O gece kan gördü çocuklar. Ölümü gördüler masum, yaşlı gözleriyle. Bir ülkede çocuklar ölümü görüyorsa eğer, o ülkede nefesler kesilir, derler. Nefesler kesilmişti artık. Kurtarılmalıydı vatan. Her zaman olduğu gibi can vererek de olsa, kan vererek de olsa kurtarılmalıydı, çünkü çocuklar nefes almalıydı.

Bir taraftan halk mücadeleye veriyordu, bir taraftan Mehmetçiklerimiz. Ordunun içine de karışmış bu hainleri tek kurşunla öldürüyordu yiğitlerimiz. Öte yandan ölümlerine saniyeler kala, hâlâ kurtarmaya çalışıyorlardı vatanlarını yiğitlerimiz. Sayısız kurşunla vurulsalar da acımayacaktı canları. O yangının içinden cennete uğurlanıyordu birer birer kahramanlar. Onların ardından onlarca kez okundu salalar. Saatlerce süren bu cehennem ateşi, yavaş yavaş sönyordu. Tanklar durduruluyor, jetlerin sesleri kesiliyor, enkazın içinden vatan hainleri bir bir çıkartılıyordu.

Öfkeliydi millet! Vataña, millete, bayrağa ihanet eden, meydanlarda ülkesi için nöbete koşanları ezen, hainlere geçit vermeyen askerleri kuşuna dizen, çocukların nefesini kesen vicdansızlara öfkeliydi. Darbe dedikleri cehenneme izin verilirse de, darbeye karşı direnen şehitlerin acısı vardı kalplerde.

Bombalanan binalar tekrar dikilir, yıkılan yakılan her şey yenilenir fakat sevdiklerini kaybedenlerin acısı dinmez. Evladını kaybeden ananın yüreğindeki ateş söner mi? Eşini kaybedenin kalbindeki sızı geçer mi? Geçmez. Geçmeyecek. Bu ülkenin her toprağında bir şehit kanı, bir ailenin yası, bir evladın gözyaşı var. Üzerinden yıllar geçse de ilk günkü gibidir acılar. Bu acıların arasında kurtarıldı ülke. Dinmeyen salalarla uğurlandı kahramanlar; ama hiçbirinin gözü arkada kalmadı. Canlarını verdiler vatanlarını kurtardılar. Al bayrağa sarılı tabutlarla, milletin dilindeki dualarla cennete uğurlandılar.

Ardından günlerce devam etti halkın nöbeti. Sabahlara kadar gözlerine uyku girmedi. Hain saldırı, hain pusu bitti ama halkın kalbindeki vatan sevgisi bitmeyecek. Sabahlanılan geceler, nöbet tutan yiğitler bitmeyecek. Türkiye Cumhuriyeti Devleti şanlı bir devlet. Her karış toprağını kaniyla, canıyla almış, şerefli bir millet. Bu millet her zaman demokrasi yolunda ilerledi. Bu yoldan asla dönmeyecek.

Abdullah DOĞRU

Diyarbakır Şilvan Şehit Özkan Özeandi Anadolu İmam Hatip Lisesi

TAHA RUHLU VATAN FEDAİLERİ

Aylardan temmuzdu. Temmuzların sıcak ve kavurucu olduğunu söylemişti annesi. Taha çok küçükken. Cenneti ayaklarının altında barındıran mübarek insan, ilk defa 2016 yılı 15 Temmuz günü yanılmıştı. Bu temmuz o temmuza benzemiyordu. Buz gibi ve pusluydu. Cennet vatanın dört bir yanına karabasan gibi çökmüştü sis perdesi. Taha 16 yaşındaydı ve hukuk fakültesi hayaliydi. Günün yorgunluğuyla yatağına uzandı. Gözlerini yumalı on dakika olmamıştı ki bir sala işitti evin yanındaki camiden. İçinden: “ Bir insanoğlu daha ruhlar âlemine göçtü.” dedi. O sala bitmeden başka bir camiden de sala duyuldu. Derken bir sala daha, bir sala daha... Gökyüzü salalarla inliyordu. Birden doğruldu yatağında Taha. Hayırdır inşallah diyerek babasının yanına gitti. Neler olduğunu sordu. Neden salalar salaları izliyordu? Babası durumdan haberdardı; ama Taha'ya belli etmek istemiyordu. Taha'nın gözleri açık televizyona daldı. Ülkenin dört bir yanına kurşunlar, bombalar yağıyordu. Her yer toza dumaña, kana bulanmış ve kurşuni seslerle yankılanıyordu. Askeri darbeydi bunun adı. Aynı karavandan yemek yiyen aynı matarıdan su içen askerler ve komutanlar karşı karşıyaydı. Sivil halk ise direnen askerler ve komutanların yanındaydı. Kara bir el cennet vatan üzerinde kuklalarını oynatıyordu. Hileler dönüyordu belli ki. Seçilmiş cumhurbaşkanına ve demokrasiye karşı askeri bir darbe; kurulu düzeni alt üst etme peşindeydi. Babası evden çıkmadan tembihlemişti evde kalsın diye. Israr ısrar üstüne; ama nafile... Taha bir delikanlıydı. Evde duramazdı. Hele ki gökyüzünde ateş püsküren ejderhalar varken, asma köprüden kurşunlar yağarken. 7'den 70'e herkes ülkeyi savunurken duramazdı durmadı da...

Başkomutanın alanlara çıkın nidasıyla 7'den 70'e herkes alanlardaydı. Taha da nidaya kulak verdi. Dışarı çıktı ve gördüğü manzara karşısında dehşete kapıldı. Sınır operasyonlarına giden helikopterler ülke içinde ateş püsküren birer ejderhaydı artık. Tanklar sivil halkın üstüne sürülü-

yordu, tüm silahlar direnen halka doğrultulmuş vaziyetteydi. Köprüler kuşatılmasın, karargâhlar zapt edilmesin ve sivil halk zarar görmesin diye göğüslerini siper eden şahadet şerbetini içmeye hazır milyonlarca direniş fedaisi, milyonlarca yürek... Taha da diğer direniş fedaileri gibi üç kelime söyleye söyleye ilerliyordu mermilerin üstüne: Allah, Bismillah, Allah u Ekber! Kâh tankın önünde bir barikat kâh mermilere siper göğüsler... Alçak bir kurşun Taha'nın göğsüne isabet etti. O köprüde şahadet şerbetini içti Taha. Yıllar öncesinde Sezai Karakoç Taha'nın Kitabı'ndaki bir mısradan ne güzel söylemişti:

“Ölen şehirlerdir Taha değil.”

‘Bir Taha gider, bin Taha gelir!’ bilmedikleri bir lafızdı. Hiçbir sivilde silah yoktu. Mangal gibi yüreklerini koydular ortaya. Taha ruhlu direniş fedaileri dillerinde Kur’an, gönüllerinde iman gücüyle fırlamıştı alanlara. İlahi kelâmda şöyle buyurmuştu Allah (c.c.):

“Selam doğru yola erenleredir.(Taha Suresi 47. Ayet)”

Ve öyle oldu da... Ateş püsküren ejderhalar düşürüldü, asma köprüdeki keskin nişancılar indirildi ve tanklar ele geçirildi. Gecenin sisi Taha gibi fedailerin direniş ruhuyla darmadağın edildi. Milyonlar meydanlara indi. 7'den 70'e kadın, erkek, genç, yaşlı, çoluk çocuk demeden günlerce, haftalarca ve aylarca gözlerini kırpmadan nöbet tuttu.

Direnin adıydı Taha. Kalbi hür, vicdanı hür tüm millet Taha'ydı. Taha ruhlu yiğitlerdi Çanakkale'yi de koruyan kollayan.

Taha, Şehit Ömer HALİSDEMİR'di.

Taha, Şehit Özkan ÖZENDİ'ydi.

Taha, 16 yaşındaki Şehit Abdullah Tayyip OLÇOK'tu.

Taha, aslında 15 Temmuz 2016 kara gecenin 249 şehidiydi, yığidiydi.

Tüm şehitlerimizin ruhları şad, mekânları cennet olsun (Âmin). Mübarek bir nida ile Arif Nihat Asya 'Naat' şiirinde diyor ki:

“Konsun yine pervazlara güvercinler

‘Hu Hu’lara karışsın âminler...

Mübarek akşamdır:

Gelin ey Fatiha'lar, Yasin'ler”

Zekeriya HİKMETUMUT
Düzce Borsa İstanbul Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

PLANLAR BOZULUYOR!

Aylardan temmuz, günlerden cuma... Hanım ve kızım iki haftalığına tatilde... Oğlum ve ben Düzce'deki evimizde...

Gün boyunca Yasin'le birlikte bahçede çalıştıktan sonra tatlı bir yorgunlukla eve döndük. Banyo, yemek derken istirahate çekildik.

Televizyon karşısında günün haber, yorum ve tartışma programlarını izlerken SON DAKİKA haberi ile İstanbul Boğaziçi Köprüsünden canlı yayın yapıldı.

Ortada anormal bir durum vardı. Şehrin göbeğinde askerlerin tanklarla ve zırhlı araçlarla tam teşkilat köprü trafiğini tek taraflı olarak kestiklerini görüyorduk. Şaşkınlık içinde ve merakla "Allah Allah! Acaba bir terör saldırısı mı?" diyerek tedirginlikle gelecek haberlere odaklandık.

Tartışma programını sunan sunucu, adeta şok geçiriyor gibiydi. Ağzından nasıl olur, mümkün değil, doğru olamaz... İnanmak istemiyorum... Farklı bilgiler geliyor... Değerli konuklarım ve sevgili izleyicilerimiz; teyit etmeden bilgi vermek istemiyorum...

Darbe yapıldığını, ancak bilginin henüz doğrulanmadığını söyleseler de TV ekranları arka arkaya haberler geçmeye başladı.

Üst düzey rütbelilerin gözaltına alındığı,
TRT'nin ve bazı özel televizyon kanallarının işgal edildiği,
TRT'den darbe bildirisinin okunduğu,
Kritik noktaların askerler tarafından kuşatıldığı,
İstanbul Büyükşehir Belediyesinin basıldığı,
Türk Silahlı Kuvvetleri Genel Kurmay Başkanlığının işgal edildiği,
Genel Kurmay Başkanının ve Kuvvet komutanlarının esir alındığı,
Özel Kuvvetler Komutanlığını ele geçirme suçuna teşebbüs edildiği,
Jetlerin Ankara semalarında alçaktan uçuş yaptığı,

Jandarma Komutanlığının ve TBMM'nin bombalandığı,
Sivil, silahsız güzel insanların üzerine mermiler yağdırıldığı,
Şehit haberlerinin geldiği, yaralıların kan revan içindeki direniş görünümleri...

Ve daha neler neler...

Bu gözler bütün bu olanları ağlayarak izledi...

Adeta şoktayız!.. Nasıl olur, bu zamanda nasıl olur? Yine 1980'li yıllardaki karanlık ve kargaşa ortamına doğru mu gidiyoruz? gibi soruların yüzlerce beynimde cirit atarken...

Saat 11.00 sularında içime bir zerrecik su serpti. Başbakanım Binali Yıldırım, asker içindeki bazı kişilerin kalkışmada bulunduğunu belirterek duymak istediğim ve beklediğim mücadele fitilini ateşledi ve "Milleti temsil eden hükümet iş başındadır. Bu kalkışmayı yapanlar, bu çılgınlığı yapanlar, bu kanunsuz eylemin içerisinde olanlar da en ağır şekilde bedelini ödeyecek." dedi.

Bu kez "BAŞARAMAYACAKSINIZ" alçaklar diye söylenirken...
Olmaz öyle şey!.. Olmaz!..

Bir sarsıntıyla kendime geldim. Baba Reis, canlı yayında halka şöyle sesleniyor:

"Bu yapı, gereken cevabı alacaktır. Cumhurun kendisini meydanlara çağırıyorum. Şehirlerimizin meydanlarında halkımızla el ele olacağız. Bu kalkışmayı yapanlara gereken dersi orada vereceğiz."

Şairimizin dediği gibi:

"Doğru yol işte budur, gel, diye sen bir yürü de,
O zaman bak ne koşanlar göreceksin sürüde!"

Allah'ım sana binlerce, yüz binlerce, milyonlarca kere şükürler olsun...
Milletimiz başsız değil; Başkomutan sapasağlam ve milletimin başında...

"BAŞARAMAYACAKSINIZ..."

Baba hadi hazırlan gidiyoruz... Nereye evlat?

Nerede olmamız gerekiyorsa oraya... Peki evlat! Hazırım.

Hakkını helal et, Baba!

Helal olsun evlat, sende helal et! Diyerek kucaklaştık.

....

Yola revan olduk. Güzergâhımız boyunca yolda etrafı saran akbabaları, hayretler içinde seyrediyorduk.

Kimi ATM, kimi akaryakıt kuyruğunda, kimi market kuyruğunda yerlerini almış.

"Ey ahmak, vatan elden gidiyor! Sen, sen ne derdindesin?

Ne sen kalacaksın ne de ben..."

Yine de...

İçimizdeki bu akbabalara rağmen, çok güzel ve özel bir milletin mensuplarıyız. İnandıkları liderleri, emir verdiğinde gözlerini kırpmadan, arkalarına bakmadan adeta cennet bahçelerine koşarcasına mermilerin, silahların, askerlerin, tankların üzerine doğru koştuklarına şahit olduk. Hep birlikte... Sevenleri – sevmeyenleri... Dostları – düşmanlarıyla... Oyun kuranlar ve kurdukları bu oyunu İngiltere'den, Amerika'dan, Almanya'dan, Yunanistan'dan izleyen yabancı dostları, yerli işbirlikçi vatan hainleri, şok içinde şok yaşayarak renkten renge girdiklerine de şahit olduk. Ve 15 Temmuz akşamı ile başlayan vatan savunması, tüm yurttan ve dost ülkelerde dualarla, tekbirlerle, marşlarla başlıyor; sabah namazı ile bir sonraki güne devrediyordu.

Nöbetler devam ettikçe milli birlik ve beraberlik, kardeşlik, vatan sevgisi, bayrak sevgisi şuuru artarak zirveye doğru tırmanıyordu. Yüz yıldır, çeşitli morfinlerle uyutulan dev; yeniden, yavaş yavaş harekete geçiyordu.

Toplumun bütün kesimleri arasında gönül köprüleri kurulup sokakta kalkanla, lüks villalarda yaşayanlar aynı taşın üstünde birbirlerine sokularak sabahladılar; bir tas çorbayı paylaşarak ısındılar. Zengin - fakir aynı çay bardağında buluştular.

Zengin, paylaşmanın verdiği mutlulukla ellerindekini kardeşlerine dağıtarak gönül huzuruna eriyor; fakir, yürekte dökülen şefkat ve güzelliği iliklerine kadar hissederek ısınıyordu.

Nöbetlerle ilgili olarak kimseden: "Ne zaman bitecek?" sözünü bir kez dahi duymadım...

Nöbete devam... Sanatçı ile halkı, usta ile çırağı, esnaf ile sanatkârı, halk ile başkanı, müdürü, müftüsü, valisi, milletvekili ve bakanı bir araya geliyor. Ülke adına, yeni ufuklar dillendiriliyor; kaynaşma ve sevgi ortamı pekişiyordu.

Nöbete devam... Başörtülü ile başörtüsüz kız kardeşlerim, el ele verip birlikteliğin verdiği güzellikleri paylaşıyor. Tüm kamusal alanlar, kamunun hizmetine sunulacak devlet ve millet birbirleriyle bütünleşiyor. Planlar bozuluyor!

Nöbete devam... Ülkenin doğusu ve güneydoğusu, daha bir yıl öncesine kadar vatan haini, millet düşmanı teröristler; hendekler açarak eti tırnaktan ayırmaya çalışırcasına kendi ülkesine, devletine, milletine karşı silah doğrulturken şimdi bütün bölgeler, şehirler, ilçeler, kasabalar, köyler,

aylalar, mezarlar birlikte olmanın gayretine giriyor. Adeta: “Bölüşürsek tok oluruz, bölünürsek yok oluruz.” diyerek dünyaya haykırıyor. Planlar bozuluyor!

Nöbete devam... Devlet, yeniden yapılanıyor. Darbeye teşebbüs edenler, bir bir yakalanıyor; uzantılarının bağlantıları deşifre edilerek devletin içine sızan yapılar, teker teker ayıklanıyor. Milli Eğitim Bakanlığı, İçişleri Bakanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Türk Silahlı Kuvvetleri, MIT, TBMM, HSYK, Adalet Bakanlığı, Tarım Orman ve Su İşleri Bakanlığı, YÖK, TÜBİTAK vb. hasılı Truva atında gizlenen tüm oyun kurucular ve piyonları, deşifre oluyor.

Yazık, yine planlar bozuluyor!
Nöbete devam...
7 Ağustos 2016...

Bütün siyasi partilere, Reis'ten bir çağrı gidiyor: “İstanbul Yenikapı'da tüm siyasi partilerimizle birlikte büyük bir miting yaparak bu dirilişimizi taçlandıralım.”

Beş milyona yakın milli birliğe inanmış vatan evlatları; denizden, karadan ve havadan yol bularak başkomutanlarıyla, siyasi parti liderleriyle, sivil toplum kuruluşlarıyla, askeriyle, polisiyle adeta gövde gösterisi yaparcasına Yenikapı sahilini akın akın doldurarak dostlarına güven veriyor, düşmanlarına korku salıyor.

Yazık! Darbe yaptılar, başarılı olmadılar. Çok mağdur oldular. Nöbet devam ediyor... Yirmi altı gün sonunda milletinden tam desteği alan yöneticilerimiz ve Başkomutanımız: “Artık kontrol bizde. Nöbetleri fiili olarak bitiriyoruz.” emri ile meydanlar, tekrar eski sahiplerine - karşılıksız seven güzel dostlara - devrediliyor.

Nöbet artık; evlerimizde, işyerlerimizde, camilerimizde, kütüphanelerimizde, okullarımızda, atölyelerimizde, laboratuvarlarımızda, kültür merkezlerimizde, spor salonlarımızda, tüm devlet kurumlarımızda, ülkemiz içinde ve dışında tehdit oluşturabilecek her noktada, aktif olarak tutulacağı ilan edilerek kutlu yürüyüşe devam ediliyor,

24 Ağustos 2016...

Kısa sürede askeriyemiz içindeki kokuşmuş, satılmış yapı - ayıklanır ayıklanmaz - tarihi bir karar alınıyor.

Güney sınırimızda oluşan sınır bölgesindeki güvenlik zafiyeti, kutlu dev-

letimizi tehdit ettiği vurgusu ile milletimizin tam desteğini arkasına alan başkomutanımız: “Bir gece ansızın gelebiliriz.” diyerek “Fırat Kalkanı Harekâtı” emrini veriyor.

Oyun kurucular ve onların kuklaları şaşkın, telaşta...
Bu nasıl olur? Darbe girişimi yapıldı. Devlet kurumları karmaşa içinde...
Orduda zafiyet ve karışıklık varken...

İktidar darbe ile karşı karşıyayken ve kripto piyonlar hala iş başındayken...
“Fırat Kalkanı Harekâtı” ile milli birliğe bir perçin daha vuruluyor.
Yazık, planları yine bozuluyor!
Beyler, bir DEV uyanıyor! Dünya, bunun farkında; bizler bunun farkındayız.

Nerden mi biliyorum? Biz yemin ettik. “Misak-ı Milli” gerçekteşecek. Bizler, dedelerimizin ettiği yemini unutmadık ve gerçekteştireceğiz. Torunlarımıza da gerçekteştirdiğimiz bu yeminin topraklarını emanet edeceğiz. şairimizin dediği gibi:
“Ey kahpe rüzgâr, artık ne yandan esersen es!”

Arzu ULAŞTIR

Edirne Akmercan Anadolu İmam Hatip Lisesi

MAZİDEN ÂTİYE SESLENİŞ

“Çin milletinin sözü tatlı, ipek kumaşı yumuşak imiş. Tatlı sözle, yumuşak ipek kumaşla aldatıp uzak milleti öylece yaklaştırmış. Yaklaştırıp konduktan sonra kötü şeyleri o zaman düşünürmüş. İyi bilgili insanı, iyi cesur insanı yürütmezmiş. Bir insan yanılrsa kabilesine, milletine, akrabasına kadar barındırmaz imiş. Tatlı sözüne, yumuşak ipek kumaşına aldanıp Türk milleti çok öldün.”

On üç asır önce Bilge Kağan, milletine bu sözlerle seslenir. İster ki milleti, kuzu postuna bürünmüş kurtlara bir daha aldanmasın. İster ki milleti, “iyi bilgili insanını, iyi cesur insanını” bir daha kaybetmesin. İster ki milleti bir daha ölmesin. Ama tarih, tekerrürden ibaret değil midir?

21. asırda kuzu postuna bürünmüş kurtlar değil, sırtlanlar çıkar Türk milletinin karşısına. Bu sefer, ellerinde yumuşak ipek kumaş değil din vardır, dil vardır. Muhafazakâr kesimin büyük yara aldığı 28 Şubat Postmodern Darbesi, en çok “sırtlanlar” a yarar. Nitekim bu darbeyi yapanlara “Sevap kazanıyorlar.” diyenler, muhafazakâr kesimi hedef alan saldırılardan ve baskılardan sonra daha da palazlanırlar. İmam hatip ortaokullarının ve Kuran kurslarının kapatıldığı bu kara dönemde din eğitimi almaları için evlatlarını anne babalar onlara teslim eder. Rabb’imiz, Yüce Kitabımız Kuran-ı Kerim’de insanoğluna sıkça şu soruyu sorar: “Akıl etmez misiniz?” Akıl edenler, sorgulayanlar; evlatlarını o sırtlanların eline bırakmaz, onların elinden almayı da bilir.

Dillerinde Türkçemiz de vardır o hainlerin. “Türkçemizi dünyanın birçok yerinde öğretiyoruz.” yalanını dillerine dolarlar. Adını bile duymadığımız veya duyduğumuz ama eşkiyaların kol gezdiği ülkelere, onları kuran ve besleyen “sahip”lerinin desteğiyle girebildiklerini; tüm bunların birçok sinsi planının birer parçası olduğunu öğrenmemiz de oldukça sarsıcı olur. Tüm olanlar, Âkîf’in o eşsiz dizelerini akıllara getirir:

“Maske yırtılmasa hâlâ bize âfetti o yüz

Medeniyet denilen kahbe, hakikat yüzsüz”

Neredeyse yarım asırlık bir zaman zarfında devletin en kritik hücrelerine nüfuz ettiler ama milletin gönlüne nüfuz edemediler. Aziz milletimiz, ip-leri okyanus ötesinde olan kuklalara aldanmadı. Aziz milletimiz; milletin silahını, uçağını, tankını millete karşı kullanan alçaklardan korkmadı. Aziz milletimiz; Başkomutanımızın bir emriyle vatanını korumak için, devletini savunmak için sokağa çıkmaktan, hainlere başkaldırmaktan bir an olsun vazgeçmedi.

Ruhları bunaltan o karanlık yaz gecesi, büyük bir arınmaya gebedi. O arınma, halkı birlik olmaya çağıran salalarla başladı. O arınma, bir yıllık mahsulünü yakarak uçakların kalkmasına engel olan Kahramankazanlı çiftçilerle oldu. O arınma; yaşam tarzına, siyasi görüşüne, ırkına bakmadan bir olan; koca bir kamyonun başına geçmekten çekinmeyen milletin yiğit kadınlarıyla oldu. O arınma, cennete koşar gibi baba oğul Şehitler Köprüsü'ne koşan aslanlarla oldu. O arınma; komutanından aldığı vatanı koruma emrinden sonra büyük bir vakarla merdivenleri inen, şehadetlik mertebesine şerefiyle giden Ömer Halisdemir gibi kahramanlarımızla oldu. Yoğrulup insan olan, sonra da insanı yoğuran toprak ana; 249 şehidimizi şefkatle bağrına bastı. Yedi düvel; düşmana meydan okuyan Türk milletinin bir asır önce Çanakkale'de olduğu gibi, Anadolu'da olduğu gibi hâlâ dipdiri olduğuna şahit oldu. Yedi düvel; Türk milletinin kadını erkeği, çoluğu çocuğu, yaşlısı genci nasıl bir olduğunu, birlik olduğunu gördü. Ülkemin kalbinden mert bir ses; Avrupa'ya ve okyanus ötesine kadar yükseldi:

“Başaramayacaksınız. Milletimizi bölemeyeceksiniz. Bayrağımızı indiremeyeceksiniz. Vatanımızı parçalayamayacaksınız. Devletimizi yıkamayacaksınız. Ezanlarımızı susturamayacaksınız. Bu ülkeye diz çöktüremeyeceksiniz. Bu halka boyunduruk kuramayacaksınız.”

O karanlık gecenin sabahında on üç asır önce ecdadımızın söylediği o sözlerin doğruluğu tüm dünyaya bir kez daha hatırlatıldı:

“Üstte gök basmasa, altta yer delinmese Türk milleti, ilini töreni kim bozabilir?”

Murat SERTKAYA

Elazığ Şehit Eyyüp Oğuz Anadolu İmam Hatip Lisesi

ZİNCİRLERİ KIRMAK

“Bu vatan toprağın kara bağrında
Sıra dağlar gibi duranlarındır
Bir tarih boyunca onun uğrunda
Kendini tarihe verenlerindir.”

Vatan... Üzerinde yaşanan toprak parçası kimine göre. Alelade, hiçbir özelliği olmayan bir toprak parçası değildir elbette. Öyle olsaydı uğruna onca can verilir miydi, adı vatan olur muydu? Uğruna canların verildiği, nice fidanların toprakla buluştuğu ve nicesinin de buluşmak için can attığı kutsal bir toprak parçasıdır. Doğduğumuz, doyduğumuz, beşiğinde bebelerimizi, kucağında atalarımızı yatırdığımız, her taşı altın, her karışı yakut, her çakılı inci mercan toprak parçası vatan. Bağrı yanık ozanların nasırlı elleriyle yine bağrı yanık sazlarıyla yanık türküler yaktıkları, şairlerin derin hülyalara dalıp bin bir uyaklı şiirler dizdikleri, ne zaman ve kim tarafından söylendiği bilinmeyen upuzun destanların söylendiği, soğuk karlı kış gecelerinde aksakallı dedelerin nur yüzlü ninelerin Kafdağının arkasındaki masalları anlattıkları, ana kucağı kokan, baba gölgesi olan vatan. Nice millete vatan bir sevda olsa da bir Türk'e göre tutkulu bir aşktır.

“Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?

Şüheda fişkırarak toprağı sıksan, şüheda!

Canı, cananı, bütün varımı alsın da Huda,

Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda.”

Âkif'in mısralarıyla her Türk vatan toprağı için canını ve cananını gözünü kırpmadan feda etmiş sonrasında dudaklarından “vatan sağ olsun” sözünden başka da bir söz dökülmemiştir. Dünyanın hiçbir milleti vatanına bu denli bağlı ve tutkulu değildir. Gurbetçilerin sınır kapılarından girip

toprağı öpmelerini bir başka millette görmemiz mümkün değildir. Bayrağı gelinlik kızının çeyizine koyan başka bir toplum da yoktur.

Tarihin her döneminde bu topraklar tehdit ve tehlike altında olmuştur. Çünkü düşman hasmının en değerli varlığına göz diker. Bilir ki en değerli varlığına zarar verirse hasmının canını o ölçüde yakar. Bundan dolayı da vatan toprağında gözü olan, onu bölüp parçalamak isteyen, ona zarar vermek isteyen çok olmuştur, olacaktır. Tehdit ve tehlikelerden dolayı milletler nesillerini ilk olarak ekmek kadar kutsal, namus kadar değerli vatan bilinciyle yetiştirmek isterler. Bu bilinç üzere yetiştirmek için de ninnilerinde vatan, türkülerinde vatan, destanlarında vatan vardır. Vatan uğruna can verenler ölümsüz, gaziler azizdir. Bütün bunlardan sonra her daim dillerde “vatan sağ olsun” nidaları vardır sadece. Daha yirmisinde genç fidanlar vatan söz konusu olduğunda gözünü kırpmadan merminin, topun, jetin üzerine yürür bu bilinçle. Bilir ki ölürse şehit kalırsa gazidir. Bundan daha büyük bir onur daha büyük bir rütbe var mıdır? Yetişen her fidan bu bilinçle şehit kanlarıyla sulanan koca bir çınar olmaktadır. Babalar koca çınarlar yetiştirmiş olmakla gururlu, analar kınalı kuzularına bakarken onurludur. Tarih, defalarca bu destansı çınarları altın harflerle kazımıştır sayfalarına. Dünya coğrafyasında düşman askerinin çizmeleriyle çiğnenmeyen tek toprak parçası vatanımızdır “ELHAMDU-LILLAH”. Çünkü düşmanlarımız ve topraklarımıza göz diken hainler bilir ki son ocak sönmeyene kadar, son nefer toprağa düşmeyene kadar bu topraklar çiğnenmedi, çiğnenmeyecektir. Daha dün Çanakkale’de bütün dünyaya vatan toprağımızın çiğnenmeyeceğini on beşli çocuklarımız canlarını hiçe sayarak öğrettiler: Kanlarıyla tarih kitaplarına kazıdılar vatanın ne olduğunu. Sonrasında daha on ikisinde Şehit Kamil süngülenmiş minicik bedeniyle tüm dünyaya vatan toprağının namus olduğunu. Daha saymakla bitiremeyeceğimiz, sayfaların yetmeyeceği nice kahraman nice destan var. Vatan toprağındaki her kişi her şeyini bu topraklara feda etmekte çekinmemiştir, çekinmeyecektir.

Tarihin her döneminde olduğu gibi düşmanlar günümüzde de var. Ancak hiçbir dönemde bu denli kallesiz, bu kadar alçak olmamıştı. Devletin imkânlarıyla devleti yıkmaya çalışmak, vatan topraklarında beslenip vatanı parçalamaya çalışmak insanlık tarihinin görmediği belki de bir daha görmeyeceği bir alçaklıktır. Dışarıdaki sırtlan kümesi yüz yıllardır güzelim Anadolu coğrafyasına göz dikmiş, Türk yurdunu parçalayıp yıkmak için türlü kumpaslara, türlü tuzaklara başvurmuş ancak her seferinde -hamdolsun- kurdukları tuzaklar, kumpaslar düşmanlarımızın başında paralanmıştır. 15 Temmuz günü yapılan saldırı öyle bir saldırı ki evin evladı sayılan evin reisine, hane halkına yine evin mülküyle saldırmış şükürler

olsun başarılı olamamıştır. Bu saldırı öyle bir saldırı ki tarihte eşi benzeri görülmemiş kalleslikler ve alçaklıklarla doludur. Milletimiz tarih boyunca yüzlerce saldırı görmüş, bu saldırılara göğsünü siper etmiştir. Çanak kale harbinde yüz binlerce şehidimiz şahadet şerbeti içmiştir gönül rahatlığıyla. Çünkü karşısında vatanına, namusuna, evladına göz dikmiş hain düşman duruyordu. Mehmetçğimiz düşmana saldırıyor hain öldürüp şehit oluyordu. 15 Temmuz'daki öyle bir kumpastı ki içinizde sizin gibi görünen, aynı değerlere sahip olduğunuza inandığınız, aynı toprak üzerinde yaşayıp bu toprakların ekmeğini yiyip suyunu içen kişilerin sizin canınıza evladınızın canına musallat olabileceği kimsenin aklına gelmezdi. Akıllara gelmeyen başımıza gelmişti. Şeytanın pabucu ters giydirilmiş bize bizim silahlarımız bizim yetiştirdiğimiz kişiler doğrultmuştu. Heyhat! Bu durumu ne akıl ne de yürek kabul edebilirdi. Boğaz köprüsünde elinde halktan toplanan vergilerle alınmış silahlarla halkın sevgili askerinin giysilerini giymiş asker görünömlü hainler halka kin kusuyor, ateş açıyordu. Bir anne tankın önüne geçmiş, ellerini yanlara açmış "evladım" diye haykırıyor. Karşısındaki canavarsa, "Çekil yoldan, yoksa vururuz." sözleriyle mavzeri zavallı kadına doğrultmuş, kin kusuyor. Anne gözleri yaşlı, "Yapmayın evlatlarım ben sizin anneniz değil miyim?" istifhamlarıyla ağlıyor. Kırgız efsanesindeki "MANKURT" akla geliyor bu sahne karşısında. Ruslar Kırgız gençlerini yakalayıp tıraş edilmiş kafalarına taze deve derisi geçirip güneşin altına bırakırlar. Deve derisi güneşin etkisiyle kurur ve büzüşerek kafaya tam yapışır. Sonrasında çıkan saçlar deve derisini delemeyerek gerisin geri kafatasına bir ok gibi saplanır. Genç çılgınlıkla geçen onca acılı günden sonra düşünme yetisini tamamen yitirir ve efendisine sadık bir köle olur. Efsaneye göre bir anne evladını ararken Man kurtlaşmış oğlunu dağın başında bir sürüye çobanlık ederken bulur. Oğluna sarılmak için koştuğunda karşısındakinin kendisini öldürmekte olan bir canavar olduğunu bilemez. Kadın oğluna sarılma umuduyla kollarını açmışken karşısındaki canavar onu öldürmeye odaklanmıştı. Bütün Kırgız coğrafyasında bu acılı hikâye anlatılıp dururken bizim Anadolu' muзда yüzlerce yıl sonra aynı Man kurtların anaları öldürebilecekleri kimin aklına gelirdi! Boğaz Köprüsünde yaşananlar bu Man kurt efsanesinden hiç de farklı değildi. Man kurtlaşmış kişiler öz vatanlarına, öz vatandaşlarına, analarına, babalarına, kardeşlerine namluyu doğrultmuş kinlerini kusmuşlardı. Karşısındakiler düşmanları olmadığı halde azılı düşman gibi davranmışlardı. Tarihte görülmemiş belki de bir daha görülmeyecek bir alçaklıktı.

"Tarihin dilinden düşmez bu destan

Nehirler gazidir, dağlar kahraman,

Her taşı yakut olan bu vatan

Can verme sırrına erenlerindir."

“Her Şerde bir hayır vardır.” derler. Bu işin hayrı ise iÇimizdeki alÇakları görüp onları bu önemli kurumlardan uzaklaŐtırmıŐ olduk. Halkın değerlerini unuttuğunu düşünen düşman avucunu yalamıŐ, halkımızın vatanına olan bağımlılığına bir kez daha Şahit olmuştur. Diğer ülkelerde rahatlıkla kurduğu oyunların ülkemiz işin söz konusu dahi olunamayacağını anlamıŐtır. Başka ülkelerde k Ő k bir patlamada halkın oradan oraya kaŐıŐtıĖını gören düşman halkımızın da silahlar karşısında kaŐacaĖı zannına kapılmıŐ ancak karşısında topun, tankın, jetin üzerine yürüyen göğsünü siper eden kahramanları görünce ŐaŐkınlıktan k Ő k dilini yutmuŐtur hamdolsun. Farklı farklı görüŐlere sahip milyonlar söz konusu vatan olunca gerisini teferruat sayıp tek vücut olmuştur. Bu “rezil istila” karşısında topun, tüfeğin, tankın, jetin karşısına dikilip yumruklarını mavzer eylemiŐ kahramanlara selam olsun. Her Şeye rağmen halkının başında bulunan, yılmayan, yıkılmayan, kaŐmayan onurlu “REİS” e selam olsun.

Kübra KARABİNA

Erzincan Fatih Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

SENİN İLİNİ VE TÖRENİ KİM BOZABİLİR?

Ne zaman dünyaya diriliş ve yükseliş sinyalleri göndermeye muvaffak olsa, başına çorap örülen bir millet düşünün. Bir de asırlar boyunca atlattığı milyonlarca badireye karşı direnç kazanan bu milleti devirmeye çalışan bir ahmak çetesi... Bu ahmakların başı ki hayatı paradokslar üzerine kurulu, çıkarları doğrultusunda tüm eşyayı ve mahlûkatı bir araç ve her yolu mübah olarak görmekte. Kaybetmeye mahkûm olan sizce hangisi?

Taraflardan biri için galibiyet bir diğeri içinse hüsrarla sonlanacak o uzun geceye uyanışım, penceremin perdesini hafif bir ahenkle savurarak tene nime ulaşan ılık bir yaz rüzgârının ısrarlı dokunuşlarıyla oluyor. Rüzgârın gayretine karşılık verip kalktığımda bir şeylerin yolunda gitmediğini fark ediyorum. Etraftan gelen telaşlı sesler önce korku salıyor yüreğime, sonra bir yakarışa dönüşüyor. Neler olup bittiğini anlamam uzun sürmüyor. Ankara'da stratejik noktaları bombalayıp halkına ateş açan sözde askerleri duyduğumda kanımın donduğunu hissediyorum. Kısa bir süre sonra Cumhurbaşkanı Erdoğan'ı görüyorum ekranlarda. Sakin ve kararlı bir duruşla halkını meydanlara çağırıyor. Bu sese anında karşılık veren halk sokaklara dökülüp direnişi başlatıyor. Çığ gibi büyüyor mukavemetimiz. Gece boyunca beni terk etmeyecek o düşünce, kalkışmanın darbeye dönüşmeyeceği inancı hasil oluyor yüreğimde.

Sela sesiyle kendime gelmem uzun sürmüyor. Bu ses beni saliseler içinde tekrar o geceye götürüyor. Halkın darbesi olarak kayıtlara geçen geceyi ölümsüzleştiren kahraman yiğitlerin sızısını duyuyorum bir an. Aklıma ilk Ahmet ve Mehmet adlı ikiz kardeşler düşüyor. Hayata birlikte selam veren bu kardeşler ona veda ederken de birlikteymişler. Bir başka şehidim: 22 yaşında, Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi son sınıf öğrencisi Yasin Naci Ağaroğlu. Ablası ardından yazdığı mektubunda şöyle diyor: "Onun ikinci adı Naci, 'kurtuluşa eren' demek, o kurtuluşa erdi inşallah." "Bugün ölürsek çok güzel bir ölüm olacak" diyen 32 yaşında bir memur olan Ali

Altkan'ı düşünüyorum sonra. Annesi: "Gülerek gitti çocuğum. Haberlere 'gülen şehit' diye çıktı." diyor. 19 yaşında gencecik delikanlı Mahir Ayabak; 15 yaşında, tıpkı diğer şehitler gibi yarım kalan bir hayatla Halil İbrahim Yıldırım, "Vatan için buradayız." diyen Ensar Onur Ayanoğlu, kurşunlara karşı dimdik duran Ayşe Aykaç...

Vatani için Atatürk Havalimanı'ndayken, son konuşmasını oğluyula yapıyor Zekeriya Bitmez. Oğlunun televizyon karşısında olanları seyretmesi karşısında hiddetleniyor ve şu cümleler dökülüyor ağzından: "Ben seni böyle mi yetiştirdim? Yazıklar olsun! Çık sokaklara, gerekirse şehit düş." Mesleklerin, sınıfların veya ideolojilerin önemi yoktu. Gazeteci, iş adamı, öğretmen, işçi, muhasebeci, polis, eczacı, akademisyen, sağcı, solcu, Kürt, Türk, Laz, Çerkez gibi ayrımlar da yoktu o saflarda. Tek bir dava vardı, tek bir ülkü: Vatan. "Vatan elden gittikten sonra bu canın faydası ne?" diyen 28 yaşındaki inşaat ustası Selim Cansız gibi nice canlar, işte bu ülkü uğruna feda ettiler kendilerini o gece. Hele bir kahraman vardı ki adı anıldığında yürekleri dağlayan, 42 yaşında sonlanan bir ömre milyonların rızasını dolduran, ölümü öldürüp milyonların gönlünde yeniden doğan... O, bugünün Hasan Tahsin'i; Ömer Halisdemir idi. Onlar vatan için, bayrak için, milletin istikbali için bir an dahi tereddüt etmeden, canlarını hiçe sayarak en ön saflarda bulundular. Uğruna asırlardır sayısız kanların akıtıldığı bu vatani hainlere teslim etmediler.

Rüzgârların en sakininden estiği, güneşin ilk ışıklarıyla birlikte alacakaranlığın yerini aydınlığa terk ettiği bir ilkbahar sabahında yazarken bu satırları, bir ayeti anımsıyorum: "Müminler içinde Allah'a verdikleri sözde duran nice erler var. İşte onlardan kimi, sözünü yerine getirip o yolda canını vermiştir; kimi de (şehitliği) beklemektedir. Onlar hiçbir şekilde (sözlerini) değiştirmemişlerdir(Ahzab 23)."

Hatice AKBULUT

Erzurum Narman Mecidiye Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

UÇURTMA VE GRİ

Şimdiye kadar yeryüzünde akan kan hep korku, üzüntü vermiştir insana. Ölümün kokusunu hissettirmiş, tüyler ürpertmiştir. Bu her zaman böyle olmuştur. Ancak dünya üzerinde akan kanın ölüm değil de cennet koktuğu tek kan şüphesiz şehit kanıdır. Ardında bırakılanlara “vatan, millet sağ olsun” dedirten, rengini bağımsızlığın sembolüne veren o mübarek kan ve o kanın sahipleri. Bizim tarihimize baktığımızda da bu uğurda akıtılmış çok kan var böyle. O nedenledir ki ülkemiz bizim kutsalımız olmuş, cennet kokusuyla sulanmıştır. Yetişen her şeye bereket katmıştır bu kan. Bu kan maneviyatımızı beslemiş aradaki o kuvvetli bağı hiç koparmamıştır. Öyle ki 15 Temmuz 2016’da da kurumadığını, var olduğunu, dünya batana kadar cenneti bu dünyaya taşıyacağını bizlere bir kere daha göstermiştir. Hem de öyle bir göstermiştir ki hem yürek burkmuş hem de “hey be” de-dirtmiştir. Ne aslan yüreklilerimiz varmış, gözünü kırpmadan ölüme giden bir sürü insanın içinden cennetin kokusunu bu dünyaya bırakıp cennete giden iki yüz kırk dokuz insanın aslan yürekleri.

Öyle ya bu dünyanın düzeni de böyle. Var olduğundan beri aslanlarla çakallar karşı karşıya. Kabil’in Habil’i öldürdüğünden beri insan eliyle olan ölümler, diğer ölüm sebeplerini geçti. Hâl böyle olunca ne kan, ne gözyaşı durdu, ne de hırs bitti. Hırslar uğruna kardeş kardeşi vurdu. Savaşlar bütün devletlerin tarihini doldurdu. Düşman, müttefik, derken gruplar bölündükçe bölündü. Ama değil midir ki savaşa da şeref katan müttefiğine ihanet etmemektir, düşmana karşı onunla bir olmaktır. Ancak 15 Temmuz’a gittiğimizde düşmana karşı birlikte göğüs germeye ant içmiş onlarca insan ve yine birlikte yemin ettiği insanlar tarafından vurulmuş onlarca insan. Hem de bu sefer savaş cephede değildi, hayata veda eden sadece askerlerimiz değildi. 17’sindeki Mahir, 16’sındaki Abdullah Tayyip okullarına giderken, evde uyurken bilmiyorlardı ki sırtlarını dayadıkları, yaslandıkları dağlar üzerlerine devrilecekti. Onlar ve onlar

gibi nicesi ihanetin acısıyla ayrıldılar bu dünyadan. Belki şehadetlerine sevinemediler kalplerindeki ihanet acısından.

Şimdiye kadar böylesi kahramanlık hikâyelerini tarihimizden öğrendik, destanlarımıza, efsanelerimize sirayet ettiler. Ulubatlı Hasan, Seyit Onbaşı ve daha nicesinin kahramanlıklarıyla büyüdük. Ama bunlar sanki var olmamış, sadece efsane olarak hayatımız da yer bulmuş gibiydiler. Bizden önce yaşadıkları için onların fedakârlıklarını göremedik. Onlardan hep “-miş” diyerek bahsettik. Onların vatan ve millet sevgisine şahit olmadık. Ancak şimdi bakınca kendini tankın önüne siper eden imana, vatan sevgisine; ilk defa tanık olunca onların varlığına, güçlerine dair her şeyin gerçek olduğunu bir kez daha idrak ediyorum. Devirler değişse de o ruh hep aynı. Yediden yetmişe işlenmiş milletimizin ruhuna.

Milletimizin üzerine sinen bu ruh hiç zillet olmamıştır, ayaklar altında kalmamıştır. Çünkü kutsalları için canını feda eden bu ruh, kalanlar tarafından o kutsalın içine alınmış ve aynı hassasiyetle korunmuştur. Hele Rableri onları kelamıyla müjdelemiş, peygamberleri onları yetim kardeşi saymıştır. O mukaddes ruhlardan 15 Temmuz gecesi bedenlerini terk edenler peygamber nazarında da bambaşkadır muhakkak. Çünkü onlar kardeş bildikleri tarafından ihanete uğramışlardır. Hem kendi yürekleri hem de kalanların yürekleri bu nedenle buruk bu nedenle acı doludur. Ama onlar, kanatlanıp Rablerine uçmuşlardır.

Hiç şüphesiz her gün onlarca ruh bedenini terk ediyor. Bu ruhlar her ırktan her dinden rengârenk bir uçurtma gibi bu dünyadan uzaklaşıyorlar. Ama bunların kimisi engin maviliklere kimisi koyu griliklere kimisi de kap-kara girdaplara doğru yol almaktadır. 15 Temmuz’ da iki yüz elli uçurtma engin maviliklere doğru yol aldı bütün karanlıkları geride bırakarak. Ülkelerinin karanlığa gömülmesine engel olan bu uçurtmalar Rablerinin müjdesine mazhar olmak için cennete uçtular. Tek bir farkla ki açık havalarda görmeye alışık olduğumuz uçurtmalar 15 Temmuz’da göğü kaplayan maddi ve manevi karanlıklar arasından o karanlıkları yararak, dağıtarak geçtiler. Yani onlar her hâllerleriyle bir destan yazdılar. Otuz kurşun yediler, kalplerinden vuruldular, baba-oğul el ele meydanlara koştular, tankların önüne silahsız durdular ve daha neler neler... Ancak saydığım bu şeylerin çokluğu yüreklerindeki iman ve vatan sevgisinin önüne geçemedi. Bu topraklar uğruna akan bir kan da bizim kanımız olsun deyip yürüdüler ölüme.

Velhasıl, bitmiyor bizde kahramanlar. Çanakkale kahramanları, Kurtuluş Savaşı kahramanları, Kafkasya kahramanları, 15 Temmuz kahramanları... Bitmeyecekler de...

Her 15 Temmuz günü geldiğinde, her sela duyduğumuzda, her şehit haberi aldığımızda, herhangi bir yerde darbe haberi duyduğumuzda, küçük yaştaki yavrularımızın ölüme koşu koşu gittiklerini gördüğümüzde, içimizde bir yerlerde bir şeyler kopacak; gözyaşı gelip gözümüzü istila edecek ve en önemlisi gurur göğsümüze oturacak ve bizler üzgün, mağrur, inançlı bir şekilde şehitlerimizi anıp onlarla gurur duyacağız. Çünkü biz onları hiç ama hiç unutmayacağız. Gökyüzüne yükselen her uçurtmada cennete yükselen rengârenk, kocaman yürekli insanları göreceğiz; genciyle, yaşlısıyla, kadınıyla, erkeğiyle, Türk'üyle, Kürt'üyle... Ve tabii gökyüzünün gri ve kopkoyu karanlıklarına uçanları ise kıyamete kadar affetmeyeceğiz.

Selman ŞEN

Eskişehir Şehit Murat Tuzsuz Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

MİLLETİN GÜCÜ

Kurtlar ya da kendini kurt zannedenler sisli havayı severmiş... Sis, kurdu saklar gibi görünse de aslında ardındakileri de saklar. Her şeyden önemlisi sürekliliği geçicidir sisin, arkasında saklı olan bir güneş vardır. Ortaya çıkması çok yakın olan bir güneş.

Aslanlar “ormanların kralı” diye bilinir ama aslanların da rezil olduğu zamanlar vardır. Krallığına güvenerek avına yaklaşır; amacı ortalığı dağıtmak kendine büyükçe bir pay kapmaktır. Ne de olsa güç ondadır. Onun tırnakları, dişleri vardır. Kral, vakarla yaklaşır avına. Her şey uygundur av için. Planı hazırdır, rüzgârı da önüne almıştır. Ama rüzgârın yönünü tayin eden, plan yapanların üstünde yer alan bir güç vardır.

Dünya tarihi yöneticilere karşı yapılan ihtilallerle doludur. Halkın; iktidarları, kralları nasıl yıktığı bilinir de devletine ve iktidarına sahip çıktığı, darbelerle karşı tek yürek olduğu pek bilinmez. Dünya tarihi bundan sonra bunu da yazacak, 15 Temmuz çok konuşulacak. Halkın gücü karşısında silahların, uçakların, vatan hainlerinin ne derece aciz kaldığı unutulmayacak. Belki her şey unutulacak ama halkın vergisiyle maaşları ödenen, kıyafetleri, silahları alınan ama kalbini halkına değil de başkalarına kiraya veren üniformalı hainler asla unutulmayacak. Bu hainlere karşı devletini ve liderini koruyan, ellerinde bayraktan, yüreklerinde imandan başka hiçbir şeyi olmayan kahramanlar asla unutulmayacak.

Türk halkının bu birlikteliğini, canını ortaya koyarak darbeye karşı verdiği mücadeleyi kuklalarının başarısız olduğunu görenler de unutmayacak. Her fırsatta tekrar tekrar deneyecek ülkemizi parçalamayı. Siyasetle, ekonomiyle, terörle gelecek üstümüze. Ama kuyruk acısını asla unutamayacak. Kuyruğundan bir parça daha kopacağı korkusuyla yaşayacak hep. Milletten yediği tokadı asla unutamayacak.

Sürü güdüsü denen bir olgu vardır. Halkı bir sürü gibi görenler istediklerini de yapacaklarını zannederler. Korku bulaşıcı bir hastalıktır. Sürüden bir kişi korkarsa sürünün hepsi korkar. Çok nadirdir sürünün cesaret göstermesi. O zaman anlar sürü güttüğünü zannedenler, karşısındakilerin sürü olmadığını.

Görünen ile hakikatin farklı olduğunu anlamak için görüneye iyice yaklaşmak gerekir. Yaklaştıkça anlarsınız gerçekleri. Halkın gönlündeki gerçek, “Ölse de ülkemizi, liderimizi yedirmeyiz.” sloganında saklıdır. Hatta bu gerçek “Arkadaşlar biz kalabalığız, içimizden ölenler olur ama sonunda bunların mermileri biter.” sözlerinde saklıdır. Bu gerçek, ülkeler yıkacağı gibi ülkeler de kurtarır. 15 Temmuz’da ülkeyi kurtardığı gibi.

Bu milletin ne kadar savaşçı bir millet olduğunu herkes bilir. Çünkü onlar içinden Kürşatlar, Kılıçaslanlar, Fatihler, Kanuniler, Abdülhamitler çıkarılmış bir millettir. Silahın gücü karşısında sinecek bir millet değildir bu millet. Yeter ki bir şeye inansın. Ne badireler atlatmıştır ataları: Çanak-kale, Kurtuluş Savaşı... Dedeleri az mı uğraşmıştır Haçlılarla. Dedelerinin yolundan giden bu milletin yüreğindeki ateşin sönmediğine bir kez daha şahit oldu kurt postuna bürünmüş Haçlılar. Anladılar ki bu ülkede darbe dönemi bitmiştir.

Sis açıldı, arkasından büyük bir güneş doğdu. Sisin arkasındaki avın ne olduğunu dünya gördü. İmanla yoğrulmuş, vatan diye çarpan yüreklere sahip bir millet. Hâkim olan Allah’tan başka dostu olmayan bir millet. Liderini, vatanını ölümüne savunan, 249 canı gözünü kırpmadan feda eden bir millet...

AYŞENUR KARASU

Gaziantep Şahinbey Mennan Usta Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

BİR TÜRKİYE DESTANI

“Gecenin kuyusundan, Peygamberin kucağına koşan 15 Temmuz şehitlerinin aziz hatırasına...”

Nasıl bir şerefmiş bu satırları yazmak ve nasıl da güç, cennete kanatlananları dünya kelamına sığdırmak. Nasip olur mu bilmem, can emanetini “önce vatan” diye diye teslim edenleri duyurmak. Gönlümde gurur, dilimde şanlı bir destanı hakkıyla anlatabilmek duası: Kabul buyur Allah’ım, beni duyur Allah’ım. İstikbalimize zulmet perdesi çekmeye “kalkışanlara” bizi imandan bir yumruk eyle Allah’ım.

Şimdi elimde kalem, kulağımda göğü yırtan bir sala, yâdımda o gece... Semada birkaç yıldız ve parlak bir hilal... Diller lal... Kâğıda mübarek kanları damlıyor sanki al al... Yüreklerde, ihanetin acıdan öfkeye dönen kekremsi tadı. Gafiller unutmuş mu? Şehadet ki bu topraklarda ebediyetin en güzel adı. Ahmet olur, Elif olur, Ömer olur namları; istikbal olur, istiklal olur hatıraları. Sıcak bir temmuzda yağmur olur, zulmete şafak olur, çakallara karşı aslan olur, bir karış toprağa bin can olur. Bir gece büyür, bir destan olur. Kutlu bir zafer ta kıyamete dek bir milletin başına taç olur. Bu seveda bir umman; her katresi bir gönle pay olur. Önümüzde başkomutan, elimizde bayrak; gördüler bir millet nasıl dağ olur!

Yüreği halis demirden Ömer’dir 15 Temmuz. Memleketim Ömer, memleketlim Ömer. Ağabeyim, babam, yurdum Ömer. Otuz gülle vatanımı gülistan yapan Ömer. Alnına şehadeti yazana şükrederek haini alnının ortasından vuran Ömer... Kurtuluşumuza yürümüş tebessümüyle meğer. Bir kurşunla bir vatani kurtarmaya yürümüş. Bedelini ödediği vatan ona minnettardır şimdi. Al bayrakta Ömer, okullarda Ömer, meydanlarda Ömer... Göğe yükselen her fidanda, adını taşıyan her bebeğin gözlerinde Ömer... Fırat suyunun öte yanına geçen kardeşlerinin omuzlarında, babasının mağrur bakışlarında, bize emanet evlatlarının gözyaşında Ömer...

Yiğit Ömer, şehit Ömer, asker Ömer, tek başına koca bir ordu Ömer...

Halil'dir 15 Temmuz. Mahallesinin gözbebeği, Halil ağabeyi... Üç evladının kahraman babası, sevdiğinin cennet rüyası... "Yiğit adam ölmez, Hakk'a yürür." derdi. Yanına kardeşlerini de aldı, Rabbine yürüdü bir kader gecesi. "Şöyle güzel bir şey olsa da hep beraber tekbir getirsek." derdi. Tekbirlerle uğurlandı aydınlık bir ikindide, kardeşleriyle. Millet yetim kalmasin diye yetim bıraktı can parçalarını.

Safiye'dir 15 Temmuz. Haberi alır almaz tek başına dikilendir hainlerin karşısına. İmandan bir anıt gibi durup önlerinde, bir adım geri atmayan. Nene Hatun'u, Kara Fatma'yı saklayandır tertemiz çehresinde. Ruh aynı ruh, sine aynı sine...

Abdullah Tayyip ve Erol'dur o gece. Şehadeti baba-oğul kucaklayanlar... Babasının sözünü ilk kez o gün dinlemedi yiğit kardeşim. Durulur muydu vatan elden giderken? Eli kolu bağlı beklenir miydi Boğaz'a kirli ayaklar basarken? Çanakkale'deki on beşliler misali çıktı ölüm kusan tankların önüne. Kıydılar gencecik bedenine. Sonra babasına geldi şehadet sırası, ismiyle müsemma erlerden bir er oldu babası. Yan yana yatmaktadır şimdi onları ebediyen birleştiren bir kaderle. Vatan nasıl müdafaa edilir, gösterdiler cümle âleme.

Muhsin polistir 15 Temmuz'un bir adı da. Doğduğunu göremediği kızının kahraman babası Muhsin... Dışarda bombalar patlarken düğmelerini bile ilikleyemeden evden çıkan, ömrüne nurdan bir şehadet ilikleyen Muhsin. Can yoldaşının gözünden oluk oluk gurur akan, Gökçe kızının hâlâ gömleğinin kokusuyla uyuduğu Muhsin...

Bir hilal uğruna batan güneşler anlatır o geceyi. "Elimde topum tüfeğim yoksa da canım var." diyen Fatih, bu fani âlemde sağır ve dilsizken sonsuz bir âleme sözlerin en güzeliyle kanatlanan Erhan anlatır. Gelinlik çağda şüheda ravzasına gelincik olan Dilek, savaşta şehit olan dedesinin izinde ikinci bir kurtuluş harbinde aynı kervana katılan Fırat anlatır. Daha on altı bahar görmüş kızına sarılarak can veren Hasan anlatır. Elinin hamuruyla bir milletin kaderini yoğuran, kağnısıyla cepheye mermi taşıyan analar gibi o gece kamyonuyla cepheye yiğit taşıyan Şerife bilir 15 Temmuz'u. Annesinin hep sağ gözünün altından öptüğü ve yine oradan giren bir kurşunla Hakk'a kavuşan Tolga bilir. Fas'tan gelip de vatan bildiği topraklarda şehadet nasip olan Jadoid fısıldar ötelere "Türkiye yalnız Türkiye değildir çünkü akıbeti dünyanın akıbetine-denktir."

Nasıl bir geceydi ya Rab! Nereye baksam ay yıldız, nereye baksam istiklal. Düşmanın akli mahpus, yüreği pus. Göğü nakış nakış çizen minarelerden yükselen selalar, tekbirlere karışan dualar. İki yüz kırk dokuz vatan evladını mı uğurluyorduk erkenden? Durur mu bu millet hainler ölüm saçar-

ken, geri çekilir mi hiç kahpe pusulardan? Aldı başkomutandan emrini, yeni bir istiklal Savaşı başladı memleketin dört yanında. Analar meydana, babalar meydanda, eşler meydanda. Demirden yumruklar ezdi demirden süngüleri, imanlı bedenler durdurdu dev gibi tankları. Silahları yoktu, kurşunları yoktu fakat çelikten yürekleri vardı işte vatan aşkıyla yanan. Emaneti vermemek için zalimlere, direndiler “Korkma!” diye başlayan bir ezgi dillerinde. Bedir’in ümmeti, Çanakkale’nin milleti idi bu çocuklar, öyle geri çekilmezlerdi kolay kolay. Sabaha kadar yorulmadılar, bırakmadılar. Kendi yaralarını düşünmeden kardeşlerinin yaralarını sardılar; can bildikleri kollarında can verdi, gözlerini elleriyle kapadılar. Sabırlar dualara, yiğitler şehadete, gece gündüze karıştı. Karanlık bir gece tertemiz ellerle aydınlık bir sabaha ulaştı. Askerim polisime, milletim birbirine, yolcular ay yıldızlı bayrağa sarıldı. Günlerce gelincik tarlası gibi, gül bahçesi gibi doldu meydanlar. Tam otuz gece sürdü nöbet meydanlarda; nefes nefes, yürek yürek büyüdü. Bayrağım nazlı bir gelin gibi salındı evlatlarının başı üstünde. Milletın meydanlarında dualar şehitlerle, şifalar gazilerle, namazlar sabahlarla buluştu. Şükür hiç düşmedi dilimizden çünkü düşmemişti son kale, iman kale, Türkiye. Milletinin gururu, ümmetin umudu, dünyanın merhametli mimarı Türkiye... Ezelden beri her zaferin bedelini kanıyla, canıyla, evlatlarıyla ve gururla ödeyen Türkiye...

Şimdi kimin dili varır Ömer’in, Ali’nin, Elif’in öldüğünü söylemeye? Onlar o gece öyle bir yerinden yakaladılar ki hayatı, hayata hayat oldular. Ölüp gitmemek, bitip yitmemek isteyen mi var? Kökü ebede olan bir zaferi, 15 Temmuz’u hatırlasın bundan böyle. Bir zafer ki bir defa doğup bin yıl yaşatan ecdadın ötelere gelen haberi. Düğüne gider gibi ölüme gidenlerin, bedenini vatana siper edenlerin; korkuları boğan hilalin, batılı titreten yıldızın, dinmeyen ezanın, bin yıllık bir kavganın zaferi. Onu okusunlar; dâvayı, aşkı öğrensinler bundan böyle. Sonra “Vatan sağ olsun.” desinler içleri titreye titreye.

15 Temmuz ki daim gönüllerde, dillerde. Fırat’a kalkan olan Mehmetçik’te, Afrin’e yürüyen aslanda, Burseye Dağı’na dikilen sancakta. 15 Temmuz ki İstanbul’da, Ankara’da, Adana’da, Van’da... Ve Kudüs’te, Kabil’de, Mekte’de, Medine’de; mazlumun şafağındaki aydınlıkta. Müjde müjde, dalga dalga yayılan bir inşirahta.

Bir gün bir millet ayağa kalkar. Dışlerini kenetleyip, yumruklarını sıkıp yürür karanlığın tam ortasına. O öyle tarihin, zulmün, hiyanetin üstüne yürürken bizim seslerimiz kesilir. Kimimizde yürek hoplatan bir heyecan, kimimizde anlamlı bir sükût ve kimimizde çaresiz bir ıstırap. O an sıcaklık bir kaç damla kan gelip, soğuk yüzümüze, alınımızın çatına sıçrar, yüreğimizin tam içine. Kalbimiz duramaz yerinde, paramparça olur, belki gö-

zümüzden birkaç damla yaş gelip o asil kan ile birleşir. Yumruklarımız ve kâplerimiz sımsıkı olur. O an bir diriliş başlar, söz yalan olur. Gözlerimizde minnet ve yüreğimizde hayret bize bir hal olur. Ödemesi mümkün olmayan bir borç mahşere kadar boynumuzda asılı durur. Bir millet kalkar ayağa, 15 Temmuz olur.

Şimdi elimde kalem, kulağımda göğü yırtan bir sela, yâdında o gece... Semada birkaç yıldız ve parlak bir hilal. Bir destan ki içinde nakış nakış istiklal. Bir destan ki ruhunda umut umut yeşeren bir istikbal. Gönlümde bir dua, dilim lal: Bir gecede tarihimi yazan cennet yolcularına rahmet buyur Allah'ım, şühedama bizi duyur, duyur Allah'ım.

Ve... Bir yiğit adamın nefes nefes haykırdığı gibi:

“Bizi sen sevgisiz, susuz, havasız / Ve vatansız bırakma, Allah'ım!”

Leyla YAYLA

Giresun Kale Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

TARİH SÜZGECİNDEN ZAMANA BAKIŞ

“Bir devlet bize savaş açtı. Başka türlü olamaz; ama kim, hangi devlet?” diyorum kendi kendime. Havada savaş uçakları bomba yağdırıyor? Acaba kimin bu uçaklar? Özel Harekât binası, TBMM ateşler altında. Eyvah! Ağlıyorum. Bomba yağdıran uçaklar bizim ordumuzun uçakları imiş. Bombalayan askerler de bizim askerimiz. Boğaziçi Köprüsü’nde halka ateş eden tanklar bizim tanklarımız... Allah’ım bu nasıl bir gece? Kâbus mu? İçim kan ağlıyor. Bizim zannettiğimiz askerler demek ki bizim değilmiş, kendilerini hangi bedele, ne karşılığında sattıklarını daha sonra öğrenecektik. Bu topraklar asırlardır kanla, canla besleniyor. Malazgirt’le yurt yaptık bu toprakları. Bin yıldır Anadolu’ya feda edilen yiğitleri, akıtılan kanları hangi hesapla, nasıl bir rakamla bilebiliriz? Hangi ölçü, hangi hesap kitap ödenen bedelleri ifade edebilir?

Ben o gece, Türk milletinin korkuyu yendiğini, canından geçtiğini, kanlarını ve canlarını yurtları ve devletleri için gönüllü olarak seve seve, koşa koşa, birbirleri ile yarışarak, hiçe saydıklarını gördüm. Biz, başka milletler gibi vatanımızı bırakıp kaçmayız. Etle tırnak gibiyiz. Vatanımız canımızdan daha kıymetlidir. Can nedir ki? Hayvanlarda da can var. Farkımız: Biz ölmeyiz, şehit olur diriliriz.

Bu topraklarla manevi bağımız var bizim. Ecdadımız, köklerimiz, kimliğimiz, bütün şehitlerimizin ruhları bu topraklarda. Sanki o gece yardıma geldiler. Kitaplarda okuduğumuz tarihi kahramanlar dirilip kalktı. Kimi tankın önüne yattı, kimi ölümlerle oynarcasına kahpe kurşunlara siper oldu, Ömer Halisdemir oldu. İstanbul’un, Anadolu’nun ermişleri, evliyalari, şehitleri dirilip kalktı. Allah; yüce, saf, temiz, mübarek bütün ruhlari yardıma gönderdi. Şeytanın bütün planlarını bozdular. İslam’ın en büyük, en sağlam kalesi olan bu aziz yurdu korudular. İstilacılar Çanakkale’de yenilince Churchill: “Tanrı bu savaşta Türklerin tarafındaydı.” demiş. O gece, yine bizim tarafımızdaydı yüce Allah. İnanıyorum ki bundan sonra da da-ima bizim tarafımızda olacak. Gurur duydum milletimle, bu ne asalet! Biz dünyaya hep örnek olduk. Bu ne şeref, bu ne rütbe! Düşmanlarımız da o kadar namert.

Anıtlar dikilmeli, Orhun Kitabeleri gibi! Üzerlerine de yazılmalı yaşananlar. Taşlara kazınmalı ki ebediyen unutulmasın. Binlerce yıllık tarihimizde benim aklımda kalan, Çinliler'in Türklere düşmanlığı ve Türklerden korkuları oldu. O kadar korkmuşlar ki yeryüzünün uzaydan bile görülebilen tek seddini yapmışlar. Atalarımız dizliye diz çöktürmüş, başlıya baş eğdirmiş asırlarca. Hiç sinsi savaştan olmamış. O zamanlar Çinliler de içeriden yıkmaya çalışmış Türk devletlerini. Hainlerle, satılıklarla iş birliği yapmış. Bunları okuduk, dinledik; ama böylesini ne okuduk ne de duyduk. Sadece bizim tarihimizde değil, hiçbir tarihte yarım asır öncesinden kurulmuş bu kadar haince, kahpece bir tuzak, işgal planı, kimsenin aklının ucundan geçmemiştir.

Bizim gençlik dönemlerimizde bir Amerika hayranlığı vardı. ABD yetmişli yıllarda bir kısım gençler için bir hayal ülkesi idi. Özgürlük, zenginlik, bilim, teknik, medeniyet, bir insanın hayal edebileceği, maddi anlamda sahip olmak istediği her şey onlardaydı sanki. Seksenli yıllarda Turgut Özal'la birlikte bu anlayış zirve yaptı. Özal, ABD'den geldi ve onların özgürlükçü, liberal anlayışını, o gün için bize yabancı pek çok kavramı ve teknolojiyi ülkemize getirdi. O zamanlar bu durumu "Çağ atladık!" sözüyle ifade etmiştik. Komünizme, inançsızlığa karşı özgürlükçü ve yenilikçi bir yaklaşımı ifade ediyordu ve ABD dosttu(!). Doksanlı yıllarda sorgulamaya başladık. Bu ABD, Kızıldeniz'in ve Afrika'nın kan ve gözyaşları üzerine, onların bedenleri, ruhları, insanlıkları üzerine, iyilik adına ne varsa hepsi çiğnenerek kurulmamış mıydı? Sonra Afganistan ve Irak'ın işgali... İnsanoğlunun televizyon ekranından canlı olarak izlediği ilk işgal ve savaş olarak tarihe geçti. O zaman bunun adı "Irak'a demokrasi ve özgürlük getirmektir." Silahla ve gökten ölüm yağdırarak tabii. Nasıl bir şeytanla, eşkiya ile çete başı ile karşı karşıya olduğumuzun pek farkında değildik maalesef. O gece nereden bilecektik, aynı ABD'nin ve kendimizi güvence altına alalım anlayışı ile dâhil olduğumuz NATO'nun, bizim ülkemizi de bir gece ve daha haince işgal etmeye kalkacağını? Bizim de yine televizyonlardan canlı canlı izleyeceğimizi, ardından da onlara ve tüm düşmanlarımıza okkalı bir Osmanlı tokadı atacağımızı?

Habil'le Kabil'den beri yeryüzünde devam eden, iyi ve kötü mücadelesi kıyamete kadar sürecek. Bu kutuplaşmada tabii ki bir taraf iyi bir taraf ta kötülüğü temsil edecek. Ben tarihimize baktığım zaman iyiliği temsil ettiğimizi görüyorum. Cesaret, mertlik, doğruluk bizim genlerimizde var. Peki, yıllarca hayran olduğumuz Batı'nın genlerinde ne var? Ortaçağ karanlığı, sömürü, zulüm, kan, ölüm, kölelik, soykırım, saldırganlık, ... Vahşi kapitalizmi, emperyalizmi icat edenler, yüzyılın zalim düzenini kuranlar onlar değil mi? Dünyanın bütün zenginlikleri onların hakkı ve sadece onlara ait olmalı(!). Bu amaç için her türlü yol ve yöntemi meşru görüyorlar. Asya steplerinden gelip Anadolu'ya yerleştiğimiz günden beri bu toprakları bir türlü bize layık görmediler ve asla görmeyecekler.

Doğu batı olarak ayrılmış olan insanlık haritasına, coğrafyasına ne zaman baksam, batı yakasında imrenilecek bir kültür, medeniyet birikimi göremiyorum. Gözümün önüne Ortaçağ Avrupası geliyor. İnsanların canlı canlı aslanların önüne atılması, engizisyon, sefalet, cehalet karanlığında bir Avrupa... Maddeci, çıkarıcı, bencil, zalim, kibirli, insani değerlerden uzak... Doğu dünyasına baktığımda derin bir manevi ve ruhi yücelik, bilgelik, medeniyetler, icatlar, zenginlikler görüyorum. Batı'nın sürekli doğu zenginliklerine göz koyduğunu, kiskandığını, çekemediğini görüyorum. Anadolu topraklarının bereketini, medeniyetlerin ocağı olduğunu görüyorum.

Bu topraklar ki dünyanın en değerli yerinde, en güzel yerinde. Asya kıtası, ilk insanın, Âdem babamızın yerleşip, yaşayıp, insan soyunu yaydığı ana kara. Peygamberler yurdu, dinlerin beşiği. Toprağın altı hazine, servet... Ne acı ki bu hazinenin üstünde yaşayan Müslüman Arap ırkı Batı'nın gönüllü köleleri kulları olmuşlar. Ağızlarıyla "Allah'ın kullarıyız." diyorlar; ama gidişatları aksini gösteriyor. Zulüm düzenine hizmet ettikleri açık seçik ortada... Yardakçılık yaptıkları şeytan da onları alçaltıkça alçaltıyor. Nasıl da zelil, perişan, fakir, muhtaç ve hakir durumundalar. Osmanlıyı daha yıkmadan paylaşan, elimizden bin bir oyunla aldıkları ülkeleri kendilerine peşkeş çeken emperyalistlerden yakalarını kurtaracak istekleri de, iradeleri de mevcut değil. "Peki, ya biz Türkler nasıl görünüyoruz?" diye baktığımda, üzerinden yüz yıllık ölü toprağını atıp uyanmış, kaybettiği öz değerlerini bulmuş ve uyuyan diğer milletleri de uyandıran bir asil tablo görüyorum. O gece, Dede Korkut masallarındaki gibi, Ergenekon Destanı gibi, Çanakkale Zaferi gibi, İstiklal Harbi gibi yüzyılımızın ibretlik, destansı zaferini yazdık. Tarihi yazdık, işledik. Kötülüğün hiç durmadığını, sinsi sinsi sızdığını, yedi başlı ejderhaya nasıl dönüştüğünü; ama bizim onu boğduğumuzu, böyle bir güce sahip olduğumuzu o gece gördük.

Düşman zayıf noktamızı iyi keşfetmişti. Kurduğu büyük devletlerle cihanı titretmiş, büyük bir medeniyet kurmuş biz Türkler ne yazık ki son bir asrımızı başta ABD olmak üzere, Batı hayranlığı ve taklitçiliği üzerine inşa ettik. Türk'ü Türk yapan, Müslüman'ı Müslüman yapan ne kadar değer varsa, arkamızı dönüp, gözümüzü gönlümüzü Batı'ya çevirdik. Bir dönem boyunca genleri değiştirilmiş bir zümre tarafından İslam ve inanç, alkol veya bağımlılık yapan maddelerden daha tehlikeli ve zararlı gösterildi. İnanç, Allah, din, İslam yıllarca bilinçli bir şekilde aşağılanan kavramlar durumuna getirildi. İnsanlık tarihi, bir gerçeği gösteriyordu: Bu değerler, her ne kadar aşağılanmış da olsalar, insanoğlu için inanç, vazgeçilemezdir. Öyleyse en akıllıca olanı, bunları yok etmeye çalışmak yerine, kullanmaktı. "Din, insan için vazgeçilemezdir." gerçeğinden hareket ettiler. İnsan için vazgeçilemeyecek kadar değerli olan her mefhumun suiistimale, kötü amaçla kullanılmaya çok elverişli olduğu da aşikâr... Bu gerçeğe, o

gece tüm dünya şahit oldu. Sorgulamadan kabul edilen inançların, sapık fikirlerin, bozuk itikatların insanı nasıl kurulmuş bir robot gibi ruhsuz, vicdansız, izansız, şerefsiz, hainler sürüsü hâline getirdiğini gördük. Bu hain sürüsü sahip olduğu tüm imkânları kendisine bahşeden devletin, yine kendisine emanet olarak verdiği devlet gücünü, devleti yok etmek için kullanacak kadar, bu uğurda kan akıtacak, cana kıyacak kadar insanlıktan çıkabiliyor. “Vahşi hayvan sürüleri gibi” desem, yanlış olur. Zira vahşi hayvanlar bile bu kadarını yapmaz. Görünüşte insan; oysa düşüncesi, aklı, iradesi, ruhu, vicdanı, iblis tarafından kontrol ediliyor, yönetiliyor. İnsanlığa ve ruhuna karşılık hıyaneti, şirki, sapıklığı, satın alabiliyor. Ne kötü, ne tehlikeli, ne fena bir alım satım Ya Rabbi! Yalan ve hayal makamlar uğruna, rüya unvanlar, sahte rütbelere uğruna. Kur’an “Düşünün, aklınızı kullanın!” derken, aklını elinin tersiyle itip safsatalara, hikâye ve masallara, rüyalara, hayallere kanan bir “sürü ordusu” kurulmuş. İslam’ın adı kullanılarak, Allah’ın adı anılarak, memleketimin çoluk çocuğu devşirilmiş, bizim paramızla, bizim imkânlarımız ve kudretimizle; ama bize karşı, içerde gizli bir ordu, bir devlet kurulmuş!

Bu arada biz neredeydik? Peki, adının önünde uzun uzun unvanlar olan akademisyen, din âlimi, hoca, hakiki Müslümanlar, dindarlar biz neredeydik? Bütün bunlar olurken bunlara karşı ne yaptık? İslam’ı yaşadığını iddia edenler, anlatanlar, davası İslam olanlar bütün bu yaşananlardan tabii ki iyi bir ders çıkarmalı. Dine, İslam’a bakışını, anlayışını, yaşayışını sorgulamalı. İnsanlığın son dini İslam ve kitabı Kur’an sapasağlam, dosdoğru kıyamete kadar bakidir. Demek ki biz; âdeta gecenin karanlığını aydınlatan dolunay, gündüzümüzü ısıtan, hayat veren güneşimiz olan İslam ve Kur’anı bilmiyoruz, anlatamıyoruz ve öğretemiyoruz. Bu kadar aciz ve beceriksiziz. Var mı bu fecaatin başka bir açıklaması? Dost bildiklerimizi, düşman bildiklerimizi sorgulamalı ve zamanımızı çok iyi okumalıyız. Okuyalım, bilelim, sahip çıkalım ki bir daha böyle, bizi bize kırdırmasınlar, canımızı yakmasınlar.

O gece; bize ne kadar değerli olduğumuzu, topraklarımızın ne kadar kıymetli olduğunu öğretti. Karşımıza açık açık çıkamayıp, yarım asır öncesinden sinsi planlar hazırlamışlar, hem de biz daha doğmadan. Demek ki, düşman bir asır öncesinden yapıyor planını, projesini. Topraklarımız hazineymiş servetmiş bizim. Hain gözleri hep bizim üzerimizde, havamızda, suyumuzda, toprağımızda, dağımızda, taşımızda, çoluk çocuğumuzda, canımızda. Şeytan, Allah Teâlâ’ya “Onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından sollarından, sokulacağım.” (Araf 17) demiş ya, işte bunlar şeytanın nesli, iblisin çocukları. Evlatlarımızı ifsat etmek, bizi yok etmek için bütün güçlerini harcıyorlar. Savaşla silahla yapamıyorlar, çocuklarımızın zihinlerini kalplerini ele geçirmeye çalışıyorlar ve bunu başarıyorlar da. Su uyur, düşman uyumaz! Biz uyanık olmalıyız, bilmeliyiz ki onların

kafasında kırk şeytan, kırkı da ayrı ayrı kırk tuzak kuruyor. Kırkı da kana susamış haçlı şövalyesi. Dillerinde güzel sözler: İnsan hakları, kadın hakları, çocuk hakları, adalet, eşitlik, özgürlük, hürriyet, kardeşlik, çevrecilik, demokrasi... Kiminin dilinde ALLAH, İslam, cihat, başında Müslüman sarığı, dilinde La ilahe illallah... Hakikatte ise tamamı Allah düşmanı... Hak- batıl ekseninde benim için bir milat oldu o gece, devletimiz için de öyle olduğunu düşünüyorum. Artık Türkiye Cumhuriyeti tarihi 15 Temmuz öncesi ve sonrası olarak ayrılacaktır.

Devlet nedir? Millet kime denir? Nasıl millet olunur? Nasıl devlet olunur? Sorularının cevabı, o gecenin karanlığında dağımıza, taşımıza kazındı. Havamıza, suyumuza, ruhumuza işledi. Vatan; ana kucağı, sarıp sarmalayan kundak, sığınak, barınak, yuva. Özgürlük, bağımsızlık ise şeref, onur, namus ve nefes almaktır, hayattır, yaşamaktır. İnsana, hayati şerefle yaşamak yaraşır. Şeref, sadece insanlara değil milletlere de lazımdır. Milletlerin şerefi istiklalidir. Şerefine en düşkün olan milletin adı da tarihe Türk olarak geçmiştir. Türkler, söz konusu vatan ise korkuyu kaçirtıp ölüme koşarlar. Ölüm, düğün ve bayramdır. Şerefsiz yaşamaktansa, cennet makamlarının en yücelerinden şehitlik ne güne duruyor? Yarışirlar birbirleriyle. Tankın önüne yatmak nasıl açıklanır? Ölüme meydan okumaktan başka bir anlamı var mıdır? Vatan görünürde bir toprak parçasıdır. Onu vatan yapan ise uğruna feda edilen, o toprağı besleyen kan ve bedenlerdir. Bizim toprağımız, vatan olmayı çoktan hak etti asırlar öncesinden; ama üzerinden hain bakışlar hiç gitmiyor. Yeryüzünde kimin vatani Anadolu kadar bedel ödemiştir. O kadar kıymetli ki bu topraklar haçlı seferleri bu yüzden bitmiyor. Asırlar önceki haçlı ruhu şimdi sadece söylemini ve kılığını değıştirmiştir: Ruhları aynı, metotları farklı.

Milletlerin tarihinde çığır açan olaylar, liderler vardır. Fransız İhtilali, İstanbul'un Fethi, Türkiye Cumhuriyeti'nin Kuruluşu... 15 Temmuz'da bizim için, başka bir çağ başladı. Bu çağ tarih kitaplarına "Türk Çağı" olarak kaydedilecek. Türk kelimesinin karşılığı yeniden yazılacak. Ezilmiş, sömürülmüş, güçsüz, yardıma muhtaç halkların imdat çığıkları "Türk! Büyük Türk! Yetiş, bize yardım et!" diye yankılanacak yeryüzünde ve de gökyüzünde. Türk; emperyalizmi, büyük şeytani yenen, eşkiyaya haddini bildiren, Allah'tan başkasından korkmayan, Anadolu'da kıyamete kadar yaşayacak olan milletin adıdır bundan sonra.

Milletler ne zaman ki tarihe geçmiş, büyük başarılar elde etmişse, mutlaka büyük bir liderle başlamışlardır bunu. Malazgirt ve Anadolu'nun Alparslan'la, İstanbul'un Fatih Sultan Mehmet'le, Osmanlı Devleti'nin Osman Gazi ile Türkiye Cumhuriyeti'nin Mustafa Kemal Atatürk'le anılması bundandır. Lider, tespih tanelerinin imamesidir. O olmazsa tespih taneleri sıradan birer boncuktur. O gece yine gördük ki sadece Türk

dünyası değil, İslam âlemi ve mazlum dünyanın da güçlü ve onurlu, gur bir sesi var. Allah'tan başkasının önünde eğilmeyen, hakkı eğip bükmeyen, halkına güven vermiş, mert mi mert, kullardan ve hain tuzaklardan korkmayan yalnızca Allah'a güvenen, inanmış, sağlam bir adam... O adam korkmadığı, cesur olduğu için, biz de cesuruz ve korkmuyoruz. Bir köy kadar küçülen dünyamızın eşkiyası avenesi ile birlikte üstümüze geliyor, köpeklerini salıyor "Evini başına yıkıp her şeyini alalım." diyor. Epeyce bir zamandır, köpeklerin salınıp taşların bağlanmış olduğu dünyamızda, o adam taşları çözdü ve artık elimiz boş değil. O adam ki arkasında milyonlar ve mazlumlarla masumların arş-ı alaya yükselen tertemiz duaları var. Canından geçmiş gencecik delikanlılar, dağ gibi yiğitler, mübarek analar var. Mukaddes yükün hamalı, öksüz davanın müdafisi, Anadolu'nun sürenen çocuğu Sakarya ayağa kalktı. KUTLU OLSUN. Yeryüzünde her yüzyıl yeni bir düzen kurulmuş. Bu yüzyılın düzenini biz kuruyoruz, HAYIRLI OLSUN. Bizi kamçılaman 15 Temmuz'u ve bütün hain tuzakları kuranlar KAHROLSUN.

Muhammet ARSLAN

Gümüşhane Torul Şehit Tamer Özdemir Anadolu Lisesi

BİRLİĞİMİZİN DARBEYLE İMTİHANI

Ey ecdat toprağı! Göğsünde binlerce evlat yatmakta, binlercesi dört bir köşende tomurcuk olup başağa durmakta. Ey Anadolu! Seslenmem boşuna değildir, bilirim. Bin yıllardır bu topraklar hizmet edene nankörlük etmedi. Tohum attın yeşerdi, nazlı nazlı suladın dallandı budaklandı, gölge oldu, ekme oldu, aş oldu sığınacak durak oldu evlatlarına. Yeri geldi kandaşımdan kandaş oldu. Can gönülden uçunca sığınacak yuva oldu. Terimiz toprağına düşmeden, buram buram nefes oldun, hayat oldun. Bu millete can kattın, yaren oldun sevdamıza.

Yıllarca sevda türküleri söyledik, halaylar, horonlar kurduk, sırrımıza sırdaş, derdimize yoldaş. Bir idik. Malazgirt'ten girerken. Bin olduk başağa durduk sayende. Sen bize yandın evlat diye biz sana kandık ana diye. Büyüdük üzerinde dünyaya meydan okuyan, İslam'ın ve Türklüğün sancaktarlığını yapan, zulmün kol gezdiği zamanlarda adaleti, haksızlıkların ayyuka çıktığı diyarlarda hoşgörüyü, namertlerin cirit attığı ülkelerde mertliği öğreten imparatorluklar kurduk. Bu millete öyle bir baktın ki er de doydu, namert de.

Zaman oldu ekmeğini yiyenler, gölgende dinlenenler, sularını içip, koyunda yaşayanlar yılan olup soktular; akrep olup zehrini akıttılar. Bu millet, bu vatan nice kahpelikler, nice darbeler gördü ancak hiçbiri kendi Meclisini bombalayacak kadar, al bayraklara sarılan sivil halkına kurşun yağdıracak kadar kahpe olmamıştı. Kendi menfaatlerini cumhurun menfaatinin üstünde görenler geçmiş yıllarda oynanan bir oyunu 15 Temmuz gecesi tekrar sergilediler. Geçmişte bacımın namusuna uzanan eller bu sefer topyekûn bir milletin egemenliğine el uzatıyordu. Kendi akıllarını milletin aklından üstün, ellerindeki silahları halkın iman, vatan, bayrak aşkıyla çarpan yüreklerinden büyük görüyorlardı. O akılları kiraya verilmiş kahpe eller ve akıl hocaları zannetmişlerdi ki geçmişte bu vatan üzerinde oynanan oyunlar gibi sahneye çıkacaklar; silah zoruyla, tank zo-

ruyla bu milleti sindirecekler. Hesaba katmadıkları en büyük şey şuydu: Daha önce darbe zamanlarında fildişi kulelerine çekilen bedbahtlar gibi devleti idare edenler susmayacaklar, milletin meydanlarından kaçmayacaklardı. Artık devir o devir değil, ruh o ruh değil.

Reis-i Cumhur'un önderliğinde ve Reis-i Cumhur'un halkı milletin meydanlarına davet etmesi, demokrasiye, bayrağa, vatana, geleceğimize sahip çıkılması gerektiğini belirtmesi sonucu camiler kışla misali birlikteliğin odak noktası haline gelerek salalar eşliğinde Çanakkale'de, İstiklal Harbi'nde olduğu gibi millî irade varlığını bir kez daha ortaya koyacaktı.

Silahlarla, bombalarla, tanklarla hizaya getirilmeye çalışılan halk, silahların, bombaların ve tankların önüne hiç çekinmeden kendilerini siper edecek, gerektiği yerde şehadet şerbetiyle ve gazilikle onurlanmaktan geri durmayacaktı. Sahipsizmiş gibi talan edilmeye kalkışılan bu toprak, koyun sürüsü denilerek aşağılanan bu yüce millet, akli kiraya verilmiş ucubelere gerekli cevabı 15 Temmuz gecesinde susmayarak göstereceklerdi.

İstiklal şairimiz Mehmet Akif ERSOY'un : "Sahipsiz vatanın batması haktır/ Sen sahip çıkarsan bu vatan batmayacaktır. " dizelerinde belirtildiği gibi, bu yüce millet bu cennet toprakların sahipsiz olmadığını ve hiçbir beşerî gücün millet gücü önünde duramayacağını yazdığı 15 Temmuz Destanı ile tüm insanlığa gösterdi. Tüm beşeriyete örnek olması açısından Türk milletinin genç, yaşlı, kadın, erkek demeden yönetime, demokrasiye, hakka, hukuka, mazluma sahip çıkan ; darbeye , sultaya, grup egemenliğine, batıla ve zalime karşı göstermiş olduğu dirayetli tutum tüm dünyada tiran ve zalim yönetimlere karşı bir haykırıştır.

Doğusundan batısına, kuzeyinden güneyine, Edirne'den Kars'ına, Sinop'undan Hataı'ına bu eşsiz diyar, bu cennet memleket bizim. Halayından horonuna, zeybeğinden ata barına, yamacından dağına, dikeninden gülüne bu can yongası vatan bizim. Gaflet, dalalet ve hatta hıyanet içinde bulunan iç ve dış mihraklar dün olduğu gibi bugün de dört koldan saldırıyorlar. Bir bedel ödeten bu millet, bin bedel ödetmeye hazır. Kanla alınan bu topraklar, kanla verilir. Alp Arslan'dan yadigâr, Osman Gazi'den armağan, Mustafa Kemal'den emanet bu vatan hiçbir durum ve şart karşısında diz çökmeyecektir. Hiç kimse zannetmesin ki uyuyoruz. Bizim her gecemiz 15 Temmuzdur; dün olduğu gibi bugün de şehitler diyarı Anadolu'mda nöbetteyiz.

İlkay Yılmaz

Hakkâri Türk Telekom Sosyal Bilimler Lisesi

15 TEMMUZ 2016 DARBE GİRİŞİMİ

'GAFİLLE MÜCADELEDE HAK OLANI YÜCELERDE TAŞIMAK İMANDANDIR'

Şu hakikatte şüphe yok ki insanlığın hayatına sızan en sinsi, en tehlikeli olan ilk düşman şeytandır. Ve bizler insanlığın ilk dönemlerinden itibaren başlayan şeytanın toplumların ve milletlerin düşünce dünyalarına sinsice sızma yöntemlerini tıpkı o zamanlarda olduğu gibi günümüzde de devam ettirdiğini görmekteyiz. İlk günden itibaren şeytanın insanları yollarından, amaçlarından ve asıl varlık gayelerinden alıkoymaya çabaladığını ve onları sapkınlıklara sürüklediğini görüyoruz. Şeytanlaşan insani vasıflarını yitiren, kime ve neye hizmet ettiğini bilmeden ilahlaştırdığı putlarının kölesi durumuna gelen zavallı kimlik yoksunu insanlık hainleri için de aynı durum söz konusudur. Bu tarz hak yoksunu kişiler kendi varlıklarını uyduruk ilahlarının kontrolünde bir kuklaya çevirdikleri gibi hem toplumlarına hem de tüm insanlığa onulmaz zararlar vermektedir.

Kavramların içini boşaltmak, dinî değerlerin manalarının buldukları yüceliklerden alınarak hiç fark ettirilmeksizin aşağılara çekmek. Genç zihinlerin ruhu bile duymadan hak ile batıl iç içe geçiriliyor ve hak olanı batıla dönüştürmek nesilleri göz göre göre hiçliğin girdabına sürüklemek demektir. Eğer ki siz temiz bir ırmakta akan berrak bir su iseniz ve birileri yanınıza sokulup 'Gelin çoğalalım, birbirimize karışalım, yok birbirimizden farkımız, karışırsak daha uyumlu ve hızlı akarız vaadiyle size yaklaşıyorsa orada durup düşünmeniz gerekir. Eğer ki siz götürülerini düşünmeden sakınca duymaksızın ve tepki göstermeksizin temiz sularınızın bulanık ve kirli akan sularla karışmasına izin veriyorsanız kıymetinizden çok şey kaybediyorsunuz, demektir. Çünkü varlık yurdunuzdan kaybettiğiniz berraklığınızdır, saflığınızdır, doğallığınızdır.

Oysa kirli ve bulanık akan suya hiçbir şey olmaz. O zaten pis ve bulanıktır ve gayesi senin berraklığını bulanık sularına karıştırmaktır. Ve asıl gaye-

sine senin suyunun berraklığını ve görünürlüğünü pis sularına katarak, suyunu bulanıklaştırarak ulaştır. Ve olanlar ona değil sana olur. Ve sana olan içi boşaltılan İslam'ındır. Sana olan anlamlarını yitiren değerlerindir.

Zihinleri bulandırılan batıla yol almaya hizmet eden çarpık düşünceli nesillerindir. Gülecilerin götürdüğü İslam'ı kimsenin anlamadığı aşıkârdır. Çünkü Hak olanın yerini bulması için Hak olana sadık kalmak gerekir.

İnancın yüceliğın arşın yüce katlarında parıldar kalması için Hak olan ile batıl olanı birbirinden ayırmış olmak, Hak olana sahip çıkmış olmak gerekir. Yoksa bir kartalın kanadıyla bir tavus kuşunun kanadını birbiriyle eşleştirdiğinizde ikisi de kanatlı, ikisi de aynı dediğinizde hiçbir tavuk kanatlı semanın yücelerine havalanamaz ve yine hiçbir kartal kanatlı küllüğe gidip kendine yem bulmak için toprağı eşelemeyi varlığına yediremez.

O sebepten akla beyazı birbirine karıştırmamanın erdem olduğunu idrak eden olmak gerekir. Robotlaştırdıklarının yollarından, imanlarından ve özlerinden çok çok uzaklara taşınan genç beyinler berrak akan sularının bulandırıldığının, zihinlerinin kuşkuyla ve karmaşalarla sulandırıldığının hakla batılın, idrakte algısal yanılgıların iç içe geçtiğinin farkına varamıyorlardı. Ana babalar çocuğumuz Müslüman bir cemaatin hoca efendinin kanatları altında diye teselli bulurken, çocuklarının hangi bulanık sularda yüzdüğünün bilincinde dahi değildiler.

Yiğitlik ve mertlik ölürse meydan namerde kalırsa namertler meydanında namerdin hükmü yürümez. Yürüse yürüse zalimin zulmü, zorbanın eziyeti hüküm sürer. Ve zalimin zulmüne son verecek bir hak sahibi, zorbanın eziyetine dur diyecek bir aslan yürekli mutlaka bulunur. Eninde ya da sonunda hile ve namertlik değil, yalanlar ve kumpaslar değil, münafıklık ve yanardönerlik değil, kişiye ve duruma göre yönü ve safı değişenler değil dâima ve sonsuza kadar hakkı savunan, hak kalanlar, her durumda ve şartta göğüslerini hakka siper edenler kazanır.

Birisi çıkıyor en parlak en zeki çocuklarını, en gözde en seçkin en akı başında beyinlerini topluyor. Birisi geliyor senin çocuklarındaki, senin gençlerindeki imanı, inancı, değeri ve özü alıp onun yerine şirki, batılı, yalancı, hileyi, çıkarıcılığı ve riyakârlığı koyuyor. Birisi çıkıyor senin çocuklarının, senin gençlerinin akıl sularını bulandırıyor. Yollarını karartıyor. Vicdanlarını köreltiyor. Ruhlarının semaya açılan kapılarını kapatıyor. Değerlerini hiçleştiriyor. Varlığını değersizleştiriyor. Kıymetlerini tüketiyor. Ve senin çocuklarını kendisine bağlı bir kurbanı dönüştürüyor. Öyle bir kurban ki o kurban celladına âşık ve celladını putlaştırıp ona tapmakla, onun önünde boyun eğip, o ne derse sorgusuz sualsiz gerçekleştirmekle meşgul. Öyle bir kurban ki binlercesi efendisini, sahibini bir Mesih, bir

aziz ya da Hz İsa'nın varlığında can bulduğu kişi olarak görüyor. 40 yıla yayılan içler acısı ve vicdanları dağılayan kahredici sürecin yaşanmasında toplum olarak büyük kayıplar verildi. Binlerce genç evladımız kurbanı olduğu celladinin peşine takılıp kardeşine kurşun sıkar hale geldi. Kendi ülkesinin Meclis binasını bombaladı. İnsanına namlu doğrulttu. Kardeşinin boğazına sarılır hale geldi. Bu içler acısı durumların yaşanmasında dış mihraklara hizmet eden hainler kadar çocuklarına; gençlerine yeteri derecede sahip çıkamayan, körpecik beyinlerin o tuzağa düşmesine engel olamayan bizlerin de vebali vardır. 40 yıl öncesinden başlayarak gerekli önlemleri alabilmeliydik. Sapkınlığa ve gaflete giden yolları tam anlamıyla kapatabilmeliydik.

Yaşadığımız 15 Temmuz 2016 darbe girişimi ve bu uğurda, bu yolda verdiğimiz şehitler bizlere ibret olmalıdır. İnançımızı en yücelerde taşımalı, imanımıza ve Kur'an'ımıza ve peygamberimize hiçbir gafilin dil uzatmasına ve esaslarımızı çiğnemeye kalkışmasına fırsat ve imkân vermemeliyiz. Çocuklarımıza ve gençlerimize sahip çıkmalı özümüzü, kimliğimizi, dinimizi ve yolumuzu doğru anlamalarına çabalamalıyız. Ve hiçbir gafilin, hiçbir mihrakın çocuklarımızın tertemiz dünyalarına, iman tarlalarına ve gönüllerinin gül bahçelerine girmelerine ve zehirli sarmaşıklarının tohumlarını ekmelerine fırsat vermemeliyiz. Çocuklarımız da Kur'an'ımız da, imanımız da, değerlerimiz de ecdadımızdan bize emanettir. Emanete zeval getirmemeli ve onları yücelerdeki yerlerine taşımalı devraldığımızı çocuklarımıza teslim edip ahir yolculuğuna veballer taşımadan gitmesini bilmeliyiz.

Şanlı zaferlerin ve yücelere taşınışların nedenleri Hakka bağlılıkta ve Hakka sahip çıkabilmekte saklıdır. Yenilginin ve kayıpların nedeni ise içine sızan senden gayrı olup senin gibi görünen seni senden çalan varlık hırsızı, hak düşmanı batılların bir ağaç kurdu gibi içine sızıp, seni içten içe yiyip tüketerek seni senden edenlerde içinde yetişen zehirli sarmaşıkların varlığının yeşermesine imkân bırakmamasında aramak gerekir.

Kur'an-ı Kerim'de sizden olmayanları asla kendinize dost edinmeyiniz çünkü onlar sizler kendilerine benzemediğiniz sürece sizden haz etmezler diye kendi yolunda yürüyenlerini uyanık olmaları yönünde uyarır.

Düşmanın attığı ok, çaldığı kılıç hiçbir zaman için can yakmıyordu ve asla kalıcı zararlar veremiyordu ve izi silinmez kalıcı yaralar açamıyordu. Çünkü hayatta toplumlara da, milletlere de asıl acıyı yaşatanlar, onması imkânsız zararlar verenler, varlıklarında derin yaraların açılmasına sebep olanlar görünürde dostmuş gibi gözüken ama gerçekte dost olmayan, hak düşmanı olan seni senden almaya ve çalmaya kalkışanların vurdu-

ğu darbelerdir. Sen kanına, canına, varlık evine sızan asıl düşmanından habersizken o yavaş yavaş ağırlarını örmekte ve seni gafil avlamanın ince hesaplarını yapmakla meşguldür. Hain olanlar önce tertemiz dünyalara sızarlar sonra cân evinden vurmanın fırsatını kollamaya başlarlar. Dost görünümü olup aslında namertlik payesi taşıyanlar toplumların varlığının asıl düşmanı olanlardır. Tehlikenin kim olduğunu, zararın kimden geldiğini, durumun nasıl vuku bulduğunu anlamadan; algılamadan toplumu kendi varlığına, kendi özüne, kendi kimliğine ve yücelerde taşıdığı inancına yabancı ve düşman kılmanın yollarını ararlar. Toplumda yaşayan insanları inançsal açıdan ikiliğe ve çelişiklere sürüklerler. Kafalarda kargaşaya ve varlıklarda kuşkulara ve güvensizliklere sebep olurlar. Hakla batılı, iyiyle kötüyü, kahramanlıkla esareti, değerli olanla aşağılık olanı, mertle namerdi birbirine karıştırırlar. İnancı yerle yeksan ederler. Değerlerin altını üstüne getirirler. Duru akan varlık suyunu bulandırır- lar. Hak bildiğini batıl diye yuttururlar. Ne oldukları gibi görünürler ne de göründükleri gibi olurlar. Durumlara, koşullara, yere ve zamana göre şekilden şekle girerler. Köprüyü geçene kadar her şey mubah mantığı geçerlidir diye yüzlerine takmadık maske bırakmazlar. Oynamadıkları oyun, sergilemedikleri düzenbazlık, yapmadıkları hile kalmaz. Toplumda bir duşları, bir çizgileri, bir safları yoktur. Nabza göre şerbet verirler. Ve saf ve masum olan toplumun bireylerinin yaşamlarını allak bullak ederler ve bozgun yerine çevirirler. Ve sen bir bakmışsın ki bir varmışsın bir yokmuşsun. O sebepten bir varken bin yok olmamak için özüne, kültürüne, kimliğine, varlığına ve seni sen yapan ve seni sana katan inancına sahip çıkmak, var kalmak, dimdik ayakta durmak, uyanık olmak, namerde, hain olana pabuç bırakmamak gerektir. Tıpkı 15 Temmuz 2016 Darbe girişimi- ne karşı bir var bin yok olmamak için vatanımıza, bayrağımıza, kültürümüze, özümüze ve imanımıza sahip çıktığımız, ellerimizde bayrağımızla ülkemizin yılmaz bekçileri olduğumuz ve sonsuza dek sahip çıkmaya devam edeceğimize ant içtiğimiz gibi. Hakkın yanında zulmün, ihanetin ve darbelerin karşısındayız.

İslam yayıldığı coğrafyalarda artık tebaası olan milletlerin dünyasına gizlice ve hileli yollarla sokulmamıştır. Peygamberimizin İslam güneşinin doğduğu ilk günden itibaren İslamiyet'i gizli gizli, hileli yollarla ve kandirmacalarla, ikiyüzlülük ve münafıklıkla yaymaya kalkışmadığı gibi. Peygamberimiz insanların verdiği eziyetlere, taşlamalara, inancının yüceliğini idrak edemeyen habis ruhlu müşriklerin hakaretlerine aldırmandan göğsünü hakka siper etti. Allah bir, Hak bir dedi. Ve şirke karşı durup tevhidin yolunu açtı. Bilal Habeşiler, Sümeyyeler, Asiyeler, Bilal-i Habeşiler ehad diyerek ölümü bile hiçe sayarlarken şirkin de, münafığın da, eğrinin de

batılın da karşısında dimdik durdular ve Hak olanı haykırdılar. Dinimizde hoşgörü vardır. Başka inançtan olanlara saygı vardır. Ancak bizim dinimizde misyonerlik anlayışı yoktur. Dinimizde hile ve münafıklık yoktur. Dinimizde amaca ulaşmak için her türlü maskeyi takmak, her türlü hileyi yapmak, her türlü oyunu oynamak, her türlü tuzağı kurmak mubahtır diye bir kaide yoktur. Müslümanlık gönüllere hileyle, çığırkanlıkla, dalaverelerle ve oyunlarla yol almadı. Müslümanlar söylemek istediklerini hal diliyle anlattılar.

Fetö'nün gençleri kendilerine ölümüne bağlı kılmaları bugün insanların zihnini en fazla meşgul eden sorulardan biridir.1985'lerden itibaren sınavlarda soru vermek suretiyle en önemli yerlere adamlarını yerleştirenler yerleştirdikleri bu adamları asla boş bırakmıyorlardı. Bunlardan soru alarak imtihanı kazananlar artık bunların gönüllü neferi olmaktadır. Robotlaştırdıklarının yollarından, imanlarından ve özlerinden çok çok uzaklara taşıdıklarının ve berrak akan sularının, bulandırıldığının, zihinlerinin kuşkuyla ve karmaşalarla sulandırıldığının hakla batılın, idrakte algısal yanılgıların iç içe geçtiğinin farkına varamıyorlardı. Kendilerini dünyayı fethetmiş cihangirler gibi görürlerken fetihlerin Hak meydanlarında mertlikle vuku bulacağını, batılın ardına saklanarak Hak kılıcının çalınmasının imkânsızlığını hesaba katmaktan çok uzaklarda kör dövüşü yapıyorlardı. Ana babalar çocuğumuz Müslüman bir cemaatin hoca efendinin kanatları altında diye teselli bulurken, çocuklarının hangi bulanık sularda yüzdüğünün bilincinde dahi değildiler. 2005-2012 yılları arasında bütün sınavların şaibeli olması, ayrıca İslam'ı dünyaya yadıklarının zanneden dâilerin en basit dini kurallardan dahi haberdar olmamaları ve dini bir cehaletin zehirli bir sarmaşık olup Hakkı boğmaya doğru yol alması açıklanmaya kalkışıldığında hangi mantık bu keşmekeşi izah etmeye yetebilir: Bir ülkünüzün, bir gayenizin, bir mananızın, yol almayı dilediğiniz bir köprü, bir bina hayalinizin olduğunu farz edelim. Hangi ülkü, hangi inanç ve gaye vardır ki yalanlar ve kandırmacalar üzerine şekil almış olsun ve can bulmuş olsun. Hangi mana ve öz vardır ki içine hileler, yanılgılar, kuşku ve bilinmezlikler eklenmiş olsun. Hangi yol vardır ki içerisinde ikilikler, tuzaklar, kumpaslar, uçurumlar, girdaplar ve çıkmaz sokaklar bulunsun. Hangi köprü vardır ki ayakları olmasın yarısı var yarısı yok kesik bir köprü olsun. Hangi bina var ki temelinde bataklıklar bulunsun, taşsız ve çimentosuz harç malzemeleri kullanılmış olsun ve hırsızlıkla malzemenin çalarak inşa edilmiş ve ayakta durmaya kalkışıyor olsun. Evet, belki içerisinde ikiliklerin, çıkmaz sokakların, kör noktaların olduğu, yollarında hileyle kazılmış çukurların, kandırmacayla yolları saptırılmış girdaplara sürükleyen dehlizlerin yer aldığı yol ayrımları oluşturulabilir. Belki

manalar amacından saptırılmış, köprüler esas gayelerinden koparılmış, hayaller kendi gerçekliğinden çok uzaklara sürüklenmiş, yollar asıl amacından saptırılmış olabilir. Ama unutulmaması gereken hakikat şudur ki yalana bulanmış hiçbir gerçek hakla kavuşamaz. Hileye ve oyunlara aldanmış hiçbir yürek Hak olanın katına taşınamaz. Gerçekliğini yitirmiş, varlık özüne ters düşmüş hiçbir can yolun sonunu göremez. Ayakları Hak olana sahip çıkarak yere sağlam basmayan hiçbir köprü yürünür ve geçilir kalmaz. Binasını hak üzerine kurmamış hiçbir mülk sahibi binasının kafasının üstüne yıkılmasına engel olamaz. Su akar yatağını bulur, hak akar aslına döner. Aslı olmayanın yolu da olmaz. Hakla batılı birbirine karıştırıp, inancı çorbaya çeviren ben Hakkım diye meydana çıkıp Hak olduğu iddiasında bulunamaz. Yiğitlik ve mertlik ölürse meydan namerde kalırsa namertler meydanında namerdin hükmü yürümez. Yürüse yürüse zalimin zulmü, zorbanın eziyeti hüküm sürer. Ve zalimin zulmüne son verecek bir hak sahibi, zorbanın eziyetine dur diyecek bir aslan yürekli mutlaka bulunur. Eninde ya da sonunda hile ve namertlik değil, yalanlar ve kumpaslar değil, münafıklık ve yanardönerlik değil, kişiye ve duruma göre yönü ve safı değişenler değil daima ve sonsuza kadar hakkı savunan ve hak kalanlar ve her durumda ve şartta göğüslerini hakka siper edenler kazanır. Dinimizde gönüller fethetmek ve İslam'ı hal diliyle yaşar kılmak ve anlatmak esastır. Dinimiz misyonerlik ve çığırkanlık dini değildir. Hiç kimsenin dinini kendi dinimize dönüştürmeye, kendi dinimizi de başkalarının dinine dönüştürmeye ihtiyacımız yoktur. Safımız belli, yolumuz belli, istikametimiz Hak tarafından çizilmiş vaziyettedir. Uyuşmaya da, dönüşmeye de değişmeye de ihtiyacımız yoktur. Dinimizin aslı da, özü de, içeriği de tamdır. Ekleme yapmaya, çıkarma yapmaya ya da açıklanıp izaha çalışılmasına lüzum yoktur. Onu anlayan yürektir. Onu anlayan ruhtur. Onu anlayan akıldır. Onu anlayan vicdandır. Vicdanın varsa, yüreğin varsa, ruhun varsa, aklın varsa İslam'ı anlarsın. İslam Dini diyalog ve değişimle yaşar kılınamaz özüne bağlı kalıp samimi bir şekilde Kur'an üzerine yaşayarak var kılınır. Tıpkı peygamberimizin yaşadığı ve onun peşinden gidenlerin yaşamaya gayret gösterdikleri gibi.

Bütün müminler kardeştir sözünün yerini bütün inançlar ve dinler kardeştir ayırımız gayrımız farkımız yoktur demek ve buna inanmak bize neyi kazandırır, bize neleri getirirdi ve aynı şey bize neyi kaybettirir, bizden neleri götürürdü. Dini bir kaidenin içeriğini değiştirmek, kavramı asıl manasından alıp başka bir manaya ve şekle sokmak inancımız olan İslami esasların özüne bağlı kalmayıp onun sınırlarını çiğnemek Kur'an-ı Kerim'e kafa tutmak ve ona aykırı hareket etmek anlamlarına gelmiyor muydu? Hangi vicdan, hangi İslam-i akıl buna olur diyebilir ve Kur'an hükmünün

çiğnenmesine göz yumabilirdi? Herkese şirin görünmeye çalışmak, herkese mavi boncuklar dağıtmak, herkese sen de bendensin sen de sen de diye herkesi kucaklar olmak, ilkenden, değerinden, manalarından ve anlamından vazgeçmek inançla bağdaştırılabilir miydi? Allah'ın koyduğu kaide ve kuralları değiştirmek ve kafasına göre yeniden şekillendirmeye kalkışmak ne kadar mantıklı ve kabul edilebilir olabilirdi? Namaz kılar-ken bile safları sıkılaştıralım, boşluk bırakmayalım derken, safını çizgisini belirlemek yerine bütün saflar, bütün çizgiler, bütün yollar birdir demek inancın ve yaşamın manasına Sırat-ı Müstakime ters değil miydi? Madem saf yok, yol yok, çizgi yok havra, cami, kilise birdi o zaman Hak nerede kalıyordu. Mümin kim oluyordu. Kim aktı kim kara? Kim batıldı kim helal? Kim doğruydu kim yalan? Tüm kavramların ve manaların iç içe geçtiği, değerlerin yozlaştırıldığı bir ortamda karmaşadan ve akıl karışıklıklarından kurtulup Hak olana çıkmak nasıl mümkün olurdu?

ÖNCE AHLAK VE MANEVİYAT

Toplumuzu, milletimizi, insanımızı var eden, ayakta yaşar kılan temel değerlerimiz vardır. Toplumumuza kan veren, can veren, nefes veren hayat damarlarımız vardır. Devletimiz dıştan yıkılması mümkün olmayan, dalları budakları koca cihana, evrenin dört bir yanına yayılan, gölgesinde yaşayanlara gölgelik eden, ona kol kanat geren gövdesi yerin üzerinde kökleri yerin en derinlerinde koca bir çınar ağacıdır. Hangi rüzgâr, hangi fırtına, hangi karayel ya da hangi karakış gem vurabilir ona.

Toplumumuzu ayakta tutan adanmışlık duygusu ve inançsal değerlerimizdir. Hakkı baş tacı etmesini başaran ecdadımız ve onlara gönülden bağlı kalmış milletimiz uzun soluklu devletler kurabilmişler ve tarihe isimlerini silinmez harflerle yazdırmışlardır.

Ey şanlı ecdadımın şanlı torunu

Eğ başını Hak önünde

Eğme başlar başını başlar önünde

Seni başını Hak'a eğersen

O Hak seni en kıymetli mevkilere ve yüceliklere taşır

Görmez misin insanlığın atası Âdem babamızın topraktan gelip en yücelere taşınışını.

Görmez misin ben ateşten yaratıldım diye kibirle topraktan gelen Âdem babamızı hor görmeye kalkışan şeytanın meleklikten lanetlenişe yol alan ihanetinin onu kendi ateşinde yanar kavrulur ve cehennemde sonsuza kadar sürgün bedbahtlık payesini taşır olduğunu. O sebeple

Ey şanlı ecdadımın şanlı torunu

Eğ başını Hak önünde

Eğme başlar başını başlar önünde

Kimin haddine Rabb'imizin verdiği hükümleri sorgulamaya, yargılamaya, değiştirmeye, eklemeler ve çıkarmalar yapmaya kalkışmak. Yüzlerce yıldır İslam'ın gölgesi altında imanın bayrağı altında varlığa uyanıyorsak sebebi haddimizi ve sınırlarımızı bilmemizdir. Rabbim namazımızı, orucumuzu, farzımızı sünnetimizi, haramımızı helalimizi, adabımızı terbiyemizi, caiz olanımızı yasak olanımızı, inancımızın tüm kaidelerini ve esaslarını belirlemiştir. Değil bin yıl milyon yıl geçse de hükümlerini değişmez, tahrip edilemez ve bozulmaz kılmıştır. Allah tarafından Kur'an hükümleri sonsuz kadar yaşar kılınmıştır. Kimin haddine İslami esasların özünü değiştirmeye, kaidelerini geçersiz kılmaya kalkışmak. Kimin haddine Kur'an'ın devrinin ve hükmünün dolduğunu iddiaya yeltenmek.

Hiçbir özgürlük yoktur ki inanca dil uzatma noktasında haddi aşması mazur görülsün ve bu noktada özgür olsun. Özgürlüğün de, inancın da, kaidelerinde sınırı vardır. Sen değerlerini, inancını en yücelerde tutar ve en yücelerde taşırsan hiç kimse ona dil uzatmaya, çamurlar atmaya, değiştirmeye ya da tahrif etmeye cüret etmeye yol ve imkân bulamaz. Inanca uzanan eller kırılmadıkça, inanca uzatılan diller kesilmedikçe, değerlere ve kıymetlere atılan iftiralar, karalamalar, yalanlamalar ve hiçleştirilmeye kalkışmalar kaynağından kurutulmadıkça ne gözyaşları diner, ne kurbanlar ve yitenler tükenir ne kargaşalar son bulur ne de bulandırılan sular berraklığına kavuşur. Kim olursa olsun, ne olursa olsun hak önünde boynunu bükmesini, değerler karşısında eğilip el pençe divan durmasını ve kıymetler karşısında elleriyle kıymetli olanı yukarıya taşımada omuz vermesini bilenlerden olmadığı müddetçe inancımız ve değerlerimiz yaşar kalamaz. O sebeple imanımızı, inancımızı, değerlerimizi ve özümüzü koruma noktasında hepimiz de birer bekçi, birer nefer olma zorunluluğundayız. 15 Temmuz Şehitleri ve sonrasında sokağa dökülen yedisinden yetmişine herkes her yaşlı, her genç, her çocuk bu vatanın, bu imanın bekçisi olduğunu göğsünü değerleri uğruna siper ederek dosta düşmana göstermiştir. Ne mutlu imanın ve değerlerinin yılmaz bekçisi ve sönmez neferi olma yolunda yürüyen her bir ferdine. Allah milletimize ve devletimize zeval vermesin. Allah imanımıza ve Kur'an'ımıza gölgeler düşürülmesine fırsat vermesin.

Ceddimiz Osmanlı İmparatorluğu 3 kıtaya yedi iklime hükmetti. Altı küsur asır varlık dünyasında koca bir çınar olup yaşar kaldı ve dünyanın en uzun ömürlü devleti olma unvanına mazhar oldu. Osmanlı Devleti'nin

yüzyılları deviren koca bir çınara dönüşmesinin ana nedeni devletin temelini iman ve Kur'an ilkeleri üzerine kurmuş olmalarında ve ona sadık kalmalarında saklıdır. Osmanlı Hak yoluna canla başla adanmış bir devletti. Osmanlı İslam kültür ve medeniyetini temel aldı ve 600 yıldan daha uzun bir süre ayakta kalmayı başardı. Var olmanın ve var kalmanın kaynağı inancını, özünü, kimliğini ve seni sen yapan ananelerini korumakta yatar. Yoksa değerlerini bir kenara itmekle, onları küçümsemekle, varlık sebeplerini hiçleştirmekle, toplumunun bağrında taşıdığı ne varsa adeta yok saymakla, değerlerine burun kıvrıp sırtını dönmekle var kalınmaz. Mutluluğu, huzuru ve manayı kendinin dışındaki toplumlarda, inançlarda, yaşamlarda ve kimliklerde arayan ve diyalog adı altında kendini başkasına benzetmeye kalkışan toplumlar iflah olmazlar ve var kalamazlar. Bu sebepten sahip olduğumuz inançsal ve toplumsal değerlerimizin tahrip edilmesine izin vermemeli ve kimliğimizin unutturulmasına da müsaade etmemeliyiz.

Eğer ki yönünü biliyor, yolunu tanıyor, istikametini belirliyor, ufka bakmaya güç yetirebiliyorsan varlığın anlamlı, bastığın toprak sağlam, yürüdüğün yol Hakk'ın Yolu demektir.

Peki ya bilmiyorsan, ya aldaniyor ya kandırılıyorsan...

Bilmek, aldanmamak, kanmamak için yürüdüğümüz yollarda insanlarımızıza sahip çıkmalıyız. İnsanlar hak yolundan döndürülmesinler diye gayret göstermeliyiz. Hak olan dinleri, varlıklarının özleri, hayatlarının manaları bir hiç uğruna heder olmasın diye çabalamalıyız. Yaşayan canlar asıl bağ kurmaları kurtuluş olan tek Allah'a bel bağlasın diye gayret sarf etmeliyiz. Hiçbir varlık ilahlaştırdığı putunun kurbanı olmasın diye emek vermeliyiz.

Toplumumuz geçmişin sorumluluğunu sırtında taşıyıp, bugününü yaşıyorken hayatta sahip olduğu hiçbir şeyi hafife almamalıdır. Toplumumuz yarınlara doğru sağlam adımlarla yürümeyi, yollar almayı amaçlıyorken ona emanet edilen tüm değerleri en yücelerde kutsal bir miras gibi taşımaya gönülden bağlı olmalıdır. Toplumumuz varlık emanetini çocuklarına teslim etmeden gözlerini kapatmamayı başarabilmelidir. Varlığımız ve ülkemiz sahip olduğumuz hiçbir değeri tesadüflere bırakamayacağımız kadar kıymetlidir. Bu bilinçle yaşamak ve bu inançla sabahlara uyanmak bizleri güçlü ve bilinçli kılacaktır

Ecdadımız 3 kıtaya İslam'ı yayarken, ezanların semalarda yankılanmasına, gönüllerde iman aşkının kıvılcıklarının çakmasına sebebiyet verirken kullandığı tek dil vardı o da hâl dili. Gönülleri İslam'a ısındıran İslami yaşamın yüceliği idi. İnsanların samimiyetleri, vakarlı ve dik duruşlarıydı. Hepimizde dünlerin ve ecdadımızın mirasını omuzlarımızda taşıyoruz.

Çocuklarımıza karşı borçluyuz. Hakkı anlatmaya, İslam'ı tanıtmaya, imanı esasları belleğine kazımaya, özüne dönmesinin yollarını göstermeye çabalamalıyız. Genç nesillerimizin kimliğini bulmasının zeminini oluşturmayız. Varlığının temellerini atmasına, kökleriyle bağlar kurmasına fırsat ve ortam hazırlamasına imkânlar sunmalıyız. Canla başla, yüreklilikle, emekler vererek, çabalar harçayarak, yılmadan, bıkmadan, usanmadan gece gündüz demeden bir saniye bile gaflet uykusuna dalmadan çalışmalıyız. Çocuklarımızın kandırılmasına, yollarından saptırılmasına, yalan ve şirk batağına düşürülmesine fırsat vermemeliyiz. Çocuklarımıza ve gençlerimize yollar açmaya, istikametlerini bulmalarına vesile olmaya, ayaklarının yere sağlam basmalarına adanır kalmalıyız. Çocuklarımıza inançlarını, özyetkinlerini, milli değerlerini ve kimliklerini, kendilerini bulma noktasında borçluyuz. Köklerimiz toprağın en derinlerinde onlara ulaşmamız için bizim kendilerine varmamızı ve bağlanmamızı bekliyorlar. Onlar ecdadımız ve asırlık çınarlarımız. Kökler hiçbir zaman kurumazlar ve hiçbir zaman yokluğa karışmazlar. Onlar varlığa kavuşmamız sağlam ve sarsılmaz bir gövdeye sahip olmamızı isterler. Bizler köklerimiz, özümüze sırtımızı dönmediğimiz müddetçe var ve yaşar kalırız. Ecdadımıza dünlerimize el verip bağlanmalıyız. Yarınlarımız olan çocuklarımıza ve gençlerimize ellerimizi ve yüreklerimizi verip onları geleceğe hazırlamalıyız.

Bir insanı kurtaran tüm insanlığı kurtarmış gibidir. Bir insanı öldüren tüm insanlığı öldürmüş gibidir. Topraklarımızın üzerinde koskoca bir âlem bir insanlık yaşıyor. Yüreklerinin toprağına sevginin, imanın, doğruluğun, hakkın ve edebın tohumlarının ekilmesini bekleyen milyonlarca yürek var. Akıl sularının hakka varmasını ve hakkın kaynağına varıp hakla beslenmek isteyen milyonlarca dimağ var. Gözlerinde taşıdıkları masumiyetle, ruhlarında sahip oldukları yüceliklerle, vicdanlarında taşıdıkları hak tartışıyla daima dürüst, daima edepli ve terbiyeli, daima hakkaniyetli kıymetli kalmayı dileyen milyonlarca masum bakış, asil ruh ve temiz vicdan var. Milyonlarca hakka taşınmayı ve varlıklarının kıymetli kalmasını bekleyen hak yolcusu var. Çocuklarımız, gençlerimiz en masum, en temiz ve en saf yanımız. Onları korumak, onlara kanat germek, onları kötülüklerin, oyunların, tuzakların ve sapkınlıkların uzağında hak katında hakla ve değerlerle yüklü kıymetli yaşar kılmak hepimizin görevi. Gafil olmaya, gafil avlanmaya, kurbanlar vermeye ve yolumuzun saptırılmasına, çizgimizin değiştirilmesine, değerlerimizin ve inancımızın içinin boşalmasına fırsatlar verip körpecek beyinlerin kurban gitmesine seyirci kalmaya hiçbirimizin hakkı yoktur. Eğer ki içimizden gafiller, hainler ve katiller çıkıyorsa bu vebalde bizim de payımız var demektir. Böyle bir vebale fırsat vermemeli ve imkân tanımamalıyız. Yiten her can karşısında sorumluyuz. Bu sorumluluk bilinciyle uyanık olmalıyız. Asla ve kata gafil avlanmamalıyız.

Sinan BOZKURT

Hatay Antakya Hz. Ayşe Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

TARİHİN AKIŞINI DEĞİŞTİREN KAHRAMANLIK DESTANI

“İslam’ın ilerlemesini sakın ve teslimiyetçi kimseler değil, cesur ve isyankâr ruhlu kimseler gerçekleştirecektir.” İfadesinin can bulmuş, ete kemiğe bürünmüş hâliydik bizler o gece... Ruhumuzun derinliklerine işlemiş, her an gün yüzüne çıkmaya hazır ve nazır olan cesaretin simgesiydik.

İşte o yüksek makamların alçak sahiplerinin kurduğu kirli ihanet oyununun çığnemesi için milli direnişimizi gösterdik. Alevi, Sünni, sağcı, solcu diye ayırmış oldukları bizlerin söz konusu “VATAN” olduğunda Bayrağımızın gölgesinde birleşeceğimizi hesaba katamayacak kapasitede olduklarından kalkıştılar saldırıya. Bilmiyorlardı ki binlerce yıllık geçmişin demokrasi kültürünün üst akıldan alınan komutlarla satılık beyinlerle yıkılamayacağını.

Sıcak temmuz gecesinin o gün farklı, her zamanki gibi kavurucu olmayan teni etkileyen cinsten olmayıp yürekleri dağlaması inançlı vatan, bayrak aşkıyla yanan gönüllere bazen mermi bazen de bomba olup yağması 2015 Temmuzunun 15’ini diğer zamanlardan ayıracaktı. Takvim yapraklarında kanlı Temmuz olarak geçecekti.

Devletin sağladığı tüm imkânlarla en iyi okullarda tahsil gören, yurtdışı eğitim olanaklarıyla en üst makam ve mevkileri işgal eden zatlar gün gelip içinden çıktıkları halka silah doğrultacaktı. Ayşe AYKAÇ, Abdullah Tayyip OLÇOK ve daha adını yazamadığımız yüzlerce şehit ve gazimiz bilmiyordu ki vermiş oldukları vergilerle ellerine silah alan, sırtlarına kamuflaj giyen, gündüz yolda gördüğünde saygıyla selamladıkları, her vakitte kıldıkları her namaz sonrasında ellerini açıp dua ettikleri askerlerimizin bazılarının kendi akıllarıyla hareket etmek yerine üst aklın emriyle onları şehit edecekti. Evinde eşiyile ve çocuklarıyla oturan Ayşe teyze her şeyden habersiz o gün de her zamanki gibi seccadesini açarak namaza durdu. Namazı bitirerek ellerini semaya doğru açarak duaya başlamışken

bir ses işitiyordu. Dışarıdan gelen ses Müslüman kardeşler analar bacılar ağabeyler kalkın evde durmayın gün demokrasiye sahip çıkma günüdür. Bu sözleri söyleyen daha onaltısında olan Abdullah Tayyip OLÇOK'a aitti. Sesler birbirine karışıyordu isimsiz kahramanlardan belki Mehmet amca beklide Süleyman dayı bir. ellerinde bayrak diğer ellerinde kuran ile Abdullah Tayyip OLÇOK'un ardından oğlum sen bizim gibi olmadın devri vaktinde biz rahmetli Menderes'e sahip çıkamadık. O da yetmiyor gibi tarih tekerrürden ibarettir. Sözü nü bile bile Özal'a da sahip çıkmadık. Ama bu defa canımız pahasına ne demokrasimize ne de halkın milletin diyar-ı İslam'ın umuduna dokunmalarına izin vermeyeceğim, vermeyeceğiz. Tüm bunlar yaşanırken Ayşe AYKAÇ ve ailesi de olması gereken yerde demokrasi kahramanlarının arasındaydılar. Dillerde tekbir gönüllerde vatan millet sevdasıyla meydanları, havaalanlarını satılık beyinlere bırakmayacaklardı. Cumhur yalnız bırakmayacaktı Reis-i Cumhur'unu onun sözlerini tıpkı bir asker edasıyla Başkomutanın verdiği emir telakki ederek hainlerin önüne bedenleri kal'a gibi set eyleyeceklerdi. Geçit vermeyeceklerdi. Darbeci hainlerin işgal ettikleri yerleri bir bir onlardan arındıracaklardı. Abdullah Tayyip OLÇOK 16 yaşında gençliğinin baharında eli kanlı hainlerin mermileriyle kalbinden aldığı yarayla cennete yürüyecekti. Ceddi Fatih Sultan Mehmet'in Haçlı ruhundan arındırdığı toprakları türlü hilelerle almaya çalışanlara karşı dururken şahadet şerbetinden içecekti. Ayşe ALKAÇ elinde bayrakla Nene Hatun'u kışkandıracak bir edayla ön saftaydı. Ama içinde çok farklı bir burukluk vardı. Tarif edilemeyen Nene Hatun'un karşısında haçlı ruhunun temsilcileri vardı. Ama bugün öyle miydi? Karşısında gördükleri hatta kendine silah doğrultan o da yetmiyor gibi zaman zaman ateş açan güruh öyle miydi? İlk bakışta bize bizden daha yakın görünen bu asker görünümlü hainler daha sabah aynı fırından ekmeği almış, aynı caddede yan yana yürümüşler hatta ve hatta aynı kibleye dönüp el açmışlardı. Bunlar aklına geldikçe içi içini yiyor satılık beyinlere karşı belki de Nene Hatun'un Erzurum'da gösterdiği tepkiden kat be kat daha fazlasına sahipti. Tüm bu düşünceler içerisinde bir adım öne çıkmasıyla göğsünde temmuz sıcağının verdiği sıcağın dışında farklı bir sıcaklık hissetti. Her şeye rağmen onlara acıyordu. Allah'ın onlara verdiği akli kullanmak yerine haçlı ruhunun çağımızdaki simgesi olan kişinin sözüm ona akliyle hareket ederek içlerinden doğdukları millete kurşun sıkma şuursuzluğunu yaşıyorlardı. Hasan SABBAH'ın fedailerini dahi kışkandırıcısına ne yazık!

Temmuz gecesi o gece artık sıcak yaz bir günü olarak değil, kanlı bir sıcak Temmuz gecesi olarak hatırlanacaktı. Çünkü o gecenin zifiri karanlığında geceyi aydınlatan karanlık mermiler bağrırları çeliğin sıcağıyla yakıp ge-

çecekti. O gece yere düşen her şehit her gazi kahraman olmak için değil demokrasi yaşasın bağımsızlığımız, özgürlüğümüz ve namusumuz zeval görmesin diye dillerinde tek bir ellerinde bayraklarla Çanakkale'de yazılan destanın benzerlerini Boğaziçi Köprüsü'nde, havaalanlarında, meydanlarda yazacaklardı. Her geçen an halkın bir bütün olarak demokrasiye bağlılığını arttırıyordu. Hainler karşısına çıkan Ömer Halis gibi yiğitlerin de yardımıyla işler hiç beklemedikleri bir şekilde tersine dönmüştü. Bu defa emellerine ulaşmamışlardı ve ulaşamayacaklardı. Günün ilk ışıklarıyla güneş her günden farklı olarak ayrı ışıdıyordu. Sanki tüm dünyaya İslam'ın son kalesinin yıkılmayacağını yıkılamayacağını anlatır gibiydi. Kuşlar ayrı bir şekilde şakıyorlardı hatta ve hatta bülbülleri kiskandırır-casına demokrasi marşını söylüyorlardı. Geceyi evinde geçirmeyen milyonlar önceki günlerden basıma hazırlanan gazetelere inat onlara zaferin haklı gururunun kareleri objektiflerdeydi. Haçlı ruhu ve onların temsilcileri olan hainler önce Allah'ın yardımıyla sonra da milletin başkomutanın emriyle kenetlenmesiyle hainlerin başına demir bir yumruk gibi inmişti.

Yabancı basın sözüm ona Arap baharının sahte rüzgârının benzer başlığını atmaya hazırlanırken Türk milletinin demokrasi zaferinin başlığını atmak zorunda kalmıştı. Sadece o geceyi sokakta geçirmekle kalmayan aziz milletimiz haftalarca demokrasi nöbetleri tuttu. Tutulan her demokrasi nöbeti tarihe yazılacak 15 Temmuz Destanı'nın kolay kazanılmadığını hem gençliğe hem de bugünün çocuklarına hatırlatacaktı. 15 Temmuz ruhunu her zaman ilk geceki gibi aynı sıcaklıkta muhafaza etmenin gerekliliğini, ne dün ne bugün ne de yarın unutmamanın gerekliliğini 15 Temmuz ruhunu sıcak ve diri tutmak adına Gazi Meclisimizi unutturmamak gerekir. Demokrasinin mabedine millet evine atılan bombalarının hiçbir vakit unutulamayacağını farkındalığının bilincinde olan kişiler olmak umudu ve kararlılığıyla ALLAH MİLLETİMİZE VE DEVLETİMİZE ZEVAL VERMESİN! ÂMİN.

İbrahim GÜNEŞ

İğdir Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

KALPTE İMAN AKILDA VATAN

Binlerce yılı bulan insanlık tarihinde halklar çeşitli yönetim şekilleri ile yönetilmiştir. Gelinen noktada en iyi yönetim biçiminin demokrasi olduğu görülmüştür. Demokrasilerde vatandaşların kendilerini yönetecek kişileri seçme ve beğenmediğinde bunları değiştirme hakkı bulunmaktadır. Diktatörlük veya monarşi yönetimlerinde ise halk beğense de beğenmese de bir kişi veya grup iktidarı elinde tutar ve kimseye hesap vermeden devleti yönetirler.

15 Temmuz tarihinde demokrasiye darbe yapmak amacıyla bir kalkışma yaşandı. Darbeci grubun amacı demokratik olmayan yollarla ülke yönetimini ele geçirmek ve ülkemiz ile ilgili karanlık planları olan bir kesimi, oldu-bitti ile başa geçirmektir. Eğer darbe girişimi gerçekleşse idi ülkemizin cumhuriyetinin kuruluşundan beri kazandığı demokratik gelişim kaybolup gidecektir.

Demokrasi ve cumhuriyetin birlik, beraberlik ve ülkemizin geleceği konusunda önemini kavramış olan bilinçli insanlarımız 15 Temmuz gecesinde Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın çağrısı ile sokağa inerek darbe yapmaya kalkışan askerlere engel oldu. Askerler arasında talimat ve emirleri doğrultusunda hareket eden ve darbeye karıştığının bile farkında olmayan askerler vardı. Bunlar halkımızın bilinçlendirilmesi sonucunda sağduyulu davrandılar ve silahlarını teslim ettiler. Fakat esas darbeci askerler acımasızca hareket ederek can ve mal kaybına sebep oldular. 15 Temmuz darbe girişimi gösterdi ki hainler asla uyumuyor hiç olmayan bir zamanda devlete kast edebiliyorlar. 15 Temmuz halkımızın demokrasiye ne kadar bağlı olduğunu da gösterdi kalkışmaya halkın bir tepkisi olmasaydı hainler cesaretlenecek, belki de yeni katılımlar olacaktı. Fakat canı pahasına tankların önüne çıkan binlerce insan sayesinde ülkemiz, ortaçağ karanlığına gömülmeğe korundu.

Tıpkı kişiler gibi, milletlerin de karakterleri vardır bizim milletimizin karakteri gerçekten erdemlerle donatılmıştır. Bu erdemlerden biri de, yeri geldiğinde vatanını korumak için canından vazgeçmeyi göze alabilmektir. Türk milletinin bu yüksek karakterini yüzyıllara uzanan destansı tarihimizde çok kez görmüştüzdür. İşte bunların sonuncusu, 15 Temmuz 2016'da tüm dünyaya millet olma dersini verdiğimiz demokrasi zaferimizdir.

Türk milletinin demokrasiyle yaşama özgürlüğüne, Türkiye Cumhuriyeti'nin içte ve dışta bağımsızlığına, ülkemizin huzur ve refahına göz diken hain çetelerin 15 Temmuz gecesinde yapmaya çalıştığı kalkışmayı, sokaklara dökülen genç yaşlı kadın erkek, Türk milletinden milyonların bastırdığı bir destandır 15 Temmuz'da herkes gördü ki, Türk milleti asil kanlarıyla suladığı bu vatan toprağının bir karışını bile hainlere teslim etmez. Ve yine gördüler ki, bu millet demokrasiye göz diken kanlı ellerin hâkimiyetine asla girmez.

İstiklal şairimiz Mehmet Âkif'in, "Allah bu millete bir daha istiklal Marşı yazdırmasin." Sözünü duymuşsunuzdur. Âkif haklıydı; zira öyle muntazam bir eserin yazabilmesi için o kâbus gibi yılların yeniden yaşanması gerekirdi. Biz de diyoruz ki: "Allah bu milleti bir daha 15 Temmuz Destanı gibi bir destan yaşamak zorunda bırakmasın!"

İdeolojimiz siyasi fikrimiz, dinimiz, dilimiz ne olursa olsun, o gece, yediden yetmişe kadınıyla erkeğiyle her ferdimiz bir korkusuz aslana dönmüştü. Ne korku hissetiler yüreklerinde ne de ölümün acısını. 15 Temmuz Şehitleri olarak anılmak gayesi ile bile olsa, fitneye fırsat vermediler. Yumuşacık bedenleri ile demir zırhlara, tanklara ve de kurşunlara siper oldular. Kimisi yaralandı, kimisi ise şahadet şerbetinden içti; ancak tek bir vatandaşımız geri adım atmadı. O gece adeta bir destan yazıldı. Öyle bir destan ki asırlarca unutulmayacak... Öyle bir destan ki torunlarımız gururla anlatacak.

15 Temmuz 2016 günü yakın tarihin en sıra dışı en korkunç gecesiydi, 8000'i aşkın asker, 74 tank 36 helikopter ve 34 savaş uçağının güneşi batırıp karanlığı hâkim kılmak için haince hareket ettiği bir gece. Aradan iki yıl geçmesine rağmen karanlık oyunun tamamen aydınlatılmış olması yönüyle ülkemizde ayrı bir yer edindi. 15 Temmuz sadece bir günü işaret eden iki kelime gibi görünen ama aslında Türk milletinin tek amaç altında yekvücut olarak direnişinin sembolüdür. Yakın tarihimiz birçok darbe ihaneti ile doludur.

Fakat her darbe bu kutlu milletin vatan aşkını, birlik ve beraberliğini perçinlemiştir. Darbe girişiminde bulunan hainlerin amacı, vatani bölmek fakat bilmiyor ki tanktan, uçaktan, silahtan daha güçlü olan tek şey vatan aşkıdır. O gece uyku yoktu hiç kimseye vatan için nöbet haktı her nefere.

15 Temmuz yanıyordu. Mevsimin sıcağından değil, güvenlik güçlerimize atılan bombalarla yanıyordu. Biz de yanıyorduk. Vatan sevdası ile düşmana duyduğumuz öfkeyle yanıyorduk. Bir de yüreği yanan analar, babalar, çocuklar, bacılar vardı. Hepsinin dilinde aynı kelime aynı söz, VATAN SAĞ OLSUN!

Üzeyir YILDIRIM

Isparta Halikent Anadolu Lisesi

NÖBETÇİ MİLLET

Malazgirt Zaferiyle açtığımız Anadolu'nun kapılarını o gece elleri silahlı, asker elbisesi giymiş karanlık adamlar kapatmaya kalkıştılar. Mıryokefalon'da aldığımız Anadolu'nun tapusunu o gece özgürlüğümüze pranga vurmak isteyen hain ve kalleşler paylaşmaya kalktılar. Bu hain darbe ve işgal girişimi, bir Truva Atı gibi üzerimize geldi. Darbeye kalktılar, darbeyi yediler.

İçlerine demokrasiyi sindirememiş bir grup hain, kalleş ve beyni yıkanmış, kişiliksiz kişiler kırk yıl boyunca devletimizin en mahrem yerlerini ele geçirmek için şeytanın bile aklına gelmeyecek entrikalar çevirdiler. FE-TÖ-PDY Terör Örgütü'nü kurarak 15 Temmuz 2016'da yurdumuzu kana buladılar. Ucu dışarıda terör örgütleriyle temas hâlinde olduklarından, Türkiye'nin kalkınmasını, birlik ve beraberliğini istemeyen dış güçlerin verdiği destekle palazlandılar. Bunların yaptıkları ve hâlen yapmaya çalıştıkları eylemlere bakıldığında emperyalistlerin değirmenlerine su taşıdıkları görülür. İnanç bazında değerlendirdiğimiz zaman İslamiyet'i bir paravan olarak kullanmışlardır. İslam bir tebliğ dinidir, onda büyük bir hoşgörü ve ahlak anlayışı vardır. Lekesiz bir kumaş gibidir, tertemiz. Bu kumaş onların elbisesi olamaz.

Yıllarca bazı boyalı basın ve medya kuruluşları milleti kandırmak için televizyonlardan şeytanın gözyaşlarını bu milletin gözünün içine baka baka izlettiler. Eskiden yanlarında olan bazı isimler şimdi itirafçı olmakta, bize şeytanın gülen yüzünü anlatmaktadırlar. Himmet dediler, himmetleri zimmetlerine geçirdiler; ama bu ülkeyi ele geçiremeyecekler. Bu konuda başta Cumhurbaşkanımız olmak üzere kahraman Türk Silahlı Kuvvetleri mensupları, emniyet birimlerimiz ve vatanını seven sağduyulu insanlarımız hep birlikte tek vücut olarak, mücadele verdik. Bu bir devlet-i ebed müddet için ordu-millet anlayışıdır. O gece ayağa kalktık. 249 şehit verdik, binlerce gazimiz var. Bu sinsî plan, karanlık emeller bozuldu. Bu

millet tarihte ne büyük badireler atlattı. Allah inananların ve doğruların yardımcısıdır. Korkulu rüya görmek istemiyorsak, uyumayacağız, uyutulmayacağız; çünkü su uyur, düşman uyumaz.

Bütün terör örgütleri insanın beynini, kalbini, midesini ve gençlik duygularını hedef alıyor. Tabii ki bunların kullandığı yöntemler farklı olsa da sonuç aynıdır. İnsanı baş aşağı getirmişler. Bilhassa gençlerin

gençlik duyguları sömürülüyor. Tahrik edici unsurlar kullanılarak cinselliği ön plana çıkarıyorlar. İnsanın kalbine ve beynine giden yol midesinden geçmiştir ya; ağzımıza aldığımız lokmanın helal mi, haram mı olduğuna bakmadan midemize indirirsek kalbimizi zehirlemiş, beynimizi köleleştirmiş oluruz. Her şey sevmekle başlar. Kalbimizle severiz. Neleri seveceğimizi ve nelerden nefret edeceğimizi çok iyi bilmeliyiz. Yaradan'ın aşkıyla sevebiliyor muyuz? Nefsimiz, hislerimiz, benlik duygularımız bizleri yanıltıyor mu? İyi düşünmeliyiz. Nefret de böyle ya. Beynimiz ve bizlere bahşedilen en değerli hazinemiz aklımız. Bu büyük nimetleri nerede, nasıl kullanıyoruz? Kendimizi her an sorgulamamız gerekir. Bir bilim insanı titizliği ile olaylara yaklaşmamız, çok hassas olmamız gerekir. Millet geleceği için en önemli unsur eğitimidir. Önce insanı keşfetmek gerekir. Bu hususta ilk adım insanın insan olduğunu bilmesidir. Bu insanı yeteneklerine göre çağın ihtiyaçları göz önünde bulundurularak zaman içerisinde mesleğinin özelliklerine göre iyi bir şekilde eğitmemiz ve donatmamız gerekir. Her insan, mesleğinde en iyi olmak için büyük çaba göstermelidir. Bu insan eğitim ve hayat boyunca giymiş olduğu güzel ahlak elbisesini ölünceye kadar çıkarmamalıdır. Aksi halde yaptığımız işin hiçbir anlamı olmaz.

İyi yetişmiş, bilinçli insanlar iş başında olduğu zaman; şeytanın yüzü gülmecektir. Truva Atları üzerimize gelemeyecektir. Timsahın gözyaşlarına dikkat! Hepimiz nöbetteyiz. Bizler Çin Sarayı'nda Kürşat, Malazgirt'te Alp Arslan, İstanbul surlarında Ulubatlı Hasan, Erzurum Aziziye'de Nene Hatun, Anafartalar'da Mustafa Kemal, Kurtuluş Savaşında Kara Fatma, 15 Temmuz Gecesi Ömer Halisdemiriz.

Süleyman DAMA

Istanbul-Kadıköy, Kadıköy Anadolu Lisesi

BÜYÜK HEDEF

15 Temmuz! Aklın sınırlarını zorlayan yeryüzü sahnesinin en çetin ve karmaşık savaşıydın sen. İnsanlık tarihinin ihanette zirve yaptığı amansız bir mücadeleydin. İçinde neler barındırmıyordun ki? Sen Bedir'din, sonrasında Uhud oldun. Hendek'tin ta Büyük Fetih'e kadar. Kerbelâ'ya uzanan yolculuğu barındırıyordun o gecende. Yezid'in zulmü ve ihaneti gizliydi savaşında. İbnî Selüller vardı aranda, Nemrutlar, Firavunlar, Ebû Cehiller karşıda. Sen, Nuh Peygamber'in alay eden kavmine karşı mazlumların duasıydın. Gemisinin kaynayan kazanı gibiydin. Sonrasında sükûnetin ve zaferin vardı. Sen, Musa Peygamberin asasıydın hak adına. İsyan ediyordu asa Firavun'un zulmüne. Dokunuyordu denize ve savaş derinliklerde zafere dönüşüyordu. Musa'ydı o gece senin dava yüklü milletin. Asa değildin elbet, ama asayı kullananın iradesiydin sen. İçindeki münafıklara karşı "Öyleyse kâfir bir kavme nasıl acırım." diyen Şuayb Peygamber'in tarafıydın. İbrahim Peygamber'in cesaretiydin de yıkıyordun tüm tabuları. Ve sen 15 Temmuz! Koca yürekli halkınla, liderlerinle ve gelen binlerce melekke En Sevgilinin kararlılığıydın da "Ya bu uğurda ölürüm ya da muzaffer olurum." diyendin.

15 Temmuz! Senden önce nice zaferleri vardı Anadolu halkının. Malazgirt'i vardı, Çanakkale'si, Kurtuluş Savaşı vardı. Düşmanlık biter sanmıştı merhametle yoğrulan millet, meğer düşman uyumamakta, sahne almaktaydı tekrar. Şer cephesi kararlıydı düşmanlıkta, nesli değişse de anlayışı değişmiyordu. Haçlı ruhu yeniden depreşiyordu zihinlerinde. Çanakkale, Kurtuluş Savaşı kahırdır yüreklerinde, çünkü şeytan damarlarında dolaşmakta.

Kararlı ve sinsiydi şer. Buna mukabil geçmişin zafer sarhoşluğuyla uykundaydı ülkemin topyekûn insanı. Şer cephesinin düşmanlığını, ihanetlerini unuttur gibiydi. Düşman uyumuyordu oysaki. İslam'ın sancaktarlığını yapan milleti yok etmedikçe zulümlerinde rahat olamayacaklardı. Son

hamle için 60 ihtilali ile yokluyorlardı milletin gücünü. 12 Mart muhtırası hâfif bir dokunuştı sanki. Sendelese de yıkılmıyordu ülke. 80 ihtilali de tatmin etmiyordu ki 28 Şubat zulmü ile vuracakları son darbenin en ciddi provasını yapıyorlardı. 27 Mayıs Bildirisi, 17 ve 25 Aralık operasyonları büyük depremin öncüleriydi onlara göre. Halâ da uyuyordu hak yolcuları bunca zulme rağmen.

Sonra. 13. yüzyılda İbnî Arabî'nin de Şecere'sinde işaret ettiği liderle yeni bir dönem başlıyordu. Ülkesinin, Afrika'nın, Ortadoğu'nun ve mazlum dünyanın uyanmasına önayak oluyordu. "Dünya beşten büyüktür." dediğinde yer yerinden oynamıştı. Şer cephesi kiş kusuyordu bu isyana. Dünya coğrafyasında bir güneş doğuyordu. Mazlumların hayat bulduğu güneşti doğan, şer cephesini ise yakandı. Lideriyle uyanıyordu koca yürekli bir millet. Kendine geliyordu "Kalk da uyar." ayetindeki gibi kalkıyordu ve uyarıyordu. Sersemliyordu şer cephesi. Allah akıllarını başlarından alarak yüzyıla yakındır kurdukları imha tuzaklarını boşa çıkartıyordu. Ancak kutlu zafer sancısız olmayacaktı.

Bir liderin şahsında ülke, hedef gösteriyordu insanına, dünya mazlumlarına. Önce 2023 deniliyordu Cumhuriyetin 100. yılına denk gelsin diye. Sonra 2053 söyleniyordu yeni bir çağ açılın, yeni Fatihler yetişsin diye. 2071'in ilanı Anadolu'nun merhamet pınarlarının tüm dünya mazlumlarına aksın diyeydi. Kuduruyordu şer cephesi, bütünleşmişti Anadolu'ya karşı. Karar öne alınmıştı; "Anadolu işgal edilecek." diye.

Tarihin en karmaşık ve ihaneti en çok olanın savaşı başlıyordu açıklanan kutlu başkaldırış nedeniyle. Subayın kalbine sükûneti koyuyordu Allah ve bu sebeple deşifre ediyordu 03.00'de olacak olan vahşeti gündüzün bir saatinde. Pennsylvania'dan şer cephesinin temsilcisi kendisini adeta ilahlaştırılan içteki hainlere emrini veriyordu "Topyekûn bir milleti imha edin." diye. Kazan kaynamaya başlamıştı. Kurtuluş için kazan kaynaması gerekiyordu. Nuh Peygamber de kaynayan kazanla zafere ulaşmıştı. Ateşlenmesi gerekiyordu kazanın. Sonra tufan olacaktı ve peşinden sükûnet gelecekti.

Millet yeniden Bedir'in, Uhud'un, Hendek'in, Çanakkale'nin ruhunu Boğaziçi Köprüsü'nde, Genelkurmay'da, Akıncılar Üssü'nde, Şırnak'ta, Kars'ta velhasıl ülkenin her karış toprağında yaşatacaktı. Her bir kutlu savaşın hazırlığı vardı Anadolu toprağında. Silah sinelerdeki imandı. Göklerde dalgalanan bayrak aşkıydı. Kutlu bildiği toprağındaki şehitlerdi. Mana sultanları vardı sonra. Hepsini cem eden Külli İrade hâkimdi.

Ülke topyekûn bir başka renge bürünüyordu. On milyonlar meydanlarda hakkı temsilde. Kadınlar evlerde dizlerini dövmekte kahırla, ellerini sema-

ya çevirmekte sonra Rabb'ine niyaz için. Sonra da sel olup alanlara direniş için akacaklardı. Erkekler öfkeyle olup biteni anlamaya çalışmakta, bir de şehadeti dilemekte vereceği yeni savaşta. Kız çocukları örtülerine dokunmakta yaşaran gözleriyle “Yeniden dokunulacak mı?” diye. Uhud'in gençleri gibi ülkenin yiğit delikanlıları tanklara koşmakta, vatanın namusunu korumaya tekbirlerle yemin etmekte.

Ok yaydan çıkmıştı. Hainler cehenneme çevirmekte kararlıydılar ülkeyi. Tanklar yollara dökülmüş ezip geçmekte her engel gördüğünü. Keskin nişancılar hedef gözetmeksizin ateş ediyorlardı sağanak halinde. Alçaktan alçakça uçan uçaklar bomba yağdırıyordu kutlu zemine, Özel Harekât polislerine, vatanın her bir kutsalına. Gözlerini kan bürümüş, açıklarını kanla gidermekte.

Yalvarıyordu kadın erkek herkes içerideki hainlere “Yapmayın, bize kurşun sıkmayın, bomba atmayın.” diye. Vatansever asker arkadaşını ikna daydı zor saatlerde “Biz size kurşun sıkmayız, biz arkadaşız.” diyordu merhametçe. “Bomba atsanız da bizi öldürseniz de biz buradayız.” diye haykırıyordu meclistekiler. Tekbirler arzı titretiyordu. Gökyüzü çatlıyordu hak adına. Yıldızlar dökülecek gibiydi kahırdan. Melekler emir bekliyordu Rablerinden. Şehitler sevinçliydi diriltilip tekrar şehit olacakları anı yaşamaktan.

Savaş yeryüzü sahnesinde şahit olunmayan acımasız bir savaştı. Şehitler çoğalmaktaydı her biri ayrı bir hikâye bırakarak. “Sen nereye ben oraya.” diyordu babasına Abdullah Tayyip Olçok. Hz. Peygamber'in kollarında baba oğul şehadetle yüksek hayata bakmakta, En Sevgilinin doyumuz kokusunu sinelerine çekmekte. “Anne, burası bildiğin gibi değil.” diyen bir başka genç şahadete koşmakta. “Babaaa!” diye seslenmekte kız çocuğu, az önce elini sıkıca tuttuğu babasına. “Yavrum.” oluyordu babanın son sözü, kızını Allah'a emanet ederek. Her bir şehidin hikayesiydi yaşananlar. Çocuklar yetim kalıyordu, şehit çocuğu olarak. Gelinler yastaydı, ama gururluydu vatani için, gurur duyuyorlardı eşlerinden. Anne yüreğidir, dayanması kolay değildi şehit verdiği oğluna, kızına. “Bin oğlum, kızım olsa bu yolda fedadır.” diyordu yine de kendini toparlayarak. Babalar bir başka kahroluyordu “Nasıl kandırıldık?” diye.

Zülkarneyn'nin Yecüc ve Mecüc'e set çektiği demir perdeydi Ömer Halisdemir. 15 Temmuz'da Uhud'un Hamza'sıydı. Hak adına teslimiyetin sembolüydü. “Bu işin sonunda şehadet var.” sözüne “Sevdiyim ülkeme, şehadete özlemim var.” cevabındaydı.

Ülkenin bekasında Ömer Halisdemir'in şehadeti yazılıydı. Emre teslim di Ömer ve onu çağırana koşmakta aceleyle. Çağırana En Sevgili olunca

durabilir miydi Ömer? Kollarını açmıştı ona “Gel Ömer'im.” der gibiydi. İnanamıyordu Ömer, “Bu nasıl bir haz?” diyordu. Koşuveriyordu hiç bu kadar güzel düşünemediği Peygamberine. Cennetin has kokusu geliyordu ondan. Tebessüm ediyordu kendisine. Birkaç metrelik yol Ömer'e doğu ve batı arası kadar uzak geliyordu bu kez. Ruhu da bedeni de onu kucaklamak istiyordu bir an önce, sonra da kolları arasına düşmek. Ve düşünüyordu Ömer Halisdemir, En Sevgilinin kollarına, her bir şehidin temsiliydi şehadeti:

Destan yazılmaya başlamaya görsün. Tankların paletleri altında canını fedaya hazır gençler tekbirlerle tarih yazmakta. Yaşlısıyla, genciyle, kadını ve erkeğiyle pistlerde yere yatanlar uçakların kalkışına geçit vermeyecekti. “Üzerimizden geçmedikçe havalanamayacaklar.” demektedirler şehadeti beklerken. Ekinini, tarlasını ateşe verip uçak kalkmasın diye gökte bulut oluşturan Kazanlılar başka bir aşkta. Şırnak'ta beş bin komandonun Anadolu'yu işgaline geçit vermeyen iki yüz kadar polis göz kamaştırmakta, ama çok az insan bilmekte. Serhat şehri Kars doğudan Anadolu'nun işgaline “Dur!” demektedir. Kızılay, Saraçhane, Kısıklı, Boğaziçi Köprüsü şahlanışta şehitleriyle. Yerde ve gökte amansız bir savaş verilmekte. Dünya, seçilmiş özel bir milletin şahlanış öyküsünü görüyordu. Hak adına, İslam adına ve dünya mazlumları adına amansız bir savaş veren milleti gördükleri. Ne malları ne canları ne de çocukları engel değildi kutlu savaşta. “İlla vatan.” diyorlardı. Engel olamıyordu şerde bir olan dünya; bombalarıyla uçakları, tanklarındaki topları, kan kusan silahları. Velhasıl bir nesil süresince kurdukları tuzakları.

Kâbe çevresiyle Anadolu'ya taşınmıştı sanki. Milyonlar bir olmuş zulme karşı tevhidi haykırmakta. Birlikten çokluk doğuyordu, çokluktan birlik oluşuyordu. Bir de ilahi kader tecelli ediyordu. Melekleriyle, şehitleri ve mana sultanlarıyla destekliyordu Allah, İslam'ın bayraktarlığını yapan kahraman milletini. Coşuyordu millet vatani için, kutsal bildiği her değeri uğruna. Şehadete özlemle savaşıyorlardı Bedir'de, Uhud'da, Çanakale'de olduğu gibi. Her bir şehide gıpta ile bakıyordu milyonlar, sonra da daha bir özlem oluşuyordu sinelerde şehadet. Ürküyordu şer cephesi “Bu nasıl bir yürek?” diye. İman yürek olmuş dünyaya sığmamakta. İrade keskin bıçak gibiydi. Şerre öfke sirkeden de keskindi. Tanklara engeldi bedenler. Latif ruhlar şerrin sinesini çatlatacak kadar dokundurucuydu. Şehitleri ve gazileriyle topyekûn bir millet “O gün birtakım yüzler vardır ki parıl parıl parlayıcıdır. Güleçtir, sevinçlidir.” (Abese: 38,39) ayetinin sırrını yaşıyordu. “O gün birtakım yüzler vardır ki kederlerinden dolayı yüzleri simsiyah kesilmiştir.” (Abese: 40,41) ayeti de şer cephesinin ruh halini yansıtıyordu. Zafer inananların olacaktı, Allah böyle murat ediyordu.

Bir türlü bitmeyen geceydi 15 Temmuz. Allah'ın iradesiyle birleşen halka rağmen umutluydu hainler. Yalan ruhlarını esir almıştı. Uhud yeniden yaşanacaktı. "Muhammed öldü" diyenler yine sahnede. "Cumhurbaşkanı elde." denmekte. Koca bir ülkede eller kahırla duada bu kez. "Bizi başsız bırakma Allah'ım." diyorlardı. Gözler ekranlara, kalpler onun kalbine kilitliydi. Tanıyorlardı ve yanılmıyorlardı. Dualar kabul görüyordu sonra. Tarih yeni bir çağ açıyordu saatler 0.37'yi gösterdiğinde. İslam adına, dünya mazlumları adına kefeniyle dolaşan lider ekranda boy gösteriyordu. Tarihe yön veren halkını meydanlara çağırıyordu. Gözlerin ekranlara, kalplerin kalbine kilitlendiği; tarihin ülke adına, mazlum dünyanın adına, İslam adına şahitlik ettiği andı. İlahi kaderin tecelli edip, tuzakları boşa çıkaracağı zaman dilimiydi.

Çağrı İsrafil meleğinin sûra üfürülüğü gibiydi. Mahşer öne alınmış hak ve batıl birbirinden ayrılacaktı. Ülke insanı meydanlara sığmıyordu. Hainler zindandaydı sanki. Buna bir de sala ekleniyordu. Fethediyordu iman ehlinin gönüllerini. Müjdeliyordu zaferi hak adına. Hüsrandıydı onunla hainler. Sala onlar için zebanilerin azaba çağırışı gibiydi. Cehennem onlar için fokurdayan sesiydi. Sonra da harekete geçiriyordu ülke sevdalarını. Tekbirler yeniden yeri göğü sarsmakta, gözyaşları sel olup akmakta. Şükür secdeleri bir başka yapılıyordu, ağlıyordu bir millet sonra da hamdedip seviniyordu gelen çağrıya.

"Hepimiz darbeye karşı çıkacağız. Nereden geldiğinin, ne olduğunun hiç önemi yok. Bütünüyle darbeye karşıyız. Buna göre pozisyon alıyoruz." diyordu bir başka lider. Sonra bir başka lider aynı dili kullanıyordu. "Muhalefet" sözcüğü lügatlerden siliniyordu.

Bir türlü bitmiyordu savaş. FETÖ lideri emrediyordu hain uşaklarına, kölelerine. "Gerekiyorsa bombalayın, öldürün, kan kusturun." diyordu. Kusuyorlardı hainler kinlerini. Bombalıyorlardı Meclis binasını, Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ni, Kızılay'ı ve daha nice yerleri, sonra da topyekûn bir milleti. Ardından şehadet haberleri geliyordu bir bir. Kahrediciydi son savaş ki Türkiye'nin Başbakanı emretmek zorunda kalıyordu. "Vur ve sesimi de kaydet." diyordu komutanına. Bir savaş ki askeri kendi toprağını bombalamak zorunda kalıyordu. Yeter ki hainler daha da kan kusturmasın, halka bomba yağdırmassın diye.

Medya yeryüzü tarihinin en büyük mücadelesini veriyordu. Koca bir milletin gözü kulağıydı. Halkın şahlanış destanını gönüllere aktarıyordu. Düşmana halkın direniş öyküsünü gösteriyordu, korku aşılıyordu kalplerine.

Külli irade bir başka tecelli ediyordu. 15 Temmuz'un zaferi ezelde Levh-i Mahfuz'da böyle yazılmıştı. Kutlu dava kahraman milletin omuzunda kaim kınılıyordu. Onlar istemeseler de Allah nurunu tamamlayacaktı, tamamlıyordu. Meleklerini, şehitlerini ve mana erenlerini koruyucu kılıyordu ülkeye ve insanına. FETÖ ve küresel işbirlikçilerine de yeryüzü tarihinin en ağır travmasını yaşatıyordu. Uzun yıllar kendilerine gelemecekleri kadar büyük bir yenilgi ile tarihe geçiyorlardı, asla unutamayacakları aşağılık bir yenilgi ile.

Umutlanıyordu kutlu zaferle İslam alemleri. Esaret bitecekti yeryüzünde. Köle düzeni yıkılmaya yüz tutuyordu. Adalet yeniden şahlanışa geçiyordu. Mazlumlar insan olduklarının farkına varıyordu yeniden. Velhasıl dünya yeniden şekilleniyordu hak adına, İslam adına ve dünya mazlumları adına.

15 Temmuz neslinin kutlu yolcusu!

Sen ki 15 Temmuz'da dünya tarihinin en büyük savaşını vermişsin. Unutma, savaşın bitmedi, hiç bitmeyecek. Sen rehavete kapıldıkça düşman yeniden daha güçlü saldıracak. Saldırtma sakın.

Sen ki dağların dayanamadığına dayanmışsın o gece. Bilesin ki bundan sonra daha da zorluğa dayanacak iraden olmalı senin. Merhametin kadar güçlü olasın, kararlılıkta örneğin Peygamberin olsun.

"Allah'a dayan, saye sarıl, hikmete râm ol,

Yol varsa budur, bilmiyorum başka çıkar yol." dizelerinde olduğu gibi başka yol bilmeyesin.

Sen ki 2071 hedefinin neslisin. İslam seninle kaim olacak. Yeryüzü seninle adaletle buluşacak, mazlum dünya merhametinin pınarlarından yudum yudum içerek susuzluğunu giderecek, kendine gelecek ve insan olduğunu hatırlayacak.

Unutma ey kutlu yolcu! Bayrağının boyası şehidimin kanıdır. Tevhittir bayrağın, sancağıdır İslam'ın. İndirtme semadan, çiğnetme namerde. Başkaldır ve asa ol Musa'nın elinde. Tabuları yık İbrahim Peygamber gibi. Gemin hak yolcularını taşı ve yükselsin diye kaynasın kazanın. Korkun olsun yüreğinde, "İslam yok olur." diye, tıpkı Peygamberin gibi.

Bilesin ki yeryüzünde hak yolunu dert etmedikçe sinende, dertlerin bitmeyecek. Derde derman olana yöneldin sen, değiştirmeyeceksin yönünü. Amacın olmasın malın, evladın. Araç olsunlar Allah'ın yolunda.

Kutlu yolun yolcusu! 15 Temmuz'da Bedir'deki Ashab'dın, Uhud'un Hamza'sıydın, Hayber'in Ali'si, Feth'in Fatih'idin. Yavuz'dun, Kanuni'ydin, Kur-

tuluş Savaşı'nda Mustafa Kemal'din. Bundan böyle her biri olasın yeniden. Düşmanın korksun diye heybetli olasın, mazlumlar seninle güvende olsun.

Hem maddede hem de manada güçlü olasın. İkisini bir götürsün, dünya ve ahiretin dengede olsun. Gücünde güven görsün mazlumlar; düşmana korku salsın, zulmetmesin bir daha. 15 Temmuz'un anlam kazansın böylece.

Sen ki şehadete özlem duyansın. Özlediğin kadar kutsaldır davan. Ağır geçer doğum sancısı, sonrası kutlu zaferdir. Yılmayacaksın, kaybetmezsin hak davasında ya şehit olursun ya gazi ya da muzaffer kılar seni Allah.

Ey kutlu yolcu! Unutma, savaşın bitmedi, bitmeyecek. Düşman yeni 15 Temmuzların arifesinde tuzaklar kurmakta. Büyük olduğun kadar sorumluluğun da büyük, unutma.

Selam olsun hak ve batıl savaşlarının son halkasını zafere dönüştüren 15 Temmuz nesline.

Firdevs ÇATALKAYA

İzmir Gaziemir Şehit Mustafa Yaman Anadolu İmam Hatip Lisesi

VURULDUK

Kalbimden vuruldum. Bir hainin silahı tam da göğsüme dayandığı sırada aniden. Hiç sızlamadı hiç kanamadı yüreğim. Ben, yalnızca göz sandığım kara deliğe benzeyen iki karanlık kuyuya bakıyordum o sıra. Her gün selamlaştığım Bakkal Ahmet'in, Hacı Emine Teyze'nin, Manav Süleyman'ın, Kasap Fethi'nin, Taksici Ali'nin, henüz birinci sınıfa başlayan küçük Mustafa'nın, daha dün sabah ismini kulağına ezanla okuduğumuz minik Ayşe'nin, her gün ailemden biri gibi her türlü dertleriyle dertlendiğim, mahallemin vefakâr, cefakar halkının hakkına doğrultulmuş silahları indirtmeye çalışırken vuruldum. Hem de tüm dünyanın gözü önünde hem de umarsızca düşürüldüm kaldırımın kenarına. Tek bir acıma izi yoktu karanlık dehlizlerde, bir anlık tereddüt yoktu namlunun ucunda. Sade bir nefret sade bir öfke dalgası yayılıyordu nefes nefes yüzümüze.

Sırtımdan vuruldum. Yıllarca güvenerek sırtımızı dayadığımız yerden üstelik. Aynı ezanı dinlediğimiz, aynı sancak altında terlediğimiz aynı güneşte ısınıp aynı boranda üşüdüğümüz kardeşlerimizle irademize yönelen topları, tüfekleri susturmak isterken öz kardeşim tarafından üç kurşunla vuruldum. Tam da canımın parçası gözümün nuru cennet kokulu oğlum, sen gelme ben giderim dediğim "Sen nereye ben oraya" diye karşı çıkan oğlum kör kurşunlardan korumaya çalışırken vuruldum. En çok da benden önce O düşünce vuruldum. Tam kalbimin ortasından, ciğerimden vuruldum.

Cuma günü vuruldum. Tam da adımın verildiği Cuma günü. İrademize havadan karadan saldıran hainlerin yağmur gibi tepemizden kurşun yağdırdıkları sıra. Milletin evini korumaya giderken, altı yaşındaki oğlumun geleceğini karanlık bulutlar basmasın diye koşarken, bir daha bu millet bu aziz millet inandığı için, inançları için zulüm görmesin diye koşarken vuruldum. Akif'in deyişyle "Fıskırır ruh-i mücerret gibi yerden naaşım" sözünle hemhal oldum; başım arş-ı ala'ya değdi, duruldum.

İki kez vuruldum; ilkinde ölümüm 9 yıl sürdü. 16 yaşındaydım. Bir fidandım. Yine böyle hainlerin darbe indirdikleri bir günün sabahında, türlü işkencelere maruz kalacağım hücrelere tıklararak on yıla yakın can evimden vuruldum. Çocukluğumu mahpus duvarlarda unuttum. Yirmi beşimde saçlarımda aklarla kokusunu özlediğim evime çocukluk günlerime koştum. İkinci vuruluşumda; iki kurşunla vuruldum. İlki kadar acımadı canım. Lakin ümmete emanet kaldı canlarım.

Ben 30 kuruşluk adamların 30 kurşunuyla vuruldum. Ömer koymuşlar adımı. “Kenar-ı Dicle’de bir kurt aşırca bir koyunu /Gelir de adl-i İlahi sorar Ömer’den onu” O gece kurtlar, koyunları boğazlamak için inmişti şehre. Hainlik akıyordu yüzlerinden; nefret tükürüyorlar, öfke soluyorlardı. Tereddüt etmedim, ne olur düşünmedim, adalet dedim, hak dedim, Allah dedim; yedi ceddin gibi, doğrulttum beylik silahımı haini alınının ortasından vurdum. Cennete uzanan şehadet yoluna iki göz bebeğimi ardımda bırakarak koyuldum.

Biz vurulduk. Cigeri beş para etmeyen akıllarını şarlatanların emrine vermiş hainlerce emeğimizden, ekmeğimizden, dişimizden tırnağımızdan arttırarak bu vatanın kadim düşmanlarından korunmak için aldığımız silahlarla, tanklarla, helikopterlerle, F16’larla, füzelerle vurulduk. Tam da irademizin ortasından tam da alnımızdan tam da sırtımızdan tam da kalbimizden vurulduk. İrademizin tecelli ettiği meclis bombalanırken, hayretten tırnaklarımız tenimize geçmişken, dişlerimiz kenetlenmiş, tüm bedenimiz temmuz sıcaklığında karda kalmış gibi titrerken vurulduk.

Çarklarına çomak sokmuştuk, dünya beşten büyük diyorduk, siz öldürmeyi iyi bilirsiniz diyerek mazlumlara kol kanat geriyorduk, ekmeğimizi çaldırmayız, hakkımızı çiğnetmeyiz, bayrağımızı indirmeyiz, ezanımızı susturmayız, toprağımızı çiğnetmeyiz, beslediğiniz terörü boğarız, kardeşliğimize gölge düşürmeyiz, büyürüz; büyürken sömürmeyiz, hak yemeyiz, Hak’tan başkasına boyun eğmeyiz, yalanlarınıza, oyunlarınıza, tuzaklarınıza aldanmayız derken vurulduk.

Karargahını okyanus ötesinde kurmuş; ipleri, hepimize malum güçlerin elindeki kuklanın kurşun askerleri tarafından vurulduk. Sessiz sessiz yayılan, tüm bedenimizi kaplamış habis bir ur patladı, irininde boğulduk. Tam 249 kez vurulduk.

1960’da ,1980’de, 28 Şubat’ta gömdüklerini sanıyorlardı bizi toprağa. Merhum Aliya’nın dediği gibi “Bizi toprağa gömdüler fakat tohum olduğumuzu bilmiyorlardı.” Tohumduk, yeşerdik 15 Temmuz’da.1960’da, 1980’de, 28 Şubat’ta gömdüklerini sanıyorlardı bizi toprağa. “Ben ezelden beridir hür yaşadım hür yaşarım /Hangi çılgın bana zincir vuracakmış

şaşarım! ”diyerek koştuk meydanlara 15 Temmuz’da. Bir daha bu milletin on yılları, yüz yılları anaforlarda yitip gitmesin diye, bir daha kimseye kul köle olmayalım, medya patronlarına el pençe divan durmayalım, el açıp da borç dilenmeyelim, gelecek kuşakların hayatını sömürgecilere ipotek etmeyelim, özgürlüklerimizi kişilerin, zümrelerin keyfine mahkum etmeyelim, mazlumlar katledilirken masaya yumruğumuzu indirelim, şanlı tarihimize gölge düşürmeyelim, irademize zincir vurdurmayaalım, bayrağımızı onursuzların, ordumuzu hainlerin elinden kurtaralım, devleti asıl sahibi olan millete tevdi edelim diye nöbet tuttuk. Tutmaya da devam edeceğiz. Sözümüz var, ahdimiz var, yeminimiz var. Malazgirt’te, İstanbul’un surlarında, Viyana kapılarında, Çanakkale’de, Kut’ul Amare’de, Dumlupınar’da, Sakarya’da döktüğümüz kan ve dahi bast-ı zaman tayy-i mekan bir vatan sevgisi ile yoğrulan yüreklerimiz, üç beş soysuza teslim edilmeyecek kadar yüce davamız var.

Biliyoruz ezelden ebede devam edecek bir kuyruk acısının, diz çöktüremedikleri bir milletin 600 yıl hükmedişinin sancısı var. Oyunları çok eski, çok tanidik, çok bildik. Ancak kaderin üstünde bir kader vardır. “La Tahzen innallahe meana” hükmüne iman etmiş bir ruh vardır. Artık yaralı aslan uyandı. Yarasını tımar etti. Diriliş başladı. Durmak yok, dinlenmek yok. İrademizi namlulara terk etmek, imanımızı sahtekâr şarlatanlara teslim etmek, ekmeğimizi hainlerle bölüşmek yok. Artık topraklarımız üzerinde hesap yapılmasına, soframıza namert eli uzanmasına, vatanımızda kardeşkanı akmasına seyirci kalmak yok; yani başımızdaki coğrafyanın ezeli düşmanlarımızca yeniden cetvellerle parsellenmesine; milli güvenliğimizin tehdit edilmesine müsaade etmek yok, Müslüman coğrafyasına uzanan salyaly dişlerin mazlumların etlerine, kemiklerine diş geçirmesine seyirci kalmak yok. Artık yalanlara inanmak yok. “Hakir olduysa millet, şanına noksan gelir sanma/ Yere düşmekle cevher, sâkıt olmaz kadr-ü kıymetten” Atalarımızın genlerimize miras bıraktığı o yüce milleti yeniden uyandırma vaktidir.

Hasta adam dediler; iyileştik, yaralı aslandık; dirildik. Gözyaşlarımız ebr-nisan, kanımız ab-ı hayat. Bu millet, bu aziz millet diz çökmez, baş eğmez gösterdik. Gür sesle haykırıyoruz yine bir kara kış vakti bu vatan topraklarının semalarında yankılanan ceddimizin sesiyle “Ebediyyen sana yok ırkıma yok izmihlal /Hakkıdır hür yaşamış bayrağımın hürriyet /Hakkıdır Hakk’a tapan milletimin istiklal”

Bekir KIRMIT

Kahramanmaraş Pazarcık Atatürk Anadolu Lisesi

TEMMUZU YARIM BIRAKANLAR: GÜLEN YÜZÜN PERDE ARKASI

Taş Beşik

Anadolu, yüzyıllar boyu dinlerin, dillerin, kültürlerin kesişme noktası olagelmıştır. İnsanlar, burada kimi zaman huzur bulmuş, kimi zamanda en kanlı savaşların tanığı olmuştur. Bu coğrafyanın insanları, hükmetmekle tahakküm altında kalmanın açmazında yaşamını idame ettirmişlerdir. Bir insan bir dünyadır cihetinde düşünecek olursak dünya insanlara hükmedenin avuçlarındadır. Sosyal, beşeri dinamikler hükmedenlerin isteği doğrultusunda şekillenir ve dinî değerler söz konusu kitlenin gücünü artırmada önemli bir işleve sahiptir.

Hayat, bize gül ile dikende olduğu gibi güzellikle çirkinliği iç içe sunar. Tercihimiz irademizde gizlidir ve tabii ki tercihimizin sonuçları da bize aittir. İnsanlar ömürlerini inanmak, inandığına da toz kondurmamak üzerine kurgular. İşte asıl mesele de burada karşımıza çıkar. İnsanların bu inanca ihtiyacından faydalananlar bununla yetinmez, kitlelerin değerlerini sömürerek sahte cennetler kurarlar. Bütün bunlar cennet vatan bildiğimiz Anadolu coğrafyasında kurgulandı. Bin yıllık Anadolu maceramızda, bu tür kurgular her zaman oldu, hatta günümüze bile taşındı.

Anadolu'nun taş beşiğinde yaklaşık otuz yıl önce belenen bir plan vardır. Bu plan, kula kulluğu Hakka kulluk adıyla altın tepside sunmanın verdiği hazla yıllarca süregeldi. Bütün bunlar okumaya susamış gencecik beyinlere işlendi. Böylelikle günü geldiğinde kendi hain emellerine hizmetkâr kılmak için bir nesli devletin en mahremine yerleştirdiler. Bunu yaparken de insanın bebeklikten aşına sığınma ve aidiyet duygularını kullandılar. Buna minnet duygusu da eklendiğinde sorgulama ortadan kalktı. Görünüşleri hakikat gibi göründü. Dinî gereklilikler bir kişi üzerinden tam bir teslimiyetle yerine getirildi. Böylelikle hizmet ettikleri fikrin esiri olan,

bunu din adına yaptığına inanan bir guruh oluşturuldu. İşte, her şey bu guruhun harekete geçirilmesiyle başladı.

Düş Girdabı

Gecenin karanlığında aydınlığa kurulmuş tuzaklar vardır. Geceler gerçekle hayalin münakaşasındadır ve gaye umut dünyasının sırlarının açığa çıkmaması içindir. Bu düş tablosu ülkemizin içinde bulunduğu manzarayı anlatır. Bir gece düşünün, güzel ülkemizin ufkunda siyah bulutlar kümelenmiş. İşleri bir ülkenin kaderinin sabaha çıkan kapısını kızıla boyamaktır. Bu manzaraların kâbus olması istendi. Lakin kâbuslar gerçeğin ta kendisi olmuştur.

Uykular gün aydınlığına kurulan düşlerle başlar. Fakat o gece öncekilerden ve sonrakilerden farklıdır. Yüreklerin tam ortasında bir kara leke belirir, hain planlar eyleme geçirilir. Masum uykular içindeki rüyalara çelik kelepçe vurulur. İslam mührü minarelerden vakitsiz salalar okunur. Gecenin mahremi ve büyüğü bir anda bozulur.

Düşten uyanmanın ıstırapıyla kulaklar semada hakikati bulur. Darbelerin susturduğu minareler şimdi darbeye karşı durmaktadır. İmam; kalkışma, darbe girişimi, hainler var, şeytanın uşakları ayaklandı diye haykırmaktadır. Halkı meydanlara davet etmekte Mehmet Âkif'in:

Artık ey millet-i merhume sabah oldu, uyan;
Sana az geldi ezanlar diye ötsün mü bu çan?
Dinle Peygamber-i Zîşan'ın ilahi sözünü

...

Veriniz baş başa; zira sonu hüsrân-ı Mübin

dizeleri imamın sedasıyla semalara yükselmektedir. Evet, şimdi uyanık olma vaktidir. Bugün, kitaplardan okuyup tanıklardan dinlediğimiz hikâyeler bir bir gerçek olmaktadır. Kalkışma, darbe bildirileri, sözde yönetim ve kızıl eller karanlık gecenin manzarasını yansıtır. Bütün bunların müsebbibi kendi içimizdeki melek kılığındaki maskeli yüzlerin perde arasında büyütülen teröristler olmalı.

Gök kubbenin altında İslam'ın son sancaktarı Türkiye savaş sahnesidir. Anadolu coğrafyasındaki ateş, ocakları söndürmekte, yüreklerden kâğida şu dizeler dökülmektedir:

15 Temmuz gecesi hançerledi hainler bizi
Baksan içimizden biri, lakin olmuş düşman eli
Cumhur sesleniyor şimdi: Ey Türk milleti
Allah aşkına vatan elden gidiyor, haydi!

Düşle kâbus akla kara misali artık ayrıışmıştır. Kâbusla uyanmak düşle uyanmak isteğine hasret kılar. Çünkü insan bir şeyin değerini hep kaybettiğinde anlar. Gerçi bu yoksunluk duyusunu bu millet her on yılda öyle veya böyle yaşamış olsa da anlaşılan rehavete kapılmaktadır. Yalnız bir şeyi unutmamak gerekir ki o da bu milletin özgürlüğe olan bağlılığıdır. Bu millet, iradesine gem vurulmak istendiğinde kanı, canı pahasına da olsa kâbusu düşe, düşü gerçeğe çevirmesini bilmiştir.

Hakikat Meydanı

Bir olmak, iri olmak, diri olmak çizgisinde harekete geçmek o gece millet olmanın kanıtıdır. Bu da bizi insan topluluklarından ayırmaktadır. Vatan hainleri kesmişken her sokak başını, meydanların asil sahiplerinin meydanlara çıkması bütün hain planları bozmuştur. İşte millet olmanın gereği de budur. Hele bu millet, bu toprakları kanıyla sulayıp vatanın tapusunu şehitlerin mezar taşlarına yazmıştır ki asla silinmez. Çünkü, Anadolu alelade bir toprak parçası değil vatandır. Vatan anadır, yârdır; şereftir, şandır. Bizse namusu şerefi için yaşayan bir millet şuurunu defaatle kanıtlamış olduğumuza göre vatansız yaşamak bize haramdır.

15 Temmuz gecesi Türk milletinin vatan şuurunu unutanlar, dinî masumiyetlerin çarşafına bürünüp ruhunu satanlar, kendi milletine kendi kurşununun sikanlar bu milletin evladı olamaz.

Öz vatanını kana bulayıp seçeni ve seçilene hazmedemeyerek iradesizliği irade kılmak çabası içinde olanların yaptıkları da kendi iradeleri olamaz. Çünkü maddî ve manevî varlıklarını kullanmaktan yoksun olmak uşaklıktır. Uşaklıktan öte geçemeyenler ise kirli planların bir parçası olmaktan kurtulamazlar.

İşte o an meydanlarda hainlerin karşısına yüreklerinde iman, ellerinde ay yıldızlı al bayraklarıyla her yerde millet olmanın hakikatine mazhar olmuş gizli kahramanlar var. Zaten o millet olmasa nice olurdu hâlimiz.

Önce üç beş yedi meydanda kalkışma da ne ki
Bakmışsın yediden yetmişe tek yürek hepsi
Gönüllerde iman dillerde Allah u Ekber sesleri

Yürüyün kim tutar sizi, tanklar önünde can siperi

Ne ana ne baba ne yâr hepsinden öte vatan demeli

bilincinde al kefene bürünmüş adsız yiğitler yürümeseydi sokaklarda ül-
kem aydınlığa erişemezdi.

Hadi durmayın yağmur gibi kurşun yağdırsanız da biz bir ölür bin diriliriz
diyenler olmasaydı meydanlar hakikate ermezdi.

Hey gidi hey! Yetmişlik aksakallı dede bile meydanlara çıkmış “Siz de kim-
siniz? Yüzünüz gözünüz bizim gibi lakin ruhunuz satılmış sizin.” diye hay-
kırmasaydı ahlar Hakk’a ulaşmazdı.

Direksiyonda bir bacı, ardında önce vatan diyen bu milletin yediden yet-
mişe kamyonda olmasaydı yollar huzura çıkmazdı.

Aslan yürekli bir yiğit, kumandası hainlerin elinde bir canavara dönüşmüş
tanklar önünde, ez geç beni lakin onurumla yaşamak var genlerimde,
onursuzluk haram bize, ölümse şehadettir dinimde diyerek dimdik dur-
masaydı yiğitlik lafta kalır, ecdat utanırdı.

Ankara semalarında uçak sesleri yankılanırken milletin şeref ve namus
temsili Türkiye Büyük Millet Meclisi bombalanırken milletin iradesi mec-
lise tam olarak yansımış olacak ki: “Meclisten hiçbir yere gitmiyoruz, bi-
zim burada yapacağımız şey burada ölmektir. Milletin huzurunda milletin
yargısına hesap vereceklerdiz. Bomba da atsanız buradayız.” sözlerinin
sahibi vekiller vardı. Eğer o vekiller korkup kaçsalar, onurlu bir dik du-
ruş sergilemeselerdi, Çanakkale’nin geçilmez oluşu, İstiklal Harbi’nin ist-
tikbal oluşu gerçeği gelecek nesillere anlatılamazdı.

Bu vatan toprağı üstünde kara bulutlar kümelenirken can veren adsız er-
lerin-kaniyla gökyüzü kızıl hilale dönmeseydi bu topraklar vatan olmazdı.
Vatan olmayınca da kalemden kâğıda şu dizeler dökülmezdi:

Öyle bir gece ki sanki her yan mahşer yeri

Acep Çanakkale mi İstiklâl Harbi mi?

Yok, yok iş başında içimizdeki vatan hainleri

O üniforma bizim, o tank bizim, o silah bizim

Cennet Kuşları

O da ne semalarda cennet kuşları dolaşır. Kimi şadırvanda abdest alır,
kimi evinden iman zırhını kuşanıp gelir. Sanki şehadete ereceğini bilmiş-
çesine helalleşerek dışarı çıkmıştır. Kimisi de ana, baba, yâr ile helalleş-
meye zamanı bile bulamamış abdestini meydan fıskiyesinde almaktadır.

O da ne babayla oğul yan yana hain kurşunlarına karşı hakkı tutup kaldırmak batıla karşı durmak için Boğaziçi Köprüsü'nden beraberce cennet yolculuğuna çıkmış. Onlar her köşe başında bir başka destan yazan cennet kuşlarıdır. Onlar bugün vatan için can veren "Allah yolunda öldürülenlere "ölüler" demeyin. Hayır, onlar diridirler." ilahi kelamının nişanesi olmuşlardır.

Hainler devletimin içine işlemiş, otağı olmayanın ocağı olmaz düşüncesinde olacaklar ki gözünü Başkent'e ve İstanbul'a dikmiştir. Fakat bilmiyorlar ki bu millet genci yaşlısı, kadını kızı devleti yaşat ki insan yaşasın diyen, vatani namus bilip Hakk'a yürüyen yiğitlerle doludur.

"İki yüz kırk dokuz can nerede, duyulur mu sesleri

Ömer önde ardında Peygamber ümmeti

Yasin'i, Halil'i, Ahmet'i, Mehmet'i daha niceleri

İçtiler şehadet şerbeti, peygamber yoldaşdır şimdi

Hakkını helal et şehidim unutmayacak bu millet sizi" diyerek anlatmak istesek de ne üç beş dizeye ne de ciltlerce kitaba sığarsınız.

O gece analar ne yiğitler doğurmuş dedirten bir isim: Ömer... Sanki karşımızda asker ocağında bir astsubay değil de Bedir'de Uhut'ta savaşan Hz. Ömer var. Heybetli duruşu zalime diz çöktürse de bir o kadar da bastığı yeri incitmez. Şehadete yürüyor tek başına, başı dik, alını açık vatan hainlerinin karşısına dikiliyor. Onun alınının ortasına hainlerin sonu böyle olur dercesine tek kurşun sıkıyor. Bedeli otuz kurşun olsa da bir an bile tereddüt etmiyor.

Ölüm incitmesin seni yiğidim vatan toprağı ana kucağı olsun sana. Şehadetin vatanın şerefi, çocukların milletin emanetidir. Bugün adın, şanın altmış üç bin Ömer Halis'te yaşarken sen ki ömrü başı ve sonu mübarek kılınmış binlerce vatan evladından sadece birisin. Bugün yüreğinde vatan sevdası olan, kime sorsan ben de varım vatan uğruna şehit olmaya diycek yüzbinler yürür ardından. Bir ölür bin doğarız şuuru genç nesillerin dimağına nakış nakış işlenmektedir. Nitekim 15 Temmuz'un cennet kuşları biliriz ki hep orda bir yerdesiniz, bizimlesiniz.

Hava limanları, köprüler mahşer yeri gibi milletimin kanı; vatan, millet, ezan, bayrak uğruna akarken hainler dur durak bilmeden gökyüzünden kurşun yağdırsa da milletin neferlerinden korku, endişe, bekleme. Söz konusu olan vatan olduğunda bu millet tek yürek olur. Kimi tanklara siper olur, kimi uçaklara kafa tutar. Evet, imkânsız gibi görünenler hakikat olur.

O buhranlı gecenin koynunda Boğaziçi Köprüsünde yaşananlar şafağın kızılığında gün ışığına çıktığında inandığı mukaddes değerler Kur'an, vatan, bayrak, namus ve şeref uğruna şehadete ermiş nice canlar... O nasıl bir teslimiyettir ki tebessüm-ü süratle ölümü kucaklamış, o ulvi makamda Peygambere yoldaş. Ömrünün baharında bu cennet vatana kurban... Aslanım Mekânın pür nur olsun. Bu milletin yarınları size minnettar olacak.

Millete Minnet

O bitmeyen 15 Temmuz akşamının açtığı derin izlerin silinmesine imkân yok. Hem unutmayacağız, hem unutturmayacağız. Eğer biz o geceyi unutursak 15 Temmuz'un al kefenli şehitleri, tarlasındaki saman balyalarını ateşe veren çiftçimiz, tanklara set olan, uçaklara kafa tutan yiğitlerimiz yüzümüze tükürüp hesap sorarlar. O vakit ecdadın yüzüne bakamaz, bunu neslimize anlatamayız. Hepsinden de önemlisi kendi ruhumuzu tesselli edemeyiz. Yarın huzuru mahşerde vatanına sahip çıkmayan, sahip çıkkanı nesline anlatmayan cennet mekân da olmaz.

Bir şeyi çok iyi idrak ettik ki o buhranlı gecede askerlerimizin yeri kışladır. Kışlanın dışında kendi anasına bacısına silah doğrultanların karşısında hep bu millet olacaktır. Gücünü millettten alan bir ordu, gücünü kendi özüne kullanamaz. O barut kokan gecede olduğu gibi gelecekte de üniformalı sahte dindarlar çıkarsa meydana, yine karşılarında bu milleti bulacaklar. Bir daha; tertemiz, umut dolu, huzur kokan temmuz gecelerini kana bulayamayacaklar. Bu millete minnetimiz yeminimiz olsun. O gece darbeye kalkışanlar adalet karşısında hesap vereceklerdir.

Emperyalizmin uşaklığını üstlenenlerin bir nesli ilim irfan diyerek zihinlerine hain emellerini işleyenlerin hesap edemedikleri bir şey vardır: o da milletin gerçek evlatları. O millet ki kula kulluk eden ellere her zamandır diyecektir. O gecede "Bu vatan bizimdir!" nidasının yerini bulduğu gibi ilelebet uşaklığı vazife bilmiş hainlere geçit verilmeyecektir.

Son sözü "Vatan sağ olsun, bir oğlum daha var gerekirse onu da feda ederim. Hatta bu vatan için canını ortaya koymaya ben de varım." diyen bir milletin bir ferdi olmaktan her zaman şeref duymak lazımdır. Milletin de minnetin de bu kadar somutlaştığı o geceyi her daim hatırlamak ve şehitlerimizi dua ile yâd etmek lazımdır.

Gün Işığı

15 Temmuz akşamı hainler o çirkin emellerine ulaşabilselerdi neler olacaktı neler. Düşünmek bile acı veriyor olsa da neler olmayacaktı ki o gecenin sonunda: Bu güzel ülkemde bir kargaşa ortamı baş gösterecek. Yapılan güzel işler yerle bir edilecek, medya eliyle güneş balçıkla sıvanıp bir

toplum mühendisliğine başlanacaktı. Hatta ülkemdeki bu kargaşa sebebi ellerin sahipleri, geri dönüp kargaşa bahanesiyle güzel ülkeme musallat olacaktı. Devletin asil damarlarına çöreklenerek bir yüzyıl kene gibi kanını, canını, malını sömüreceklerdi. Yakın zamanda Irak'ta, Suriye'de, Mısır'da ve dahası Tunus'ta Yemen'de yaşananlar hayata geçirilecekti. Hâl böyle olunca da birçok ocak sönecek, ecdat yadigârı vatan toprağının mahremine el uzatılarak parsel parsel aç kurtlara yem edilecekti.

Türk milleti, varlıkla yokluk sınava Kurtuluş Savaşı'nda Anadolu'nun dört bir yanından topyekûn Mustafa Kemal'in önderliğinde bu toprakları düşmandan kurtardığı gibi 15 Temmuz akşamı da Cumhurbaşkanımızın önderliğinde meydanlarına, külliyesine, köprülerine, meclisine sahip çıkmıştır. Ayrıca ordumuzun içinde hainlere dur diyen gerçek vatan sevdalısı askerimiz ve polisimizin dik duruşu takdire şayandır. Elhamdülillah ki gecenin karanlık ufukları Allah'ın izniyle gecenin sabahında aydınlığa çıkmıştır.

Gün ışığına çıkan bir başka şey de bu cemaatin bir terör örgütü olduğudur. Cemaat adı altında milletin dini değerlerini kullanarak milleti sömürdüğüdür. Örgüt lideri dışarıda vatansız yaşarken onun izinden gidenlerin de artık vatansız olduğudur.

Bu millet ne Çanakkale, ne Kurtuluş Savaşı, ne de 15 Temmuz akşamında düşmana geçit vermiştir. Milletin geleceği üstüne yazılan senaryolar sahneye konulmuş fakat bu oyunda seyirci zannedilen halk sahneye çıkararak perdeleri yırtmıştır. Bundan sonra da her ne sebeple ve her ne surette olursa olsun sahneyi sahtekârlara bırakmayacaktır. Darbelerin sonucu da meydanların tozu da bunun kanıtıdır.

Eğer bugün kula kulluğun rezilliğini, bağımsızlığı olmayanın sonunu genç nesillere anlatmazsak tarih tekerrür edecektir. Aydınlığa kurulmuş tuzaklara karşı bu millet bir daha sahte yüzlere de ardındaki süper güçlere de kanmaz, aldanana da bel bağlamaz. Artık irade de devlet de milletin kendisidir.

Mustafa SEYLi

Karabük Vakıfbank Zübeyde Hanım Anadolu Lisesi

TÜRKİYE’M BENİM, CENNETİM

Tarih nedir, nasıl tanımlanır diye baktığımda tarihin tekerrürden ibaret olaylar silsilesi olduğunu görüyorum. Birçok millet, binlerce yıldan beri süregelen tarih kavramına etki etmiştir. Peki, Türk milleti -benim milletim- bu silsilenin neresindedir? Bu soruya hemen binlerce yılında cevabını veririm. Binlerce yılında.

Orta Asya’da -daha doğrusu Türkistan’da- tarih sahnesine çıkan Türk milleti; dünyanın birçok bölgesine yayılmış ve bu bölgelerde adından söz ettiren, tarihe yön veren birçok devlet kurmuştur. İşte bu devletlerden bir tanesi de merkezi Anadolu olan Osmanlı Devleti’dir. Dünyaya insanlığı öğreten, gittiği yere zulüm değil medeniyet götüren, şanıyla şerefiyle devlet nasıl oluru gösteren Osmanlı Devleti. Yüzyıllarca hüküm süren Osmanlı Devleti, maalesef çeşitli sebeplerle duraklamış, gerilemiş ve yıkılmıştır. Yıkılmasıyla yok mu olmuştur? Hayır. Yine bir Türk geleneği olan devlet kurma ilkesi ortaya çıkmış ve Türkiye Cumhuriyeti Devleti kurulmuştur. Burada yıkılmıştır, kurulmuştur diyorum. Tabii, bu ifadeleri yazmak benim için çok kolay. Yıkılmak kolay mı, kurulmak kolay mı? Bunu; yaşayan, bu tarihe tanık olan ecdadım bilir. Osmanlı Devleti yıkılırken de Türkiye Cumhuriyeti Devleti kurulurken de binlerce ecdadımızın kanı dökülmüş, binlerce ecdadımız şehit olmuştur. Akan kan da şehit olan da aynıdır. Ecdadım durduk yere mi kanını vermiştir, şehit olmuştur? Hayır. Ecdadımın, karakterinde daima var olan bağımsızlığı için kanını vermiş, şehit olmuştur. Kanı pahasına, canı pahasına bu cennet vatani bizlere emanet etmiştir. Benim bu emanete gözüm gibi bakmam gerekir.

Ben, 15 Temmuz 2016 darbe girişimine kadar ülkem için, vatanım için “Türkiye’ m benim, cennetim.” diyordum. Acaba bu güzel cümleyi bilinçli mi söylüyordum? Ecdadımın şanlı tarihiyle övünüyordum. Acaba bu övünmede bilinçli miydim? Evet, 15 Temmuz 2016’ya kadar bilinçli olmadığımı söyleyebilirim. Çünkü ben, yüz yıllık Türkiye Cumhuriyeti tarihi-

ni, binlerce yıllık Türk tarihini tarih derslerinden öğrendim, kitaplardan öğrendim. Ama 15 Temmuz, önemli bir tarih. Devletim için milletim için önemli bir tarih. Ben derslerden, kitaplardan öğrendiğim tarihe, 15 Temmuz'da artık tanık oluyordum. Ülkemizi, devletimizi, milletimizi bölmek isteyen, kendi boyunduruğuna almak isteyen dış güçler ile milletten bir parça gibi yaşayan fakat yaşadığı ülkeye hainlik eden güçlerin bir araya gelmesiyle o sıcak gecede soğuk geceyi yaşıyordum.

Bağımsızlık, gökten zembille inmez. Bağımsızlığımızda atalarımızın kanı, canı vardır. Bağımsızlık, bize emanettir; geleceğimize ulaştırmak için. Karakterinde ve zihninde bağımsızlık olan milletim, 15 Temmuz'a, darbe girişimine tepkisiz kalabilir miydi? Kesinlikle hayır. Başkomutanımız, Başkomutan oldu, önder oldu. Ben çıktım meydana, annem çıktı, mahallem çıktı, Karabük'üm çıktı, Türkiye'm çıktı meydana. Nene Hatunların, Şerife Bacıların, Seyit Onbaşlıların, Sütçü İmamların torunları Ömer Halisdemirler, Mustafa Zorovolar çıktı meydana. Gözlerimdeki yaş, birlik ve beraberlik yaşıydı; ülkeme, milletime bir şey olmaz yaşıydı. Meydanımdaki, meydanlarımızdaki millet; bağımsızlık, milli irade seliydi âdeta. Saatlerce süren mücadele, Allah'ın yardımıyla düşmanların kursağında kalmıştı. Allah, kendini seven millete vatanını, bağımsızlığını bağışlamıştı.

Bağımsızlık dedim, milli irade dedim. Bir bedeli var mıydı? Evet. Elbette vardı bir bedeli. Yüzlerce şehit, binlerce gazi. Onlara ne kadar teşekkür etsem ödeyebilir miyim haklarını? Bence hayır. Şehitlerimin, gazilerimin emanetini -ülkemi, devletimi, milletimi- şerefimle korursam ancak ödeyebilirim onların haklarını.

"Türkiye'm benim, cennetim." Bu güzel cümleyi, 15 Temmuz 2016'dan sonra artık bilinçli bir şekilde söylüyorum. Çünkü tarihe tanıklık ettim. Başkomutanımla birlikte, milletimle birlikte ben, tarihi değiştirdim. Ben; "Türk milletiyim."

"Türkiye'm benim, cennetim."

Hasan ÖZYER

Karaman, Karaman Anadolu Lisesi

DİRİLİŞ RUHU

Yalnız Türk tarihinin değil, belki de dünya tarihinin daha önce tanık olmadığı bir olay 15 Temmuz direnişi. Tanık olunmadı kardeşin kardeşe boğazlattırılarak yapılmak istenen bu işgal girişimine. Zaten şaşkına dönmüşlerdi. Nasıl olurdu, sivil halkın çıplak elleri ile tankların namlusuna dur demesi, paletlerin önüne bedenlerini bir set gibi koyması, birçoğumuzun ellerini kaportalarına sürmeye kıyamadığı yüksek paralar eden o araçlarını direnişe destek vermek için tankın önüne sürmesi?

Bir taraftan üzerlerine doğrultulan namlulardan çıkan mermilere aldırış etmeden askerî araçlarda bulunan kardeşleri Mehmetçiğe bunun bir oyun olduğunu anlatırken diğer taraftan uçakların ses duvarını aşan egzoz gürültülerine aldırış etmeden sokağa dökülebilmek. Olacak iş değildi. “Ya kaza yaparsam, ya vurulursam, demeden yaşlı kamyonetinin direksiyonuna geçen Türk kadınının ruh hâlini anlamak, tarif edilemezdi. Şaşkına döneceklerdi elbet. Çünkü alışmışlardı besleyip kolladıkları işbirlikçileri ile hedef ülkelerin devlet başkanlarını alaşağı edip, kendi halkına param parça ettirmeyi. Bu defa oyun tutmadı. Oysa diğerleri gibi onu da kendi halkına parçalamayı planlamışlardı. Öyle düşünüyorlardı. Olmadı! Olamazdı da. Çünkü kendilerine değil Allah (C.c.)’a teslim olmuş, Rabb’inin “Korkma!” çağırısına iman etmiş, bütün riskleri göze almış, Allah’a sığınmış bir liderin sesi duyuldu, TV kanallarında. Onlar ses duvarını aşan uçak gürültülerine umut bağlarlarken, Cumhurbaşkanı’nın halkı sokağa çıkmaya, kan dökmemeye çağırısı, şaşkınlığı bir kat daha arttırmıştı. Belki de onlara göre Nene Hatunlar, Şerife Bacılar, Hasan Tahsinler, Sütçü İmamlar çok geride kalmışlardı. Bir daha böyle kahramanlar tarih sahnesine asla çıkamazlardı. Nereden bileceklerdi ki onların ruhlarının şehit Ömer Halisdemir’in ruhunda yeniden canlanacağını.

Kendilerine benzettiklerini zannettikleri imamların ezan ve sala seslerine kulak vermeyeceklerini düşünüyorlardı. Milletin saf, temiz duygularını

sömürerek köleleştirdikleri insanlardan sanıyorlardı onları. Öyle olmadı. Belki cami ile olan mesafesini cenaze, bayram ya da cuma namazı ile belirleyen bu insanların minarelerden yayılan sala seslerine kulak kesilmeleri, yapılan çağrılara icabet edip meydanlara koşmaları izah edilemezdi. Ne oluyordu bu insanlara? Oysa böyle bir hengâmede ilk yapılacak iş yiyecek stoklamak, bankalardaki hesaplarını boşaltmak, yurt dışına kaçacak yollar aramak olmalıydı. Öyle olmadı. Vakur bir duruş vardı. Damarlarındaki asil kan Cumhurbaşkanı'dan hükümetine, hükümetinden sıradan

vatandaşına direnmesini, özgürlük ve bağımsızlığına sahip çıkmasını emrediyordu. Öylede yaptılar. Çünkü yüzüstü çok sürünülmüştü. Üstat Necip Fazıl Kısakürek'in ifadesi ile ayağa kalkmanın zamanı gelmişti. Ya şimdi, ya da hiç bir zaman. Kararını vermişti. Ayağa kalkmalıydı. Öyle de oldu. Liderinin etrafında kenetlenmiş, meydanları doldurmuştu. Hem de ne dolduruş! Para ile beslenen, sırtı sıvazlananların doldurulduğu gibi değil. Elinde silahı olmaksızın yapacaktı. Yakıp yıkıp dökmeden olacaktı. Bilmem kaç gün bu meydanlarda sabahlayacaklardı. Bir an bile düşünmediler. Doldurdukları meydanlarda yeni dostluklar kurdular. Belki de birçoğu mahallede her gün gördüğü komşusuna verdiği sıradan selamı, meydanlarda coşkuya çevirmişti. Peki ne zamana kadar sürecekti? Bu sorunun cevabını reislerinden duyacakları bir teşekkür ve "Evlerinize geri dönün, ama teyakkuzda kalmayı ihmal etmeyin!" çağırısına kadar sürdüreceklerti.

Burada bu asil milletin derin sevgisi yani "Anadolu irfanı" harekete geçmişti. Oysa küresel güçler ve yerli işbirlikçileri ile terör örgütlerinin 15 Temmuz kalkışmasının bir tezgâh, bir oyun olduğunu ısrarla vurgulamalarına rağmen, basit bir kınama mesajını bile yayımlamaktan çekinmelerine rağmen millet oyunu görmüştü. Hedefteki ülke mazlumların koruyucusu Türkiye ve milletin dinî kimliği idi. Bu kimliğe sonsuza dek sahip çıkacağıını ortaya koymuş, al bayrağının gölgesinde toplanmıştı.

O hâlde tam burada şu soruyu sormak lazım. Bu milletin derin sevgisinin kaynağı ne? Nereden alıyor bu ilhamı? Örgütsel bir yapı olmamakla beraber kısa bir sürede nasıl örgütlenip kenetleniyorlar? Bu soruların cevabını verebilmek için herhâlde önce tarihin kısa tanımını bilmek lazım. Tarih hafızadır. Türk milletinin derin hafızası nasıl oluştu ona bakmak lazım.

Ataları Bilge Kağan'ın uyarılarına kulak vermiş olmalılar. Bilge Kağan uyarıyor: "Çin milletinin sözü tatlı, ipek kumaşı yumuşak imiş... Uzak millleti böylece kendine yaklaştırmış". Uyarılarına kulak vermeyen atalarının yaşadığı ıstıraplar zihinlerinde yer tutmuş olmalı. Yalnız o mu? Hayır. Yüce Yaradan'ın uyarısına kulak vermeyip Yahudi ve Hristiyanları dost edi-

nenlerin düştükleri yok oluş girdabının acılarını unutmamışlardı. Verdiğim birkaç örnek yeterli mi? Hayır. Yıkılıştan yeniden dirilişe uzanan yüz, yüz elli yıllık süreçte yaşadıkları ıstıraplar... Yeter mi? Yetmez. Ortadoğu coğrafyasında çeyrek asır içinde yaşanan olaylar. Kendi halkını “diktatör” ilan ederek iktidardan indirdikten sonra yağmalanan coğrafyaları unutmamışlardı. Bütün bu yaşanmışlıkları İstiklal Şairimiz Mehmet Âkif bu aziz millet için yapmış olduğu duada birleştirmeyi başarmıştı. “Allah bu millete bir daha İstiklal Marşı yazdırtmasın.”

Belki de Allah(c.c.) bu içten duaya icabet etti. Bizlere yeniden İstiklal Marşı yazma durumuna düşürtmedi. Şükürler olsun!

Yaşanmış bunca olaylar ve dualar bir başka tebrik telgrafındaki cümle ile tekrar anlam buluyordu. “Siz orada yalnız düşmanı değil, milletin makûs talihini de yendiniz” ifadesi ile tecelli bulan Kurtuluş zaferimizin önemli basamağını 15 Temmuz’da ikinci kez tekrarlamış olduk.

Neden mi? “Türkler için Türkiye çok büyük bir ülke” diyen Batı’nın Sevr Projesinin yeniden hayat bulma şansı ortadan kalkmış oldu.

Bu şanlı direniş olmamış olsaydı aziz vatanın param parça edildiğini görecektik. Mustafa Kemal Atatürk’ün “Gençliğe Hitabesi”ndeki uyarılar 50 yıllık süreçte sessiz ve derinden hayata geçirilmiş, 15 Temmuz’da uygulanmaya konulmuştu. Batı’nın şişirdiği ve daha sonra “diktatör” ilan ettirdiği Ortadoğu liderlerinin hazin sonuçları, ülkelerinin yeraltı ve yerüstü kaynaklarının nasıl yağalandığını halkın nasıl zelil duruma düşürüldüğüne her gün canlı olarak TV kanallarında tanık olan bu millet aynı hataya düşmek için lideri, hükümeti ve ordusu ile bütünleşmeyi başarmıştır.

“Yüzüstü çok süründün, ayağa kalk, Sakarya!” diyordu ya Üstat Necip Fazıl Kısakürek. 15 Temmuz’da bir kez daha ayağa kalktı. “Namusunu çiğnetmedi, çiğnetmeyecek!” diyen Mehmet Âkif’in ifadesi ile namusunu çiğnetmedi. Yeter mi? Hayır. Bir daha bu durumlara düşmemek için artık kendine hedef koymalıydı. Koydu: Millî Savunma Sanayinde, enerji politikasında geleceği hedefleyen yatırımları hızla harekete geçirdi. Bunları yaparken risk alan, sorgulayan, dik duran ama diklenmeyen liderinin etrafında kenetlenerek başardı.

“Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor tevhidi

Bedrin aslanları ancak bu kadar şanlı idi “ diyen Merhum Âkif’in tanımladığı millet, 15 Temmuz sonrasında, Yenikapı’da kendini bir kez daha gösterdi.

Ey aziz Millet! Dik duruşun kutlu olsun. Sen hep aziz kalacaksın, “Beklenen Türk, Vefalı Türk” tanımlanmasını hep hak edeceksin. Allah varlığını aziz kılsın.

Murat AYBİRDİ

Kars Gazi Kars Anadolu Lisesi

“DENEME”SEYDİNİZ

Sanırım bu yazıya böyle bir başlık atmak yerinde olmuştur. Ortada dene-
nen ve şükürler olsun ki amacına ulaşmayan bir kalkışma var. Keşke ne
kanlı bir kalkışma olsaydı ne de ben bu denemeyi yazsaydım. Olayın bir
de şu yönüne dikkat çekmek isterim: Bu kalkışmanın denenmesi sonucu
bazı gerçekler su yüzüne çıkmıştır. Ülkemizin dışarıdaki birçok düşmana
karşı ayakta dimdik durmak için mücadele verdiği bir dönemde ne yazık
ki paslı bir hançerle sırtımızdan hançerlendik. Silahlar âdeta kin kustu,
tanklar öfkeli homurtularla yolları esir aldı; uçaklar, Türkiye'nin kalbine
bombalar yağdırdı. Bir mahşer yerine dönen başkentte nice fidanlar, şe-
hadet şerbetini yudumladı. Halk için Hakk'a yürüyenlerle doldu taşı tüm
Türkiye.

15 Temmuz günü tarihe düşen kara leke, yüce Türk milletinin azim ve
kararlılığıyla temizlenmiştir. Bu öfkenin ve kinin nedenini de anlamış
değilim. Bizi bize tahammülsüz hâle getiren neydi acaba? Dışımızdaki
düşmanları alaşağı etmek için onurlu duruşumuzdan taviz vermemeye
çalışırken paslı kılıçları kınında duranları da ne yazık ki fark etmemişiz.
Başka Türkiye mi var sanıyorlar acaba? Komşu ülkelerin sığınağı, kurtuluş
limanı ülkemizin kıymetini ne yazık ki bilmiyoruz. Karşımızda kanlı canlı
örnekler dururken biz, huzur ve mutluluğumuzun değerini anlamıyoruz.
Gücünü millet iradesinden alan ve bu ülkeyi daha ilerilere götürmek için
yola çıkanları kirli oyunlarla yerlerinden edip ülkemizi karanlıklara gö-
türmeye çalışanlara Rabbim insaf versin. Kendi kendime soruyorum: Bu
kalkışmayı denediniz de ne oldu? Birçok vatan evladı, sizin yüzünüzden
şüheda topraklarıyla hemhâl oldu. Bu millet, demokrasiye inancını ve ül-
kesine bağlılığını göstermiş oldu. Bize de artık “Kral çıplak.” demek kaldı.
Yani kendi tabirimizle “Takke düştü, kel göründü.”

Kirli bir oyunun sahte figüranları çeşitli maskelerle karşımıza çıkmakta. Maskeler farklı olsa da roller hep aynı olmaktan öteye gidemiyor. 15 Temmuz'da maskeler düştü. Maskeleri düşenleri artık biliyoruz da ya maskeleri henüz düşmeyenler? Ülke olarak uyanık olmalı, senaryoları dışarıda yazılan kirli oyunlara gelmemeliyiz. Bu millet, tarih boyunca aynı havayı teneffüs etmenin, aynı vatani paylaşmanın ve aynı bayrağın gölgesinde huzur bulmanın hazzını beraberce yaşadı. Aynı camide sıkı sıkıya saf tuttu, beraber bayram etti, beraber yas tuttu. Bu eşsiz millet, çakal görünümlü koyunlara tarih boyunca pabuç bırakmadı, şimdi de bırakmayacak. Kurtuluş Savaşı'nda Ulu Önder Atatürk'ün liderliğinde ne destanlar yazdığımıza tarih şahittir. Millet olmayı, bir olmayı ve ortak paydalarda buluşmayı şanlı ecdadımızdan öğrendik ve 15 Temmuz'da birbirimize sıkı sıkıya kenetlendik. 15 Temmuz'da tüm dünyaya haykırdık: Bizi bölemezsiniz, dünya durdukça bu milletin şanlı yürüyüşü devam edecektir.

15 Temmuz'da dalından düştü yapraklar. Al kana bulanmış beyaz güvercinler, kefene sarılıp vatan toprağına emanet edildi. Kutsallığıyla bir kez daha gurur duydu topraklar. Korkaklar, bir dirilişin ve şahlanışın eşsiz mücadelesine tanık oldu. Mermiler, Türkiye'nin kalbine yağmur gibi yağarken ve her yer mahşer yerine dönmüşken fidanlar, sonsuzluğa yelken açıyordu. Et, tırnaktan ayrılıyordu usul usul. Gözbebeği gözünün önünde şehadet şerbetini içerken yüreği yangın yerine dönmüş babalar, "Vatan sağ olsun." diyordu. Gözü dönmüş caniler, hiç şüphesiz bu sahne karşısında şaşkındı.

15 Temmuz günü Türk'ün şanlı mazisine yeni bir destan eklenmiş oldu. Bu gün, vatan evlatlarının, hainlerin soğuk suratlarında patlayıp sıcak vatan topraklarıyla kucaklaştığı gündür. 15 Temmuz, demokrasiye olan inancımızı ve birlik beraberliğimizi dünyaya haykırdığımız gün olarak tarihin altın sayfalarında yerini çoktan aldı. Peki, şimdi ne yapılmalı? Yapılacak tek şey şudur: Birbirimize daha da kenetlenmek. Atiyi karanlık görerek azmi bırakmak, bizlere yakışmaz. Şanlı tarihimizden aldığımız güçle geleceğin güçlü Türkiye'si için var gücümüzle çalışmalıyız. Aydınlik bir geleceğin tohumlarını beraber atmaliyiz. Hangi dünya görüşüne sahip olduğumuz önemli değildir. Önemli olan, bizi biz yapan ortak noktalarda buluşmamız, çağdaş ve güçlü bir Türkiye için omuz omuza çalışmamızdır.

Millet olarak ne yazık ki tarihin belli dönemlerinde hiç istemediğimiz olaylara şahit olduk. Demokrasimizin yara aldığı karanlık günleri milletçe yaşadık. O günlerden bugünlere gelmek kolay değildi ancak bu acı tecrübelerin bizleri daha da olgunlaştırdığını, birbirimize kenetlediğini

söyleyebilirim. 15 Temmuz'da da bu ruhla zalimin karşısına dikilip canımızı siper ettik. Yaşananlar, çok kaygı vericiydi. Karanlık günler geri mi geliyor derken tarih, şanlı bir direnişe tanıklık etti. Dünya sustu ancak bu millet; Cumhurbaşkanı'yla, Başbakan'ıyla, memuruyla, esnafıyla, köylüsüyle, şehirlisiyle susmadı. Gücünü imanından ve inancından alan bu millet, ecdadına layık olmanın gururunu 15 Temmuz günü bir kez daha yaşamış oldu. Kendi milletini sırtından hançerleyenler, tarih önünde bu kanlı kalkışmanın hesabını vereceklerdir. Geride "halis" öyküler bırakarak zalimin suratına "demir" bir yumruk indirenleri kimse bu millete unutturamayacaktır. Gözünü kırpmadan şehadet yolunda ilerleyenlere ne mutlu. Ne mutlu bu kutsal vatan toprağında ay yıldızlı bayrağın şanlı şanlı dalgalanması. Camilerden ezanların eksilmemesi, millet iradesinin sandıklara özgürce yansması ve bu güzel ülkenin bir bütünüün ayrılmaz parçaları olması ne kadar da anlamlı.

Hatice SARITAÇ

Kastamonu İnebolu Anadolu İmam Hatip Lisesi

VATAN BANA EMANET!

15 Temmuz... Arzı kasıp kavuran sığağa karşı soğuk rüzgârlara gebe ağır bir gece. Kanları donduran ihanetin gecesi. İnsanların kanını emerek toplumda yer edinmiş bazı çapulcuların, din kisvesi altına gizlenmiş dinden bihaber hainlerin ayaklanması. Dede Korkut'un asırlar öncesinde "Kahpe içeriden olunca kapı kilit tutmaz oğul!" ihtarındaki kahpelerin cızırtısı.

Karanlığın efil efil estiği gecede akbalar pusuya çekilmiş sinsice. Yediği kaba tüküren akbalalara yer gök şahit. Dertleri, kederleri, umutları birleştiren köprüler şahit. Siyahın en koyu tonunu yaşayan gecede; acıya, sevince, telaşa yarenlik eden caddelere ket vurulmuştu. Asilce kanat çırpan kuşların tembihatının, göğü süsleyen yıldızların, ayın yerini almıştı uçaklar. Vedalara, vuslatlara ev sahipliği yapan havaalanı da şaşkındı. Yıllar öncesine dayanan bir planın son adımlarından biriydi belki de o gece. Tuzaklar kurulmuştu ancak o tuzakları başa geçiren Âlemlerin Sahibi unutulmuştu. Allah'ın emriyle hareket eden kuşların, fillere galip geldiği çıkmıştı hafızalardan. Vatan, bayrak, özgürlük için başını ortaya koyacak kalpleri hesap edememişlerdi. Vatan sevgisini imandan sayan inançlar unutulmuştu. "Korkma!" nidasıyla başlayan marşın evlatlarını es geçmişlerdi. İşte tam o zaman, Yiğit Anadolu'nun milyonlarca yiğidi karşılarındaydı hainlerin ve bu milyonların beynini kemiren tek soru vardı: Kim yapabiliirdi bu hainliği? "Kim bu cennet vatanın uğruna olmaz ki feda?" mısraı affolunan cennet vatana kimin kastı vardı? Yılların yorgunluğu ve verdiği hizmetin emareleri gözlerinden okunan başkomutan göründü ekranlarda. Hesap edilemeyen, ölüme gülümseyerek giden, topa, tanka, tüfeğe kafa tutan sevdalılar çağrıldı sokaklara, caddelere, köprülere. Bu çağrıya icabet edilecekti elbette. Sorular silinmiş cevap belliydi: Vatan bana emanetti.

Her yerde her demde olduğu gibi yaprak dökerken bir yanı güzel ülkemin, bahar bahçeydi dört bir yanı. Gündüzün geceden sıyrıldığı gibi perde aralandı, şerrin ardında olan hayırlar gün yüzüne çıkmaya başladı. Araya

tefrika koyan ben, sen, o lafızları kalktı birden. Vahdet-i vücut olmaya, var olmaya, diri olmaya çağırın salalar yükseldi dört bir yandan.

Çerçevenin tamamını gören yerin ve göğün rabbiydi. İsteyen istediğini yapacaktı elbet ama göklerden henüz son ilahi ferman gelmemişti. Tek bir defa Azrail ile tanışacaktı âdemoğlu. Sessiz dualar bu büyük randevu içindi. Canlar, vatana can olacaktı. Bu düşüncelerle ana kucağından ayrılmıştı on altısında Abdullah Olçok. “Şöyle güzel bir şey olsa da dolu dolu Allah-u Ekber desek!” diyen Halil Kantarcı da sancağı daha yükseğe taşımak için oradaydı. Ailesini toplayarak çıktığı kutlu yolda eşinin kollarında şehadete yürüyen Türkan Türkmen Tekin de vaat edilen müjdeye aday olanlardandı. Vatan müdafaası için çıktığı evden annesine kavuşacağını bilmeden hainlere meydan okuyan Ahmet Kara da oradaydı. Ve daha niceleri... Ve... Ve geride kalanlar... Milletine mermi tutan alçakları affetmeyecekti hiç kimse. Bu vatan kolay kazanılmadı ve kimseye yem edilmeyecekti. Bu düşüncedeydi tüm Türkiye ve dillerde dolaşan tek bir cümle: Unutursak kalbimiz kurusun! Yarım kalan birçok hikâyeyi dağlarınırcasına taşıyan 15 Temmuz’u unutmuyacaktı elbet kimse evladını şehit veren analar unutulmayacaktı. Babasıyla tanışmadan ayrılan yavrular unutulmayacaktı. Yarım bırakılan sevdalar unutulmayacaktı. Geride kalanlar, yaşanan kısa ayrılık için üzgündü ama ahirette vuslata herkesin imanı tamdı.

O gece, yeniden dirilişin gecesidir. O gece, şairin: “Kadınlar bilirim ülkeme dair. Yürekleri Akdeniz gibi geniş, soluğu Afrika gibi sıcak, yaslandın mı çınar gibidir onlar sardın mı umut gibi” diye bahsettiği Nene Hatunların, Şerife Bacıların ölmediğini gösteren Safiye Bayatların gecesidir. Cafer bin Ebi Talip gibi kanını son damlasına kadar akıtan ancak sancağı yerle buluşturmayan İbrahim Yılmazın, Ömer Halisdemir’in, Naci Ağaoğlu’nun ve 249 şehidin zafer gecesidir. Asil devletimizin mazisinde yaşadığı kahramanlıkların tekrarıdır 15 Temmuz. Tutsaklık, eşaret, kölelik nedir bilmeyen, kuş misali hürriyeti kimlik edinmiş bir milletin gecesidir. Hz Peygamber’in 1400 sene evvel tüm zerreleriyle “Zafer nasip et Allah’ım” diye diye yakardığı Bedirdeki zaferdir 15 Temmuz. Garip gurebanın sığındığı hilalin gölgesini söndürmeyen Kosova’dır, Niğbolu’dur. Devleti aliyemizin sonbaharından sonra nevbaharda yeniden filizlendiği Kurtuluş Savaşı’dır. Çok şeydir 15 Temmuz. Anadolu’dan, Balkanlardan, Ortadoğu’dan mazlum halkın göğe yükselttiği samimi, bir o kadar hüznü ve masum dualarıdır.

15 Temmuz... Yeniden doğuşun zafer gecesidir. Yoluna baş koyulan yeni Türkiye’nin zaferi. Baş koymuştu o yola Aliler, Mehmetler, Muhammedler... Çünkü analar bize öyle öğretmişti taa Çanakkale’den. Vatan Aliye emanetti, Vatan Mehmet’e emanetti, Vatan Muhammet’e emanetti. Vatan bize emanetti. Daha da mühim olanı: Vatan bana emanetti!

Ömer UZUN

Kayseri Melikgazi Mustafa Eraslan Anadolu Lisesi

MİLLET OLMAK

Millet olmak budur işte! Kanı deli akmaktır! Tepkisiz kalmamaktır, taş üstüne taş koymaktır, senin olana sahip çıkmak, senden olmayana yan gözle bakmamaktır. Millet olmak budur işte, kutsalına göz koyanın gözünü çıkarmaktır, namusuna el uzatanın elini kırmaktır. Mert olmaktır, adam olmaktır, mazlumun sesi olmak, zalimin karşısında çıkmaktır. “Söz konusu vatansa gerisi teferruattır.” diyebilmektir.

Millet olmak budur işte! Emanete sahip çıkmaktır, kadir kıymet bilmektir, bir olmak birlik olmaktır. Ölümü gülerek karşılamaktır. “Ölümden öteye köy mü var?” diyebilmektir. Yeri geldiğinde el ele tutuşmak, yüreği toplu vurmaktır. Dedim ya millet olmak budur işte, hakkın yanında olmak, batıla karşı durmaktır.

Aşağı yukarı beş bin yıllık mazisi olan Türk milleti, bu süreç içinde sayısız devlet kurmuş, sayısız devlete son vermiş, âdeta dünya üzerinde ayak basmadık yer bırakmamıştır. Elinin ulaştığı bütün topraklarda adaletten, haktan, hukuktan hiçbir zaman ayrılmamış, mazlumlara için daima “vefâli”, daima “beklenen” olmuştur. Bunun aksini düşünmek de mümkün değildir zaten, çünkü Türk’ün genetik kodlarında bu vardır. O, yaratılanı yaratan-dan ötürü sevmeyi şiar edinmiştir.

Tarihi iyi bilenler, onu iyi okuyanlar, burada sözü edilen “Türk” ün herhangi bir ırka mensup insanların bir araya getirdiği “yığın” olmadığını pekâlâ bilir. Çünkü Türk olmak kan meselesi değil şuur meselesidir. Türk olmak, ortak tarihe, ortak kedere, ortak ülküye sahip olma durumudur. Onun içindir ki batı bize, dolayısıyla da bizi biz eden değerlere düşmandır. Rahmetli Cemil Meriç’in de dediği gibi, “Bütün Kur’an’ları yaksak, bütün camileri yıksak. Avrupalının gözünde Osmanlıyız, yani İslam’ız, tehlikeliyiz, karanlıgız, barbarız...” “Oysa dünyanın hiçbir ordusu vicdan ve merhamette Türk ordusuyla boy dahi ölçüşemez. Hiçbir ordu toprağını işgale kalkışan

düşmanını yok ettikten sonra bile, “Onlar artık bizim evlatlarımızdır.” diyecek kadar insan sevgisiyle dolu değildir.

Savaş için Türk'ün düğünü derler, doğrudur. Türk'ü savaş alanında yıkmak mümkün değildir, onu ancak içten yıkabilirsiniz. Bunun için değerlerine saldırmalı, yumuşak karnını bulmalısınız. Bu bağlamda yumuşak karnımızın inancımız olduğunu söyleyebiliriz. İşte bu yüzden kuzu postuna bürünmüş kurtları ayırt edemez, yüzümüze güleni dost zanneder, inancımızı paylaşanı kendimiz gibi biliriz ve bu yüzden aldanır, ihanete uğrarız. 15 Temmuz ihanetini de bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Zira bu tarih, kuzu kılığına girmiş kurtların gerçek yüzlerini gösterdikleri tarihtir. Bu tarih aynı zamanda, sureti haktan görünüp, içi nefretle dolu satılmışların kendi boyunlarına ilmeği geçirdikleri tarihin de adıdır.

Milletin emanetine sahip çıktığı tarihtir bu tarih. Bir silkiniştir. Titreyip kendine geliştirebilir. “Dur!” deyiştir. Açıkçası kim olduğunun farkına varıştır. Bir özüne dönüştür. Hak için Hakk'a yürüyüş, gül olup toprağa düşüştür.

Yeniden millet olmanın adıdır 15 Temmuz. Gerçek bir uyanıştır, dostun düşmanın farkına varıştır. Bir anlamda ayağa kalkıştır. Onurlu dik duruştur. Onuruna dil uzatanın dilini, el uzatanın elini koparıştır. Bir diriliştir, yeniden doğuştur. Millet oluştur.

Hanifi ÇIRKİNOĞLU

Kilis Ekrem Çetin Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

KARA KAPKARA BİR GECE

Bu topraklar, bu coğrafya yani Batıların deyimiyle Anatolia ya da Küçük Asya tarihte bir kere vatan bilindi, yani vatanlaştırıldı. Bunlardan birincisi 12. yüzyılda büyük Haçlı Seferlerine karşı İslam'ın zaferiydi. İkincisi ise 20.yüzyılın başlarındaki değişmeyen zihniyete, sömürüye yani tek dışı kalmış canavara karşı verilen istiklal ve istikbal mücadelemizdir.

1071'de ayak bastığımız bu toprakların vatan kimliği kazanması Türk'ün Müslümanlığı yani İslamiyet'i tercih etmesiyle kaim olmuştur. Zira biz biliyoruz ki kâfirle savaşı, mücadeleyi göze alabilene Müslüman denilir. Ve Müslüman odur ki Efendimiz (a.s)'in zamanındaki Mescid-i Dirar hadisesini hatırlar ve onu daima zihninde canlı tutar. Evet bu topraklarda yaşayan Türküyle, Kürdüyle, Alevisiyle, Sünnisiyle çeşitli din, dil, ulus ve etnik yapıdan herkesin şahit olduğu 3.vatanlaşma serencamımız kara, kapkara bir 15 Temmuz gecesinde yaşanıyordu.12. yüzyıl, 20.yüzyıl ve 21.yüzyıl başları Müslüman Türk tarihinde dönüm noktalarıdır. Zaman akıp gitse de aktörler ve roller değişse de değişmeyen bir şey vardı: O da bâtilin uşaklığını yapanlar, yerli ve milli olma şerefine eremeyip akıllarını kiraya verenler, mankurtlaşanlar, itaati yanlış adreste bulanlar...

Kara, kapkara bir gece...

Herkesin bir hesabı vardır. Ruhlarını yitirip, akıllarını kaybedip esfel-i safilini seçenlerin hesabı varsa Üstad Necip Fazıl'ın Büyük Doğu Marşı'nda ifade ettiği gibi,

'Tanrının alnından öptüğü millet
Başını güneşten göklere yükselt
Avlanır sana kim atarsa kement
Ezel kuşatılmaz, çevrilmez ebed.'

Bu necip milletin de bir hesabı vardı. Daha doğrusu hiçbir faninin hesap edemediği vardan da yoktan da ötede bir varın hesabı vardı ve daha büyüktü. İşte bir destan daha yazılıyordu. Kara, kapkara bir geceyi aydınlatan yıldızlar sanki o gece arza şahitlik etmek için aşağı inmişti. Bu millet vefalıdır vatanına, aşiktir istiklaline ve bayrağına, bağlıdır dinine ve örfüne, kuldür kendisini en güzel surette var edenine karşı.

Bu seferki senaryo daha öncekilerden biraz farklı... Celladına âşık tasmalı çekirge sürüsü vardı karşıda ve Boğaz'da Köprü üzerinde başlıyordu filmin ilk sahnesi; daha sonra bu dalga dalga yayılmaya başlıyordu. İçimizden birileri de temkinli bir şekilde izliyorlardı sadece. Saf tutmak yerine saf aramaya başlamışlardı. Halbuki saflar bezm-i âlemde netleşmişti. Dün Nene Hatun'du bağımsızlığın sembolü, bugün ise Şerife Bacı. Dün Seyit Onbaşı'ydı, bugün Ömer Halisdemirler ve daha niceleri...

Genç nesillere; sorgulamayı, ekletmeyi yani Kuran'ın tabiriyle "taakkulun" ve "yetefekkerüne" biten ayetleri anlamayı ve bu doğrultuda çalışmayı ve çalışırken de yerli ve milli değerlerden ödün vermemeyi öğrenebilirsek bizim Çanakkale'de bükülmeyen bileğimizi sonsuz değin bükemeyeceklerdir.

Kadri Raşit AKDENİZ

Kırıkkale Atatürk Anadolu Lisesi

DENEME! OLMAZ! YILDIZLAR SÖNMEZ!

İnsan hayatı bir anda nasıl değişebilir? Hangi olay, hangi gün, hangi gece her şeyi altüst edebilir? Pırıl pırıl bir yaz gecesi nasıl bir anda cehenneme döner? Ben de bu soruların cevaplarını merak eden, bir su gibi akıp giden hayat içinde yaşadıklarına şaşırın, ağlayan, gülen, nice candan biriyim. Zaman zaman yeise kapılan, bazen da kendini kuş kadar hafif ve özgür hissedilen, hayat ile hemhâlim. İnsan niçin yaşar ki; geçmişin güzelliklerini anmak, geleceğin hayallerini kurmak, ümit ve dostluklar biriktirmek; güzel hasletler edinmek, ait olduğu yere ve dahi Yaradan'a layık olmak.

Bazen kendimi bir nehirde sürüklenen yaprak gibi hissederim. Suyun akışına göre kah hızlı kah yavaş. Su gibi hırçın, berek ya da durgun. Merak ederiz hepimiz geçmiş. Okuruz, öğreniriz. Öğreniriz ki hayat denen bu yolda koşmak, yön bulmak, geçmişin hatalarını yapmadan ecdadımızdan feyz almak için.

Akşam dostlarla bir araya gelmek için harika bir gündü. Dostlar (veya dost sanılanlar) ile hoş bir hasbihal olacaktı. Gündem, geçmiş, gelecek, koyulaşan sohbet. Sonra? Sonra ne mi oldu? Duyduğumuz haber hepimizi allak bullak etti. Korku, kaygı, telaş, heyecan, daha anlatılmaz onca yaşanan. Yıldızlar söndü gökyüzü karardı, yürekler ihanet ile sarsıldı.

Ne yapmalı; nasıl gök kubbeyi karartmaya çalışanlara mani olmalıydım.

Bir şeyler yapmalı, ruhumu rahatlatmak, bir tek yıldızın dahi sönmesine müsaade etmemek için. Hemen dışarı fırladım. Belki de varlığım bundan daha fazla ihtiyaç duyulacak bir fırsat ömrümde bir daha karşıma çıkmayacaktı. Karıncanın ateşe döktüğü zerre su kadar da olsa bir şeyler yapmalıydım. Meydana indim. Benim gibi herkes, el ele omuz omuza, her yerde hep birlikte. Tek yürek, ayrı fert, tek millet. Korkum ve kaygım yerini gurura bıraktı. Duygulandım, sevindim, bu sefer gözümdeki yaş mutlulukla ıslatıyordu yanaklarımı. Kendimi Fatih'in bir neferi, Alparslan'ın sa-

kası, Bedrin aslanı sandım. İçimde atan yürek sanki daha da büyümüştü, sesini, atışını duyabiliyordum. Dilim duadan susmuyordu.

Bir kez daha inandım. Bir kez daha iman tazeledim. Ve bildim ki bir gece bir ömre bedel olabilirmiş. Hüzünler biter, mutluluklar yeniden başlarmış. Eğer istenirse birlikte nehrin en azgın sularından kurtulup durgun denizlere ulaşılabilirmiş.

Güneş uykusuz geceden sabaha ulaşanları ısıtmaya başladı. Damarlarda akan asil kanlar yeniden hızlandı. Azgın bir sel sonrası geriye kalan sağlam yapılar gibi dimdik ayakta idi yorgun ama gururlu insanlar. Doğrusu sarsıntı geçmişti ama; şok, inanılmaz ihanet acısı hâlâ titretiyordu bedenleri. Nasıl, nasıl olurdu? Nasıl kardeş, kardeş ile karşı karşıya gelir, vatanına ihanet etmek isteyebilirdi? İçimiz yandı, canımız acıdı. Biz bütün bunlara şahit olduk. Tarihte benzerlerini yaşayan ecdadımız gibi. Küçük arzuların, büyük idealleri hiçe saydığını, menfaat ve hırsların mukaddesata nasıl dokunduğunu gördük. Muhteris emellerin, kirli elleri ile bu maneviyatı lekelemek istediklerini gördük.

Geçmiş anlatan kitaplarda yazan şeref yoksunu insanlara bir yenisi daha eklenecekti. Ve hiçbir nesil, hiçbir kutsiyet, hiçbir değer onları affetmeyecekti. İhanetin adı temmuz, mayıs, eylül olsun hiç fark etmez; biz biliyoruz ki bunlar başarı şerbetini asla içemeyecekler, Çünkü ben vardım, biz varız. Bu inanç bu iman, bu vatan aşkı zalimleri yok etmeye daima kadir olacaktır.

Ey geceyi sabaha, baharı yaza çıkararak Rabb'im! İçinde yaşadığımız bu güzel yurdumu menfaat sahibi muhteris insanlardan koru. Gönlümüzdeki güzel hasletleri çoğalt. Şanlı tarih bizden söz ederken; bizim ecdat ile duyduğumuz gururu, evlatlarımız da bizimle duysun. Duysun ki istiklal ve istikbal neymiş, yıldızlar nasıl sönmezmiş tüm cihan görsün.

Nevzat YÜKSEL

Kırklareli Lüleburgaz Mehmet Akif Ersoy Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ DARBE GİRİŞİMİ VE ÖĞRETMENLİK

Herkes gibi benim için de sıradan günlerden biriydi 15 Temmuz 2016 Cuma günü. Hayat normal akışı içinde devam etmiş, akşam olmuş, yemeğimizi yemiştik ve evde herkes kendi hâlinde bir şeylerle meşgul olmaya başlamıştı. Ta ki, saat 22.30 civarında bir yakınımız telefon edip, haberleri dinliyor musunuz, diye sorana kadar...

Oysa bizim televizyon bile kapalıydı. Telefonu ben açmıştım. Arayan yakınımızın sorusuna, “hayır” cevabını verince o, “Bir şeyler oluyormuş, İstanbul’da askerler Boğaz köprüsünü tutmuşlar, araçların geçmesine izin vermiyorlarmış.” filan dedi. Alelacele telefonu kapattım, televizyonu açtım. Haber kanallarını şöyle bir dolaştım. Ailece yaklaşık bir saat boyunca ne olduğunu anlamaya çalıştık.

Evet, bir hareketlilikten söz ediliyor; fakat kimse ne olduğunu ne tam olarak biliyor ne de ifade edebiliyordu. Zira ülkede bir darbe olabileceği, hatta böyle bir şeye teşebbüs edilebileceği dahi hiç kimsenin aklından geçmiyordu. Demek ki birilerinin aklından geçiyormuş.

Galiba saat 23.00 civarıydı. Başbakanımız Sayın Binali YILDIRIM, bir televizyon kanalına bağlandı. Bir hareketlilikten, ordu içindeki bazı unsurların kalkışma girişimden söz etti. Bu teşebbüsün içinde yer alanların en ağır şekilde cezalandırılacaklarını söyledi.

İşin rengi ortaya çıkmaya başlamıştı. Yine birileri kendince durumdan vazife çıkarmaya kalkmış veya “kendilerine verilen bir vazife sonucu” harekete geçmişlerdi.

İçim içimi yemeye başladı. Elli dört yaşında bir öğretmendim. 12 Eylül darbesini, on sekiz yaşında bir lise mezunu genç olarak yaşamıştım. 28 Şubat “post-modern” darbesi olduğunda ise otuzlu yaşlarımdaydım. Fakat artık bu ülkede darbeler olmamalı, demokrasimiz tabii seyri içinde gelişmeli, kurumsallaşmalı ve güçlenmeliydi. Evet, böyle diyor ve böyle düşünüyorduk. Peki, bu da neyin nesi oluyordu şimdi?

Bu düşünceler içinde kıvranırken ve gecenin bu saatinde; bir vatandaş, bu ülkenin ekmeğini yemiş suyunu içmiş bir vatandaş ve de bir öğretmen olarak ne yapmam gerektiğini düşünürken, TRT 1 kanalındaki haber sunucusu hanımefendiye, sözüm ona darbe bildirisini okuttu bir grup darbeci asker.

O dakikadan sonra artık yerimde duramaz hâle geldim ve yakın arkadaşlarımdan birini aradım, “Ne yapıyoruz?” diye. Kısa konuşmamızda anladım ki o da benimle aynı ruh hâli içindeydi. Çıkmaya karar verdik ve “Çıkalım!” dedik.

Arkadaşım birkaç dakika sonra araçla, yanında başka iki üç arkadaşıyla geldi, beni de aldılar ve birlikte, yaşadığımız şehrin en merkezî caddesi olan İstanbul Caddesi’ne yakın bir yere aracı park edip söz konusu caddeye doğru yürüdük.

Tam o sırada, Fatih Caddesi’nden doğru epeyce kalabalık bir grubun gelmekte olduğunu gördük. Kısa sürede anladık ki onlar da bizim gibi, ama bizden biraz daha önce “sokak” a çıkmış vatandaşlardı. Biz de o kalabalığa katıldık ve şehir merkezinde, her adımda daha da kalabalıklaşarak, epeyce uzun bir tur atıp şehrin meydanına geldik ve o gece o meydanda sabahladık.

Bu arada, meydana geldikten kısa bir süre sonra öğrendik ki, Cumhurbaşkanımız Sayın Recep Tayyip ERDOĞAN da bir televizyon kanalına bağlanarak, ülkenin bir darbe girişimiyle karşı karşıya olduğunu belirtmiş ve milleti sokaklara çıkarak iradesine el koymaya çağırmış.

Elbette bu çağrının da etkisiyle, o gece milyonlarca insan her şeyi göze alarak sokaklara döküldü, iradesine sahip çıktı ve menfur darbe girişimine geçit vermedi. Sonraki günlerde, bir televizyon programında bir konuşmacının dediği gibi, o gece adeta Allah, insanların kalbinden korkuyu çekip aldı. Ve ülkesinin, şu veya bu küresel gücün veya devletin hegemonyası altına girmesini, sömürge bir ülkeye dönüşmesini istemeyen milyonlarca insan, ülkelerinin istiklâline ve istikbaline sahip çıktı.

Şimdi, millet olarak atlattığımız bu büyük badireden nasıl bir ders almamız, nasıl sonuçlar çıkarmamız soruları üzerinde kafa yorma zamanıdır. Bu konuda en fazla kafa yorması gerekenler ülkenin yönetim kademelerinde olanlar mıdır yoksa milletin nesillerini yetiştirmekle yükümlü olan öğretmenler midir sorusuna cevap vermekte doğrusu zorlanıyorum. Düşünüyorum ki, bu iki gruptan her birinin sorumluluğu diğerinin sorumluluğundan daha az değildir.

Millî şairimiz Mehmet Akif ERSOY, bir şiirinde, “Tarihi tekerrürdür diye tarif ediyorlar / Hiç ibret alınsaydı tekerrür mü ederdi” diyor.

Demek ki millet olarak ilk yapmamız gereken iş, tarihimizi öğrenmek, ondan dersler çıkarmak ve böylece milli hafızamızı canlı tutmak. Zira her milletin tarihi, o milletin hafızasıdır. O hâlde, başta tarih ve sosyal bilgiler öğretmenleri olmak üzere bütün öğretmenlere bu konuda büyük sorumluluk düşüyor.

İkincisi, “Su uyur, düşman uyumaz.” atasözümüzü aklımızdan çıkarmamak ve bu sözün anlamını iyi kavramak. Bu cümleden olarak, başta devletimizi yönetenler olmak üzere; vatanımızın, milletimizin, devletimizin güvenliğinden birinci derecede sorumlu olan kurumlarda yetkili mevkilerde bulunanlar adeta yirmi dört saat teyakkuz hâlinde olmalı. Tabii ondan çok önce, bu tür kritik görevlere getirilecek insanlar, kılı kırk yarararak, çok ince süzgeçlerden geçirilerek o makamlara getirilmeli. Düşmanın uyumadığı bir dünyada biz gözümüzü dört açmak mecburiyetindeyiz.

Keza milletimizin de, gözü kapalı yaşamaması, memlekette olana bitene kayıtsız kalmaması icap eder. Büyük Türk-İslâm bilgisi Yusuf Has Hâcip, Kutadgu Bilig adlı muhteşem eserinde; “Bütün işlerde herkese tedbir ve uyanıklık gerekse de, yöneticiler daha dikkatli ve titiz olmak zorundadır. Bu durum, devletin ömrünü uzatır.” diyor. Yine bu büyük insan aynı eserinde; “Bütün iyi işler, daima düşünme düşünme yapılanlardır.” diyor. Demek ki, her daim tedbirli ve uyanık olacağız; her zaman işlerimizi yaparken, bin ölçüp bir biçeceğiz.

Üçüncüsü, “Kale içinden alınır.” atasözümüzün anlamını da millet olarak iliklerimize kadar hissetmeli, idrak etmeliyiz. “Kale”nin “içeri”den alınması tehlikesine karşı, kale kapılarını sağlam ve kilitli tutmak zorundayız. Bunun yolu da, nesillerin vatan, millet, devlet sevdasıyla yetiştirilmesidir ki, bunun sorumluluğu tamamıyla biz öğretmenlerin omuzlarındadır.

Tam da bu noktada, çok önemli bir kitaptan söz etmek istiyorum: “Beyaz Zambaklar Ülkesinde.” Ben bu kitabı çok geç -iki yıl kadar önce- okudum. Fakat vardığım kanaat şudur: Bu kitap; bütün eğitim, fen-edebiyat, ilâhiyat, tıp ve ziraat fakültelerinde, askerî okullarda ve polis okullarında ders kitabı olarak okutulmalı.

Ve son olarak, büyük düşünce adamımız Cemil MERİÇ’in, “Bu Ülke” adlı güzel kitabındaki, “Aydın, kendi kafasıyla düşünen, kendi gönlüyle hisseden kişi.” tespitinden ilhamla diyorum ki, eğer varsa, aydınlarımız arasında aklını ve gönlünü kiraya verenler, öncelikle ve bir an evvel bu kiracılıktan kendilerini kurtarmalıdır.

Başta biz öğretmenler olmak üzere, akıllarını da gönüllerini de vatana, millete, devlete hizmet yolunda kullanan aydınlar, aydın olma yolundaki okumuşlar da, akıllarını daha çok işletmeli, gönüllerini daha çok zenginleştirmeli ve bu ikisini millet yolunda sebil edip akıtmalı. Ki birileri kandırmaya, aldatmaya ve ille de satın almaya ya da kiralamaya kolay kolay birilerini bulamasınlar.

Nejdet YILDIRIM

Kırşehir Hayriye Kimçak Anadolu Lisesi

ALLAH DE KALK EVLADIM

Şüheda gövdesi bir baksana dağlar taşlar

O rükû olmasa dünyada eğilmez başlar

Mehmet Âkif ERSOY

Gözlerimi açamıyordum. Etrafımda bağırmalar, ağlaşmalar, uğultular, sirenler, mermi sesleri, kulakları patlatan bir gürültü ve tekbirler...

Ne oluyor, neler oluyordu, neden uzandığım yerden kalkamıyor, niçin kıpırdamıyordum bir türlü anlam veremiyordum. Bir ara kesik kesik öksürdüğümü, öksürmeye çalıştığımı hissettim. Gözlerimden yaş süzüldü ve dudacağım kenarında yarı tatlı yarı tuzlu bir tat bıraktı bu gözyaşı. Uğultular devam ediyordu, bir yanım kalkmak toparlanmak için çabalarken diğer yanım dipsiz bir kuyuya, bir rahatlamaya, bir boşluğa, bir hiçliğe çekiyordu beni.

Birden... birden annemin yüzü belirdi açamadığım gözlerimin önünde hayal meyal.

Kalk, dedi.

“Allah” de ve kalk.

“Kalk evladım bir şey olmadı, hadi Allah de kalk.

Kalk yavrum kalk, Allah de...”

Küçükken ne zaman yere düşsem ister bir yerimi vurayım, inciteyim isterse de hiçbir şeyim olmasın “Allah” der ayağa kalkardım. Böyle öğretmişti annem ve hiçbir yerimin acımadığını düşünürdüm böyle zamanlarda. Bana onun telkini ve Allah’ın varlığı güç verirdi, yerimden doğrulur, kalkardım bir çırpıda. Canım yansa da hissettirmezdim anneme ya da hiç kimseye.

İşte tam bu gece de bir benzeri olmuştu. Birden... Birden annemin yüzünün gözlerimin önünde belirmesi ile Allah dedim, Allah, Allah... Bu kez doğrulamadım sadece gözlerimi açabildim kısık kısık.

Kafamı sağa çevirdim, elim ıslaktı. Gecenin karanlığı, sirenler polis ve ambulans ışıkları arasında fark edemedim ama bu ıslaklık, elimin altındaki bir başka bedenın ıslaklığıydı, kaniydi.

Sonra bacağımda dayanılmaz bir acı hissettim. Sıcaklığı geçmişti de yanmaya başlamıştı bacağım.

Bacağımda kaniyordu, solumda kolu, bacağı parçalanmış bedenler; inleyen insanlar ve inatla, aşkla Allahu Ekber nidalarıyla tanka, silahlı hainlere kafa tutan, gencinden yaşlısına kadınından erkeğine bir kalabalığın Genelkurmay'a doğru hareket hâlinde olduğunu gördüm kısık gözlerimle yine hayal meyal..

Neredeyim, sorusu cevap bulmuştu. Televizyonlarda köprü kapatıldı, konsey yönetime el koydu deyince ve ardından o kutlu çağrı duyulunca ekranlardan evlerimizden fırlayıp ve nasıl geldiğimizi bilemediğimiz TBMM'nin önü şimdi daha da belirginleşmişti gözümde.

Eşime ben de "Gitmeliyim!" dediğimde, eşimin "Zaten herkes dışarda oturduğun yerde." edası ve tedirginliği kaplamıştı yüzünü. Gitmeliyim, dedim yıllarca tarihimizi, cumhuriyet tarihini okudum, az buçuk neler olduğunu ve sonrasında neler olabileceğini de anlayabiliyordum ve bir daha "Gitmeliyim.", dedim hatta "Gitmeliyiz."...

Ülkemin bize ihtiyacı var. Evet, hem de şu anda belki de binlerce insan içinde sadece bana, BİZE... Ve ben bu ihtiyaç anında ülkemi kendimden mahrum bırakmam.

Biraz yumuşadı. Herkes birileri dışarıda diye düşünürse kana ihtiyacı olana kim kan verirdi ki? Aslına bakarsanız tek kelimeyle buydu durumumuz. Birbirimize baktık, kayınvalide telaşla televizyonda yüzü bembeyaz kesilmiş spiker kadını dinliyordu ne olduğuna anlam veremeden ve dahi anlayamadan. Çocuklarımı öpmeye gittim odalarına, mışıl mışıl uyuyorlardı. Öptüm kokladım bir daha öptüm. Eşime dönüp "Yarın onlara diyecek bir sözüm olmalı, anlatacağımız veya anlatacağın, yüzüne bakabileceğimiz bir gerekçemiz olmalı." Neden, diye sorduklarında haklı bir nedenimiz olmalı deyince beni anlar gibi oldu ve dolaptan ütülü bir bayrak tutuşturdu elime.

Git dedi kendine sahip ol.

Helalleştik ve çıktım evden.

...
Bir benzinlikte yakıt için durmuştuk, sahibi karartma yaptık, size yakıt veremeyiz diyordu. Nasıl olur, memleket elden giderken ne yakıtı, ne verememesi diye lanetler yağdırarak ayrıldığımı hatırladım benzinlikten: Bir sonrakinde ise herkes lavabolarda paçaları katlamış, kolları çemremiş abdest alıyordu besmelelerle. Depoyu doldurup heyecanla ilerleyince etraftakilerin uyarılarıyla frene bastım. Parasını vermiştim de benzincinin pompasını araçtan çekmesine fırsat vermemiştim.

Hayırlısı bakalım dedim: Görelim Mevla neyler, neylese güzel eyler.

Havaalanı yoluna girdik Aydınlikevler Kavşağı'ndan. Yolun Pursaklar sonrası gidiş geliş sağ tarafları, tamamen büyük ve uzun kamyonlarla kapatılmıştı, olur da tanklar Esenboğa'ya gelir diye. Herkes kendini siper etmişti. Ülkesinin geleceğini yine kendisi belirlemek adına sokaklara, caddelere, meydanlara dökülmüştü.

İşgalci kuvvetler mi basmıştı ülkeyi, yoksa düşman askerleri mi ateş açıyordu üstümüze gecenin bir yarısı? Sesten daha hızlı uçakların bombalarıyla irkildik. Süpersonik patlamalar bomba mıydı değil miydi ikileminde bırakıyordu bizi. Kulaklarımız araçlarımızın radyosunda güvenilir frekanslarda adeta mekik dokuyorduk. Derken Gölbaşı'na ateş düştü, yandık, yıkıldık; çünkü elli özel harekât polisimiz, kalkışmayı kontrol altına alma hazırlığındaiken çeliği dahi yamultup eritecek en şiddetli bombalarla tanıştırdılar tanınmaz bedenlerini. Gözlerimiz fal taşı gibi açılmış, hayretler içinde o kargaşa ve karmaşada olanları dinliyor ve akıl tutulması yaşıyorduk. Karşımızda ne işgalci güçler ne de düşmanlarımız vardı. Bu memleketin havasını soluyan bu memleketin her şeyinden faydalanan bu memleketin ekmeğini yiyen, suyunu içen bizden insanlardı bu sinsi, hesapçı müsveddeler.

Akil tutulması yaşıyorduk Esenboğa yolunun nispeten güvende olduğunu düşünerek ters yoldan Saray'a oradan Pursaklar ve Kızılay'a ulaşmak için tekrar yola koyulduk geri döndük. Yol kenarları, balkonlar insan seli, her taraf Türk bayrağıydı. Millet, korkmuyor akın akın sanki ilahi bir güç onları sevk ve idare ediyormuşçasına boş saf bırakmadan olması gereken yere akıyordu.

Bin atlı akınlarda çocuklar gibi şendik

Bin atlı o gün dev gibi bir orduyu yendik

Haykırdı ak tolgalı beylerbeyi: İlerle

Bir yaz günü geçtik Tuna'dan kafilelerle

Tam da böyleydi durum. Herkes ama herkes çocuklar gibiydi. Yıllarca söyleyip söyleyip kabul ettiremediği bir gürhün fakat hep beklediği ihane-tini, maskesinin düşmesini görmenin ve gösterebilmenin sevinci ve kah-riyla hayır için dua, şer için beddua ile “Biz istemeden asla!” diyordu. “Biz istemeden asla!”

...

Türkiye'min her yerinden belirsiz haberler geliyordu. TRT'den, TÜRK-SAT'tan Boğaz Köprüsü'nden Etimesgut'tan, Kısıklı'dan, Kızılay'dan Mec-lis'ten...

Her yer insan seliydi. Türkiye ayakta idi dünyanın gözü kulağı Türkiye'de...

Korna sesleri, bağırış çağırışlar ve tekbirlerin arasından bütün yürekleri ferahlatan kimsenin hesap etmediği bir sesle yürekler şaha kalktı. Bü-tün minarelerden bir anda selâlar okunmaya başladı. Pencerelerimiz açık göğe yükselen o ilahi sadayı içlerimize çektik, ferahladık, tazelandık ve yorgun düşen bedenlerimize güç, gözlerimize fer geldi. Yine yeniden istikamet belirledik. Bu durum, sonraları birtakım insanlar için bir tiyatro, senaryo vb. söylemlerle alay konusu yapılmaya çalışıldı.

Oysa bizler Muhyi'ye de kulak vermiştik. Ne diyordu Muhyi:

Zahit bizi tan eyleme
Hak ismin okur dilimiz
Sakin efsane söyleme
Hazret'e varır yolumuz

Sayılmayız parmak ile
Tükenmeyiz kırmak ile
Taşramızdan sormak ile
Kimse bilmez ahvalimiz

Erenlerin çoktur yolu
Cümlesine dedik beli
Gören sanır bizi deli
Usludan yeğdir delimiz

Muhyi sana ola himmet
Âşık ise cana minnet
Cümle âlemlere rahmet
Saçar şu yoksul elimiz...

Biz, hiç durmadan okunan salalar eşliğinde istikameti Kızılay'a çevirmiştik ya maalesef önümüzü kesen bir grup trafiği bizi Konya yoluna yönlendirdi. Tam o esnada; ülkemizin bütün kaynaklarından nemalanmış, bu ülke için yetiştirilmiş pilotların, Ankara Emniyet Müdürlüğü'nü bombaladıklarını duyduk. Ortalık yanıyordu. Meclis'in önüne nasıl geldik hatırlamıyorum. Heveslerini alamamış bu aç güruh bir taraftan Gölbaşı'nda 50 Özel Harekat Polisi'ni, Özel Kuvvetler Komutanlığı'nda Halisdemir'i, Boğaz Köprüsü'nde nice baba-oğul yiğitleri öldürmüş; Akköprü'de Emniyet Müdürlüğü'nü ve bütün bunlar yetmiyormuş gibi kinlerine kin katarak Yüce Meclis'i, TBMM'yi bombalamışlardı.

Sonrası... Sonrası ertesi günün sabahına sular nispeten durulmuştu. Ülkem yaralarını sarıyordu, hüznünlüydü, yorgundu, mahmurdu ancak inancını bir kere daha yenilemenin verdiği güçle daha bir dirayetliydi daha bir güvenliydi. Sırtından yüklerini atmış, bir nevi tam olmasa da asalaklarından kurtulmanın nispeten ferahlığını yaşıyordu.

Gerçekten de bir gece savaşmış ve kendini kazanmıştı.

Bir gece savaşmış ve geleceğini kazanmıştı.

Bir gece savaşmış ve kaybettiği mücadele ruhunu kazanmıştı.

Ben mi? Bense girişteki bu sahneleri dinledikçe neden ben değilim serzenişini çok ama çok yaşadım. Kısmet değilmiş, diyerek vazifeyi ibadet bilerek bulunduğumuz saflarda yaşayan fertler olarak da vatana katma değer olmak mümkün anlayışıyla gayreti kendimizden tevfiği Allah'tan bilerek çabalıyoruz.

Bugüne kadar hep kendi adına düşünülen bir millet, hep ona ikram edilen hak ve hürriyetler çerçevesinde "Siz zahmet etmeyin, yorulmayın hatta düşünmeyin bile bizler, sizler adına düşünür size uygun bir şeyler buluruz. Bulamasak da ithal ederiz." dendiğini biliriz.

İşte bizler gördük ki Cumhuriyet tarihinde bir millet, kendi kazanımlarını ve haklarını bu kez kendi gayretiyle kendi iradesi ile almak bilincine erişti. Yine görünen o ki kolay kolay bu haklarının kontrolünü de kimseye vermeyecek gibi. Hayırlı olsun.

Meclis'in önünde yaşananları daha dün gibi hatırlıyorum. Helikopterin kısa mesafeden köprü üstünde ve alt geçitteki insanlara sığıttığı mermiler, tank ya da panzerlerin insanları eze eze kaçışları, dahası Meclis kavşağında şehitlerimizin oluşturduğu gül bahçesi...

Hayal edildi şehitlik ama olmadı.

Şimdi herkes için Türkiye'mize sahip çıkma vakti.

Ulu Önder'in Gençliğe Hitabesi'nde söylediği gibi -

“ Ey Türk Gençliği!

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyeti'ni, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir.

Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel senin en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi seni bu hazineden mahrum etmek isteyecek, dahili ve harici bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şeraitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerait, çok namüsaıt bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler.” diyerek bizleri uyarıştı.

Ve bugün bir büyük Başkomutan'dan bir başka Başkomutan'a âdeta bayrak yarışı gibi bu ruh, bu anlayış, bu aşk süregelmiştir.

Ve yine bugün binlerce gazi ve 249 şehidin huzurunda 15 Temmuz'da, Fırat Kalkanı'nda, Afrin'de Zeytin Dalı'nda bu millet, Türk milleti, Türkiye “Allah” demiş ve ayağa kalkmıştır.

Gazilerimize minnet duyuyor, şehitlerimize rahmet diliyoruz. Bu şahlanış inanılır ki ilelebet sürsün ve ülkemiz Türkiye'miz bir daha 15 Temmuz'lar yaşamasın.

Haydi güzel ülkem, Türkiye'm, Allah de ayağa kalk, Allah de...

Ne mutlu Türk'üm diyene...

Emine YILDIZ

Kocaeli Derince, Derince Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

BÜYÜK OYUN VE GERÇEK ZAFER

Bir '23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı' yaklaşırken bu yazıyı yazmaya karar verdim. Çünkü bu güzelim bayram, hem ulusal egemenlik hem de çocuk bayramı adını taşıyarak bir insan, bir vatandaş, bir öğretmen ve bir anne olarak beni bu yazıyı yazmaya sürükledi âdeta. Ne kadar da değerli kavramları anlatacaktım bu yazımda ve tarih tekerrürden ibaretse eğer kötülere ve kötülüklere dur denilmesinde benim de payım olacaktı. Konu 15 Temmuz hain darbe girişimi ve o ihanete bağlı tüm oyunları bozan biricik milletimiz olunca hem çok kolay hem de zordu...

İnsan hayatının kısalığı, upuzun insanlık tarihinin yanında, denizde bir damla gibi... Kısacık ömrümüzde yaşadıklarımız, tarihin akışında belki bir damla, belki bir nokta kadar olsa da bazı dönüm noktaları vardır ki anlatmaya dilimiz varmasa bile maalesef yaşanmıştır. Birilerinin hırsı, açgözlülüğü, doymak bilmezliği yüzünden yaşanmaya devam ediyor tüm hızıyla dünyanın çeşitli yerlerinde. Ama bizim bulunduğumuz coğrafyayı bir cehennem çukuruna dönüştürmek isteyenler, Hz. İbrahim'in ateşe atılırken gül bahçesine düşmesi gibi, niyet ettiklerinden çok farklı sonuçlara sebep olacaklarını kestirememişlerdi. O cehennem çukuru nu gül bahçesine çeviren 249 gül vardı. Birinin lise çağlarını bilirim çünkü öğretmeniydim.

Yaşadığımız coğrafya ve özellikle Türkiye'miz dünyada eş benzeri olmayan güzellikte ve önemdedir. Medeniyetlerin beşiği, tarih ve doğal güzellik zenginidir Anadolu... Yeraltı zenginlikleri başka, yerüstü zenginlikleri başka bir hazinedir... Bin yıldır bu coğrafyayı yurt edinen milletimizin de dünyada eş benzeri yoktur... Cesaret onda, mertlik onda, çalışkanlık onda, kendine güven onda, geçmişin birikimi, yarınların umudu onda, akıl ve gönül birliği onda, maneviyat onda, gelecek ondadır... Saymakla bitmez bu güzelliklerle birlikte şunu da eklemeliyiz. Ne yazık ki bin bir suratlı hainler de ondadır. Tarih boyunca bolca görmesine rağmen bu hainlerden, yine aldanabilir bu şarlatanlara... Bizde bir laf vardır ya herkesi kendi gibi bilmek diye. Öyledir gönlü ve akli Türk milletinin, herkese iyi niyetle bakar. Ama iyiyi kötüyü, doğruyu yanlış, haklıyı haksızı ayırmadaki gücü bu iyi niyetli

bakışla değişmez. Bir bakarsınız bütün hesaplar şaşmış. Onu, modern dünyanın adı yeni, kökü eski olan son moda hesaplarıyla saptıramazsınız. Ayrıca bütün hesaplarınızın şaşma ihtimalini de hesaplayamazsınız.

Görünürde FETÖ yaptı bu kalkışmayı ama çok iyi biliyoruz ki hesap kitap, plan proje ve ipler başkalarında. Onlar hesaplarının tutmamasının şaşkınlığını yaşarken bile uzun vadeli planlarına veda etmiyorlarsa, biz de bunun buzdağının görünen kısmı olduğunun bilincinde olmalıyız. Bir matruşka bebeği gibi içinden haçlı zihniyeti, siyonizm, evanjelizm; bildiğimiz bilmediğimiz nice sapkın inanç ve tabii ki hepsinin asıl derdi olan iktidar ve para çıkıyor. Önce Allah'ın rızası deyip kendi efendilerinin kuklası olma yolculuğunda İslamiyet'i iltan, inananları köleleştiren ve iki cihanlarını ziyan edenler asıl kime hizmet ettiklerini biliyorlardı elbet. Gözleri kamaştı vaat edilenlerle. Çünkü prodüksiyon çok büyüktü, senaryo çok cafacalıydı, oyuncusu ve figüranı boldu.

Her dönemin şartlarına göre usta şarlatanlar vardı. Haşhaşilerden tutun da Mormonlara kadar. Müritlerine dünya hâkimiyetini garanti eden, üstüne bir de ebedî hayatta cennet tapusu veren birileri daima tuzaklarına düşürecek gafilleri, şaşkınları bulurlardı. Ancak insanlığın ulaştığı günümüz medeniyeti gibi günümüzde yaklaşıldıkça bu işin yani şarlatanlığın çitası da çok yükselmişti. Medeniyet yükselirken insanlık yerlerde sürünüyordu. Çünkü her yolu mubah gören anlayışın bin bir suratından birine aldananlar için artık bir kutsal tutsaklık başlıyordu.

Bu kutsal tutsaklığa din, iman, Allah, Kur'an, cennet, peygamber efendimiz Hz. Muhammed ve İslamiyet'e hizmetle başlanır; Hz. Muhammed'siz ılımlı İslam ile cüzdandlar boşalmış olarak devam edilirdi. Bu tutsaklığı bir de eğitim, hukuk ve ordu tacı ile süsleyince kuklalar kendini kral sandı, firavunluk geri geldi. Güzelim kaç nesil, kaç aile, kaç insan birilerinin hesaplarında birer rakam olarak harcandı. Milletimden sıradan bir vatandaşın dahi gördüğü gerçekleri saklamak için sihir falan yapmadılar, yaptıkları sahtekârlığın ve her türlü ihanetin üstünü din iman diyerek kapattılar. Zaten artık mızrak çuvala girmemişti. İşte o patlak verme anı 15 Temmuz idi. Ülkemin, milletimin hatta tüm İslam âleminin yok edilmek istenirken tam tersi can bulduğu tarih. Kaderi yazan kâlemi tuttuğunu zannedenlere, gerçek hüküm sahibini bir kere daha bildiren... Bunu yüce milletimin bağımsızlık, demokrasi ve mukaddesat aşkı ile yaptıran büyük Allah, onu geleceğin parlayan yıldızı da yapacaktır. Ne demişti Mehmet Âkif, İstiklal Marş'ımızda,

"Hangi çılgın bana zincir vuracakmış şaşarım?"

Atatürk ve Türk milleti(ve şehitlerimiz) bu Cumhuriyeti bu inançla kurmadılar mı?

Ve o marşı nasıl bitirmişti Âkif,

"Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklal."

Hakan FİŞNE

Konya Meram Zeki Özdemir Anadolu Lisesi

DARBEDEN DEMOKRASIYE

Eskiden beri “kahramanlık destanı” denildiğinde gözümün önünde Çanakkale Muharebesi canlanır, heyecanlanırdım. Kimi zaman bu destana dair anlatılanların abartma olabileceğini düşündüren olağanüstü olayları dikkatle araştırma zarureti hissederdim. Araştırma yaptığım her kaynak böyle bir düşüncüyü aklımdan bile geçirdiğime pişman eder, gerçekleri suratıma vururdu. Noktasına virgülüne dokunmadan anlatılanlarda, en ufak bir mübalağa bile bulamazdım. Sonra içimden keşke tarihin o zaman dilimine seyahat edebilseydim diye düşünür, hayal kurdum. Ecdadımı daha yakından tanıdıkça bundan da fazlasını yapabilecek bir fitratımızın olduğuna dair kanaatim ağır basar hale gelmişti. Ama yaşadığım zaman diliminde böyle muhteşem sahnelere tanık olma fırsatı bulabileceğim de aklıma gelir şeylerden değildi. Ta ki takvimler 15 Temmuz ‘u gösterene kadar...

Herkes bilir Türk’ün tarihinde hiçbir savaş yoktur ki cesaret timsali cengâverler görmeyelim. Yine hiçbir zafer yoktur ki sebebi ulvi olmasın. Ve düşmanımızı iyi biliriz. Onlar da bizi! Bilirler ki aman dileyene merhametli, asilik edene ise öfkemiz büyük olur. Bilirler ki bu asil millet, kendi topraklarında ölen Anzak askerlerinin annelerine bile çocuklarının dost bir vatanın toprağında huzur içinde uyumakta olduklarını haber verip “nolur gözyaşlarınızı durdurun” diyecek kadar asil. Peki düşman üst akılların maşası olmuş ama içimizdenmiş gibi davranırsa ne olurdu? Böyle bir gelişmeye milletin nasıl bir reaksiyon göstereceği bir çok kesim için malum değildi. Fakat bilinmeliydi ki milletin her ferdi, vatan söz konusu olduğunda hiyaneti asla cezasız bırakmazdı. Elbette 15 Temmuz gecesi milletin kendi kaderini belirlediği ve sadece milletin değil tüm ümmetin geleceğini tayin ettiği gece oldu. Gecenin her anına şahitlik etmek ve demokrasi aşkını iliklerine kadar hissetmek, insanımızın tankları bedenleriyle durduklarına canlı tank olmak belki de “can” söz konusu olduğu için hiç arzu etmediğim ama vatan söz konusu olduğu vakit her daim ümit ettiğim, beklediğim bir şeydi.

15 Temmuz gecesi bu aziz millet, cana susayınca can yutmuş, kana susayınca kân içmiş bu Boğazları, genciyle, yaşlısıyla; Türkü, Kürdüyle; Sünnisi, Alevisiyle; velhasılı doğduğu toprakları vatan bilmiş her ferdiyle ne idüğü belirsiz güruha bırakmamıştır. Asım'ın nesli geçmişte olduğu gibi Çanakkale ruhuyla bu dünyayı onlara dar etmiştir. Kurucu aklın desteğiyle artık sınırları içine hapsedilmiş duygusu yıkılmıştır. Projelerin piyonu olmaktan projeler mimarı olma yolunda atılım başlamıştır. Devleti, milleti çökertme kararını alanların zihnine; taşeron örgütlerin yok edileceği, köleleştirilmiş satılık bedenlerin bertaraf edileceği ve tehditlere asla boyun eğilmeyeceği kazanmıştır.

Anlaşılmalıdır ki, başı sadece rükuda eğilen bu yiğit aslanlara diz çöktürme politikası sonuçsuz kalmıştır. Millî ve siyasi genetiğimizin tekrar harekete geçtiği bu mücadelede, dış mihrakların sinsi politikalarıyla bulunduğu coğrafyaya yabancı kalan, yabancılaştırılan nesil bu coğrafyanın kontrolünü kimseye bırakmayacağını tüm dünyaya haykırmıştır. Türk milletine sadakatini unutan “frankeştayn” kimlikli hainler, yaptıklarının bedelini ağır ödemişlerdir.

Kitlesel sivil direniş, Batı'nın belki de tüm dünyanın velhasıl darbe girişimini destekleyenlerce beklenmeyen bir tablo olmuştur. Ulusal çıkarlar için çarpan yürekler darbe planlayıcılarına “bizi bölemeyeceksiniz” mesajı vermiştir. Islamofobi bilinci olarak pompalayarak bunu fırsata çevirmek isteyenlere, sadece belli bir kesimin darbeye karşı geldiğini iddia ederek mücadeleyi hafife alanlara en güzel cevabı, farklı anlayış ve siyasi düşüncelere sahip vatan evlatları vermiştir. Darbeye direnişte aktif rol alan kesimin karma olması yukarıda bahsi geçen mihrakların, bu milletin bütünlüğünü bölemeyeceklerini anlamalarını sağlamıştır. Demokratik konsensüs toplumun çimentosu olmaya devam ettiği sürece yedi düvel de gelse Asım'ın neslini yıldıramayacaktır.

“Süper güç” diye ifade edilen devletler bizce “hasta ruhlu” olarak telakki edilerek bu habis ruhun amorf ürünlerinin ülkemizden temizlenmesi için seferberlik ilan edilmiştir. Bize yazılan “Büyük oyunun” figüranı olmayı reddeden milletimiz, kendi yazdığı senaryonun aktörü olmuştur. Türkiye ekseninde yeniden dizayn edilecek Ortadoğu'da kan kardeşliğinin yerini, kan kokusuna “bırakması için çok uluslu bir müdahale girişimine maruz kalan ülkemiz, bunları savuşturacak güç ve kararlılıktadır. Dizleri üzerinde durmaya zorlanan millet şahlanmış ve gerçek kimliğini bulmuştur. Zaman kurtlarla dans etmenin değil kurtlara dans ettirmenin zamanıdır. 15 Temmuz gecesi, illegal oluşumların egemen güç olma hayalleri tarihin derinliklerine gömülmüştür.

15 Temmuzda millet görevini yapmış, bu kutsal görevi şanlı Türk Ordusuna bırakmıştır. Artık ülke savunması büyüterek Kudüs, Mekke, Medine savunmasına

dönmüştür. Küresel iktidara heveslenen bazı devletlere verdiğimiz ders unutulmayacak cinstendir. Terör sicili kabarık ülkelerin topraklarımızda terör ve kaos ortamı hazırlamaya yeltendiği 15 Temmuz gecesi, tankların üzerine yürüyen kahramanlar şimdiki nesle Selçuklu-Osmanlı genlerini taşıdıklarını bir kez daha ispatlamışlardır.

Ülkesi elinden alınmış, geleceği çalınmış Müslüman ülkelerin yükselen sesi ve daimi hamisi olmaya aday Türkiye, her cephede mücadele etmeye; her platformda kendini hissettirmeye mecburdur. Tarihi bir yürüyüş başlamıştır. Kendini süper güç diye tanıtan güçlerin Arap ülkelerinde kurduğu bütün karargâhlar başlarına yıkılacaktır.

Gayesi şehadet olan milletin, kaderi esaret olamazdı. Olmadı da... Atalarımız Çanakkale Boğazı'nda nasıl devleşmişse, biz de İstanbul Boğazı'nda öyle devleştik. Korkusuz yürekler, çelik bileklerle kenetlenmiş; millî reflekslerle de desteklenmiş bu toplumsal hareket iç dinamiklerle atılım yapmaya hazırdır.

Bir destan demiştim anlatmaya kelimelerin kifayetsizleştiği. Öyle bir destan ki tanık olduğum; tankların altında ezilenlerin, tankların üzerine çıkıp tankları ezenlerin destanı. Öyle bir destan ki tanık olduğum Başkomutanından aldığı emirle şehadete koşanların destanı. Öyle bir destan ki benzeri dünyada az olan, geleceğin nesline mayasını çalan. Ve öyle bir destan ki demokrasi oldu bizlere kalan...

Arzu YAĞBASAN ASLAN

Kütahya Tavşanlı Tavşanlı Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

DİNLE EY DÜNYA!

Her karış toprağı kanla sulanmış güzel yurdumu, 15 Temmuz 2016 gecesi ansızın kara bulutlar sardı. O kara bulutlar; kin, ihanet, şirk doluydu. O bulutlardan akan şiddet yağmurları, rahmet yağmurlarına dönüşerek uyandırdı milletimizi. Dirildi Türk halkı. Ecdadından miras kalan cesareti ile şahlandı. Zalimin, hainin, münafıkların üzerine yürüdü. Tek yürek, tek ses, tek akıl oldu. Ya Rab; ne büyük bir sınavdı! Ya Rab; ne acı bir sınavdı! Dün yanında olan o gün sana silah sıkandı. Hain kiminin oğlu, kiminin eşi, kiminin arkadaşıydı. Kim olursa olsun, hain haindi. Hain ise oğul, hain ise eş, hain ise arkadaş onlar ne oğuldur, ne eştir ne de arkadaş. Onlar Müslüman'a düşmandır, şeytana yoldaş.

Ne bilir Pensilvanya ulu'l - emre itaatin şart olduğunu. Fakat biz biliriz hainin düşmanın oyuncağı olduğunu. Başkomutanın bir sözü ile aktık meydanlara oluk oluk. Bedenimiz siperdi bu vatana, imanımız silahtı en hain düşmana.

Tarih Türk'ü yazdı, Türk'ü yazacak. Türk'ün imanından gelen gücü ile en azılı düşman uslanacak. Unutma Dünya! Bizler Fatih'in soyuyuz, Asım'ın nesliyiz, atalarımızın izindeyiz. Çıktı maalesef içimizden birkaç çürük. Ezdi çürüğün başını demir yürekli Halisdemir. Ve siz şehitlerimiz; size minnettarız, size borçluyuz.

Ey! Kafirde de gafil lanetli sefil. Bu kadar bi haber miydin Türk milletinin iman gücünden, cesaretinden, vatan sevgisinden? Üzerinde taşıyorsun şehidimin hakkını, üzerinde taşıyorsun gazimin ahını ve üzerinde taşıyorsun timsah gözyaşları ile sömürdüğün saf duyguların vebalini. Taşığığın bu vebal çok büyük, çok ağır zavallı ihtiyar.

Dualar yükseldi, gökten inen bombalara karşı. Salalar vardı, gecenin acı karanlığını. Anaların yüreği yandı, minik yavrular ağladı. Elbet o kara gecenin bir sabahı da vardı. Meğer o sabah içinde nice sabahlar barındırır-

miş. Çanakkale ruhuyla uyandık yeniden. Sağcısı, solcusu, alevisi, sünni-
si; Kürd'ü, Laz'ı, Çerkez'i işte hepimiz Türk milleti. Koca bir set olduk geçit
vermedik kör gözlü, azgın yürekli, yıkanmış beyinlere. Koca bir yumruk
olduk, indik tüm planların, oyunların üzerine.

Mazlumun yanında olduk. Dünyanın her köşesine koştuk. İnanan inan-
mayan her milletin zor gününde hep yanında biz olduk. Yaradan da bi-
zimleydi o acı dolu kara gecede.

Yatakta basıp, şafakta asacaklarmış. Öyle kolay mı sandınız, boş ha-
yallere kapıldınız. Düşmanın oyunları ile avundunuz. Ateşle oynadınız.
Beddualarınızdaki o ateşle kavruldunuz. Unuttunuz, unuttunuz... Biz
Türk milleti anasız oluruz, yârsız oluruz ama vatansız olmadık, olamayız.
Gerekirse geçeriz evlattan, maldan; fakat geçemeyiz vatanın bir karış
toprağından. Gözümüz karadır dev tankların önüne yatacak, mermilerin
üzerine yürüyecek kadar. Canımızı veririz bayrağımız, toprağımız ve ima-
nımız için. Kanımızla yeşertiriz toprağımızda barış ve huzur çiçeklerini.

Nene Hatunlar doğdu yeniden o gece, Seyit Onbaşılar koştı köprüye. Şe-
hit düştü o gece nice vatan sevdalıları. Şehidimin yaşı 19'du, 44'tü, 64'tü.
Şehidim Ömer'di, Sevda'ydı, Mesut'tu. Şehidim askerdi, öğrenciydi, esnaf-
tı. Şehidim İstanbulluydu, Rizeliydi, Elazıglıydı. Hepsi korkusuz aslanlar-
dı. 15 Temmuz, Çanakkale'de yazılan destanın devamıydı. Aradan geçen
onca yıla rağmen düşman aynı düşmandı, içimizden bir azınlık düşmana
oyuncaktı. Türk milletinin ruhu aynı ruhtu. Değişen sadece zamandı.

Dinle ey Dünya! Adım Türk'tür benim. Asalet, cesaret, kuvvettir vasfım.
Tarihim şandır. Soyum kahramandır. Tut ezberinde 15 Temmuz gerçeği-
ni, unutma sakın. Bu vatan ebediyen, bana yârdır. Yolum imandır, duam
Hak'tır. Türk ile uğraşma boşuna, onun bedbahttır.

Cumali YILDIRIM

Malatya Battalgazi Malatya İmam Hatip Lisesi

VATAN, KAHRAMANIN SİNESİ

Çalkantılı bir gece... Çetrefilli saatler... Çatırdayan gökyüzü... Allah-u ekber nidalarıyla insan seli ve öfkeli yeryüzü... Görünürde yabancı yok, düşman yok. Büyüyen şaşkın gözler, bayrağı yürekte taşıyan yiğitler, "uçmak" için şehadet getiren diller var. Perdenin arkasına bakın! Düşmanın yüzünü ağartan, Kabilleri kışkırtan, temmuzun hararetini ihanetle harlayan hainler var. Demirden filler, çelikten akbabalar, çıldıran atmacalar, geceyi kirleten eller var. Vaazlarıyla gönülleri kirleten, tağut hesabına hayatını adayan, aklını fitneye çalıştıran ve dahası ağlarken dudakları titremeyen, vatanını satan, münafıklıkta çığır açan, günah konusunda ihtisaslı hain var.

Kurgu çok uluslu, tuzak büyük... Kadrajlara ilk yansıyan Boğaz'ın çelişkili görüntüsü... Üniformalılar duruyor Köprü'de. Bizim askerimiz, bizim silahımız(!) Yok! Olamaz! Bu vatanın neferleri, nefretle yaklaşmaz. Tavırlar başka, sözler ihanet yüklü... Emirler yüksek perdeden: "Yaklaşanı vurun!" Bu nasıl söz, bu kimin askeri? Görünüşü Türk, ruhu yabancı uyruklu bir serseri! Denizaşırı mutluluk bekleyenlerin sözde eri... Kimi vuruyorsun be soysuz? Tekerlekli sandalyede ağarmış sakallarıyla heybetli duran dedeyi mi, başörtüsünü bayrak yapmış yüreği büyük anneyi mi, bayramı yaşar gibi omuzlarda yükselen günahsız bebeyi mi ya da Müslümanların son kalesi Türkiye'yi mi? Yaparsınız ama bakın! Kirilenmiş namlular halkımın üzerinde... Sinsi gözler tarıyor her yanı. Bugün başka, bu imtihan çok farklı... Vatan sevdalısı yiğitlerle, ciğeri beş para etmeyenlerin savaşı...

Başlasın destansı diriliş! Başlasın Allah'a kul olanlarla, şeytanın avenelerinin mücadelesi!

Gece katran, gece kan, gece kurşun, gece hüsrân... Heyhat! Satılık ruhlar yerde pervasızca konuşurken göklerden kin kusuyor. Halkım zor durumda. Anlamıyor şer güçlerin söylediklerini, inanmak istemiyor yapılanlara. Kısa bir şaşkınlık... Konuşmalar yersiz, söylenenler kulakları olup da işit-

meyenlere tesir etmiyor. Babacan tavırlar, merhamet yüklü sözler havada kalıyor. Başka bayraklara bağlanana, vatanını satanlara nasihatler kâr etmez. Namlular vatan sevdalısının üstünde; korku yok ama. Geri çekilmek de yok. Meydanlar hıncahınç... Binlere; on binler, yüz binler ekleniyor. Kadın, erkek, yaşlı, genç hatta çocuk fark etmiyor. Bir oluyor, birlik oluyor ve kalabalık gittikçe büyüyor. Bir hainin başını, bin yiğit tutuyor. “Kelime-i şهادet getirin, gerisi önemli değil!” diyerek hainin üstüne yürüyor.

Hainlik sınır tanımıyor. Nasipsizler büyük bir ihanetin peşinde... Gözler Başkomutanı arıyor, kulaklar onun yüreklendirecek sesinde. Neredesin yolunu beklediğim, sesini özlediğim? Bir görün de yüreklere su serp, halkına kol kanat ger. Gece aydınlanıyor, bütün kasvetine rağmen. Bir ses, sinsilikle büyüyen geceye muştı olarak yayılıyor ve “Halkın gücünün üstünde güç görmedim!” diyor. Yaşıyor, işte! Tuzaklar boşa çıkıyor, tuzak kuranlar zelil oluyor. Yalnız tuzakların en hayırlısını kuran: Allah galip! Ebrehe'nin askerleri yer ile yeksan... Şimdi başladı kutlu yolculuk ve büyük diriliş! Yeminler ediliyor yöneldiği zaman geceye, aydınlandığı zaman sabaha, yürekleri büyüten Mushaf'a! Ağaracak şafağa ve kadim ülke üstüne! Ölümse bir adım ötede ve Azrail şehitlere şefkatle görünmekte. Hayatsa bu güzel ülke zaten şereflilerin elinde.

Ebabiller görünüyor her yerde. Ebabiller ki bir geceliğine yerde. Pişmiş taşlar yok, parçalayan çelik pençeler var. Demirden fillere karşı büyük sineler var. Koşuyor zalimin üstüne! Tonluk tanklar imanları tartarken bir adım geri çekilmiyor. Yüzlerce yiğit tankların üzerinde... Geçit vermiyor; el, kol, bacak kopuyor! Aman, Allah'ım! Bu nasıl bir sevda ki başlar gövdeden ayrılıyor. Musab bin Ümeyr'in parçalanan kutlu bedenini her yönüyle temsil ediyor. Yetiş ya Hz. Hamza! Bedir yeniden yaşanıyor. Allah, Allah nidaları gökleri titretirken toprak, zalimleri bağrında taşımaktan tiksiniyor. Yürüyorlar! Büyüyor sevdaları, vatana olan aşkları, şهادet şerbetine iştiaqları. Korkusuzca duruyor bacım zalimin önünde. Namlular kalbe yakın olsa da ne çıkar diyor? Cesareti kılıfında olan hainin ödü kopuyor. Korkmuyor bacım, üstüne gidiyor. Bir silah sesi geceye utanç olarak yazılıyor. Yürüyorlar! Alçak uçuş yapan uçakların keskin seslerine, alçağın sıkığı mermiye aldırıyorlar. Kol kola, omuz omuza verdiği arkadaşı düşüyor ama durmak yok yiğidime. Bir adımı tankta, diğeri zalimin üzerinde... Koşuyorlar artık! Helallik alarak ayrıldığı evden şehitliğe koşuyorlar. Vatan kokulu analar, ömür adanan yarlar, bakmaya doyamayacağı balalar unutuluyor. Sahip çıkıyorlar Külliyesine, Özel Harekâtına, caddesine, şehrine ve ülkesine.

Uhrevi bir esinti semada... Salalar göğü yere indiriyor. Büyüyor halkımın şهادete susamışlığı. Salasını iştiriyor, ölmeden önce yiğidim. Ve daha da

hızlanıyor. Bedir'in melekleri de yeryüzünde... Salalar yükseliyor, ilerliyor halkım. Şimdi takı taluy takı mürendi. Bir seldi ve coşkunca akardı. Durmadı! Çelikten akbabalar, yağmur gibi mermi atarken yalnız şehitler ıslandı. Bir gül açımı kadardı bu dünyada nefesi ama aldırmadı. Yürüdü! Olmadı koştu. Daha da olmadı F-16'nın üstüne atladı. Kızillık vücudunu kaplamışken umursamadı. Bakın! Elinde bayrak ve bir yiğit! Kırmızılık bayraktan mı? Hayır! Bayrağı kızıla boyayan kandi. Şerefli akardı ve toprağa can katardı. Başka yiğitler de var. Bakın baba ve oğul... Yan yana, omuz omuza... İkisi de kahpe mermilerin hedefinde! Kol kanat geriyorlar birbirine. Toprak ürüyor, gökyüzü tedirgin! Sonra ikisi de toprağın kucaklayan bağrında. Bir baba iki çocuğunu kurban verirken, "Vatan sağ olsun." diyor. İkizini şehit veriyor yiğidim, bakmak zorunda olduğu ailesini bırakıp meydana koşan gencim de şehitlik şerbetini içiyor.

Hayatla ölüm, ince bir çizgi... İstanbul'da, Ankara'da, Erzurum'da, Malatya'da ve ülkemizin her yerinde şimdi ya gazilik ya da şehitlik belirgindi. Geceyi aydınlatan ay değil, parlak duran yıldızlar da değildi; uğursuz bombalar, sinsi mermiler kırgın bir ışık saçtı. Ama bir anlaktı. Bedduası ateş üzerine kurulu olanların boş sinelerini yaktı. Gaddarlığın, zalimliğinin tarifi hiç bu kadar şedit olmamıştı. Bu nasıl bir hınç, nasıl bir öfke? Habis ruhunuz hangi üst akılsızın yönlendirmesiyle bu kadar katranlaştı? Halkın ortak düşüncesine mermi sıktınız, Meclis'ini bombaladınız, masumlarına ateş açtınız. Polisini, askerini, sivilini şehit ettiniz. Dahası boş emelleriniz için bu vatana sattınız. Lain bedenleriniz, riyakâr kalpleriniz nasıl hesap verecek? Sizi bekleyen kötü bir son var. Sizi bekleyen ve zuntikam olan Allah, elbet sizi huzurunda hesaba çekecek!

Geldi ölümlü yalan, gitti ölümsüz gerçek

Siz, hayat süren leşler, sizi kim diriltecek?

Gece puslu, gece hâlen çileli... Üniformalı hainler bölükte... Bir telaş var hepsinin üzerinde. Loş ışıkların aydınlattığı bölükten silah sesleri geliyor. Hainin başını şerefli bir mermi deliyor. Dökülmesin kirli kanı, cömert toprağın üstüne. Bırakın leşinin üstünde kalsın. Panik artık bölüğün içinde... Hangi güçlü eldi o silahı ateşleyen? İşte, yiğit! Ömer Halis Demir! Yere serdi, hınzırın leşini. Onlarca hain Ömer'im peşinde... Otuz kurşun... Geçenin yüreği yanıyor, geceyi nefret kaplıyor. Ve Ömer'im yerde... Bir yiğit yatıyor toprağın bağrında. Bir yiğit ki tertemiz ruhu göklerde.

Beklemediniz değil mi böyle bir sonu? Darbeler gece endeksliydi ama sizin hesabınız ters tepti. Darbelerle sindirdiğiniz bir nesil vardı ve bu insanlar hemen kuytu köşelere saklanırdı. Olmadı! Hesaplarınız tutmadı. Profesör, öğretmen, doktor, işçi, memur demeden halkın topyekün saşacağını düşünemediniz. Kalkışma ya da darbe, ne fark eder? Hainlik

denizaşırı ya da bireysel, hiç fark etmez. 28 Şubatlar olmayacak bu ülkede ve kabuğuna çekilmiş, sinesi çürütölmüş fertler de yetişmeyecek. Gördük; 15 Temmuz'un Fatihlerini, Mehmetlerini, Hasan ve Hüseyinlerini. Ya da gençliğini Allah adına zimmetleyen Abdullahlarını... Nene Hatunları aratmayan kadın kahramanlarına da şahit olduk. Zeynep, Kübralar, Demetler, Cennetler hatırlanacak her daim. Bir de serseri kurşunların ortasında korkusuzca yürüyen eli bastonlu ceddiniz var. Bakın! Göktekiler sizleri imrenerek seyrediyor. Filistin'in nişanesi taşlar, tankların beynine iniyor. Taş yetmedi mi? "Al, bu canım vatana feda olsun!" diyen yiğidim bedenini tankın önüne koyuyor. Bak, yiğidim! Çanakkale'nin şehitleri de burada; Uhud'un, Bedir'in yiğitleri de... Yusufklar çıkıyor kuyulardan, İbrahimler İsmaillerini kurban ediyor. Bir gencin telefonu, ibretlik bir olayın aracısı oluyor. "Oğlum! Şehit olmadan gelersen sana hakkımı helal etmem!" diyen bir ananın teslimiyeti hayretleri arttırıyor. Nasıl bir iman Allah'ım? Kınalanmadan gönderildi yavrular, kokusuna doyumlanmadı. Nesibe Hatun'un, peygamberi gördükten sonra eşine dostuna bakmaması kadar övünülecek değil mi?

Leylalar unutuldu artık, Mecnunlar çölde kayboldu. Tarihler, 15 Temmuz'un kahramanlarıyla destanlaştı. Ölümün soğuk yüzü, bu kadar mütebbesim görünmemişti kimsede ve rayihası güllere nazire yapacak şekilde hissedilmemiş. İmanla küfrün savaşıydı ne de olsa. Görün! Şehadet getiren erleri... Silahı sopadan, taştan ibaret halkın cengine şahit olun. Ya da demirden yumruğuna, çelikten yüreğine imrenerek bakın. Bu aşk başka, bu yöneliş bambaşka... Fatih'in torunları sahip çıktı İstanbul'a, Ankara'nın Kahraman Kazan'ı da Çanakkale'den geri kalır değildi. Eskişehir'in puslu havası çok geçmeden dağıldı. Erzurum'un dadaşları, Elazığ'ın gaggoşları da düşmana aman vermedi. Ya Battalgazi'nin torunları... Durur mu yiğidim? Sokaklarda insan seli... Maraş, Antep, Adıyaman... Onların da yaptıkları belli...

Gece kesafetini kaybediyor. Hainler de direncini... Ebrehe'nin askerleri, demirden filleri de pes ediyor. Güneşin doğuşu başka bugün, temmuzun sıcaklığını bastırarak serin bir esinti... Kana bulanık yüzler, derin yaralı eller ve bacakların kutlu erleri meydanlarda şahlanmış şekilde geziyor. Sıcak yuvalar halen akıllarda yok, kızaran bedenler de. Kuruyasıca ellerin başlarda kenetlendiği asker müsveddelerinin karanlık yüzleri görüntü kirliliği yaşıyor. Olmadı, durduramadı şer güçler, peygamberin güzel ümmetini. Adımları sağlam, duruşları da dirayetliydi. Milletimiz yoruldu, yıprandı ama dağılmadı. Candan öte bir davaydı ve haklı olan kazandı. Tanklarla dalga geçen, kalbe uzanan namluları önemsemeyen, jetlerin mermilerine göğsünü siper eden gazilerimiz ve şehitlerimizle ne kadar gururlansak azdır. Bu güzel vatanın fedakâr insanlarını, hangi övgülü söz anlatabilir ki?

Milletimiz bâki kalsın, vatanımız her zaman huzurlu olsun.

Ruhunuz şad olsun!

UNUTMAYACAĞIZ, UNUTTURMAYACAĞIZ

Tarihin dilinden düşmez bu destan

Nehirler gazidir, dağlar kahraman

Her taşı bir yakut olan bu vatan

Can verme sırrına erenlerindir.

Murat AKTÜRK

Manisa Yunusemre Dünder Çiloğlu Anadolu Lisesi

KARDELEN

Şehit Ömer Halisdemir'in aziz hatırasına...

Oğul, gölgesiz bedenler geziyor yurdumun en mahrem topraklarında ve bedensiz gölgeler deşiyor sırtımdaki yarayı. Kan kusuyor ebabel kuşları, kendi göğümden yanıyor ciğerlerim. Zebaniler can istiyor bir arpacığın ucunda. Firavun'un filleri basıyor şehrin metruk sokaklarını, ihanet saçan ağızları kin tükürüp kan emiyor.

Ve karışıyor bütün izler birbirine. Belirsiz yüzlerle doluyor her köşe başı. Artık şafakları saymıyor mühürlenmiş ağızlar. Katrelerden sel olup boğuyor tarihi bir Man kurdun dışındaki kardeşkanı. Bir çocuk ağlıyor soğuk küllerin ortasında. Yalın ayak, uykusuz ve bakışlarında bir yetim hüznü... Tutuluyor güneş, tutuluyor zaman ve tutuluyor akıl...

Oğul, hangi kutlu buyruğa ram oldun da "siper ettin gövdeni bu hayasız akına?" Göğün hangi katından çağrıldın da bir yolculuk telaşı kapladı çelikten yüreğini? Hangi kahraman ceddin hasret kaldı ki sana koşu koşu gittin ebedi vuslata? Gayri hangi ateş yakar seni oğul? Hangi temmuz güneşi gölgesiz bırakır eğilmez başını? Hangi çukurda, hangi kuyuda* kalırsın da bir Yusuf eli uzanmaz sana?

Bir kinim var ummanlardan öte. Bir imanım var şah damarımdan yakın ve bir oç olup bin kez doğuyorum mazlumların son nefesinden. Bir bela ki zifiri karanlıklarda çığlık çığlık bağıyor, bir sala ki bu kez ölüme değil dirilişe çağırıyor. Şimdi mayısların müebbet zindanlarına gömüyorum tüm dilsiz şeytanları. Eylüllerin kahpe sehparında asıyorum yağmalanmış yılları. Artık temmuz gülüşlü umutlarım var benim, temmuz aydınlığında hayallerim.

Ve şimdi mümbit topraklardan fışkırır gibi dirilir kardelenler. Bir gelincik tarlası oluverir mübarek vatanın en ücra köşesi. Paletler ezebilir mi inanmış ruhları? Bombalar parçalar mı kalplerdeki iman? Hangi kalleş mermi delip geçer bir mağrur vicdanı? Gayri Hakk'ın ordusu tabur tabur dizilir. Hakikat ayan olur, hak batıldan sezilir. Yeni bir kapı açılır göğün ufuklarına, Türk'ün zafer şarkısı destan destan yazılır...

*Çukurkuyu : Ömer Halisdemir'in doğduğu belde

Ali KAYIKCI

Mardin Nusaybin Akarsu Çok Programlı Anadolu Lisesi

HOŞ SADÂ

Haykırmak istiyorum. Sesimin kanat çırpınırları yedi kat göklere yayılasıya. Sonra süngüden kelimelerim saplanmalı. Koyu taassup içinde kölesi olduğu efendisine riayet etmek için bin takla atan müptezellerin göğsüne. Üst aklın emrindeki tefrika düşkünleri, nasıl olur da necip milletimin barış ve huzurla işleyen saatini geriye almak için tevessül eder. İnanamıyorum. Bu cüret diyorum, olsa olsa gerici, hasta bir ruhun müzmin hezeyanıdır. Başka izah ne mümkün! Nasıl da kendisini olmadığı gibi aksettirmiş vatanımın en ücra köşelerine değin. Hatta düzmece, karanlık ve kötürüm sezgilerle ihaneti kucaklamış cehennemin şirkten tepelerine doğru. Buna karşılık gözlerim, mitralyöz çevikliğiyle ateşlemeli umudu ve sonra yırtmalı, parçalamalı temmuz karanlığına zorla giydirilen kanlı örtüyü. Ve haykırmalıyım, ikizlerine doyamayan bir babanın acı çığlığıyla: Ben Mehmet'im, ben Ahmet'im diyebilmeliyim, haysiyetini karakterinden sökün eden hainlerin çehrelerine.

Mazideki dehlizlerden üzerine düşen payı almamış guruh! Bilmiyor mu ki kökü mazide olan âtiyiz biz! Melâlin idraki vardır bizde. Âşınayızdır bizi bedbahtlığa sürükleyenlere. Zora düştüğümüzde akıncı cetlerimizin ilham dolu seslerini işitiriz. Malazgirt'ten Kûl'ül Amâre'ye değin. Çanak-kale'den gönül terkimizde taşıdığımız "Dur Yolcu" nidalarıyla ta ki sathi müdafaayla dirilen Sakarya'ya dek. Köklerimiz, kanlı tarihin mahzenlerinde nice zorluklara göğüs gerip ilanihaye hür kalabilmek adına kırmızı sütüyle beslemişken toprağı; kefensiz, ömrün ilkbaharında makberlerde cennet kokulu çiçek olup açmışken nasıl olur da vatanıma hicran-ı müebbeti yakıştırırım. Can dolusu tarihten yankılanan epik bir manzumenin muhatabıyım çünkü ben. Üstelik yeşil kubbelerden çiseleyen salalarım var benim. İşte Kocatepe sırtlarından Ankara'ya doluyor bu ilahi ses. Elan kubbelerin sağır olması gerektiğini düşünenler yaşamalı sükût-ı hayâli diyorum içten içe. Dikilmeli karşısına kurşundan minareler. Mahyaların

gerdanında yeniden büyük puntolarla el ele kenetlensin inciler: Nene Hatunlar, Şerife Bacılar, Kara Fatmalar... O vakit darbe sevicilerin çehrelerinden akmalı müstehzi anlatımları, sevinçleri kursağında kalmalı ansızın. O keskin ve hüznü vâveylâyı -ümmetimin ezeli sesini- işitmeyeceğimizi mi sanıyorlar bu gece. Asla ve kat'a! Bilsinler ki siperimizdir semaları titretip de ete kemiğe bürünen selâlar, düşeriz ardından meşakkatli yollara. Dillerden yükselir altın bir ışıkla "Lâ ilâhe illallâh." Vahdet güneşine üşüşen pervâne oluruz bu gece. Çoktan tüketmişizdir korkuyu. Nar-ı aşk-ı ilâhi ile yanmak için yürürüz. İşte o lahza demir yığınları karşısında ne avdeti biliriz ne de hayâl kırıklığını sürükleriz peşimizden. Vatansız soluk alınamaz deriz esaretle. Güneşli ferdayı düşünürüz hep birden. Yürürüz Sarıkamış'ta dönmeyenlerin menziline değin. Şerha şerha karanlığı yarıp doludizgin akın ederiz istikbâle.

Acı sitemlerle haykırmak istiyorum bize istiklâli çok görenlere. Hani şehitlere âgûşunu açmış Peygamberimizin sünnetiydi kanaatiniz. Hani bezm-i elesteki kavliniz. Hani aynı safta omuz omuza İslâm'ın nurlu Kâbe'sine dönmüştü yüzünüz. Ne oldu sizi var eden değerlerinize? Nasıl olur da vatana, bayrağa, millete, devlete farklı bir suret biçmek için kalkışsınız? Nasıl olur da bayrağı renksiz, şehitleri kefensiz bırakmaya yeltenirsiniz? Üstelik ölüm yağdırınca gökten, günahları silkeleyebileceğinizi mi sanırsınız üzerinizden, diyebilmeliyim hainlere.

Ben'in ülkesinden akliselim düşünceler sıralanıyor bir bir: Müşterek noktalar yitirildiğinde ihanet çanları çalar. Çıkarsama yapmayan dimağ yanığıya düşer, kör düşüncelerden önünü göremeyecek hâle gelir, millî iradeyi tutsak etmek için tevessül eder, ölüm yağdırmak için bir an bile tereddüt etmezdi. Bir kez aklını kiraya vermeyegörsün insan, efendisine. Kulağı ve beyni arasındaki uçurum açılır. Kendisi de o uçurumda izmihlali tadar, bağına dibeine saplanırdı tepe taklak. İşte bu yüzden haykırmalısın bu gece diyor bana bir ben. Tasvip ediyorum yüklemeleri vicdanımın kıyısına takılı kalmış cümleleri. Sevenleri toprak olmuş öksüz bir çocuğa dönüşmesine müsaade etmemeliyim necip milletimin. Biliyorum ki haykırdıkça yeşerecektir, nifak tohumu ekilerek zehirlenmiş, hürriyet özlemiyle içten içe kuruya yazmış gamlı toprak! Nasıl mı? Kâbe'nin fethine müsaade etmeyen Rabbimin ebabil kuşlarını anımsayarak... Zulmün cehaletle çevrenmiş kabuğunu kırarak üşüşmeliyim ben de. Şühedalar ummanında bir katre olmak için akmalıyım, güzel yurdumun esareti defeden kadim şehirlerinden Kevser ırmaklarına doğru. Ne pahasına olursa olsun çiğnetmemeliyim üstüne titrediğim kutsalımı.

"Altın ateşte, insan mihnette belli olur." derler. Bu mihnet, on beş temmuz gecesi vatana sadakatin en zorlu imtihanıdır ülkem ve ülküm için.

Güzel yurdumun şahdamarına dayanmışken kör bir bıçak, Nemrut'un afeşine su taşıyan kârinca olmak elzemdir ilkin. Vurdumduymazlığı ötelemiş olurum böylece Hakk'tan yana. Seçerim tarafımı. Elini taşın altına koyanlara özgü tatlı bir inanç eser ardımdan. Kendimden hoşnut olma duygusu kaplar ben'i. O vakit gururum okşanır, dirayetim artar. Ölümsüzlüğün kımıldanışını sezinlerim yedi tepeli şehirden seğmenlerin diyarına dek. Ahde vefanın gölgesinde serdengeçtiler kümelenir o ara. Caddeler, sokaklar, köprüler musalla taşı olmak için bir bir hazırlanırken, şehitleri kefensiz, şanlı bayrağı renksiz bırakmamanın şuuru doğar geceye tel tel. Öyle ki bir can, binlerce canı kanatları altına alacak kudrettedir. Bu vesileyle Ömerler, Halisdemirler, demirden zırh olur hudutlarıma yurdumun. Geçit vermez koyun postuna bürünmüş, haçlı artıklarına sığınmış kurtlara, geçit vermez din tüccarı görünümlü softalara. "Nasıl mı?" dedin. Örneğin, münezzehe imanından yalçın duvar öreerek İslâm'ın son kalesine... Yeter ki netameli anlarda vatan aşkı sinede budansın güvelerinden, inanç ve cesaret kılıcıyla. Yoksa budanmayan muhabbet olduğu sürece kururdu, çürürdü, vatan çınarında sevgiler. Ne ecdâdın makberinde açardı çiçekler ne de semada dalgalarırdı hürriyeti teneffüs eden, kızıl beyaz bir şalı andıran müstesna hilâl.

Bir temmuz gecesinin kâbusudur, hayatın asude nabzını ihanetten yana kemiren Kabil sürüsü. Kapısını araladığı dünyanın şirret dolu akıbetinden habersizdir. Örselenmiştir bir kez imanı. Unutmuştur Mevlâ'yı. Bu ahvalde hakikatten alabildiğine uzak düşlerin gerçekleşmesini bekler beyhude. Kandan postallarıyla sebildeki beyaz gömleli güvercinleri susuz bırakmak için yanaşır sinsice. Etrafa ölüm tohumlarını savurmak için can atar. Güya dişsizdir bir kez kardeşi, onu yemeğe çalışır hırsıyla kiniyle. Bu yüzden pusu kurmuştur çoktan kendince. Vakıt kaybetmeksizin tarélerini döndürür savunmasızların üzerine. İşte o sıra merhamet fukaraları karşısında mazlumların âhı arşa dokunur. Titretir arştan arzı. Niyazlarla karışık anaların demet demet gözyaşları dökülür yurdumun sebillerine. Âb-ı hayat olur Habillere, dönülmez gecenin en hayati ufkunda. Güzel yurdumun kalp atışları duyumsanır, dillerin ve dinlerin şehirden ta ki Süleymaniye'de son bayram namazına hazırlanan Habi'llerin sinesine dek.

Bir gece olur asırları çağırır yanı başına, Alparslan'ın sancağından Külliye'ye koşan yekpare iradeye tecelli eder muzaffer. Bir gece olur barut ve ateş saçarken ömrü özetler dört iklim yedi coğrafya: Anadolu'm. Bir gece olur ezayı paylaşmak için yeri göğü inletir istiklâl dallarında kanlı bülbüller. Can dolusu tarih dilleniverir ardından: Damarlarımda çağıldayan asi bir nehrin debisiyle akar kanım. İşte o an kulağımın kıvrımlarından beynime akan o muhteşem, hoş teraneyi işitmemek olmaz bütün hücrele-

rime değin. Bu zillet memlekete ihanettir oğul, diyor çünkü. Kim mi? Kundaktaki bebeğini vatansızlığa terk etmeyen iradenin timsali: Nene Hatun. Önce melekere vergi suretiyle gözlerimin içine değer bakışları. Ses tellerine asılmıştır yanık ötüşlü hüzün kuşları. Gözyaşlarını gömerim onun karşısında kalbimin. Dinlerim suhuletle. Dinlerim pürdikkat. Devam eder: Fecrin ateşini, mağrur kanatlı ruhunla yakmazsan güneş doğmayacak hürriyete yarın, der. Bu destanı yazmalısın tarihin sütunlarına, boğulmak istenen ama her defasında coşan kanınla. Varsın ruhun demir alsın bu gece, Mehmet'im, Er-o(ğ)l'um. Eserin olacaktır yarına istikbâl, bu uğurda ne yıldızlar tükenir ne hilâl solar. Gözün arkanda kalmasın yeter. Yüreğin ibresi meydanları, meydanlar şehadeti göstermiyor mu bir kez? Ne durursun öylece. Vatandan ebedî sürgünlüğün ızdırabını duyumsadığını biliyorum. Lâkin ufuk çizgisi iyiden iyiye zulümlere gebe. İşte Delikanlım, işaret aldığın gün atandan, Başkomutanından, yürüyeceksin; millet yürüyecek arkandan. Sen ki tekbirlerin muhafızı, sen ki Hz. Muhammed'in ümmeti, sen ki Abdülhamit'in torunu, sen ki mazlum milletlerin umudu sen ki demokrasi meşalesini taşıyan dertli cengâverisin öz yurdumun.

İnce bir sevda, asırlar boyu nakış nakış işlenmişse sinesine vatanın, bu yoğun duygu, tevhit ile yeisi yan yana getirmezdi asla. Öyle ki körpe yüreklerden hiçbir zaman çekilmezdi ruhları okşayan itikat. Cehalet bataklığı yerine Mevlâna, Yunus Emre, Hacı Bektaş-i Veli gibi mutasavvıflardan sevgi ve hoşgörü ikliminde öz suyunu alan inançlar en müşkül anlarda telkin ederdi beşeri. Satılmış haşhaşi sürüsü karşısında iyimserlik zerk ederdi yüreğin en dipsiz ve çorak kuyularına dahi. İşte orada, küllenen hissiyatlar can bulur, ayaklanır, koşar yarınlar; yarınlar da ne zerre-i miskal kadar ümitsizlik peyda olur ne de rükû haricinde boyun eğmek! Bu minvalde Hazret-i Hüdâ'nın yılmaz mücahiti olmuştu şu Boğaziçi Köprüsü'nü arşınlayan yiğitler. Çok geçmeden can dolusu tarih diileniverdi bu Çanakkale ruhlu irade karşısında. O sıra Âkif'in silüeti göründü gözüme, kızılca kıyamete evrilirken gökyüzü. Hoş bir sadâyla:

Mehmet'im, Er-o(ğ)l'um,

Akrep, ihanetten yana bir nokta gibi işliyor hüzünlü geceyi. Zulmün ve şiddetin boyu uzamakta iyice. Öyle ki İstiklâl Marşıyla nefes alan "Gazi Meclis" in üstünde bitivermek üzere sırtlan sürüsü. Bu menhus gecenin kalbine mühür vuracaksın şanınla, boz bir dağ gibi yükseliverir kudretin. Sakın, yeise kapılma, korkma! Hak yolundan çıkanlardan başka kim Allâh'ın rahmetinden ümidini kesmiş ki şimdide dek, diye salık verdi. Âsım'ın nesli adına masumane kalabalıktan yankılandı gür bir sadâyla: "Amenna ve Soddakna!" Ben şanlı mazimin saatini işleteceğim sebatla diyerek atıldılar hep birden. Allâhu Ekber! Allâhu Ekber! İneyet Ya Rabbi

bizlere! dediler. Sırat-ı müstakim üzere yürüdüler ebedî huzura. Kurşun yağmuruna tutuldular sonra. Kelime-i şehadet getirip birer birer düştü kıyamdaki başlar. Peyder pey uzuvlar saçıldı etrafa, bağ bozumu olmadan, vaktinden önce, ölüm meleğinin kucağına. Pes etmediler, ölümün belini kırasıya, ona kefen biçesiye dek direndiler: Boz renkli bir ovada yanık buğdaylar arasında, külliyyede, meydanlarda, daracık sokaklarda fedakârca direndiler... Muvaffak oldular en nihayetinde. Oluk oluk kanlar, fecri aydınlatıverdi kurtuluşun, Tevhidin alâmet-i farikası olarak. Merhamet yükünü beş vakit taşıyan seccadeye değdi, kanlı yaşları -Türkân Türkm en özelinde- anaların. Âh u zârdı, Rabbimin eabil kuşları; şühedaların başucunda, ötüşüp durdular sabaha değin. Çıgıllıkları uzadıkça uzadı sonra duruluverdi saygıdan. Çok geçmeden naaşlar üşüdü hasretinden vatanın. Ölümün katbekat mermer soğukluğu düştü üzerlerine lapa lapa. Neden sonra şehadet parmağının ucunda birer kardelen açiverdi şühedaların. Cız etti yüreğim. Hissettim bunu derinden derine. Sıcak tenime bir buz kütlesi değercesine irkildim ardından. Ya Rab, "Mahşerde bu imanla bizi haşret!" dedim. Al bayrağın kanadında vatana meftun şehitler, ebedî istirahatgâha çekilirken gururla, gün ışığı bir destanın doğuşunu simgelemek için hazırlandı 16 Temmuz sabahı. Ne hüsrân ne yeis işitiyor musun salaları, ey didar-ı hürriyet? diye haykırdım. Aziz İstanbul'dan serhat illerine dek metfun yiğitlerin bergüzarısın sen bize artık.

Her ayrılık, bir başlangıç; her hüzün, dile pelesenk olmuş bir veda çiçeğidir en uzun gecenin sabahında. Onulmaz yaralar açar minik yüreklere. Öyle ki kalbi kırık bir çocuk odasının duvarlarından damlar, şehitlerden hatıralar. O vakit Murat'ın yetim "İnci"lerinin gözlerine sinen acı, kabuk bağlayıp geçmez bir türlü. Nasıl geçsin ki! Çünkü gün devrilirken geceye fotoğraflara çekiliverir özlemler. Masum bir bakışa sığdırılmış bir çocukluk, can çekişir bu özlemlerin orta yerinde. Sonra akıllara düşer babasızlık bir yârdan hece hece. Kederin hıçkırıkla kırılan sessizliğinde: Babacığım, anneciğim, toprağınızı koklamaya, kokunuza sarılmaya ihtiyacım var, öylesine yalnızım ki ne olursunuz canınızın içine gömün beni, ifadesi dolaşır korkudan uçuklamış dudaklarda. Ateşin düştüğü ocaklar, o vakit yetim kuzulara bir makber olur. Bu bağlamda pak alınlar taşıyacaktır mazimin, şühedamın şanlı külçesini yarınlara; yetimlerin çıgıllıklarına mukabele edecektir daima. En vahşi zillet karşısında çiğnetmeyecektir tûrabını vatanın!

Ey Makber,

Önce bir ney gibi için oyulur sonra boylu boyunca uzanır yiğidim, karanlığın bağrına senin çıkınında. Bu çıkın ki göz kamaştırıcı bir nurdur ferdaya. Umudu gerer büsbütün ruy-ı zemine. Makûs talihin; yurdumdan, destansı kahramanlarla omuz omuza tecrit edildiği lahza, eteğinde

rengârenk ayetler okunur. Ruha dolar bu ayetleri İslâm'ın. Sonra dualar konar, dualar uçar hasretliği gidermek adına senin beyaz, mermer teninden. Fatiha'lar, Yasin'ler, Hatim-i Şerifler toprağına sindikçe her daim arşa değer canla taçlanan muzaffer. 15 Temmuz'da batılı hak bilecek kadar kana susamış hasımlarıma -ezelden beridir fırsat kollayan müptezelle-re- korku salan vahdet işte budur. Bu birlik ve beraberlik oldukça eğilir mi başı ümmetimin? Katiyen. Öyleyse taptaze bir diriliş olur en matemli çağından istikbâle doğru.

Ey Makber,

Asırlardan beri şühedamın yegâne anıtısın, göklerde her daim kızıl şal gibi süzülen hilâldir, kolun kanadın. Biliyorum, bağrın yanıktır akıncı cetlerimin itikadından şimdiye değin. Biliyor musun kavrulacaktır bugün de yâdın kazan kazan! Çünkü Türkiye'm, öz vatanım, kederin bin bir peteğini işliyor diyor diyor. İşlerken de inci inci gözyaşlarıyla yıkıyor temmuzda yurdumun bembeyaz ihramına çalınmış kara lekeyi. Kâh Edirnekapı'da kâh Karşiyaka'da saf saf dizilirken cemaat, sanadır makberden vuslat, Ya Rabbim! diyor avaz avaz.

Serdengeçtim, duyuyor musun beni? Kadirşinas ailen, yurttaşın yâd eder nihayetsiz bir Fatiha'yla seni. Memleketime özgü kırık dökük ağıtlar yakar başucunda. Yanık türküler çağırır Âşık Veysellerin, Neşet Ertaşların, Âşık Mahzunî Şeriflerin. Dağlanır seni düşündükçe pare pare yürekleri şairlerin. Bilirsin ayrılık bir kor tanesidir. İçimizdeki alevi iyice alevlendirir de durur. Gidişinden sonra pembe yanaklı kızların gözyaşına sinmiş öksüz hayâlleri dökülür senin ayakuçlarına. Kalbi hüzünden bir adayla sarılır eşlerin. Oğul hasretinden ağarır anaların saçları. Bu da yetmez deyip karalar bağlar günün aydınlığına. Ya babalar? Hiç sormayın. İçine akıtır demlenen gözyaşlarını herkesten ırakta. Yalnızlığın yamacından usulca seslenir, can yükünü boşalttığı makberine doğru dualı nefesiyle:

Oğlum, Ciğerparem, İki Gözümün Nuru,

Bu mukaddes vatan, şehadetine kefilidir gayrı, duamın güne bakan penceresi muttasıl açık kalacaktır biiznillah! Hakkını helal et bizlere. Vatan size ilanihaye minnettardır.

Ardından hoş sadâsı şühedanın, yankılanır gök kubbede:

“Emanetimidir sizlere, hürriyet çiçeğine durmuş öz yurdum. Selametle kal-sın Türkiye'm! Vatan sağ olsun.”

Filiz ŞENER

Mersin Silifke, Silifke Gazi Anadolu Lisesi

AY YILDIZLI VATAN

Vatan öyle sıradan bir kelime değil. Uğruna ne şiirler, ne destanlar yazılmış. O destanlar ki toprağı vatan yapan şehitlere adanmış. Şehitler; bayrak uğruna, bağımsızlık uğruna, ülke millet uğruna canlarını ortaya koyanlar...

Türkiye Cumhuriyeti kolay kurulmadı a canlar! Bu vatanın adı, öyle sadece yazıldığı gibi okunmaz o yüzden. Türkiye Cumhuriyeti yazılır da “kahramanlık” diye okunur mesela. “Cesaret” diye okunur. “Direniş” diye okunur. Şehitlerin kanı ile sulanmış bir bayrak görünür bağımsızlığında. Kandan rengini alan, gökyüzündeki ay ve yıldızı kıskandıran bir bayraktır o bayrak. Temsil ettiği anlam gönüllerin en yüce makamındadır bu yüzden. Şehidinin son nefesinde bıraktığı emaneti hatırlatır bize dalgalandıkça. Şehitlere verilmiş bir söz olur beyazıyla kırmızısıyla. Onu yere düşürmemeye edilmiş bir yemin çınlar yüreklerde. Vatan elden gitti mi bayrağı da olmaz ya o milletin; işte bu yüzden bayrak demek, yürekleri sızlatan vatan demektir Türkler için.

Türkiye çok büyük zorluklara göğüs gerdi. Kurucumuz Ulu Önder Mustafa Kemal Atatürk'ün teslim ettiği bağımsızlık meşalesini devralan nice gençler geldi geçti bu topraklardan. Sonra Atamızın silah arkadaşları... Ne çok emek verdiler bu yurdu vatan yapmak için. Analarının namusu gibi korudular bu coğrafyayı. Bu topraklara namert eli değmesin bir daha diye yazıldı İstiklal Marşı. Okullarda söyletildi. Ant diye belletildi. Yemin oldu dilimizde sözleri. On kıtası birden!

Tüm bu topraklar bağımsızsa eğer bugün, atlatılan badireler kazınmalı akıllara. Nice düşman geldi geçti hep hatırlatılmalı tarihimize de önlem almalı geleceğimizin teminatı gençlerimiz. Kurtuluş Savaşı'nda, ondan önce Anadolu'da ve ondan sonra... Hatta günümüzde de! On beş Temmuz İki Bin On Altı'da. “Vatan tehlike dedir.” diyen salaları duyup da çıkmadı mı halk sokağa? Tankların karşısında çıplak elleriyle ama demirden sağlam yürekleriyle durmadılar mı? Bir saniye sonra öleceğini bilerek, hain düşmanın başına dayamadı mı kahraman Astsubay Ömer Halisdemir tabancasını ve Çanakkale'deki 57. Alay ruhunu hatırlatmadı mı bu

ruh hâliyle? Onlar da beş dakika sonra öleceğini bildiği hâlde Kanlısırt'ta düşmanı oyalamak için bir saniye bile tereddüt etmeden atlamışlardı Anzak askerlerinin önüne de artçı Türk birliği gelene kadar düşmana geçit vermemişlerdi. Aileleri mi? Hem ne yaptılarsa onlar için yapıp hem de yaman bir çelişki misali, onları hiç düşünmemişlerdi! Bir an akıllarına getirselerdi belki sevdiklerini, çocuklarını, hayat arkadaşlarını... Kim bilir? Büyük ihtimalle düşmanla göz göze gelmeye cesaret edemezlerdi! Halisdemir de getirmede işte aklına eşini, çocuklarını, anasını, babasını... Son dakikalarında defalarca konuştu komutanıyla da eşini bir kere aramadı. Arasaydı, belki de bu kadar kararlı davranamayacaktı. Arasaydı, belki de yapamayacaktı... O, biz çocuklarımızı huzur içinde uyutalım diye kendi çocuklarını bırakıp giden nice şehit babadan biriydi. Peki Abdullah Olçok? Henüz on altı yaşında babasının yanında direnişe katılarak tüm geleceğini feda etti de bu vatanın geleceği uğruna, Çanakkale'de lise sıralarını terk ederek savaş meydanına katılan "onbeşliler"i hatırlatmadı mı bu durumuyla. Kayseri, İzmir, İstanbul ve Konya liselerinin mezun veremediği 1915 yılında yok olan hayalleri hatırlatmadı mı onun istikbaline dair yok olan hayalleri. Hukuk okumak istiyordu. Haklıları haksızlara karşı savunmak istiyordu. Ona, vatani düşmanlara karşı savunmak nasip oldu! Bir değil ki yazılan destan bu topraklar için. Hangisini anlatayım, neyi yazayım, yazamadıklarım için nasıl rahatça yastığa başımı koyayım?

Vatan sevgisi imandan gelir derler ya, vatani vatan yapanların şahadet inancıyla hareket ettiklerini düşünürseniz eğer; imanlı Türk insanının bu gücü nereden bulduğunu da kolayca açıklarsınız aslında. Ölümle korkutulamayan bir halk varsa karşınızda ve "ölürsem şehit, kalırsam gazi olurum" diye cihada koşan bir topluluksa düşmanın karşısındaki, niyeti kötü olanın, emeline ulaşması kolay mı bu topraklarda? Türk insanının içini açsanız; vatan, bayrak, millet ve devlet sevgisinden başka, bir de iman bulursunuz ancak! Fakat korku göremezsiniz gerçek inanansa!

Ay yıldızlı boncuklarla işlenmiş, simlerinde geçmişin ışıltıları parlayan bir vatan emanet etti bize şehitlerimiz. Ay ve yıldızını gökyüzünden alan. Ay'ı hilal, yıldız umut olan... Böylece gökyüzü kadar geniş; özgürlük ve bağımsızlık ruhumuz ile imanımızı hatırlatan...

Bu vatanın her boncuğu ayrı renk ve şekilde olsa da her simi ayrı bir geçmiş markasından sarılsa da hep birlikte olunca ahenkli bir nakış işlenmiş. Hep birlikte olunca her zorluğun üstesinden gelinmiş. Birlik ve beraberlik, bizim yaramızın en kıymetli merhemiymiş. Ay yıldızlı bir vatan emanet etti ya bize şehitlerimiz! İş, o nakışı onlara yakışır şekilde muhafaza etmemiz. Birliğimizi, dirliğimizi koruyup yüceltebilmemiz.

Ertuğrul AYLAK

Muğla Bodrum Ayşe Gülsevîm Ali Rüştü Kaynak Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ GECESİ

15 Temmuz 2016 gecesi; televizyon izlerken, yeni bir dizi filmin tanıtımı gibi görüntüler ekranda belirmeye başladı. Görüntüleri kavramaya çalışırken arkadaşların telefonlarıyla, ülkede esrareniz olayların vizyona sürülmeye başladığını fark ettik. İlerleyen saatlerde ülke genelinde gelişmeleri; televizyon ve internet üzerinden takip etmeye başladık. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin içerisine sızan ve adının fetö terör örgütü olduğunu öğrendiğimiz vatan haini teröristlerin, iktidarı devirip yönetimi ele geçirerek, ülkemizi işgal etmek için harekete geçtiklerini anladık.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, halkın meydanlara çıkmasıyla birlikte; işin renginin giderek değiştiğini, tarihte rastlanmayacak şekilde; bütün vatandaşlarımızın, ülkesine, geleceğine, cumhuriyete, demokrasiye kendi seçtiği yüce meclisine, şanlı Türk ordusuna, namusuna ve onuruna sahip çıkma mücadelesine dönüşen, sihirli ve görkemli görüntüler ortaya çıkmaya başladı.

Gecenin ilk saatlerinde; karanlık bir tablonun ortaya çıkacağını hesaplayanlar; ilerleyen saatlerde nelerle karşılaşacağını acı bir şekilde görmeye başladılar. Karşılarında milyonlarca insanın, inançlı direnişleri gördüklerinde gözleri fal taşı gibi açılmaya başladı. Ele geçirdikleri ağır silahları kullandıkça, suratlarına şiddetli tokatların indiğini fark ettiler. Önemli olayların halka bildirilmesinde vesile olan salanın verilmesi ile meydanlara inen insanların, kendilerine olan güveni, inancı ve cesareti en üst seviyesine çıktı.

'Her şerde bir hayır vardır' düşüncesinde olduğu gibi yıllardır başta; Türk Silahlı Kuvvetleri, polis, yargı gibi bütün devlet mekanizmasının içerisine, uluslararası güçlerin desteği ile sistematik bir şekilde sızan, fetö terör örgütünün bu kalkışma sonucunda, bütün yapısı deşifre edilmiştir. Deyim yerinde ise; kanserli bir hücrenin organizmada yarattığı bütün rahatsız-

lıklar en ince ayrıntılarıyla ortaya çıkarılmış, sağlam bir yapının oluşturulması çalışmalarına başlanmıştır.

15 Temmuz gecesi; milletimizin her kesiminden insanların meydanlara aktığı; vatanını, bayrağını, millî marşını korumak için direnişe geçtiğinin ve ihanet şebekesinin karşısında nasıl kahramanlık gösterdiğini; gururla, onurla bütün dünya kamuoyuna haykırdığını tarih sayfaları altın harflerle yazmaya başladı

Tarih boyunca bu topraklarda yaşayan insanlar; her türlü medeniyeti, her türlü kültürü ortaya koyarak günümüze kadar getirdiler. Günümüzde bu zenginleri bünyesinde bulunduran, tarih ve kimlik bilinci yüksek, karakterli, özgürlüğüne düşkün, 'tek millet, tek bayrak, tek vatan ve tek devlet' ilkesine sarılan, geleceğinde daha huzurlu ve kaliteli yaşantı sürmek isteyen, Türk insanının gösterdiği müthiş bir direniş hareketidir.

Dünya'da eşi benzeri görülmeyen hain bir kalkışmanın, geri tepmesini sağlayan, bütün dünyayı şaşkırtan ve devletin geleceğini aydınlatan, geleceğe yönelik umutları zirveye çıkaran; onurlu, gururlu ve dik duruşuyla tarih yazan bir daha böyle bir kalkışmanın gerçekleşmeyeceğini gösteren, münevver kişiliği ile bayram ortamına dönüştürülen bu toprakların insanları her türlü övgüye layıktır.

Kendilerinde güç vehmedenlerin sonu, atmosfere girerek küle dönüşen meteorlara benzemiştir.

Hicri ÇETİN

Muş Ahi Evran Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

O GECE

Yeryüzünün gökyüzüne karşı savaştığı bir gündü. Gökyüzünde kara bulutlar toplanmıştı. Ecdadın iman dolu göğsünden akan kanın rengiyle kızılşan toprakları, emperyalizmin ve siyonizmin uşağı fetönün, milletin iradesini imanını cesaretini unutan kanlı gözleri sarmıştı. Kınalı alınların toplandığı, “Sana hakkım haramdır şehit olmadan gelersen oğul!” diye seslenen ana yüreklerinin yer aldığı peygamber ocağında yüzü cehennemlik insanlar vardı. Bu nasıl bir gündür ya Rabbim! Düşman ortada yokken gökyüzünden bombalar mermiler kime yağıyordu. Zihinlerde kim kime karşı savaşacak kim neyi niçin koruyacaktı düşüncesi dolaşırken, yüreklerde “Korkma, sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak; Sönmeden yurdumun üstünde tüten en son ocak.” mısraları atmaya başladı.

Gözlerde yere serilen bedenlerden akan kanın kızılığı; kulaklarda düşen bombaların sesi, titreyen alevlerin çığığı dolaşırken nihayet belirsizliği ortadan kaldıran, düşmanı gösteren ortalığı aydınlatan bir ses geldi. Son nefesini verirken dahi göğsünden “Lâilâhe illallâh Muhammedür-rasûlullâh” nidasıyla rabbine seslenen yiğit kahramanlar kara bulutları, nifak tohumlarıyla beslenen karınları yırtmak, ecdadının karşısına pak alınlarıyla çıkmak ve yarınlara korkusuz, cesur, vatan kahramanı birer ecdad olarak kalmak uğruna sesin etrafında toplanmaya başladı.

O gece kolu bedeninden ayrılan Caferi Tayyarlar, elinde bastonu son nefesini hilal uğruna vermek isteyen Ebû Eyyub el-Ensârîler, vatani için dini için ölüme en önde koşan cesaretleriyle Hz. Aliler, anne babasını hatta her şeyini bırakarak vatan müdafaasına koşan Mus’ablar vardı. O gece vatan hainleri geliyor ucunda şehitlik olsa dahi geçit verme hakkını helal et yiğidim emrine karşılık göğsüne otuz güvercin alarak şehadet şerbetini içmeye korkusuzca giden evlatlar vardı. İstiklâl şairimiz Mehmet Akif’in “Arkadaş! Yurduma alçakları uğratma sakın; Siper et gövdeni, dursun bu hayasızca akın.” dizelerini yüreklerine alıp bedenlerini demir yığınlarına siper eden vatan evlatları vardı.

O gece al bayraktaki hilali şapkasına yıldızı da omuzlarına asan hainler gaflettediler. Gök kubbede okunan salaların sadece ölüye okunduğunu zannettiler. Selalarla gelen zafer çığlıklarına kalpleri kör olmuştu. Şimdiye kadar İstiklal Harb'i'ni tarih kitaplarından okuyan vatan sevdalılarının Çanakkale'deki, Sarıkamış'taki şehit kardeşleriyle buluşmak için tarih yazmaya hazır olduklarını hiç düşünmemişlerdi.

15 Temmuz, bir işgal girişimine karşı doğrudan milletin çıplak eliyle silahları erittiği, tankları ezdiği bir gündür. 15 Temmuz Amasya Genelgesinde geçen, milletin bağımsızlığını, yine milletin azim ve kararı kurtaracaktır, maddesinin ete kemiğe büründüğü gündür. 15 Temmuz Nene Hatun'u, Seyit onbaşı'yı, Şerife Bacı'yı, Sütçü İmam'ı meydanlara çağırarak halkın istiklale olan sevdasıdır. Her türlü noksanlıktan münezze olan cenneti yaratan Rabb'ime şükürler olsun ki Bedir'de meleklerini peygamberimize yardıma nasıl gönderdiyse 15 Temmuz gününde de her birinin alınında şehitlik nuru olan vatan evlatlarına da sonraki nesillere ecdadından miras aldığı emaneti vatan hainlerinden temizlenmiş bir şekilde iade etme şerefini nasip etti. Vatan uğruna canını feda etmiş şehitlerimiz bu millete İstiklal Marşı'nı tekrar yazdırmamıştır. Rabbim onların kabirlerini cennet bahçesinden bir bahçe eylesin onları da bizleri de affetsin. Ruhları şad olsun, âmin.

Harun ÇOLAK

Nevşehir Derinkuyu Zeliha Ekmekçi Anadolu İmam Hatip Lisesi

15 TEMMUZ RUHU

Kendimi kendime anlatmak için aldım kalemi elime. Neden yazdığımı anlamayan kendime, birkaç söz söylemenin telaşı var zihnimde. İçimde kopan fırtınanın adım adım yükselen sesi, benliğimden taşıp meydanlara aktığında kükremiş bir sel gibiydim o gece. Uzun yıllardır gizli kaldığım sinelerden çıkma vakti gelmişti. Heyecanlıydım. Olanları anlıyordum. Şerrin korkunç yüzünü görmüştüm yine, kandırdığı insanlarla yürüyordu üzerime. Benim de boş durmadığımı, çalıştığımı anlamıştı. Bir varlık yokluk mücadelesi olacaktı bu. Yeni bir yüzyıl, ümmetin çağı başlıyordu. Asırlardır beklediğim yiğitler yeniden dirilmişler, ete kemiğe bürünmüşlerdi. Diriliş sancağının altında toplanmaya başlayan ruhumun parçaları birleşecek, tek yumruk olacaktı. Durdurulamaz oluncaya kadar duramazdım. Ben de durmadım. Bugüne hazırlandım, hazırdım.

Kutsal davanın ateşini meydanlarda yakmanın vakti gelmişti. Dünya kova burcundaydı artık. İnancın sesinin her yerde yükseleceği bir burçtu o. Hainler o ateşin içinde yok edilecekti. Vaat edilen gerçekleşecekti. Dudaklarımda öncülerden Akif'in mısraları, minarelerden yükselen salalara karışıyor, gökyüzünde direnişin resmini çiziyordu. Her ses birazdan kazanılacak seferin müjdesi gibi geliyordu kulağıma. Bu milletin gönlüne Ahmet Yesevi, İbni Arabi, Yunus, Hacı Bektaş Veli ve Mevlana'yla atılan tohumların boy verdiğini, büyüüp birer ağaç olduğunu tüm dünyaya gösterme vakti gelmişti. Meydan cenk meydanıydı.

“Ben ezelden beri hür yaşadım hür yaşarım!

Hangi çılgın bana zincir vuracakmış şaşarım.”

Silahlarla, bombalarla yüreğime korku salmaya çalışanlar, özgürlüğümü tehdit edenler, beni tanımıyorlardı. Tanımalarına da imkân yoktu. Benimle ilgili bilgileri bazı kitaplarda okumuşlardı. Üzerimde pek durmamışlar, beni hesaba katmamışlardı. Şimdi yüzleşecektik onlarla. Mana karşısın-

da maddenin buhara dönüştüğünü seyredeceklerdi. Adım adım yaklaşıyorduk birbirimize. Onlar kartaldı onlara göre, bense bir sinek.

“Bir sinek bir kartalı salladı vurdu yere

Yalan değil gerçektir ben de gördüm tozunu”

diyen Yunus Emre'nin yüzyıllar öncesinden bugünü gördüğünü de bilmiyorlardı. Kartal gibi görünen cüceleri yere sermeye geliyordum. Kara tarihleriyle, şeytan ve nefislerinin emrinde harekete geçtiklerinde önceki darbelerde olduğu gibi sessiz kalacağımı, evime sineceğimi, korkacağımı, soğağa çıkmayacağımı zannediyorlardı. Zan üzere olanların hüsrana uğrayacaklarını bilmiyorlardı. Korkuturum, sindirim, Osmanlı padişahları Sultan Abdülaziz'e, Abdülhamit'e, Menderes'e yaptıklarımı yine yaparım zannıyla geldiler. Silahları, uçakları, tankları bizimdi, onlarla geldiler. Ateşin içinden çıkıp ateş saçtılar. Bir milletin sırtına siyah hançerlerini sapladılar. Bizden görünüp dinimizi kullanıp ocaklar söndürdüler. Kanlı elleriyle masum maskelerinin ardında, pirincin içinde beyaz taşlar oldular. Maneviyatımla, mukaddesatımla dalga geçtiler.

Binlerce yıldır üzerime sinen istiklal arzusu durdurmuyordu beni evimde. Sokağa çıkmalıyım. İsyana kalkışan, kurumları işgal eden Kabil'in çocuklarına, Habillerin ölmediğini, haksızlık karşısında göğsünü siper edebileceğini göstermeliydim. İçimde beni yakmak için bekleyen nefsimi durdurduğum gibi onları da durdurmalıyım. Bir köşeye sinersen gelecek nesillere ne diyecektim? Ayaktaydım, hayattaydım, sancak bendeydi ve bunun hakkını vermeliydim. Biliyordum ya şehit ya gazi olacaktım. Önüne yattığım tankların, önüne atladığım kurşunların, altında ezildiğim bombaların bana hayat hakkı tanımadığını, onları ateşleyen elleri destekleyenlerin yabancı güçler olduğunu biliyordum.

Kendimle vedalaştım önce. Korkma dedim. Her karış toprağı kanla sulanmış vatanımda ecdadımın kemiklerini sızlatmak istemiyordum gece beni meydanlarda gördüler. Tankların egzozlarını gömleğimle tıkarken, hipnotize edilmiş askerlerimi uyandırmaya çalışırken, kurşunların arasında bir aksakallı olup yürürken, ardımda duran insanların yanında tekbir getirerek öne atılırken, “asker kışlaya!” diye bağırırken yaralanıp damla damla yere düşerken, hastanelerde sedyelerde beklerken, yaralı kardeşlerimi taşırken... Nefes nefes direniş oldum bedenlerde... Satır satır yazıya döndüm mesajlarda, tel tel ses oldum kulaklarda... Nerde olursam hep aynı ruhtum. Diren, korkutmasın gözünü hainler...

Alp Er Tunga'nın canavarı boğan eliydi ellerim, Oğuz Kağan'ın gergedanın başını kesen kılıcıydı gözlerim, Ergenekon'da demir dağı eritenlerin kud-

retiydi atan kalbim, Anadolu önlerinde Alparslan'dı sesim, surları aşan Bâttal Gazi'ydi hak için koşan bedenim. Balkanlarda I. Murat, İstanbul önlerinde Fatih, Bağdat 'ta Genç Osman, Plevne'de Gazi Osman Paşa, Çanakkale'de Seyit Onbaşı, Kurtuluş Savaşı'nda Nene Hatun gibiydim o gece... Yeniden dirilmiştim.küllerimden. Çıkmıştım toprağın altında yatan çekirdeğimden. Her saniye biraz daha büyüdüm. İstanbul, Ankara oldum taşım şehirler sığmadım. Ülkeler, kıtaları kapladım. Ruhumun parçalarını topladım, demir yumruktum, kükreyen aslandım. Tarih 16 Temmuz 2016, artık hiçbir şey eskisi gibi değil. Kara bir gecenin kahrından lütuf doğdu eskilerin deyimiyle. Hainlerin evlatlarına uzanan elleri kırıldı, sakinleştim, Allah üzerime huzur ve güven indirdi. Yeryüzünde haksızlıkları boğmaya, İslam ordusu olmaya hazırım. Mazlumların gülme zalimlerin mağaralarına çekilme vaktidir. Yüreğim bir yangın yeri... "Abdestliyim İslam'ın Kızılelma'sına yürümek için bekliyorum."

Ahmet Hakkı YANMAZ

Niğde Altunhisar, Altunhisar 75. Yıl Çok Programlı Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ

Telefonuma bir mesaj düştü. Mesaj TRT'de muhabirlik yapan bir arkadaşımdaydı. Silahlı kuvvetler içerisinde bir grup, devletin kanalını işgal etmişti. Hemen televizyonu açtım, o malum korsan bildiri... Meğer sadece burası değil, tüm devlet tehdit altındaymış.

Neler olduğunu anlamlandırmaya çalıştım. Hâlbuki darbeler tarihiyle ilgili kıt da olsa bir bilgim vardı. Darbenin bu ülkenin evlatlarının canını ne kadar yaktığını biliyordum. Lakin bu zamanda kim buna cüret edebilirdi. Aklın yolu bir, tek bir seçenek vardı: FETÖ!

Bir taraftan arkadaşlarım beni meydana çağırırken, diğer taraftan 8 yaşındaki yavrum uyuyordu ve yalnızlık. Şayet uyanır da beni bulamazsa telaşa kapılabilirdi cancağızım. Sonra dedim ki kendi kendime; "Candan canandan geçebilmenin adıdır vatan!" Gitmeliydim, kendimi siper etmeliydim ihanetin en âlâsına karşı. Kim bilirdi ki bu gece karanlık yüzlere karşı şehit aydınlığı yüzler meydana çıkacak ve bu hıyanete dur diyecek. Evet, milleti merhume tüyleri diken diken edercesine bütün ihtişamıyla meydanlardaydı. Hani İlahi bir sır vardır; hayır gördüğünüz şeylerde şer, şer gibi gördüğünüz şeylerde de hayır olabilir. İşte bu şerre karşı hayır, farklı anlayışlara sahip olsalar bile, hainin tam teçhizat silahına rağmen iman zırhıyla donanmış milletimin birlikte durabiliyor olmalarıydı.

Nihayet Reis meydanlara çağırıyordu. Bu millet yine küllerinden doğuyordu. İmanı üzerindeki puslar dağılıyor, Azrail'e selam duruyordu. Son asrın görmediği bir şey oluyor, kendi iradesine sahip çıkıyordu. İnsanlar akın akın meydanları doldurdukça duygu yoğunluğu yaşıyorum. Başta İstanbul ve Ankara olmak üzere vatanımın çeşitli yerlerinden kahramanlık destanları yazılıyordu. Özel Kuvvetleri ele geçirmeye çalışan komutanı alından vuran Ömer Halisdemir, darbecilerden ele geçirdiği tankı kullanarak onlara meydan okuyan Mehmet Köse, yine o karanlık gecede

Şerife Boz ile birlikte kamyonla meydanlara insan taşıyan Semra Tutar, Boğaziçi Köprüsü'nde darbeci askerlerin karşısına dikilerek onlara hesap soran Safiye Bayat, Atatürk Havalimanı'nda kuleye doğru giden tankları engellemeye çalışırken üzerinden tank geçen Vasfi Yılmaz bunlardan sadece birkaçıydı.

Güneydoğu-Doğu Anadolu bütün sadakatiyle, İç Anadolu bütün safiyetiyle, Karadeniz bütün haşmetiyle, Ege ve Akdeniz bütün içtenliğiyle, Marmara bütün direnciyle meydanlardaydı. Sadece Anadolu değildi elbette. Ümmet dualarıyla kıyama kalkmıştı. Çünkü Anadolu bir umuttu. Çünkü Türkiye son kaleydi.

Salalar, salâtlar, dualar, kıyamlar, secdeler ve şehitlerimizin şahadeti Arş-ı Âlâdan yanıt buldu. Hainlerin gözünün ferî kayboldu. Cesaretleri zeval buldu. Güç ve silah, iman karşısında lâl oldu. Yeniden hak geldi batıl zail oldu. Vesselam...

Yahya DOĞMUŞ

Ordu Aybastı, Aybastı Anadolu Lisesi

15-TEMMUZ BİR MİLLETİN YENİDEN DİRİLİŞİ

Milletleri var eden, yüksek ölkü ve değerler vardır. Bunlar; din, dil, vatan, bayrak ve kültürleridir. Bu değerleri korumak ve vatanını savunmak için ölümü göze alanlar ancak özgür ve bağımsız bir şekilde var olmuşlardır.

Zira vatani savunmak, bir milletin sahip olduğu maddî ve manevî bütün değerleri savunmaktır. Şüphesiz ki bu değerleri en çok savunan ve korumak için canını verenlerin başında yüce Türk milleti gelmektedir.

Tarifsiz sevgiler vardır. Kutsal bildiğin her ne varsa tarifsiz sevilir, vatan gibi, ana gibi, yâr gibi. Vatan sevgisi ise bu sevgilerin en yücesidir. Tarifsiz acılar vardır. Bu vatan için can verenlerin, şehadet şerbeti içenlerin acısı gibi. Hiç olmadık bir zamanda sevdiklerini teröre kurban verenlerin acısı gibi. Ve en tarifsizi de 15 Temmuz gecesi hain kalkışmada yitirdiğimiz canların acısıdır.

Kökleri beş bin yıl öncesine, ta Orta Asya'ya uzanan, göçüp konakladığı yere medeniyet inşa eden, orada iz bırakan ve 1071 yılından itibaren Anadolu'yu yurt edinen bu millet, bir daha asla bu topraklardan çıkmamıştır. Tarih boyunca vatanına yönelen her türlü tehlikeyi vatan sevgisiyle bertaraf etmiş, bu sayede bağımsızlığını korumuş, tarihin hiçbir döneminde esarete düşmemiştir. Çünkü özgürlük ve bağımsızlık Türk milletinin karakterinde vardır.

Bu milletin kaderinde tarihin akışını değiştiren nice şanlı zaferler vardır. Sultan Alparslan'la başlayan Türk'ün destanı, Osman Gazi, Selahattin Eyyubi, Fatih Sultan Mehmet'le devam etmiştir. "Cennetmekân" diye adından söz ettiren Sultan Abdülhamit Han, Seyit Onbaşı ve Gazi Mustafa Kemal'le son olmayan bu destan, 15 Temmuz'da Ömer HALİSDEMİR, 249 şehit, 2500 gazi ile yeniden yazılmıştır. Afrin'de sayısız kahramanlığa

imza atan ve şehadet şerbeti içen Musa ÖZALKAN'la, vatan için can veren diğer şehitlerimizle devam etmektedir. Şu husus asla utulmamalıdır ki bu topraklardan her zaman;

Istanbul surlarında bir Hasan,

Çanakkale'de bir Seyit,

Ankara'da bir Ömer,

İzmir'de bir Fethi,

Trabzon'da bir Eren,

Afrin'de bir Musa çıkacak ve bu milletin makûs talihini tersine çevirecektir.

Bu aziz milletin, 15 Temmuz gecesi ihanet kalkışmasına karşı kazandığı zafer ise çok daha büyük ve anlamlıdır. Sadece bizim değil belki de bütün dünyanın kaderini değiştirecek bir zaferdir. Çünkü böyle bir hain kalkışma, bir milleti tamamen bölüp parçalayıp yok etmek üzere tertiplenmiştir. Türk Milleti, tarih boyunca böyle bir ihaneti ne görmüş ne de yaşamıştır. Daha önce de içimizden bu millete darbeye kalkışan askerler olmuş lakin hiçbir zaman kendi milletine silah doğrultup ateş etmemiştir. Hiçbir savaşta Türk askeri silahsız sivillere, yaşlılara, çocuklara, hayvanlara, hatta otlara, mahsullere bile zarar vermemiştir.

Ancak 15 Temmuz gecesi kural falan yoktu. Sanki Türk'ün şanlı ordusunun bir kısmı gitmiş yerine bambaşka bir ordu gelmişti. O şanlı ordu ki geçtiği bağ ve bahçelerden yediklerinin karşılığını dallarına çıkınla asan ordu. Gittiği yerlere barış ve huzur götüren vefalı Türk ordusu, bu ordu olamazdı. Sahi ne oldu da bu ordu ihanete kalkışıp kendi silahını kendi milletine çevirdi? Yoksa Hasan Sabbah'ın fedailerini dirilip Alamut Kalesi'nden mi kaçıp gelmişlerdi? Akıllarını, fikirlerini, haysiyetlerini, şeref ve namuslarını kısaca her şeylerini, vatansız bir haine bir dolar karşılığında satan insanlar bunlar mıydı?

İşin en acı tarafı ise milletin kendilerine emanet ettiği silahlarla millete ölüm kusan o hainler, yıllarca Güneydoğu'da savaştığımız terör örgütlerine kullanmadıkları silahları, bu milletin üstüne hiç acımadan atıyorlardı. Merhum Mehmet Akif'in "Çanakkale Şehitlerine" şiirinde tasvir ettiği haçlı ordusu buraya gelmiş ve o sahneler tekrar yaşanıyordu. Çehreler aynı, lisanlar aynı, deriler aynı. Fakat sade bir hadise var ortada: Vahşetler denk.

“Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer;

O ne müthiş tipidir: Savrulur enkazı-ı beşer...

Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el, ayak,

Boşanır sırtlara, vadilere sağanak sağanak.”

Bu alçaklar, zafer kazanmış edasıyla o gece bu milletin en mahrem yerlerini basmışlar, yakıp yıkmışlar hatta düşman askerinin bile cesaret edemeyeceği Milletin yüce Meclisi’ni bombalamışlardı.

Özel Kuvvetleri basmaya gittikleri esnada ise onları orada bir yiğit bekliyordu. Adı Ömer HALİDEMİR’di. Demir gibi kuvvetli bir azim ve iradeye sahipti. Telefondaki konuştuğu komutanı Zekai AKSAKALLI Paşa idi ve ona şöyle sesleniyordu: Ömer! O hainleri sakın içeri alma. Bu işin ucunda yüce bir makam, şehadet makamı var bilesin! Almadı Ömer o hainleri içeri, baş haini vurmuştu. 30 kurşun yemişti de nöbet yerini hainlere bırakmamıştı. Otuz kuşun kanatları arasında ölümsüzlüğe yürümüştü.

Bu yiğit vatan evladı son nefesini verirken şöyle haykırıyordu: “Baba! Albayrağın dalgalandığı her yerde biz varız. Paşama söyle! Namusumu çiğnetmedim! Anama, çocuklarıma, eşime, kardeşlerime söyle! De ki: Ömer size bir vatan bıraktı, çekinmeden bu vatan bizim diyebilirsiniz! Çünkü bedelini ödedim!”

Senin o kahramanlığın olmasaydı belki de bu Türk Milleti, bölünecek, parçalanacak ve mazlumların son kalesi düşecekti. “İslam’ın Son Ordusu” unvanını alan Türk ordusu mağlup olacak böylece bir millet yok olacaktı. Ve Âkif’in şu mısraları şana ne kadar da yakışıyordu:

“Sen ki son ehl-i salibin kırarak savletini,

Şarkın en sevgili sultanı Selehaddin’i,

Kılıç Arslan gibi iclaline ettin hayran.”

Bu hainlerin peşinden gidip tabi oldukları ve kendilerini sattıkları “Fetullah Gülen” denilen şarlatan, şeytanlara bile taş çıkartan, aşağılık bir haçlı mandacısı, vatansız bir haindir. Tarih boyunca eli kanlı bir terör örgütü lideri olarak anılacak olan bu hain, bundan önce de birçok ihanete kalkıştı ve her defasında bertaraf ettik. Bu milletin ekonomisini yaklaşık yüz milyar zarara uğratan gezi kalkışması, 17-25 Aralık yargı darbesi hep bu vatansızın planıydı. Ama unuttuğu bir şey vardı:“...Allah tuzak kuranların en hayırlısıdır.”

Bu hain ve ona tabi olan sahte ihanet ordusu, 15 Temmuz gecesi ise final yaparak bu milleti nihayet dize getirip tasmaşını elinde tutan efendile-

rinin böl, parçala, yut taktiği ile bölünmüş, parçalanmış bir ülkeyi altın tepsi içinde onlara sunacak, kendisi de “Kainat İmamı” unvanını alacaktı. Lakin başaramadı. Ona tabi olan bu hainler, bu aziz vatani bölüp parçalayamadılar, ezanları susturmadılar, bayrağımızı indiremediler. O gece vatanını savunmak için bu milletin meydana çıkarak sokakları dolduracağını ve dünyada eşî benzeri olmayan bir kahramanlık ortaya koyacağını hiç hesaba katmadılar.

Ve son kalenin son yiğidi ezilenlerin gür sesi, Başkomutanımız, “Dünya beşten büyüktür” diyebilen tek lider Recep Tayyip ERDOĞAN. O gece sahte vatanseverlerin köşe bucak kaçtığı bir anda ekranların karşısına geçerek: “Milletime sesleniyorum, inin meydanlara sahip çıkın Hak'ka, al bayrağa, aziz vatana ve bu ihanet kalkışmasını yapanlara meydanları bırakmayın.” Millet indi meydana, Türk'ün sesi titretti yeri göğü.

Bu kutlu çağrıdan sonra millet o gece, dünyada eşî benzeri olmayan bir cesaret örneği sergiledi. Yakın tarihimizdeki Çanakkale savunmasını ve Kurtuluş Savaşını aratmayan bir kahramanlık ortaya koyarak adını altın harflerle tarihe yazdırdı. 15 Temmuz gecesi, işgal girişimine karşı bir milletin, şanla, şerefle ve kahramanca, vatan savunmasının nasıl yapılacağını ortaya çıkardığı bir gecedir. Tankların insanları değil insanların tankları ezdiği, darbelerin ezanları değil ezanların darbeleri susturduğu bir gecedir. O gece bu millet, o kahramanlık dolu mücadeleyi ortaya koymak zorundaydı. Zira bizim Anadolu'dan başka gidecek vatanımız yoktu.

Biz 15 Temmuz gecesi ölmedik, kutlu bir direnişle bu aziz vatani savunduk, yıkılmadık ve başardık, sanki bir kez daha yeniden dirildik. O gece 249 can vatan için düştü toprağa. O gece meydanları dolduran millet, çıplak elle tankları durdurmak için direniyor, tankların altına yatıyor, uçaklara terlik fırlatıyor, âdeta ölüme meydan okuyordu. Tanklara karşı koyarken ezilen, kolu, bacağı kopan, vurulan bir sürü insan vardı meydanlarda. Korkaklar gibi geri kaçma yerine hainlerin üstüne melekler gibi dalıp yeniden dirilişin destanını yazıyordu.

15 Temmuz'da biz kazandık, çünkü tüm dünyada ezilen, öz vatanlarını terk etmek zorunda bırakılan bir sürü mazlum vardı. İşte bu insanlara yardım eli uzatan, gönül köprüsü kuran, ekmeğini ve aşını bölüşen, 3,5 milyon insanı da evinde, yurdunda misafir ederek onların hayır dualarını alan bir millet, yıkılmaz, bölünmez ve parçalanmazdı. Çünkü Allah bizimle beraberdi.

Demokrasi Zaferi olarak Türk Milletinin tarihine geçen 15 Temmuz, millî birlik ve beraberliğin bir kez daha tescillendiği bir gecedir. Canı ve malı pahasına birlikte olmanın, savaş şartlarında da olsa yardımlaşmanın ve

dayanışmanın, bütün dünyaya gösterildiği bir destandır. Bu destan, zalimlere korku salan, mazlumlara umut olan bir direnişin destanıdır. 15 Temmuz gecesi, “Kaderin üstünde bir kader vardır.” mısralarının tecelli ettiği bir gecedir.

Sonuç olarak bütün dünyanın ezilen mazlum halklarına şunu diyoruz: “Eğer bir direniş yaparsanız ve zulme başkaldırıp harekete geçerseniz işte size 15 Temmuz, Türk’ün Demokrasi Destanı her yönüyle karşınızda örnek olarak durmaktadır.” 15 Temmuz, vatanımız-zın bölünmez bütünlüğünün, milletimizin hiç bitmeyen azim ve kararının yeniden belirdiği, perçinlendiği, istiklale âşık bu milletin esir edilemeyeceği bir gün olarak tarihe geçmiştir. Biz öldük, biz ezildik, biz yaralandık ama çocuklarımız ölmeyecek, ezilmeyecek ve vatanımız asla bölünmeyecektir.

15 Temmuz hain kalkışmanın milletçe bastırılmasının ardından Başkomutanımız bir daha milletin karşısına çıkarak bütün hainlere şöyle sesleniyordu: Başaramayacaksınız, milletimizi bölemeyeceksiniz, bayrağımızı indiremeyeceksiniz, vatanımızı parçalayamayacaksınız, devletimizi yıkamayacaksınız, ezanlarımızı susturamayacaksınız, bu ülkeye diz çöktürmeyeceksiniz!

15 Temmuz’daki o hain kalkışmayı ve ihaneti UNUTMA, UNUTTURMA!

Harun ÇÖRTEN

Osmaniye Düziçi Özel Düziçi Özdem Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ

Yıl 2016, aylardan Temmuz, günlerden Cuma; unutulması mümkün olmayan kara bir tarih. On binden fazla asker, askerî araçlarla saat 22:00 sularında darbe kalkışmasında bulunuyor ve biz bunu TRT'yi izlerken öğreniyoruz. Askerlerin darbe bildirisini zorla okuttuğu haber spikerinin gözlerinden okunuyordu. Eşime "canım bence bu kadıncağıza bunu zorla okutuyorlar." dedim. O da aynı fikirdeydi ve kısa süre içinde öyle de olduğu anlaşıldı.

TRT binasını gazi halkımız hainlerin ellerinden kurtarmıştı ama spikerin bakışlarından ve konuşmalarından korku akmaya devam ediyordu. Kadıncağızdaki bu hâl bize de yansdı ta ki Cumhurbaşkanı'mız Tayyip Erdoğan saat 00.24'te cep telefonundan halkımıza meydanlara inin çağrısı yapıncaya kadar.

Bu kalkışmayı yapan hainlerin FETÖ (Fethullah Terör Örgütü) olduğunu ilk onun ağzından öğrendik. Aslında pek de şaşırmadık, çünkü Erdoğan Komutan halkını ona karşı uyarılmıştı ama kimse bu kadarını da beklemiyordu. Arkasında dünyanın en büyük terör örgütü ABD olur da bu cesareti göstermez miydi, onun için gayet normaldi bu kalkışmayı yapması. O terör örgütlerinin adlarını kullanarak bu beyaz kâğıdı daha da kirletmek istemiyorum. Başkomutanımızın korkusuzca dik duruşu bu girişimde bulanların bir hâl yapamayacaklarının sinyallerini vermişti ve ona olan hayranlığım bir kat daha artmıştı.

Ve halk artık meydanlardaydı onların kahramanca direnişini adım adım sabaha kadar eşimle takip ettik. Tankların üzerine çıkıp üzerine yeşilleri giymiş asker görünlü hainleri tek tek emniyet görevlilerine teslim ediyordu. Halkım, can halkım da biliyordu içlerinden bir kısmının kandırıldığını, darbe girişimi yaptıklarından haberlerinin bile olmadığını. Halkın bu duyarlılığına hainler maalesef aynı duyarlılığın zerresini göstermeyip kiminin üzerinden tankla geçtiler, kiminin üzerine -köprüdekilere- F-16'larla mermi yağdırdılar. İşte ben o anda hıçkırıklara boğuldum beddualar

ederek hainlere. Derken salalar verilmeye başlandı acı acı ilçenin her bir yanından, yürek yangın yeri, ülkem yangın yeri.

Çok şükür ilçemizde fiili kalkışma olmadı, dolayısıyla bizim de fiili bir müdahalede bulunmamıza gerek kalmadı ama kalbimiz, dilimiz, dualarımız ülkemizin diğer illerindeki kalkışmalara hep beddua hâlindeydi. Ben bu dört bir yanı şehitlerle parsellenmiş toprakların Allah tarafından özellikle korunduğuna, hainlerin tuzaklarından daha büyük tuzaklar hazırladığına inananlardanım. Ve o gün de öyle oldu. Hainlerin planları ifşa olunca sabaha karşı yapacakları girişimi erken saate almak zorunda kaldılar. Allah'ın izniyle hesaplarını bozan bir halk vardı ve halkın bağrından kopmuş demir yürekli bir yiğit Ömer Halis Demir vardı. Biz onun ne kadar büyük bir kahramanlık yaptığını sonra öğrendik. Kimin hain, kimin vatanına kendini adanmış komutan olduğunu çok iyi biliyordu. Telefondan aldığı bir emirle kendini almaya gelen komutan(!) sıfatındaki haine sığırdığı bir mermiyle hem kendinin hem de vatanının hayatını değiştirmişti. Kendini vatani uğruna gözünü kırpmadan feda etmişti kahraman Ömer'im.

Fiili darbe girişimi nihayet bitmişti. Halkımız, askerimiz, emniyet mensuplarımız ikinci bir Çanakkale Zaferi yazmışlardı. O zaman Çanakkale geçilemedi de vatan kurtulmuştu ya şimdi de Ömer Halisdemir cephesi geçilemedi ve yine vatan kurtulmuştu çok şükür. 48 saat içinde Ömer yiğidimle beraber toplam 249 şehit verilmiş, binlerce vatandaşımız yaralanmıştı maalesef. Maalesef diyorum ama onları kıskanıyorum çünkü hep istediğim şehitlik mertebesine ben değil onlar ulaşmıştı. Ne mutlu ki onlara hem tarihe hem gönüllere adlarını yazdırdılar, kıskanmamak mümkün mü nur yüzlüleri.

Kalkışmanın görünen kısmı bitmişti bitmesine ama görünmeyen zorlu kısmı daha yeni başlıyordu çünkü bu mikroplar, virüsler kendini en sinsi kanser virüsü gibi gizleyebilirlerdi. Emniyetteki, MIT'teki, askeriyedeki, siyasetteki vb. temiz insanların işi çok zordu. At izi it izine karışmıştı, onun için çok ince eleyip sık dokumaları gerekiyordu ki masum hiçbir insanın ne makamına, ne canına zarar gelmesin. OHAL kararları alındı aylarca ve hainlerin inlerine girilip bir bir inlerinden alındı. Ve hâlâ da alınmaya devam ediliyor.

Bu girişim aslında hepimize ders oldu, artık körü körüne inanmıyor halkımız, tarikatlara, cemaatlara vb. topluluklara daha dikkatli, daha temkinli yaklaşıyor. "Her şerde vardır bir hayır." şimdi Türkiye içlerindeki pisliklerden arındığı için daha güçlü, daha emniyetli bir şekilde varlığını sürdürmeye devam ediyor. Afrin Harekâtı da bunun en güzel göstergesidir. Osmanlıyı böldüler, parçaladılar, yok ettiler ama Mustafa Kemal Atatürk ile tekrar özünü bulan Türk milletini -15 Temmuz Zaferi de bunu göstermektedir- asla bölemeyecekler.

Gökçe DEMİREL KAYIKCI
Rize Çayeli İMKB Fen Lisesi

UYANDI ÇOCUK

-Tamamen yaşanmış bir geceden, tamamen bir gerçekten-
(Hepsi kurgu hepsi hayal ürünü demeyi ne çok isterdim.)
Sese uyanan çocuğum, anne ne oluyor diye yatağa oturmuş, hamur hamur elleriyle gözünü ovuşturarak
-Yok bir şey annem, sen 'korkma!'
Bir anda Mehmet Âkif oluveriyorum, bir anda ve tereddütsüz dökülüyor 'korkma' kelimesi ağzımdan... Demek ki diyorum kanda var, demek ki diyorum içimde bir yerlerde o destanlarıyla gururlandığım Ayşeler... 'Korkma' derken bir sala daha başlıyor, Korkmuyorum sala bir ferahlık yayıyor içime... Bu sala başka, ölümün habercisi değil. Ey Allah'ın Resulü, salat ve selam senin üzerine olsun!
Çocuğu yeniden uyutuyorum nasıl bir sabaha uyandıracağımı bilmeden, ilk defa tedirgin uyutuyorum, ilk defa müthiş bir endişe içimde, yaz geceleri örtmediğim üstünü sıkı sıkı örtmeye çalışıyorum, açıkta bir yeri kalmamasın, sıkı sıkı örtüyorum, sıkı sıkı ve şuurumu arada bir yitirecek sanki iyice örtersem ona bir şey olmaz, örtmeliyim, örtmeliyim, örtmeliyim. Açıkta yeri kalmamalı, örtü olup serilmek istiyorum bu gece... İlk defa oğlumun korumak, koruyamamak geçiyor aklımdan, ilk defa yarını düşünüyorum. Bu gece yarın olur mu yarının yolları çıkmıyor içimde o an aydınlığa, gece ilk defa hakkını veriyor tüm zifirilerin, bu gece yarın olur mu, yarın nasıl olur?
Yarinsız bırakma Allah'ım...
Öyle dalmışken kendi kendime, evin camları birbirine vurmaya başlıyor, ev titriyor, salaya sirenler karışıyor, balkona koşuyorum, gök yıldızlarını alıp gitmiş, uçaklar var, bir oraya bir buraya, dilek tutmak için yıldız arıyorum ilk defa bir yaz gecesi Ankara'da, bu uçaklar dilek de taşıyor, bu uçaklarda bomba var, ev yeniden sallanıyor.
Çocuk uyuyor ses yapmayın desem,
İçerde çocuk uyuyor desem,
Aman çocuğa dikkat korkar. desem..

Yok...

Anlıyorum ev bir kere daha sallanınca, bunların çoluk çocuk umurunda değil, bunların içeride yatan masumdan haberleri yok, yok bunlar masum değil, anlıyorum ve korkmuyorum.

Bir yaz akşamı Ankara'dayım, baba ocağı Ankara, canım Ankara, çocukluğum, gençliğim Ankara, başkent Ankara, dara düşenin medeti, yoktan var edilmiş ilk şehir... Şimdi bomba sana mı, Meclis'e mi ilk kin topu. .Hele ki Meclis... Kurulması için ne mücadeleler verilen Meclis. Milletten temsil edildiği yer. 81 ilin aynası, senin benim sesim meclis... Meclis bir binadan mı ibaret, bir binayı yok edince mi yıkılacak millî irade... Bağımsızlığına böyle düşkün bir milletin iradesini sınamaya hangi cehalet alkış tutar... Yok, bunlar bizi tanımamışlar, yok bunlar bilmiyorlar Türk'ün vaktiyle ateşten de olsa bağımsızlığı için giydiği gömleği, ateşle verdiği imtihanı... Yok, bunlar tanımıyorlar bizi... Anlıyorum ve korkmuyorum.

Çocuk uyuyor, bir gözüm onun üstünde bir gözüm dışarda...

Camiler yandı yeşil yeşil... Gökteki yıldızların yer ehlini aydınlattıkları gibi, onlarda gök ehlini aydınlatmaya başladılar. Salaların sesi birbirine karışmaya başladı, karışıkça çözüldü içimdeki düğümler... O sis dağılamaya başladı, 'Ne oluyor?' sorusu cevabını bulmaya başladı, olan biten ayan... Bir terör sınavından daha geçiyor iki gözümün çiçeği vatan... Bir kez daha sinanıyor ihanetlerin otağında... Ne çok sinandı, ne çok denendi, ne çok yürütüldü dikenli yollarda iki gözümün çiçeği vatan, bunu da atlatacaksın! Bak salayı duyan çıkmaya başladı sokağa... İnsan olan vatanının kuldur. Türk evladı evde durmaz giderim. Bir olmanın vakti...

Geleneğine göreneğine bağlı milletler ayakta durur, yüz yılların üstesinden gelenek ve görenek birlikteliğiyle geçilir; çünkü onlar bir toprağı vatan bir toplumu millet, bir bezi bayrak yapar... Bir bayrağın dalgasında buluşur çocuklar, toplanır askerler, selam durur gençler... Bir marşın ezgisinde birleşir tüm ağızlar, bir marşta bir olur tüm telaffuzlar, kalkar farklar... Ve bu bize ana baba mirasıdır, Yunus'un vasiyetidir, Âkif'ten kalandır... Vatan sevgisi bizde anadan babadandır, vatan sevgisi imandandır. Bir bomba ile nasıl parçalanır böyle güçlüyken kökünden... Anladım, bunu yapan da yok iman... İnsan vatanını sever, nasıl sevmez; hürriyeti, rahatı, hakkı vatan sayesinde kaimdir. Anladım bunların derdi değil vatan... Ama bizde öyle değil, vatanın sağlığı, milletin varlığı birdir, ayrı düşünülmez, ayrı görülemez. Vatan tektir, millet onun sahibidir ve bizde ona sırt dönülemez ya da -dönen bizden değildir-

Çocuk uyuyor, nasıl da habersiz her şeyden... Korkma annem, bizden çok var... Bizden ayrı gidenin, bir an dahi olsa şüpheye düşenin iki cihanda çekeceği var...

Hayır, dua kılanı çoktur bu milletin, bu milletin şahdamarıdır vatan... Salalar birbirine karıştı. Gökyüzü yemyeşil, sokaklar kırmızı beyaz. Bir

cümbüş başladı ki dillere destan... Bir ihanete ancak böyle bir cevap verilebilir... Tarih sokakta yazılmaya başlandı, millet yeniden istiklalinin ve istikbalinin peşinde... Millî iradenin seher vakti... Yeniden doğuş çok yakında. Millî iradeye karşı durulur mu, hangi çılgın diye sormadık mı geçmişte, yine sorulur eğer vakti geldiyse...

Ezgisi kopuz Dedesi Korkut bu milletin abecesidir vatan, bu ezberi kimse bozamaz. Türklüğün vicdani bir, dini bir, vatani bir, bundan nasıl edilir şüphe...

Birliğimizi bozdurma Allah'ım...

Çocuk uyuyor, sanki tüm huzursuzluğu geçmiş, üstünü açmış, örtmüyorum. Korkmuyorum. Korkmuyorum, çünkü ben yanındayım, gördüm ki bir ben değilim, ben tek değilim, bir olmuşuz hiç konuşmadan anında....

Top patlasın ateşleri etrafa saçılınsın

Cennet kapusu can veren ihvâna açılınsın

Dünyada ne bulduk ki ölümden de kaçılınsın

Gavgâda şehdetle bütün kâm alırsız biz

dizeleriyle Namık Kemal aklımda, Başını Vermeyen Şehit'ten öğrenmişim eğilmemeyi... Şeyh Edebali'nin öğüdünden aldım iznimi, haklı olduğun mücadeleden korkma... Alçakça emeller, haince planlar, göz dikenler, göz koyanlar olabilir hep de olacaktır. Uyarmadı mı seni atan, harici ve dahili bedhahlar hususunda... İşte o bedhahlar, işte o alçaklar gün gibi ortada... Aldın eline bayrağı, çıktın sokağa...

Çocuk uyuyor. Uyu yavrum... Uyu yavrum, uyanacak günler var, yarınları gözetleyen dünler var...

Gün iyice ışıdı, gece nefret kusanları karanlığında boğdu, bir milat dönlüdü bir milat oldu, bir gün daha eklendi bir gün daha aşıldı... Millet bayrağı sahipsiz, sokağı sessiz koymadı... Yarın oldu, gece gündüze millet birliğine kavuştu..

Toprağı vatan yapan kan yine döküldü elbet, yine düştü vatanın bağına kor, ananın gözüne yaş... Hz. Ömer'in adaletini kuşanmış Halisdemir adamlarla atılmadı bir adım dahi geri... Olsun be aldırma Yaradan yâdır. Sanma ki zalimin ettiği kârdır.

Gün ışıdı, oğlum uyandı...

Açtı gözlerini, oturdu yatağa, başladı hamur elleriyle gözlerini ovuşturmaya...

Oğlum uyandı. Ben uyandım..

Bir millet uyandı...

Gecesi destan, ertesi birlik, duası kabul bir sabaha...

Ağustos 26, Mayıs 29, Mayıs 19, Nisan 23, Mart 12, Mart 18, şimdi bir yenisi Temmuz 15... Bengü il tutacaksın Türkiye!

Fatma ÖZAYTÜRK

Sakarya Sapanca Anadolu İmam Hatip Lisesi

KARANLIK BİR GECEDEN AYDINLIK BİR SABAHA

İller arası tayin istemiştik ve benim tayinim Sapanca İmam Hatip Lisesine eşimin tayini de Çanakkale Biga İmam Hatip Ortaokuluna çıkmıştı. Biz de çocuklarımıza daha iyi bir gelecek olsun diye yaşamak istediğimiz yeni yerimize karar vermek için buraları görmek üzere yola çıktık. Ailece hem tatil olsun, hem de buraları görmüş olalım kararımızı ona göre verelim dedik. Milletimizin makûs talihini yeneceği gecesi karanlık ama sabahı aydınlık olan 15 Temmuz Cuma sabahı Denizli’de akşamdan konaklamış olduğumuz otelden sabah kahvaltısının ardından hızlıca eşyalarımızı toparlayıp memleketimiz Kilis’e doğru yola koyulduk. Çünkü yolumuz çok uzun bedenlerimiz yorgundu. Mutluyduk. Artık eve dönme zamanıydı. Yol git git bitmiyordu. Bugün olağanüstü şeyler olacağını hissediyordum sanki. Konya’dan geçerken üzerimizden geçen üç beş helikopter de dikkatimi çekti. Ama ülkemizde her şey yolunda gidiyordu neticede. Korkacak bir şey yoktu. Çünkü biz Cumhurbaşkanımız sayesinde kiskanılacak ve güçlü bir devlet olmuştuk artık.

Bu duygular içinde giderken hem namazımızı kılmak, hem de bir şeyler atıştırmak için otobanda bir servis alanında mola verip biraz dinlendik. Adana’ya varmamıza daha çok vardı. Saat dokuz sularında radyodaki haberlerde Boğaziçi Köprüsü’nün bir grup asker tarafından kapatıldığını spiker söylediğinde, herhâlde bir güvenlik sorunu ya da bir terör olayı nedeniyle kapatılmıştır diye düşündüm. İlerliyoruz. Gece uzun ve yol zorlu. Bir yandan müzik dinliyoruz. Saat gece on ikiye geliyor. Radyo kanallarını arada değiştirirken birden Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan’ın konuşması geldi kulağıma. Halkı meydanlara çağırıyordu. Darbe teşebbüsü yapıldığından bahsediyordu. Aman Allah’ım bu da neydi? Nasıl olurdu? Kim, nasıl böyle bir şeye teşebbüs edebilirdi? Uykuyla uyanıklık arasındaydım. Kafam karışmıştı. Gece karanlık yollarda ilerliyor ve ne yapacağımızı bilmiyorduk. Bu nasıl bir kâbustu Ya Rabb’im. Benim ülkemde, benim askerim, seçilmiş, demokratik yollarla gelmiş bir hükümete ve sadece ülkesinin, milletinin çıkarlarını düşünen Recep Tayyip Erdoğan gibi bir lidere karşı silahlı, kanlı darbe yapmaya çalışıyorlardı. Sivil halka çoluk

çocuk kadın erkek demeden kurşun sıkıp, düşmana karşı kullanılması gereken tanklarımızı halkın üzerine sürüyor ve milletin uçaklarıyla yine aziz milletimin üzerine bombalar yağdırarak acımasızca katlediyorlardı.. Nasıl bir akıl tutulmasıdır ki bu? İki metre karelik arabanın içinde içim içime sığmıyor, yüreğim göğüs kafesimden fırlamak istiyordu. Arabanın içinde tutuklu gibi hissediyorduk kendimizi ve hiçbir şey yapamıyorduk. Oysa şimdi memleketimizdeki evimde olmak vardı. Cumhurbaşkanımızın talimatıyla sokağa çıkan vatan evlatlarıyla beraber meydanlarda olmayı nasıl da arzuluyordum. Çok isteyip de yapamamak. Bir bilinmeze doğru yol almak. Çaresizlik dedikleri bu olsa gerekti. Peki, şimdi ne olacaktı? Gece nin ilerleyen saatlerinde bu haince planı kimlerin kurguladığını öğrendikçe içimdeki öfke daha da büyüyordu. Allah, Peygamber diyerek insanlar böyle aldatılmış, din tüccarlığı nasıl yapılmış daha iyi anlamaya başlıyorduk. Fethullahçıların son zamanlardaki hükümete ve Cumhurbaşkanımıza karşı anlamsız muhalifliğini biliyorduk ama bu kadar ileri gideceklerini ve bir virüs gibi ordumuzun içini ele geçirdiklerini düşünemiyorduk. Hiç birini değil varlığına katlanmak yüzlerini dahi görmeye tahammülüm kalmamıştı artık. İçimdeki nefret bir volkan gibi kabarıyordu. Sabah altı civarında Kilis'e vardık. İlk işimiz Cumhuriyet meydanına gidip vaziyeti görmektir. Dinlenmeden eve dahi uğramadan meydana gittik. Belediyenin iş araçları ve kamyonlarıyla meydanın ana girişleri kapatılmıştı. Sabah namazı kılınmış ve herkes dağılmıştı. Şehrin üzerine anlatılması imkânsız bir sessizlik çökmüştü. Az sonra camilerden sala sesleri yükselmeye başladı. Nasıl yürek parçalayıcı, acı bir duyguydu. Bir daha bunları yaşamamak dileği dudaklarımızdan döküldü.

Evet, aziz ve cesur milletimizin kararlı duruşu ve ahından öpülesi cennet kokulu şehitlerimizin sayesinde darbe bastırılmıştı çok şükür. Fakat şunu çok iyi biliyordum ki; bu bozuk zihniyetle savaşmadıkça, köklerini kurutmadıkça bu Fetö gidecek yerine yeni, başka Fetö'ler gelecekti. İşte önemli olan bu zihniyetle olan savaştı. Ki bir daha milletimiz böyle acılar yaşamınsın. Güzel ülkemizin koca yürekli insanları; bizdeki bu iman, cesaret, din, vatan, millet sevgisi oldukça karşımızda acaba hangi güç durabilir? Sinsi düşmanın hesaba katmadığı, alçak planlarını altüst edecek şey bu cesur yürekler değil mi? Birbirine iman bağıyla kenetlenmiş, vatan sevgisiyle yoğrulmuş dik duruşumuz değil mi? Allah'ın rızasını her şeyin önüne koyan, ülkesi için canını hiç çekinmeden vermeye hazır vatan evlatları değil mi?

Rabb'im bir daha böyle acılar yaşatmasın güzel ülkemizin güzel insanlarına. 15 Temmuz'da canını hiçe sayarak ülkemizin ve demokrasimizin derin yaralar almasını engelleyen tüm şehitlerimize Allah'tan rahmet ve kalan kahraman vatan evlatlarının hepsine selam olsun.

Zübeyde SAHA

Samsun Ladik, Ladik Anadolu İmam Hatip Lisesi

FİLİZLENEN TOPRAĞIM, ŞAHLANAN BAYRAK

Önceleri uzaktan yeşilimsi bir görüntü veren geniş bir ova. Düzü, bayırı, çayırı hep aynı yeşilimsi örtü. Bir yeşillik var gibi. Hafif ama bir türlü boy vermeyen bir verimli ova sanki. Toprak hep sarıp sarmalanmış, sanki yeşillik toprağı bağırına basmış da bırakmıyor kendinden başka hiç kimseye, paylaşamıyor kimseciklerle. Seviyor demek ki diyor kalbim, toprağı bereketiyle yoğurmak istiyor diyorum tüm gönlümle. Nice yağmurlar yağdı hâlbuki yeşermeli değil miydi daha da bu toprağı saran yeşilimsi örtü. Yağmurla kardeş olup toprağı can vermeli, meyveye durmalı değil miydi tabiat? Nice yağmurlar yağdı hâlbuki.

Zaman geçiyor, sonbaharla solan yeşillik nice baharlarla yine yeşilimsi bir örtü. Ama ne bir rahmet kırıntısına meydan veriyor ne de meyveye durmaya niyet ediyor. Zaman bir kızılığa doğru sarıyor yumağını. Evet, daha bir yeşerdi sanki. Yeşillik, havanın kızılığına kardeş sanki. Bir umutla göklere yükselmek isterken salih gönüller, bir tuhaflik evet bir tuhaflik var memleket toprağında. O suni yeşilimsi örtü, toprağı şefkatle sardığını düşündüğümüz o sevgi belirtisi zannettiğimiz, o yeşilimsi örtü bir gece kızillaşmaya döndü sinsice. Temmuz'un on beşinci gecesı, gözlerimiz Niğde, Bor'un her zaman gökyüzünde milyonlarca yıldızın göz kırptığı bir gökyüzüyle bakan Karanlıkdere Köyü. Havada, gökyüzümüzde bir gariplik. Hava bir garip gibi boynunu bükmüş. Gökyüzü içimize bir tuhaf bakıyor, hüzünlü bir bakışla yıldızlar bile gözyaşı döküyor sanki, bir yetim gibi. Her zamanki yıldızlar sanki bir yerlere gitmişler. İçimiz sıkılıyor durduk yerde. Biz duruyorduk evet ama o berekete yordüğümüz sinsı yeşilimsi örtü meğer ayak bastığımız topraklarımızda biten ayrık otları imiş. Yeri göğü garip kılan bu sinsı ve hain ayrık otları imiş. O gece toprakta meğer yıllarca toprağı şefkatiyle sardı bellediğimiz ayrık otları asıl yüzünü göstermiş de tüm filizleri boğmaya niyet etmiş. Her yeri kan kırmızıya boyamak istemiş meğer. Gece, gecenin karanlığında toprağımızın altında ve üstünde bir

mücadele. Bu toprak kalacaksa bize kalacak, gidecekse biz de gideceğiz diyen binlerce filiz topraktan fıskırırcasına göğe doğru attı kendini. Kimi can verdi bu uğurda, kimi kan verdi, kimi kendini kurtarıp ayrık otlarından, onlara tüm yeşilliğiyle hücum etti; dal verdi, budak verdi tüm damarlarıyla, damarındaki kanını toprağa siper etti. Sonra dualar yükseldi ardından, bu mücadeleye Fetih'ler, Yasin'ler, salalar, ezanlar yardıma koştu vatan sevdalılarının salih gönüllerinden. Toprağın üstü ayrık otlarını temizlemek isteyen binlerce, milyonlarca filizle dolmuştu. Betondan meydanlarda binlerce filiz baş vermeye ant içmişti. Geceye inat tüm filizler seher vakti fecriyle aydınlanmış gibi ayaktaydı işte. Ve tüm O ayrık otları gerçek bir filizin nasıl bir gücü olduğunu anlayamazdı tabi. Bilemezdi o yeşilimsi bitki bozuntuları toprağın üstündekiler kadar da altında vatan sevdalısı nice tohumların olduğunu. Bilemediler ve yanıldılar ve yenildiler. Günler, gecelerce meydanlara kök salın dense orada kalacak, kaldığı yere kök salmaya niyet eden filizlerin yürekleri toprağı öyle güzel rayihalarla bezemişti ki ayrık otları katlanamazdı buna. Bu güzelliğe, bu doğallığa. Ve tam yirmi yedi devreden gündüz ve gece... Tüm ayrık otlarının yaprakları tek tek sökülmiş, çıkarılmıştı topraktan ve kurumaya mahkûmdu bir çöplükte. Toprağın üstüne çıkanlar temizlendi ilk önce. Ve temizlenmeye de devam ediyor. Ayrık otlarının kökünü topraktan ayırıcaya kadar da devam edecek. Artık filizler boy atmaya başladı toprağımızda. Artık ayrık otlarına yer olmayacak. Toprak için baş veren filizlerin bereketiyle daha bir verimli olacak toprağımız ve temizlendikçe ayrık otlarından başaklar veren ekinler, meyve veren ağaçlarla donanacak ülkem.

Onlar ki toprağımız var olsun diye can veren filizlenip de ülke toprağıma nefes olan iki yüz kırk dokuz kahraman ve dahi kolunu kanadını verip gazi olan ve dahi meydanlarda vatan için can verme zevkini tatmak isteyen salih yürekler. Onlara selam olsun.

Özgül ALTINGÜL

Siirt 14 Eylül Anadolu Lisesi

ONLAR KİMLER? DÜĞÜNE Mİ GİDERLER?

Orta Asya bozkırlarında dünyaya yayılan, dünyayı saran gökyüzünü darı, dağları duvarı, çölleri yarı, suları karı, Allah'ın adını duyurabileceği yerleri diyarı olarak kabul eden bir millet...

Gittiği yerlere narı, nuru, arı götüren bir millet...

Karıncaı incitmekten korkan, hayvanlara korunaklar yapan, ormanı koruyan, çiçeklere vurulan, doğayla dostluk kuran bir millet...

Tarihte adı unutulmuş devletler kurup adı unutulmaz denilen imparatorlukları yıkan bir millet...

Çölleri aşan, okyanuslara dayanan, engin sulara dalan bir millet...

Elif'in türküsünde, Hasan'ın heybesinde, Fatma'nın eteğinde, Ayşe'nin ninnisinde, Mehmet'in süngüsünde, Ali'nin takkesinde, Veli'nin çizmesinde, Osman'ın heybetinde Fatih'in sikkesinde kendini gizleyen bir millet...

Öyle bir millet ki düşmanları kıran, zalimleri vuran, fakirleri doyuran, garipleri koruyan bir millet...

Gökyüzünü titreten, toprakları inleyen, düşmanlarının bile kalbini fetheden, dostlarını sevindiren, İslam'ın demir yumruğu bir millet... Kimi zaman Mete, Atilla, Alparslan kimi zaman Fatih, Kanuni, Abdülhamit Han gibi komutanlar çıkaran bir millet...

Mustafa Kemal'le başlayan, günümüze uzanan, aktığı kanı damarda durmayan, vatani için akittiği kanları kurumayan, yaşadığı toprakları kana doyuramayan bir millet...

Tarihler yazan, tarihler yapan tarihlerle adını tüm dünyaya duyuran bir millet...

İşte öyle koca bir millet...

15 Temmuz'un kara gecesini sabahın nuruyla aydınlatan bir millet...

15 Temmuz 2016. Kapkara bulutların Türkiye'yi kapladığı gece. Dağlar küskün. Yıldızlar sönük. Kuşlar lal kesilmiş. Akarsuların ferri bile gitmiş. Olacak olaylardan haberleri var sanki. Yeryüzü böyle bir olay görmedi. Çok savaşlar yaşandı bu topraklarda lakin böyle hainliğe hiç rast gelin-

medi.

15 Temmuz gecesi saat 22.00 Genelkurmayda hainlerin kendilerini yetiştirdikleri millete doğrulttukları silahların sesleri. Uçaklar Ankara semalarına indi. O gün Türk tarihin en büyük kara lekesi.

23.05 Başbakan kalkışma olduğuna değindi. Gerçekleşen olaylar garipti. Bir taraftan TRT işgal edildi.

Silah zoruyla Yurtta Sulh Konseyi'nin bildirisine yer verildi. Türk milleti için bunlar kabul edilebilir değildi. Vatandaş TRT'yi kurtarmak için harekete geçti.

16 Temmuz 00.26 Cumhurbaşkanımız vatandaşların yüreğine seslendi. Gerçekler hazindi. Söylediği: "Şu anda bu milletin imkânlarıyla ortaya konmuş tankı, topu, uçağı, helikopteri kullanarak milletin üzerine gelmenin bedelini çok ağır ödeyeceklerdir. Milletime çağrı yapıyorum. Meydanlara gelin. Ben de başkomutan olarak meydana geliyorum." Bu çağrı vatani canından çok sevenlere ve düğüne gitmek isteyenlerdeydi. Onlara göre vatan için ölmek, düğüne gitmekti. Allah'la beraber olduktan sonra ölüm de yaşam da birdi. Bu topraklar için canını verenler zaten düğündeydi.

İslam'ın sancaktarlığını yapan bu millet, hainlerin bize zehir ettiği geceyi düğüne çevirdi. Kapkara geceye imanlıların nuru indi. 16 Temmuz tarihe atılmış yeni bir zaferdi. Çanakkale'de yazılan destana bir yenis eklendi. Amerika, İngiliz, Fransız, Alman öğrenmeliydi. Bu topraklar Türk milletinden başkasına boyun eğmez, hainlere vatan edilmezdi.

Onlar kimler?

Resulullah'ın bahçelerinde, Uhud'da gül dikenler, Malazgirt Ovası'nda at sürenler... Çanakkale'de ecdadın izinden gidenler...15 Temmuz'da Boğaziçi Köprüsü'nde, Polis Özel Harekatı'nda, Genelkurmay'da, meydanlarda kurşunların karşısına dikilenler... Afrin'de Burs'e'ya dağına bayrağı dikenler...

Onlar kimler?

Ömer Halisdemirler, Abdullah Tayyipler, Yiğit Ahmetlerim, Âkif gibi Âkif'ler, Hz. Ali gibi Aliler, düğüne gitme muradına eren Muratlar, Fatih Sultan Mehmet gibi Mehmetler...

Onlar Kimler ?

Vatan uğruna düğüne gidenler...

Düğüne gidenler Suriye'ye, Mısır'a, Hindistan'a, Pakistan'a Çeçenistan'a...

Düğüne gidenler Çanakkale'ye gittikleri gibi Afrin'e giderler.

Düğüne gidenler, taşlaşmış kalplere bir tutam sevgi suna bilmek için...

Düğüne gidenler gözyaşlarını dindirmek, yetimleri güldürmek, öksüzleri sevindirmek, gariplerin tebessümlerini bilmek, dost türkülerini dinlemek için...

Düğüne gidenler ay yıldızlı, şehit kanlı, yetmiş canlı, yüreği dağlı bayrağımız sonsuza dek dalgalanması için...

Düğüne gidenler; ezanlar dinmesin, kötülükler bize sinmesin, dualar çevrilmesin, melekler inlemesin diye.

Düğüne gidenler; kundaktaki bebekler can vermesin, yaşlı ninelerin duaları bitmesin, dedeler torunlarından uzak düşmesin diye.

Düğüne gidenler; anneler acı çekmesin, uçurtma uçuran çocuklar kara toprağa girmesin diye.

Düğüne gidenler; annesinin süruruyla, babasının gururu ile, eşinin onuruyla, kalplerindeki imanın nuruyla.

Hep giderler düğüne. Hep gittiler, hep gidiyorlar, hep gidecekler.

Onlar kimler? 15 Temmuz'un kara gecesini nura çevirenler...Onlar ki Cema-i İlahiyi görmeye, en sevgiliye dönmeye, dâr-ı fenâda geçip dâr-ı bekâya düğüne giderler.

Hasan KÜÇÜK

Sinop Ayancık Ayancık Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

ŞEHADET GÜLLERİ

Ben Ömer Halisdemir'im,

Çukürkuyu'nun gülüyüm ben. Kanlı 15 Temmuz gecesinde komutanımın şehadet emrine sadık, vatanımın muhafızıyım ben. Belki umursamadılar beni o gece. Vatan sevgisiyle yoğrulmuş kalbimin ne hissettiğini bilemezlerdi. Bir grup hain vardı o gece içimizde, hesapları başkaydı. Milletime kâbus olacak o gece yarısı, yıllardır yaptıkları kirli planı uygulayacaklardı, darbeye teşebbüs edeceklerdi sözüm ona. Murdar emellerini kustular üstümüze. Masum insanımıza saldırdılar. Güvenlik güçlerimizi birbirine kırdırdılar. Alçaktan uçurdular bizim uçaklarımızı "alçakça". Polis Özel Harekatı'nı bombaladılar asker görünümü teröristler. TRT'yi, TÜRKSAT'ı işgal ettiler haberleşmeyi engellemek, yaptıkları hainliği gizlemek için. Millet iradesinin tecelli ettiği TBMM gazi oldu. Kısaca hedef Türkiye'ydi. Ama emperyalizm politikasına gönül veren acizler, Türkiye'yi ve Ortadoğu'yu yeniden dizayn etmeye çalışan, ülkeme hükmetmeye muktedir olduğunu sananlar iki şeyi unutmuştu: Allah'ın hesabını ve Türk insanının bağımsızlık aşkını.

O gece otuz kurşun yedim. Komutanımı dinledim, sonunda özlediğim şehitlik mertebesi vardı. Baş haini başından vurdum, otuz kurşun yedim, yaralarım otuz güle döndü. Gülün yapraklarında şehadet yazıyordu. Muhteşem bir koku yayıldı etrafa. Çukurkuyu'da evimizin bahçesinde o güllerden yetiştirirdi anam. Ve bana derdi ki: "Ömer, gül peygamber çiçeğidir." Bir şey anlamazdım dediklerinden. Dua ederdi bana, Peygambere komşu olasin, diye. Çukurkuyu'nun gülüyüm ben...

Ben Fethi Sekin'im,

Bir polis memuruyum. İzmir Adliyesi nöbetimde teröristlerin bomba yüklü aracına dur, dedim. Söz vermiştim çünkü yiğit Hz. Hamza'ya, "Birlikte muhafız olacağız." demiştim. Adliyenin bahçesinde koklamaya kıya-

madığım gülleri ezip geçecekti teröristler. Gül bahçesini kan havuzuna çevireceklerdi. FETÖ'nün, kanla bestelenmiş şarkılarını terennüm eden işbirlikçisi PKK vardı bu sefer karşımızda. Kaç yuvaya ateş salacaklardı yine? Kabre dönecekti etrafımız. Dilim tutuldu, lal oldum o an. Yusufu düşündüm dipsiz kuyuda. Dilsiz, kör, sağır... Haykıramadım, duyuramadım sesimi. O gece geldi aklıma. Minarelerden salalar yankılanıp gökleri yırtarken bizi tek yürek olmaya davet eden ulvî çağrının karşısında ben ise sessiz çığlıktım yine. Susturmaya çalıştılar salaları. Ama yine iki şeyi unuttular: Allah'ın hesabını ve Türk'ün bağımsızlık tutkusunu. Unuttular şanlı mazimizdeki kahramanlığımızı. Damarlarımızdaki aşıl kanda bulunan bağımsızlık genlerimizin şifresini kıramadılar. Malazgirt'te Alparslan'ı, Çanakkale'de Asım'ın neslini unuttular. Unuttular Sakarya'da deniz bakışlı Mustafa'mı, ya istiklal ya ölüm emriyle. Türk'ün ve İslam'ın sancağını taşıyanların karşısında Ebu Cehiller çoğaldı. Evet, ünlü şairin dediği gibi Ebu Cehil ölmedi, Ebu Cehil kıtalar geziyor. Ama biz de 80'li, 90'lı yılların darbe tütsüleriyle uyuttuğu gaflet uykusundan uyandık artık. Uyandık... Milletçe direnişimiz, tankın önüne yatabilme ruhu, kararlı, dirayetli, cesurca dik duruşumuzun timsali kahramanlar her zaman istiklâline ve istikbâline sahip çıkmıştır ve çıkacaktır. Sonra sükût ettim. Lakin etmem gerekti. Lakin söz vermiştim Hamza'ya. Cebren kendime geldim. Kaç kurşun yedim bilmiyorum ama ben de gülleri gördüm o an. Sonra misk kokusu, amber kokusu. İzmir'in gülüyüm ben...

Ben tankın önüne yatan vatandaşım,
İsmimin cismimin ne olduğunu sormayın bana. Mühim olan Türk olduğumdur. Mehmet Emin Yurdakul'un "Cenge Giderken" şiirinde dediği gibi:
Ben bir Türk'üm dinim, cinsim uludur
Sinem, özüm ateş ile doludur,
İnsan olan vatanının kuludur
Türk evladı evde durmaz, giderim.

Evet, ben de bir bayrak düşkünü vatansever olarak evde oturup sessiz kalamazdım bu zulme. Alkışlayamazdım zulmü, sevemezdim zalimi. Boğaz'da köprüyü kapatanların karşısında ellerinde al bayrağımızı dalgalandıran insanlara ateş ettiren zalimlere karşı geldim. Ben gelmezsem, sen gelmezsen, o gelmezse bizden sonrakilere hesap veremeyiz. Sordular bana daha sonra, tekrar olsa tankın önüne yatar mısın, diye. Bir insan tank paletlerinin önüne neden yatar? Elinden en sevdiği şey alınırsa... Ben yine olsa yine yatarım. Mevzu vatansa can vermeye hazırım. Hazırım çünkü Eyüp'ü bağrında yatıran İstanbul'un gülüyüm ben...

Sene 2116, Temmuz 15

Ben vatanını seven Türk genciyim,

Adım Ömer, soyadım Halisdemir. Annem küçükken kurtarıcı, diye se-verdi beni. Öyle içten söylerdi ki bunu gözyaşlarını kurutmaya gücüm yetmezdi. Bundan yüz yıl önce dedem hainlere karşı durmuş şehadeti tatmıştı. O zamanlar haberlerde hep şehit görüntüleri varmış. Otuz sa-niyelik haberler, otuz saniyelik kahramanlar. Ama gerçek kahramanlar. Televizyonda izlermiş büyüklerim üst üste cesetleri haberlerin hazin neti-cesinde. Bir kahramanlık filminin fragmanı gibi.

Hainler uçaklarını alçaktan uçurmuşlar o gün ama en yukarıdaki Rah-man'ı unutmuşlar. O gün tarih nice güzel insanların şehadetine tanık olduysa Ebrehe'nin, Firavun'un, Nemrut'un sınırsız alçaklığına da tanık oldu. Etrafa ateşler saldılar ama birliğimizi ve kardeşliğimizi yakamadılar. Genci yaşlısı, kadını erkeği aynı kaptan içti şehadet şerbetini. Kevser havuzundan içer gibi... Cennet kokusunu duyar gibi... Gül mü leylak mı bilemediler. Ama cennet kokusuydu işte. O gece bu kokuyu duyanlar FE-TÖ'nün cerahat liderine, nursuz putuna tapanlar değil vatan sevgisinin imandan olduğunu bilen yiğitler, anneler ve nur yüzlü teyzelerdi. 249 şe-hit... 249 şehadet gülü...

Aradan yüz yıl geçti. Genç arkadaşlarım darbeden ne anlıyor ve ne anla-dılar bilemem lakin biz, şehadet şerbetiyle sahil gazozu arasındaki farkı anlayan yiğitlerin torunları olmakla gururluyuz. Üzülmüyoruz, yeise düş-müyoruz, Rabbi'mizin "La tahzen" (üzülme) emrini dilimizde tazeleyip üzül-müyoruz. Vesayeti ram olmuyoruz. Dimdik ayaktayız. Ummanlar gibi imanla dolup taşan göğsümüzle vatan, bayrak ve bağımsızlık sevdamızla dimdik ayaktayız. Demokrasi nöbetlerine yine hazırız. Birlik ve beraberli-ğimizi bozdurmamaya kararlıyız.

Ve düşünüyorum şimdi. Biz kimiz, bu senaryonun neresindeyiz? Hatta baştan yazamaz mıyız bu oyunun senaryosunu? Kâbil'in, kardeşi Ha-bil'i öldürdüğü günden beri kan ve gözyaşının dinmediği çilekeş Ortado-ğ'unun ve kana doymuş Mezopotamya'nın kucagında bir Türkiye. Değiş-meli bu senaryo! İnsanlık ve barış şuuruyla, bağımsızlık şarkılarıyla, birlik ve beraberlik aşkına yürüyelim güçlü yarınlara. Yürüyelim şehadet gülleri hatırına. Yürüyelim ki ayağımıza Türkiye gücü gelsin...

Hanife DÖNER

Sivas Süleyman Demirel Ortaokulu Türkçe Öğretmeni

İMANLI ÇILGIN TÜRKLER

Şu hayatta bir meselen, bir derdin, bir davan, insanlığa dair bir kaygın varsa, rahat etmeyi beklemeyeceksin. Ya derdinden vazgeçeceksin ya da rahatından.

Biz asla derdinden vazgeçen, rahatına düşkün bir millet olmadık çünkü bizim bir sevdamız, bizim bir davamız, bir mücadelemiz var. Sevdamız: Bu memleket canımızla ve varlığımızla bizimdir. Davamız: Hak ile batılın kavgasında hak davası. Mücadelemiz: Vatan, millet, bayrak, din mücadelesidir. Çok yorulsak da davamızdan da sevmekten de ve sahip çıkmaktan da asla yorulmayacağız.

“Bazen öyle günler gelir ki; insanın vatanını sevmesi yetmez, çilginca sevmesi gerekir.” demişti Turgut Özakman. Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en büyük halk ayaklanmasına sahne olan kalkışmanın yaşandığı, 15 Temmuz gecesi de benim için öyle oldu. Tarihte ilk ve tek olan o dehşet gecesinde, son nefesime kadar bu vatani deliler gibi, hem de daha büyük ve artan bir aşkla seveceğime ve daha çok çalışacağıma ant içmiştim.

Üzerinden neredeyse iki yıl geçmiş olacak olan 15 Temmuz gecesini sanki daha dün olmuş gibi gönlüm burkularak ve ruhum çekilerek hatırlıyorum. Hayatımda bu kadar zor ve uzun bir gece yaşamamıştım. Gece çok uzun, mevzu da bir o kadar derindi. Demokrasiye bağlılık konusunda önemli bir sınav verdiğimiz o geceyi ancak yaşayan bilir. Ülke olarak bir saldırı altındayız. Ateş açan helikopterler, patlatılan bombalar, jet sesleri, çıkan çatışmalar... Boğaziçi Köprüsü en gözü dönmüş ölüm mangası tarafından tutulmuş, keskin nişancılar mevzi almış, acımasızca halka ateş edip katlediyor. Meclis bombalanıyor, sivil halk üzerine helikopterlerden ateş açılıyor, silahlar masum halka doğruluyor. TRT ve birçok kanalın işgal edildiği alçakça bir girişim oluyor. Minarelerde “Türkiye sevgisi imandandır” duası. Teşrik tekbirleri gökyüzünü inletircesine arşa karışıyor. Kafamın içinde

yüzlerce soru ve tek bir cevap : “Üzülme Allah bizimledir.”

Acı ama hâlâ gururlu bir tadı var yaşanan günlerin. Unutulması imkânsız öyle bir gece ve günler yaşadık ki âdeta beyinlerimize ve yüreklerimize kazındı. Her ne kadar “Hafıza-i beşer nisyan ile maluldür” denilse de o günü unutacak hafızanın sahiplerinden etmesin Rabb'im bizleri. Yalan dünyada yaşarken ihanet gerçeğine, yıllardır anlattığımız Çanakkale ruhunun nasıl tekrar dirildiğine tanıklık ettik. Ecdadı gibi torunlarının da küffar ordusu karşısında nasıl şahlandığına bizzat şahitlik ettik.

Bir yerde bayrak seccadeye dönmüşse eğer, orada torunlara anlatacak onurlu bir hikâye yaşanmaktadır. Biz bu onurlu ve gururlu destanın birebir şahidiyiz. Atalarımızın, dedelerimizin zamanından bu yana bu ülke çok ihanetler gördü, çok badireler atlattı ama bu tarifi imkânsız, kelimelerin bile gücünün yetmediği, bu denli düşmanlığa bu topraklar hiç şahit olmadı.

Vatanımız ve milletimiz tarihindeki en büyük gizli düşmanından hiç unutulmayacak bir alçaklık, hainlik gördü. Usta sahtekârlar donanımlıdılar, muhataplarını aldatmak için her türlü doğruyu kullanırlar, diye bir söz vardı sanki onlar için söylenmiş gibiydi. Alçaklık bile bu kadar alçalma-
mıştı. Fail tek merkez, hedef ise İslam'ın son kaləsi Türkiye'ydi, vatandı, devletti.

Yalnız unuttukları bir şey oldu. Halkın kendine ait olana sahip çıkacağını, kefenini alıp, tekbirlerle sokaklara dökülen yüz binlerce insanın onları sinsî planlarını bozacağını ve Allah'ın kâfirlerin hileli düzenlerini boşa çıkaracağını öngöremediler.

Bizim masallardaki kahramanlara ihtiyacımız yoktur; çünkü bu ülkenin sessiz sedasız bekçileri, asıl mücahitleri zaten birer kahramandır. İşte biz buna Anadolu ruhu diyoruz. Bu ruh sayesinde ülke demokrasisine yapılan uluslararası hain işgal girişiminin ilk adımı, başta Cumhurbaşkanı'nın ferasetiyle, milletimizin azmi, dirayeti ve kararlı duruşu sayesinde geri püskürtüldü. Bu kalkışma girişiminin kısa sürede ve daha fazla zarar görülmeden bastırılabilmiş olmasında; halkımızın Cumhurbaşkanı'nın çağrısına uyup, hıyanet çetelerine karşı topyekûn sokaklara çıkması ve tankların karşısına dikilebilmiş olmasının önemi büyüktür. Bu yüzden 15 Temmuz bir ruhtur, bir uyanıştır, bir diriliştir. Bir Malazgirt'tir, bir Çanakkale'dir. Haçlı-Siyonizm'in hezimete uğraması ve Müslüman Türk'ün zaferidir.

15 Temmuz'da gösterilen bu kahramanlık hangi millete nasip olmuştur ki? Akşama darbe girişimiyle başlayıp, sabaha halk devrimiyle kalkan hangi ülke vardır ki? Ve ne mutlu ki bize bu ülkenin Mehmetçiklerinin yaşı yoktur.

Bu halka huzursuzluğu reva görenler, bizi dünyaya rezil etmeye kalkanlar, bizi bizim silahımızla vuranlar, kendi menfaatleri için vatanını satanlar, iktidar düşmanlığı yüzünden hainlere alkış tutanlar; bir darbeyi daha alınca yazdırtmayacak olan, kaderini kendi seçip, özgürce yaşayıp ölecek olan bu milleti hiç hesaba katmamışlardı.

Memleketi siz mi kurtaracaksınız? Diye yıllarca küçümsenen, alnı öpülesi gençlerin gerçekten memleketi kurtarabileceğini, darbeye darbe ile karşılık veren millî iradeyi, tarifine kelimelerin yetemeyeceği millî ve büyük ruhu hiç düşünmemişlerdi.

Bedduayı duadan üstün sayanlar, cesur, vatansever, inançlı yiğitlerin Türk bayraklarıyla meydanlara dökülüp demokrasi tarihini yeniden yazabileceklerini bilemediler.

Zil çalınca teneffüse koşan çocuklar gibi, sala okununca şahadete koşan, "Ölürsem şehit, kalırsam gazi" anlayışıyla mücadele eden bir milleti yolundan döndürecek bir silahın henüz icat edilmediğini göremediler.

Ölmeye hazır olan insanların, ölmeye hazır olmayan insanlara galip gelebileceğini, "Kimin yönetimine el koyuyorsun?" diyerek yılmadan, yorulmadan meydanları boş bırakmayan, terk etmeyen muhteşem milletin, vatan nöbeti için günlerce uykusuz kalabileceğini hiç tahmin edemediler.

Biz o gece şunu çok iyi gördük ki biz bu vatan için beraber ölmeyi çok iyi biliyorduk. Meydanlara koşan herkesin kalbinden Allah'ın korkuyu aldığı o gecede, düşmana karşı birlikte nasıl savaşmış, mitinglerde nasıl kardeş olunmuş biz zaten biliyorduk. O günlerde anladık ki yürek gücü silah gücünden daha üstünmüş. Bir milletin asıl gücü topu, tüfeği değil, imanlı ve vatansever halkıymış.

Biz bunları unutmadık. Bu vatani sahipsiz sananların da unutmaması gereken bazı hususlar var:

Helikopter pilotuna: Erkesen aşağı gel, diyen vatandaşı, mahsulünü yakıp uçaklara engel olan amcağı, kamyonları, tırları kışla kapısına çeken

şoförü, tank kapağını taş motoruyla kesen ustayı, kamyonu ile gençleri taşıyan ablayı, tankın egzozuna tişört, havlu tıkayan abisi, terlikle tanka vuran teyzeyi, tanktan çıkardığı askere sarılan polisi, jetler kalkmaması için depoları boşaltan pilotu, çatıdan jetlerin üstüne atlamaya çalışan gençleri, oyuncak kamyonu bayrak takan kardeşimi, tankı motosikletle kovalayan arkadaşımı, F-16 'ya levye fırlatan çılgınları, jete ısıklık çalıp "Gel buraya" diyen yiğidi, mermilerin geldiği yere koşan vatansever halkı, bilmediği tankı süreni, tankı durdurmak için önüne yatıp canını hiçe sayanları, palete taş koyup durduranları, meydanlarda dua eden nur yüzü dedeyi, vurulan bacağını kemerle boğan dayıyı, evinde gözyaşı döken bacıyı, mesafeler uzak olsa da dualarla buluşan yürekleri, milyonlarca askeri, yardım için gelen ebabilleri, vatanın her köşesinde tek bayrak altında birlik olan bir milleti, bir ölüm bin doğanları biz unutmayacağımız ama siz de unutmayın.

Ve gözünü kırpmadan şahadete koşanları... Ölümünden geriye dönüş yok" diyerek hilal uğruna şehit olanları...

-O hilal ki bizim vatanımız, inancımız, namusumuzdur.-

Bir Ömer vardı mesela şahadete yürürken dahi heybetinden bir şey eksilmeyen. Esaret ile cesaret kelimesi arasındaki tek harflik bir fark vardır. O da Ömer Halisdemir'dir. Mucizelerin yaşandığı o gecede, onun ardından giden, hilal kollarını açmış, yıldızına koşarken al bayrağa rengini veren, Peygamberin ağuşundaki 249 şehidimizdir ve binlerce gazimizdir.

Kalan ömrümüzün özgürce yaşadığımız her dakikasında hisseleri olduğunu çok iyi biliyoruz. Bu sebeple onlar bizim için her daim yaşıyor çünkü onların makberi tüm Türkiye. Onların makberi hâlis gönüller.

Vatani, birliği, ezanı, bayrağı için büyük ihanete karşı verilen şehitlerimizi, gazilerimizi ve salaların şahitlik ettiği şanlı direnişimizi, unutan, unutturulan ve unutturulardan olmayacağız. Yapılan ihaneti de... Bu ülkeye, bu millete düşmanlık besleyenler siz de bu milletin sizi nasıl yok ettiğini, aldığınız dersi unutmayın.

Son tahlilde;

Kurtuluş savaşından sonra Türkiye tarihinin gördüğü en büyük hain saldırıda, bu aziz millet, gelecekte gururla okunacak destanını kendi yazdı. Demokrasinin bu ülkede artık temel bir taş hâline geldiğini kanıtladı. Sadece içimizdeki hainlere değil, tüm dünyaya karşı bir kükreyiş ve haykı-

rişti bu aynı zamanda.

Milletimizi hafife alanların, gücünü ve cesaretini gördüğü gün olarak, dünya tarihine geçti. Her kesimden insan bu elim olayda bir araya gelerek, tüm dünya şahit oldu birliğimize. Türk insanı ölümden korkmaz, savaşmaktan kaçmaz, hiçbir hainlik bu milletin asaletinden asla büyük olmaz. Dünya bunu böyle bildi ve bilmeye de devam edecek. Sözün de özü şudur: : halk gereken cevabı vermiştir. En büyük güç, şüphesiz yüce Türk halkıdır. Dünya döndükçe, gök semaya yazılan bu güç hep anlatılacaktır. Gerçek direniş de bu değil midir zaten? Dünyayı arkana alıp Anadolu'ya meydan okumak değildir. Anadolu'yu arkana alıp dünyaya meydan okumaktır. Unutulmamalıdır ki, darbeler ve darbe girişimleri askerlerle olsa da, devrimler ulusla, halkla olur.

Son söz olarak:

Âlemde şer bitmez ama bizde de er tükenmez. O günkü ruhun hâlâ tap-taze olduğunu gördükçe, böyle bir milletin ferdi olmaktan onurluyum, gururluyum. Her an, her saniye ilelebet hazırız. Ruku dışında hiç kimse eğemeyecek başlarımızı. Biz bu vatanda doğduk, yaşadık ve bu vatanda öleceğiz. Bedeli ne olursa olsun milletin, memleketin ve seçilmiş hükümetin yanında olacağız. Bu can bu bedende oldukça bizim vatan nöbetimiz asla bitmeyecek. Sevdası için ölümü göze alanlar her zaman kazanır. Bu hep böyle olmuştur. Davası hak olanın zaferi yakındır. Kutlu davamızda zafer bizimdir, vatan bizimdir, bayrak bizimdir.

İbrahim Tenekeci'nin de dediği gibi sözün de özü şudur: "Şimdi daha yüksek sesle söyleyelim: Türkiye, sadıklar yurdudur. Hainler gelip geçer, devlet, millet ve memleket bâki kalır."

Alaaddin GÖL

Şanlıurfa Akçakale Pekmezli Çok Programlı Anadolu Lisesi

GÖRÜNMEZ YILDIZLAR

Neydi o gece parlayan? Yıldızlar mıydı yoksa güneş gece mi doğmuştu? Bilemiyorum ama ben ömrümde bu kadar parlak bir gece görmedim. Gün gibiydi sanki. Bir şey vardı geceyi aydınlatan, renk veren, can katan. Sorarım size, başka hangi milletin iradesi geceyi gün edebilir? Hangi millet olmaz denilen şeyleri oldurabilir? İşte o gece, 15 Temmuz gecesi, olmaz denilenleri bir bir olduran, geceyi gün, günü bayram eden aziz milletimizin iradesiydi.

Bir milletin insanların ne kadar dirayetli ne kadar güçlü olduğunu tüm dünyaya göstermenin vücut bulmuş hâliydi 15 Temmuz. Cesaretin, azmin, iman gücünün ve en önemlisi bayrak aşkının gerektiğinde ne denli ortaya çıkarılabileceğinin gösterildiği geceydi. Yıldızların geceye bir faydası yoktu sanki. Çünkü yıldızlar daha kuvvetli bir ışık olduğunda sönerler. Milletimizin iradesi yıldızları görünmez yapmıştı.

O gece beni üzen, aynı zamanda da gururlandıran birçok şey oldu. Ağladığım, bazen de güldüğüm zamanlar oldu. Ağlamam üzüntüden değildi. Gururdandı. Özellikle bir arkadaşımın en önlerde hainlere karşı koşarken bacaklarına yediği kurşunlardan dolayı sakat kalması beni üzmesine karşın o kadar gururlandırmıştı ki tutamadım gözyaşlarımı. Düşünebiliyor musunuz? Bu kişi bir millî karateci. Bir insan hayatındaki en önemli şeyden bu kadar kolay vazgeçebilir mi? Söz konusu vatan olunca o gece birçok insan başını bıraktı bayrağımızın şanlı sinesine.

Türk insanının bayrağına, vatanının bir karış toprağına ne derece düşkün olduğunu gördüğümüz bu gecede genç, yaşlı demeden herkesin sokakta olması yaşadığım süre boyunca unutamayacağım bir anı olarak kalacak aklımın en görkemli köşesinde. Hainlerin silahlarına doğru koşan, tankın önüne kendini siper eden, çocuğu kucağında giden her bir insanı hayati-

mın sonuna kadar ecdadımın bir mirası olarak gönlümde taşıyacağım. Bu zamana kadar Çanakkale'de, Kurtuluş Savaşı'nda anlatılan Türkün gücünü canlı canlı bize gösteren bu görkemli insanların ruhlarını her daim anacağım. Bu insanlar bizim şeref nişanlarımız olarak tarihe geçecek ve Türk milletinin, tarihin bu ihtişamlı gününde yaptıklarına tanıklık etmemizi sağladıkları için ömrüm boyunca onlara borçlu hissedeceğim.

O gecenin görünmez yıldızları... İşte onlar ki milletimizin en şanslı insanlarıydı. Vatan uğruna canlarını feda eden, karanlıkları yok eden görünmez yıldızlardı. Onları durdurmaya hiçbir şeyin gücü yetmedi ve yetmezdi. Milletimizin iradesi ve vatan sevgisi her daim artacak ve Ömer Halisdemir gibi vatan evlatları hiçbir zaman bitmeyecek. Bir ölür, bin diriliriz.

Sevil GÜNDÜR

Şırnak Cizre, Cizre Atatürk Anadolu Lisesi

UYANIŞ... VE DİRİLİŞ...

Bu ezanlar ki şehadetin dinin temeli
Ebedi yurdumun üstünde benim inlemeli.

Bu dizelerle ruhumuz ilmek ilmek işlendi bizim. Çocukluğumuz, gençliğimiz bastığımız toprağın toprak olmadığını bilerek, kutsi değerler atfettiğimiz vatan toprağında vücut buldu.

Bu ruhla büyüdük, bu ruhla büyüttük...

Derken...

Bir gece...

Ansızın...

Sala sesleri yardı gecenin sessizliğini

Gök kubbeye, arşa yükselen sala sesleri...

Milleti çağırın bir ses yankılandı sonra...

Milleti çağırıyordu caddeye, sokağa...

Mesele toprağın, vatan toprağına bürünmüş hâliydi...

Düşünmeye gerek yoktu

Çünkü bu vatan nice canlarla hayat bulmuştu

Durur muydu artık bu can durduğu yerde,

Bedeni bile dar gelirken, sınır, engel tanır mıydı...

Durmazdı elbet, durmadı da. Koştı dışarı

Herkes de bir panik hâli

Kim, neden, sorularıyla şaşkın çehreler,

Ama çaresizlik yok gözlerde, kararlılık sarmış bedenleri.

Nedenler, nasıllar dolaşsa da zihinlerde; feraset ki müminin kılıcı galebe

çalıyor cesaret ve kararlılığı. Çünkü bu millet bu günlere ham iken pişerek,

yanarak geldi. Ne badireler atlattı, ne darbeler gördü. Ülkenin geleceğinin

bir gecede nasıl yerle bir edildiğine şahit oldu. Oysa ne tohumlar atılmıştı

güzel günler beklenirken, ardından ne çamlar devrildi hayallerle birlikte.

Artık o günlere geri dönülemezdi. Artık bu ülke bir daha karanlığa gömül-
meyecekti...

Ve gençler...

Geleceğin mimarı gençler...

Birer birer döküldüler sokaklara...

Ve onlardan biri;

Ablası seslendi kardeşine

- Yusuf dikkat et ablacım, gözümün nuru, anamın yadigârı

- Ablam, can ablam vatan gidiyor elden...

- Yusuf koştu... Yusuf gibi niceleri koştu...

Bir elinde bayrak, diğer elinde açık olan telefondaki ablasının son sözle-
ri...

Yusuf... Yusuf... Ablam

Ses ver ne olur kurban olurum (derin bir sessizlik...)

Ablası değil belki ama Yusuf bu canı kurban etmişti.

Vatan toprağına... Ölümsüzlüğe yürümüştü...

Can pareler bir bir düşüyordu toprağına...

Herkes koşuyor, canhıraş bir halde caddeler dopdolu...

Sokaklar insan seli, tek yürek bedenlerden dökülüyor sözcükler

.....İhtilâl oluyor

..... Vatanı Savunun

..... Vatan elden gidiyor sesleri

Sokaklar gecenin karanlığından sıyrılmış, yalancı bir gündüze dönmüş
İhanet kokan

Ateşle yakan

Canı candan ayıran

Batılın hakka karıştığı

Hakkın batılı yarıp çıkmaya çalıştığı sancılı bir gece

Sokaklar insan seli...

Doğum sancısı çekiyor vatan

Ya yeni bir hayata uyanacak

Ya da derin bir karanlığa gömülecek...

Ve izin vermedi millet...

Cahiliye karanlığından uyanıştı onlarınkisi. Belki kendileri bir daha olma-
yacaktı

Ama sabaha gün doğacaktı... Doğmalıydı...

Şimdi tek yürek olma zamanıydı. Korkusuzca atıldılar toparların tüfeklerin
önüne. Belki ellerinde top, tüfek yoktu ama göğüslerinde iman vardı. Bu
vatan topraktan öte analarının namusu, babalarının kudreti, evlatlarının

geleceğiydi. Kapanmamalıydı kitaplar, susmamalıydı ezanlar. Daha yazılacak destanlar vardı.

Ve bir yiğit daha atıldı ortaya

Karşısında dağ gibi bir tank

Zerre kadar endişe, korku yok. Elini kaldırdı havaya

- Dur diyorum sana, duracaksın

Demir gibi, bükülmez bir iradeyle dimdik ayaktaydı. Biliyordu, farkındaydı şimdi durmaz ise zalimin karşısında yarın halkı mazlum olacaktı. Bu yüzden hiç tereddüt etmedi.

Zalim de zulmünde tereddütsüzdü.

Durmadı... Sadece sürdü gencin üzerine tankını. Tonlarca ağırlığın altında kalsa da dimdik ayaktaydı genç. Paletlerin arasında kalarak kurtulmuştu. Kurtulduğuna sevinmiyordu durduramadığına üzülüyordu. Nasıl bir ruh hâline sahip ki izahı kelimelelere sığmayacak bir iradeyle tekrar koşuyordu. Tankın arkasından ve yine önünde...

- Dur diyorum sana geçemezsin.

Bu bir teslimiyet, bu bir şuur, feraset... iman...

Ve durduruyor

Tekrar altında kâlip, kolunu kaybetmek pahasına geçit vermiyor...

Geçit vermiyor Ayşe teyze, Ömer, Ali, Ahmet...

Çarşafıyla kocasının kamyonunu kapıp sokaktaki tüm gençleri toplayıp saf tutan Hatice, Fatıma. Çocuklarıyla cepheye koşar gibi gelen Hasan, Mehmet... Kadını, yaşlısı, genci cesurdu. Ne tank, ne uçak, ne silah korkutuyordu. Önlerinde dimdik ayaktaydılar.

Düşenlerin yerine yenileri geliyordu.

Durmuyordu akın akın hakka yürüyorlardı...

Toprağa düşmek uğruna geçit vermiyorlardı namerde.

Mabedimin göğsüne eli değemezdi çünkü.

Altında yatan da üstünde yatan da bu mabet uğruna vermişti Cânı.

Bu mabet ki geçilmez vatan toprağıydı.

Uğruna şehit düştüğümüz vatan toprağı.

Dünyaları alsak da vermeyeceğimiz cennet toprağı...

Her yer dolsa da namert düşman

Dört bir yandan saldırıyor olsalar da

İman dolu yürekler, siper edilen gövdeler durduracaktı bu hayâsızca akını.

Çünkü gün kurtuluş günüydü.

Gün 15 Temmuz günüydü...

Artık tarih yapraklarındaki harflere sığmayacak bir gündü.

Gün kahramanlık destanının yazıldığı gündü
Ve sancılı bir gecenin ardından gün doğdu.
Her yer al
Her yer şüheda
Bir hilâli eksik üstüne yansıyan aksi seda
Şimdi Akif'in mısraları anlam bulur bu mizanda
Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır atanı;
Verme, dünyaları aslanda bu cennet vatanı
Vermedik... Vermediler
Toprağa düşse de bu bedenler
Ölmediler... Ölmeyecekler

Tuncay ŞAHİN

Tekirdağ Hayrololu Ergün Korkmaz Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ AKŞAMI

Sıcak bir 15 Temmuz akşamı... 15 Temmuz akşamı olağan hayatımız sürüp giderken Boğaz'ımızın gerdanlığında bir hareketlilik... Olağan dışı bir hareketlilik... Herkes gibi biz de "Sıcak Haber" alt yazısıyla gelişmeleri televizyondan öğrendik. Öğrendik ki Türk ordusu içindeki hainler, başta Türkiye Büyük Millet Meclisine, milletimizin hâkimiyetine ve milletimize silah doğrultmuşlar. Tabii ilk önce kimse bir şey söyleyemedi. Herkes donup gelişmeleri takip etti. Neler oluyordu? Kimdi bunlar? Neden böyle bir işe girişmişlerdi? Saatler ilerledikçe perde aralanıp gerçekler ortaya çıkmaya başladı. Cumhurbaşkanımız da ekranlara çıkarak ilk açıklamaları yaptı ve milletimizi hainlere karşı sokağa çıkmaya çağırdı. 15 Temmuz gecesi diğerlerinden daha farklı, daha hareketliydi.

Olağanüstü zamanlarda Türk Milleti ayrı bir kenetlenir. Böyle durumlarda herkes yanındakinin siyasi görüşünü, zenginliğini fakirliğini, giyim kuşamını gözetmeden tek vücut olarak yurdumuza saldıranlara karşı mücadeleye girer. Canı pahasına bu vatani savunur. Bizi diğer milletlerden ayıran yegâne fark belki de budur. Tarihte örneği az değildir. Destan yazmaz, yaşar bizim milletimiz. O gece de Cumhurbaşkanımızın çağrısıyla birlikte kalplerinde iman, ellerinde Türk bayraklarıyla bütün milletimiz hainlere karşı durmak için tankların önüne set olmuştur. O gece iki yüz elli şehit ve yüzlerce gaziyle vatanımıza uzanan kirliliği elleri amaçlarına ulaşmadan kırmayı bildik. 15 Temmuz ve sonraki gecelerde de demokrasi nöbetleri oluşabilecek tehditleri savuşturmayı bildik.

İnsanlar dostunu düşmanını zor zamanlarda tanırmış ya; biz de Türkiye olarak dünyadaki ülkelerden terörü destekleyenleri de devletimizi destekleyenleri de daha net görebildik. Gerçi meşhur bir sözdür: "Türk'e Türk'ten başka dost yoktur." Ancak ülkelerin çıkarları söz konusu olduğunda geçici dostluklar kurulabiliyor.

Millet olarak cesaretimiz dünyada nam salmıştır. Yaklaşık bir asır önce Çanakkale’de mermilere, güllelere koşan Mehmetçik’imiz gibi 15 Temmuz gecesinde de halkımız canı pahasına namlu ve tankların karşısına ezanı, vatani, milletini muhafaza etmek maksadıyla göğsünü siper etmiştir. Tarihimizde darbelere tanıklık eden, o günleri yaşayan vatandaşlarımız parçalanmanın eşiğine getirilmeye çalışılan devletimizi hain tuzaklardan böylece koruyabilmiştir. Türkiye’imiz üzerinde kirli emelleri olanların hevesleri bir kez daha kursaklarında kalmıştır. Bu son kahramanlık destanımız da göstermiştir ki “Türkiye Cumhuriyeti ilelebet payidar kalacaktır.”

Ali BAL

Tokat 15 Temmuz Şehitler Anadolu Lisesi

15 TEMMUZ DİRİLİŞ DESTANI

Tarihin şeref levhalarında ismim var benim. Zaferlerle büyüyen ve meydanlarda dağ gibi yükselen cismim var benim. Tanrı Dağları ve Altaylar otağ oldu. Ektim, biçtim bozkırlar bağ oldu. Ne korku bilirim ne esaret! Ergenekon, demirden erittiğim dağ oldu. Dirildik! Silahım bir ok, bir de yay oldu. Kanım üstünde bir yıldız, bir de hilal şeklinde ay oldu.

“Daha deniz, daha müren (nehir)/ Güneş bayrak, gök kurkan (çadır)” diyerek gök kubbeyi bir çadır, bir yurt; güneşi ise bayrak olarak gören Oğuz Kağan benim!

Asya'nın uzayıp giden bozkırlarında doğdum. Adsızdım! Cesaretimi atamdan aldım. Henüz çocukken nice canavarları boğdum. Boğaçhan benim!

Nehirleri, ovaları ve yüksek yüksek dağları aştım. Kutlu bir millete baştım. Atımın değmediği yer kalmadı. Avrupa'yı titreten Attila benim!

Bağımsızlık ülkümüzdür. Bedenimiz çelikten. Gök çadır, yeryüzü otağımızdır. Çin sarayında kırk kişiyle destan yazan Kürşad benim!

Mavi gök ile yağız yer arasında ilini, töresini koruyan, aç ve fakir milleti hep derleyip toplayan Bilge Kağan benim!

Anadolu'yu ebedî yurt kılmak için cihat meydanlarına kefeniyle çıkıp, “Ey askerlerim, eğer şehit olursam bu beyaz elbise kefenim olsun. O zaman ruhum göklere çıkacaktır.” hitabında bulunan Sultan Alparslan benim!

“İstanbul mutlaka fethedilecektir. Onu fetheden komutan ne güzel komutan, o ordu ne güzel ordudur.” hadisine mazhar olan ve “Biz toprakları değil, gönülleri fethetmeye gidiyoruz. Ey Konstantiniye! Ya sen beni

alırsın ya ben seni alırım!” sözleriyle İstanbul’u fetheden ve çağ açıp çağ kapatan Fatih benim!

“Ben Allah’ın emirlerini yerine getirmek, zulüm görenlere yardım etmek için zırh giydim, kılıç kuşandım!” diyen ve Hâdimü’l-Haremeyn (Mekke ve Medine’nin Hizmetçisi) olmayı en büyük şeref bilen Yavuz Sultan Selim benim!

“Kılıcımızın gölgesi durdukça düşmanlar elbette ki bizden korkacaklardır.” sözünün sahibi ve Batılıların atının üzengisini öpmek için yarıştıkları, Mohaç Meydanı’nda destan yazan Muhteşem Süleyman benim!

Gönlü kırık, zavallı ve gariplerin yarasına merhem olan gönül sultanı Pîr-i Türkistan Hoca Ahmet Yesevî, insanlığın kalbine sevgiyi ilmek ilmek dokuyan Yunus, gönüllerde taht kuran Mevlana benim!

Dünyayı ve gönülleri imar eden büyük veli Hacı Bayram, orduları şahlandıran şiirleriyle kahramanlık destanları söyleyen Köroğlu, diyar diyar gezerek aşk acısını sinelere kazıyan “Ala gözlüm ben bu ilden gidersem/ Zülfü perişanım kal melil melil/ Kerem et aklından çıkarma beni/ Ağla gözyaşını sil melil melil” diye asırlardır söylenen türkülerin bağı yanık ozanı Karacaoğlan benim!

“Kalktı göç eyledi Avşar elleri /Ağır ağır giden eller bizimdir /Arap atlar yakın eder ırağı/ Yüce dağdan aşan yollar bizimdir” dizeleriyle Türkmen boylarının yiğitliğini destanlaştıran Dadaloğlu benim!

“Ben giderim adım kalır/Dostlar beni hatırlasın/Düğün olur bayram gelir/Dostlar beni hatırlasın” diyen büyük ozan Âşık Veysel benim!

“Dost elinden gel olmazsa varılmaz/ Rızasız bahçanın gülü derilmez / Kalpten kalbe bir yol vardır görülmez /Gönülden gönüle yol gizli gizli” diyen gönül dünyamızın ustası, bozkırın tezenesi Neşet Ertaş benim!

“Gönüller yapmaya geldim” diyen Yunus’un yolunu tutan gönül erleriyiz. Cihanşumul anlayışla tüm insanlığı kucaklarız.

“Dört nala gelip uzak Asya’dan/ Akdeniz’e bir kısırak başı gibi uzanan/bu memleket, bizim.” diyordu Nazım.

Evet, bu memleket bizimdi. Dağlarında nice kahramanlar yetişti, ovalarında nice destanlar yazıldı, ırmaklarına nice ağıtlar yakıldı. Vatan uğruna

şehit olan, anasından ve sevdasından ayrı düşenlerin ardından nice türküler söylenen bu memleket bizim!

Memleketin kara gününde erkek kahramanlarımızdan geri kalmayarak cepheden cepheye koşan Kara Fatma anamızdır. Çanakkale'yi geçilmez kılan ve destanlaştıran Seyit Onbaşı atamızdır. Burası Anadolu'dur, yiğit doludur! Yedi düvele meydan okuyanların otağıdır. Burası "Bed'in arslanları"na komşu olan şühedanın kanıyla sulanan bereketli Anadolu toprağıdır. Burada iman, dua, sevgi ve birlik vardır. Burası kardeşlik tohumunun filizlendiği yerdir. Anadolu bizim beşiğimizdir. Anadolu'nun koynunda nice aslanlar yetişti, nicesi bu aziz toprak uğruna yine Anadolu'nun kara bağına düştü.

Çanakkale'ye dayanıp bin yıllık kardeşliğimize saldıranların kirli ittifakları hiç bitmedi. Zaman zaman terör örgütlerinin kardeşliğimizi ve huzurumuzu bozmaya dönük saldırıları oldu. İnsanlık suçu işleyen canilere uşaklık yapanları tarihin kara sayfalarına gömdük. Anadolu'yu vatan bilen herkes kardeştir, kardeşlik hukuku ile yaşmalıdır, dedik.

Yine bir tezgâh kurulmuştu. Tarih 15 Temmuz 2016. Kara bir leke. Kara bir gün. Kara bir sayfa. İçi kara, kalbi kara, geleceği karanlık olanların kurduğu bir tuzaktı.

15 Temmuz gecesi...

Vatani sağ bırakıp canını feda edenlerin, acılarını yüreğine gömüp dimdik duranların, şehadet şerbetini içip hainleri alnının ortasından vuranların, tüm zamanı durdurup saatini şehadete kuranların, Malazgirt'te başlayıp İstanbul surlarına ve oradan Çanakkale'ye uzananların, Kıbrıs'ta ve cennet ülkemizin her köşesinde can verenlerin, masum ve mazlumların gür sesi olanların gecesiydi 15 Temmuz.

O gece, bir duadır, yakarıştır. O gece, arz ile arşı birbirine bağlayıştır. Toprağa ılık ılık akar şehit kanı. Toprak emer, emer de doymaz fidanların kanına. Bir ana feryadıyla gökler çöker, yer yarılr ve sinelerde acılar toplanır. Yanar, yanar durur ateşler içinde.

Milletimizi ülkemizi felakete ve işgale sürüklemeye dönük karanlık 15 Temmuz gecesini unutmayacağız. Binlerce yıllık tarihine, kültürüne, değerlerine ve inancına ihanet edenleri ve kahramanlık şarkısını yazıp beslediğimiz o geceyi unutmayacağız.

Hainler daima kara bir leke, pis bir ur olarak kalacaktır. O geceyi, o karanlık geceyi, aydınlığa dönüştüren kahramanlar ise şan ve şeref ile kitaplarda, caddelerde, meydanlarda, okullarda ve hafızalarımızda hep diri, hep temiz kalacaktır. Sonsuzluğun sahibine uğurladığımız kutlu yolun yolcularının ardında dua, minnet ve şükran olacaktır.

Aziz milletimize meydanlar hiçbir zaman yabancı gelmemiştir. Yine meydanların yabancı olmadığını ve meydanların galibi olduğumuzu tüm dünyaya göstermiş olduk. Bizim için Malazgirt ilk meydanı ve Anadolu'nun kapısını açtı bize. Milletimiz asırlardır meydanlarda varlık-yokluk mücadelesi vermiş ve ömrünü "ya şehit ya gazi" şerefiyle şereflendirmiştir.

Malazgirt'ten İstanbul surlarına ve oradan Mohaç'a ve son olarak Başkomutanlık Meydan Muharebesi ile meydanlarda şahlanıp toprağı kanı ile sulayan aziz milletimiz, 15 Temmuz gecesi ve sonrasında meydanlarda yeniden dirilmiş ve millet olmanın ne demek olduğunu tüm dünyaya göstermiştir. Dünyanın gözü önünde gerçekleşen hainliği, milletimizin azmi ve kararlılığı bertaraf etmiştir. Burada, bu mübarek topraklarda asırlardır kardeşçe yaşayan insanların huzuru ve hukukuna saldıran şeref yoksunu aciz yaratıklar silinip atılmıştır.

Meydanlar; can sunduğumuz vatanımızın tapusunun tescillendiği mekânlar oldu. Meydanlar; ecdâdımızdan aldığımız emanetin korunduğuna dair vesika oldu. Meydanlar; vatan için can ve kan verme gayretinin adı oldu. Pervane olduğumuz ışık, aşkımızın adı oldu meydanlar. Meydanlar; zamanımızın feyzine ve dualarımızın kabulüne vesile oldu. Zamanı duaya kurulu her müminin en değerli mekânı oldu. Dertlerin azaldığı, zaferlerin büyüdüğü ve geleceğin emin ellerde kurulduğu otağ oldu meydanlar. Her akşam vuslata erer gibi sevinçle koştuk meydanlara. Meydanlar doldukça, duaya kalkan eller çoğaldı. Yakarışımız daha anlamlı, kardeşliğimiz daha güçlü oldu.

Her meydanda Malazgirt'ten bir ruh vardı. Gençlerimiz ilk kez, İstanbul'u kuşatan Fatih gibi heyecanlı idi. İlk kez vatan için yollara düşen gençler, o gün bir başkaydı. Meğerse Fatih'in ruhu hâlâ dipdiri imiş. O gece, 15 Temmuz gecesi, dirildik tekrar. Asil ve cesur ruhlar nasıl da korkusuzca atılmışlardı tankların önüne? Can değil, vatandı tek düşünülen ve tek sevgili vatandı. Çünkü eşini, çocuğunu, sevdasını geride bırakıp vatan için kurşunlara siper olanlar vardı meydanlarda.

Meydanlarda iki ruh vardı: Biri Allah diyen, diğeri ise şeytana amade. Evet, meydanlarda ruhunu şeytana satan meczupların ordusu ile “Galip et, çünkü bu son ordusudur İslâm'ın!” diyen Yahya Kemal'in evsafını belirttiği milletin hakiki ordusu, Türk ordusu vardı. Son kale, son umut Türkiye düşürölmek isteniyordu.

Aziz milletimiz asırlarca mazlumların umudu, mağdurların tek kapısı oldu. İslam'ın bayraktarlığını şerefle yaptı. Dünyaya huzur getiren milletimizin birliğinin dağılması, bu huzurun yok olmasına sebep oldu.

Yaşadığımız bu coğrafyanın her coğrafyadan farklı bir kaderi var. Millet olarak çok acılar çektik, çok bedeller ödedik bu coğrafyayı vatan yapmak için. Yüz yıl önce de Çanakkale'ye dayanmışlardı. Bu emperyalist guruh aslında farklı kılıklarda yüce milletimize çok kereler saldırmıştı. Her defasında milletimizin sarsılmaz inancı karşısında bozguna uğramışlardı. Yine öyle oldu 15 Temmuz gecesinde.

Bu coğrafyanın vatan olması can ve kan ile oldu. Kocasız kalan kadınlarımız, gözü yaşlı yetimlerimiz, hayatının baharında evladını toprağa veren analarımız hiç eksik olmadı.

Çanakkale'yi geçemediler, Kût'ül-Amâre'de yenildiler ve acısını çıkartmak için Sykes-Picot'u gizlice imzaladılar. Olmadı, hiçbir planları tutmadı. Çünkü bu ordu İslam'ın son ordusu idi. Şühedanın izini takip eden bu millet ölüme koşarak gitti. Acılarımızı yüreğimize gömdük, demirden acıları erittik yüreğimizde; gözyaşlarımız dua ile buluşan ellerimizde birikti hep.

“Mezarlardan bile yükselen bir bahar vardır.” diyen Sezai Karakoç misali şehitlerimizle şeref duyduk. Onların varlığından güç, ölümsüzleşen ruhlarından bizi ebediyen diriltecek ilham aldık. Bizi meydanlarda diriltten de yaralandığımızda sağaltan da şehitlerimizin aziz ruhları oldu.

İşte Ömer Halisdemir! İlk kurşun ama sonsuz etki, sonsuz cesaret. Ve sonsuzluğa adanışın destanının adı oldu. Onun cesareti ve kahramanlığı tüm milletimizin övünç vesilesi oldu. Ne mutlu onu yetiştiren ana-babaya! Unutulmayacaksın Ömer Halisdemir!

Gideceğimiz başka ülke yok! Biz esarete girmedik; girmeyeceğiz, dedik 15 Temmuz gecesinde.

15 Temmuz gecesinin karanlığı Başkomutan'ın çağrısı ile aydınlığa dönüştü. Meydanlara çıkan kimsenin gözü geri bakmadı. Şehadete koşar adım

gittik. Kimimiz şehit, kimimiz gazi olduk. Şehit olamayanlar ağladı. Millî iradeyi teslim etmeyen milletimiz yine bir destan yazdı. Evet, 15 Temmuz artık bir destan adı oldu. Çünkü destanı, millet yazar. Yine milletimiz bir destan yazdı. Bu destanı yediden yetmişe milletimizin fertleri yazdı.

15 Temmuz ne kutlu bir destan oldu. 249 şehidimizin destanının adıdır 15 Temmuz. Onlar şerefin kitabını kanlarıyla yazdılar. Onlar, geride göklerde dalgalanan al bayrak, hür bir millet, tek devlet ve tek vatan bıraktılar. Miraslarına sahip çıkacağımıza tarih ve insanlık huzurunda söz veriyoruz. Milletimiz tarihte hiçbir cepheden dönmeyi düşünmedi. 15 Temmuz gecesi de kimse dönmeyi düşünmedi. Herkes abdestini alıp, helalleşip çıkmıştı evinden. Uzun zamandır sefere çıkmayan bu millet, meğerse ne kadar özlemiş şehadeti!

“Bayrakları bayrak yapan üstündeki kandır/ Toprak, eğer uğruna ölen varsa vatandır.” Evet, şehit olmadım diye ağlayan insanlarımız var. Ölümüne gülümseyerek koşan bir milletin ahfadıyız. Uğruna öldüğümüz bir vatanımız var. Hangi şehit cenazesine baksak, evlerinde hüzünden ziyade şerefli ve haklı bir gurur var. Birlikte can verenlerin torunları bugün yine birlikte cephededir. Yüreğimiz öyle büyük ki o yüzden vatanın her köşesindeki acıyı birlikte hissediyor. Birlikte ağlıyor, birlikte gülüyoruz. Cennet vatanımızın dağlarını, ovalarını, ırmaklarını birlikte koruyoruz.

15 Temmuz'da vatanını koruyan, ülkesi ve mukaddesatı uğruna şehit olanların dünyaya verdiği mesaj şudur:
Bizde katliam, soykırım, sürgün, sömürü, köleleştirme ve ötekileştirme yok.

Biz, önce kalpleri sonra İstanbul'u fethettik. O nedenle kardinal külâhı yerine Osmanlı sarığına görmeyi tercih ettiler.

Biz, mazlumlara kapımızı, gönlümüzü ve soframızı açtık Her varlığı her nesneyi, tüm yaratılmışları Allah için sevdik. Anadolu'ya sevgi tohumlarını ektik. Bizimle huzur, adalet, sevgi ve hayat buldu bu mübarek topraklar. Aynı mahallede her inancın mabedini yaşatan biziz. Türk, Kürt, Arap, Lâz, Arnavut, Çerkez hep birlikte bu topraklar için şehit olduk.

Etle tırnak olanlarız. Ayıramazsınız, bölemezsiniz bizi. Biz, Türkiye'yiz!

Mahmut AYDIN

Trabzon Ortahisar Gazi Anadolu Lisesi

KIRLETTİNİZ/KİRLENDİNİZ

Bu millet, tarih sahnesine çıktığı günden beri bulunduğu coğrafyadan başlamak üzere etkilediği tüm coğrafyalarda merhameti ve adaleti ile nam salmış bir millettir. Merhameti ve adaletini vatan ve millet sevgisi ile taçlandırmış, kültürel derinliği ve güçlü varlığı ile tarihe kök salmıştır. Tarihe saldıği kök, gelecek yılları ve gelecek kuşakları kuşatacak kadar derin ve sağlamdır. Bu yüzdendir ki kadim zamanlardan günümüze kadar hak ile batıl çatışmasının en merkezinde hakkın yanında yer almıştır.

Alparslan'ın Anadolu'yu bu milletin kalıcı yurdu yaptığı günden itibaren bu çatışmalar hiç durmamış, artarak devam etmiştir. Anadolu'nun tarihine baktığımız zaman "Bastığın yerleri toprak diyerek geçme tanı/Düşün altındaki binlerce kefensiz yatani" mısralarının şerhini/tefsirini her şehidin bedeninde görmek mümkündür. Bu topraklar dünyanın en temiz topraklarıdır zira bu toprakları her daim tertemiz kılan milyonlarca şehit kanı vardır. Şehit kaniyla yıkanmış tertemiz topraklarımızı kirletmek kimsenin hakkı da değildir haddi de!

İçte ve dışta had bilmezler bu ülkeyi kirletebilme adına gerdan kırmaktan, dümen çevirmekten geri durmadınız.

Bu ülkeyi kirletebilme adına bu milletin en temiz, en saf ve en güçlü duygularına saldırdılar. Dinimizin muhteşem değerlerini kullanarak vatansız ve milliyetsiz mankurtlar yetiştirdiler. Bu Man kurtlar en başta bizim manevi değerlerimizi sakız ettiler ağızlarına. Ağızlarına aldıkları her değerimiz o pis ağızlarında kirlendi.

Tedbir, diye diye takiyyenin zirvelerinde dolaşarak dini değerlerimizi kirllettiler önce. Abdest almayın, teyemmüm alın, namazınızı göz ile ima ile kılın... O da olmadı, tedbiren Allah'ın farz olan namazını kılmayın, Allah'ın

farz olan örtüsünü takmayın, Allah'ın farz olan orucunu tutmayın... diye diye kirlетtiler manevi değerlerimizi.

Kirlетtiler.

Cemaat, himmet, abla, ağabey, zekat, sadaka kelimelerini kirlетtiler.

Allah'a yakın olmak için kestiğimiz kurbanlarımızı, adaklarımızı kirlетtiler.

Bu ülkenin en zeki, en saf, en temiz yürekli insanlarını kirlетtiler.

Eğitimi ve öğretimi, okulu ve talebeyi kirlетtiler.

Emanet duygusunu, vatan millet ülküsünü kirlетtiler.

Allah rızası denilince tereddütsüz hayır yapan insanlarımızın o güzel hasletlerini kirlетtiler.

Devletin kılcal damarlarına kadar ipine sarıldıkları köpeklerle girdiler.

Devlet kudretini, devlet ülküsünü kirlетtiler.

Ülke adına hayır yapan millî ve yerli vakıf kuruluşlarını kirlетtiler.

Siyasetle işimiz olmaz, deyip en büyük siyaseti yaparak siyaseti kirlетtiler.

Hucurat suresindeki tüm ayetleri inkâr edercesine insanların özel hayatlarını kirlетtiler.

Yalan yanlış haberlerle medyayı, haberi kirlетtiler.

Bizden olsun de ne olursa olsun diyerek kardeşliği, ehliyeti, liyakati kirlетtiler.

Velhasıl, amaçları uğruna sarıldıkları her ne varsa kirlетtiler.

Paranoyak bir devlet, paranoyak bir toplum oluşturdular.

Bu ülkenin geleceğini daha da kirlетmek için 15 Temmuz'da çıktılar yola.

Yola çıkarken güvendikleri tek gerçek bunca kirlenmişlikti. Bunca kiri irişi

mankurtlarıyla yaydılar toplumun kılcal damarlarına. Yaydılar yaymasına

ama hesap edemedikleri bir şey vardı: O da Anadolu. Söz konusu vatan

olunca devleşen Anadolu... Çanakkale'de yok olma pahasına devleşen

Anadolu, Dumlupınar'da küllerinden doğan Anadolu, Sakarya Meydan

Muharebesi'nde yeniden inşa sürecine giren Anadolu...

Hesap edemediler. "O gece Allah içimizdeki korkuyu almıştı. Bomba atılan yere kitleler halinde koşarak gidiyorduk." diyen vatan delillerini hesap edemediler. Kocaman tankların önüne gencecik bedenlerini vatana feda edenleri hesap edemediler. Yüzlerce askerin önüne korkusuzca giden bacılarımızın mangal gibi yüreklerini, gencecik çocukların sokaklarda sel gibi akmalarını hesap edemediler. Bin yıldır bu coğrafyanın semalarını süsleyen sala seslerini, ezanı Muhammediyi hesap edemediler. Mesele vatan ve millet olunca uçağı yakalamak için dama çıkan, bir gecede tank sürmesini öğrenen, mahsulünü yakarak uçakların kalkışlarını engelleyen yüce ruhlu insanların varlığını hesap edemediler. Asımın neslini, Sezai KARAKOÇ'un "dirilişini" hep kitaplarla mahdut ütopya sandılar.

Hesap edemediler. Şerife Bacıların, Nene Hatunların, Seyit Onbaşlıların

torunlarında vatan millet sevgisinin öldüğünü zannettiler. Çokbilmiş profesörleriyle, kibirli aydınlarıyla, hain ve lain kriptolarıyla yol alacaklarını zannettiler. Narkozlu kelimelerinden sirayet eden zehirli yorumlarıyla bu milleti komaya sokacaklarını zannettiler. Kirlenmiş/kiralanmış beyinleriyle bu milletin bin yıllık tarihini, bin yıllık yürüyüşünü sapık anlayışlarıyla kesintiye uğratacaklarını zannettiler. Bu millet darbe kelimesini duyunca evinden çıkamaz, uçak sesini duyunca siner kaçır zannettiler. Sırtlarını dayadıkları güney ülkesinden, okyanusun ta ötesindeki ağa babalarından aldıkları gazla Allah'a sırtını dayayan bu milleti mahkum edeceklerini zannettiler.

Sadece zannettiler.

Tutmadı hesapları. Kiraya verilmiş ve dumura uğramış oryantal/ist fikir/sizlik/leriyle yaptıkları hesaplar tutmadı. Köklerinden uzaklaştırılmış, hayali ve havari fantezileriyle bu milletin demir yumruklarına toslayacaklarını hesap edemediler.

Korkaklara ve ödeklere yani kendilerine yakışır şekilde gecenin nurunu da kirlenme pahasına, karanlığa sığınarak saldırdılar. Yarasa ruhlarıyla bu milletin gözüne mil çekebileceklerini, kolunu kanadını kirabileceklerini zannettiler. "Her şey akar, insan, tarih, yıldız ve fikir/Oluklar çift, birinden nur akar birinden kir." Yıldızın, insanın, tarihin fikrin bu ülkenin menfaatleri için aktığı bir dönemde, kir oluklarından akıp ülkemizin parlayan ışığını, nurunu söndürebileceklerini, yok edebileceklerini zannettiler.

Pensilvanya'daki hesabınız Türkiye'de tutmadı. Kirlendiniz dolayısı ile kirlendiniz. Bunca kirlenmiş Alparslan'ın, Kılıçarslan'ın, Ertuğrul'un, Osman Gazi'nin, Fatih'in, Abdülhamid'in, Atatürk'ün yurduna pranga vurabileceğinizi mi sandınız?

Böyle güzel ve temiz vatani kirlenmeye çalıştınız.

Ama...

Kirlendiniz.

Kirlettiğiniz tüm değerlerin yayla dumanı gibi üzerinize çökmesi ile kirlendiniz.

Ömer Halis Demir'e gelen otuz kurşun, onu Allah'ın ziyası ile yıkarken, pırupak ederken siz o kurşunlardan sıçrayan kan ile cehennemin katranlarında, gayyalarında kirlendiniz.

Ömrü hak dava için 28 Şubat yıllarından beri cezaevlerinde çürüyen, özgülüğün tadını henüz çıkarmakta olan Halil Kantarcı'nın bedenine isabet eden kurşunlar, yüzüne cennetin nurunu yayarken siz, gafillğin ve dahi hainliğin karanlığında kirlendiniz.

Kirlendiniz.

Özel Harekât Polis Okulundaki şehitlerimiz, minarelerden göğe yükselen salalarla ruhları Allah'ın cennetine uçarken siz, attığınız bombaların ateşi ile dumanı ile kirlendiniz.

On altı yaşındaki Abdullah Tayyip OLÇOK'un tertemiz bedeninde şehitliğin gülü açarken siz, o kurşunların zakkumlarıyla kirlendiniz/zehirlendiniz.

Gencecik yaşlarda dul bıraktığınız kadınların ahında, cennet kokan annelerin bedduasında kirlendiniz.

“Anne-baba” kelimelerini henüz söyleyebilen çocukların öksüzlüklerinde, yetimliklerinde dahası garipliklerinde kirlendiniz.

Kolunu bacağını, gözünü kulağını kaybeden kahraman gazilerimizin atamadıkları adımlarında, sarılamadıkları çocuklarında, göremedikleri sevgililerinde kirlendiniz.

İslam ile müşerref olduğu günden beri “hak-batıl” savaşında hep hakkın yanında zalime karşı mücadele eden Anadolu'nun bağrında kirlendiniz. Velhasıl kirlendiniz. Bu milletin binlerce yıl unutmayacağı bir kinle kirlendiniz.

Kiri ve pası Anadolu'nun tertemiz yüzüne sıvamaya çalıştınız ama Anadolu cerahatini boşaltır gibi boşalttı sizi içinden. 15 Temmuz akşamı vücudun bütünü o pis cerahatinizle kangren hâline getirme hayalinizi vatan aşkı/ateşi ile duman etti sizi bu millet. Sizi, ait olduğunuz yere yani tarihin çöplüğüne yolladı. Ateşe kora aldırmadan, dumanı zehri takmadan silip süpürdü sizi bu topraklardan.

“Çilesini çekmediğiniz şeyin aşkı olmaz.” der Necip Fazıl Kısakürek. Bu vatan bu milletin aşkı, sevgilisi; bu vatan bu milletin annesi babası; bu vatan bu milletin cenneti... Bu millet bu vatanın çilesini çekti. Bu millet bu vatani aşkı yaptı.

Bu aşk öyle bir aşk ki sorgusuz sualsiz, bu aşk öyle bir aşk ki karşılıksız çıkarsız, bu aşk öyle bir aşk ki özden yürekten...

15 Temmuz, “Sizin şer sandığınız şeyde hayır vardır.” ayetinin tefsiridir.

15 Temmuz, vatan aşkının buruk ama keskin tadıdır.

15 Temmuz, Anadolu'nun yeniden ve yine yeniden yadıdır.

Velhasıl,

15 Temmuz, bu milletin vatan aşkının tazelandığı, yeniden tescil edildiği, muhkemleştirildiği, kökleştirildiği tarihin diğer bir adıdır.

Gürkan BULUT

Tunceli Pülümür, Pülümür Ortaokulu

BİR MİLLETİN YENİDEN DOĞUŞU “15 TEMMUZ”

Türkiye Cumhuriyeti çok zor şartlar altında kurulmuş bir devlettir. Bu güzel ülkemizi; düşman devletlerle çarpışıp dişiyle, tırnağıyla kazanarak bizlere emanet eden analarımızın, atalarımızın emanetine sahip çıkıyor, onları her zaman dualarımızla yad ediyoruz. Biliyoruz ki güçlükle kazanılan şeyler çok değerlidir ve onları kaybetmek de bir o kadar zordur.

Ülkemiz kurulduğundan bugüne dek darbeler ve muhtıralar gibi çeşitli sıkıntılarla karşı karşıya kalmış, milletin azim ve kararlılığıyla bu sıkıntıları da zamanla aşmıştır. Bizler, uzak geçmişte yaşanan bu toplumsal olaylara her ne kadar doğrudan tanık olmasak da tarih sayfalarını biraz kurcaladığımızda, halkımızın bu olumsuzluklar altında nasıl ezildiğini öğreniyor, onların hislerine ortak oluyoruz.

Bahsedilen bu elim ve vahim olaylardan sonuncusu da 15 Temmuz'un o karanlık gecesinde yaşandı. İstiklal ve cumhuriyetin temel esaslarını kavrayamayan bir takım kişiler, halkın iradesini hiçe sayarak vatanımızın ve milletimizin değerlerine kast etmişlerdir. Bu hain girişimde Türkiye en uzun gecesini yaşamış, 249 vatan evladını şehit vermiştir. Binlerce masum vatandaşımız ise farklı biçimlerde yaralanarak gazilik mertebesine erişmiştir,

Bu feci tabloya baktığımızda hain örgütün gözünün nasıl döndüğünü; anelerimizin, kardeşlerimizin canlarına nasıl göz diktiklerini açıkça görüyoruz. Bizi yaralayan asil şey ise bu hainliği yapanların askerî kıyafetlere bürünerek canımıza kast etmeleridir. Bu durum milletimiz için affedilemez bir yanlış, büyük bir alçaklıktır. Çünkü asker ocağı milletimiz için maneviyatı büyük bir yer, peygamber ocağıdır.

Bütün bunlara rağmen hain darbe girişimini duyan milletimiz, devlet yüklerimizin çağrısına kulak vererek bekamız için sokaklara dökülmüştür. Yüce milletimiz, irademize ve bölünmez birliğimize zarar vermeyi planlayan, dişlerini bilemiş bu canavarların önüne bent olmuş; kadını, erkeği ve çocuğuyla canlarını hiçe sayarak o bilenmiş dişleri kırmışlardır.

Yaşnan bu olaylar milletin iradesinin her şeyin üzerinde olduğunu bütün dünyaya göstermiştir. Hainler, Türk milletinin gücünü, konu vatan olunca nasıl tek yumruk olduğunu en sert şekilde görmüşlerdir. Bizler de millet olarak cumhuriyetin ve devletimizin kıymetini bir kez daha anlayarak atalarımızın bize bıraktığı bu büyük emanete sahip çıkmanın gururunu yaşıyoruz. Gazi Mustafa Kemal'in söylediği "Milletin bağımsızlığını, yine milletin azim ve kararı kurtaracaktır." sözünü kendimize bir pusula olarak biliyoruz. Devletimizin bekası için kanımızın son damlasına kadar mücadele vereceğimizi bütün hainlerin görmelerini temenni ediyoruz.

Alime KARADAĞ

Uşak Karahallı, Karahallı Anadolu Lisesi

DEMOKRASİ VE MÜCADELE GECESİ 15 TEMMUZ 2016

Demokrasi sözcüğünün aslı Yunanca dimokratia (dimos, halk; kritia, iktidar) sözcüğünden türemiştir. Demokrasi, halkın kendi kendini yönetmesi anlamına gelen yönetim biçimidir. Türkiye Cumhuriyeti, çok partili siyasi hayata geçilen 1950'li yıllardan itibaren demokrasinin gereklerini yerine getirmeye çalışmış, zaman zaman demokratik süreç askerî darbeler ve muhtıralarla kesintiye uğrasa da Türk milleti her seferinde bu zorlu süreçleri atlatarak demokrasiyi yeniden inşa etmeye çalışmıştır. Türkiye Cumhuriyetinde 1960, 1971, 1980 ve 28 Şubat 1997'de gerçekleşen ordu müdahaleleri Türk demokrasisinin olgunlaşmasını, ülkenin siyasi, toplumsal, ekonomik gelişmesini önemli ölçüde engellemiştir.

Saymış olduğumuz askeri müdahalelerin dışında 15 Temmuz 2016 tarihini çok farklı bir noktaya koymak gerekir. 15 Temmuz ülkemizin tarihinde yaşamış olduğu en karanlık günlerden biridir.

Bu kara günde, Türk ordusunun içerisine sızmış, dış ülkelerin yönlendirmesi ile hareket eden bir terör örgütüne mensup kişiler ülke yönetimine el koyarak Türk halkının iradesine ipotek koymak istemişlerdir. 15 Temmuz gecesini hain başkaldırının başlangıcı olarak kabul edip, milyonlarca vatandaşın özgür iradesi ile seçilen bir hükümeti alaşağı etmeye çalışmışlardır.

Emellerine ulaşmak için çok sinsice, gerçek niyetlerini maskeleyerek, devletimizin kurumlarının içine sızan bu terör örgülü sessiz ve derinden ilerleyerek. Türk devleti ve Türk halkına silah doğrultarak ortadan kaldırmak üzere harekete geçmiştir. 15 Temmuz gecesi Türkiye tarihinin en zor ve en uzun gecesi oldu. Çünkü o gece Türk Milleti emperyalist devletler ve onların içerdeki işbirlikçilerine karşı vatanını, devletini, milletini ve bayrağını korumak için kahramanca mücadele etti.

Türkiye tarihinin bu en uzun ve zorlu gecesinde yaşamlarını bile feda etme pahasına mücadele eden vatansever insanlarımız sayesinde Türkiye Cumhuriyeti devletin ve milletini ortadan kaldırmaya çalışan mihraklar bertaraf edildi. Türk milleti o gün birbirine kenetlenerek her türlü zorluğun üstesinden gelebileceğini, vatanını, milletini ve demokrasiyi ayakta tutabilmek için gerektiğinde canını bile vermekten çekinmeyeceğini tüm dünyaya göstermiştir.

Türk milleti olarak bundan sonrada birlik ve beraberlik içerisinde ülkemizi layık olduğu çağdaş medeniyet seviyesine ulaştırmak için güçlü bir ordu, güçlü bir demokrasi, güçlü bir ekonomiye sahip olma ilkelerinden hiçbir zaman sapmamalıyız. Demokrasi için, vatanı için canını feda eden tüm şehitlerimizi sevgi, saygı ve minnetle anıyor, hepsine Allah'tan rahmet diliyoruz.

Erhan ŞİMŞEK

Van İpekyolu Niyazi Türkmenoğlu Anadolu Lisesi

TEMMUZ HARDIR, TEMMUZ GÜLİZARDIR

Bahar bulutu rengârenk gülleri mi müjdeler, gözyaşlarını kalbine akıtan her gönül samimiyeti mi simgeler onu bilmem ama 15 Temmuz benim için yiğit oğlu yiğitleri, doğunun-batının, kuzeyin-güneyin en samimi sınavını vereceğini müjdeler.

O gece, gece değil zulmetle aydınlığın zafer sahnesiydi. O gece, vatanın bağrından çıkacak muştı nefesiydi. Karartılacak sanılan gece; asker, polis, sivil, genç, yaşlı, çocuk, kadın-erkek her kesimden mücahidin cihat yıldızıyla aydınlandı.

Fetih yakındı. Fetihleri ancak “fatihler” müjdeleyebilirdi. Fatih olmak, fedakârlık yapmak gerektirirdi. Fedâ-kârlık... Neyi “feda” edeceğin, alacağın “kâr” ın büyüklüğüne bağlıydı. Vatanın selameti, milletin bekası, halkın onuru ve namusunun ak alınlı olması elde edilen “kâr” olduğunda, canınızı gülerek “feda” edersiniz. Her bir bayıra gömülen alını terli yiğitler, “şeb-i arus”u çoktan bulmuşlardı.

Onurlu ölüm, haysiyetli yaşama bağlıydı. O geceki onurlu ölümler, haysiyetli yaşamın bir neticesiydi.

Meydanları boş sanan boş yürekler! Basiretiniz bu kadar kapalı mıydı? “Eşin var, aşıyanın var, baharın var ki beklerdin. /Kıyametler koparmak neydi ey bülbül, nedir derdin?” der ya basiret timsali Akif. Bizimki vatan derdi, millet derdi, var olma derdi...

Eşim milletim, aşıyanım vatanım, baharım 15 Temmuz’un bahar çiçekleri kokan sabahıydı. Onlar tehlikeye girince “kıyametleri kopardım”. Kopardım ki can damarımız kopmasın. Kopardım ki yüreklerimiz bir atsın.

Bir attı, bir vurdu yürekler “Bir” in huzurunda. Muzaffer eyledi o “Bir” zaferi, zifiri bir gecenin ak pak yarınında.

Devlet baştaydı, kuzgun leş bulamıyordu. “Cumhur”, “Başkanına” sahip çıktı, “Başkan”, “Cumhur”una kucak açtı. Sahip çıkışta menfaatsiz bir başlılık, kucak açışta bir kadirşinaslık vardı. Bağlılık bu kadar sağlam olunca ekilmeye çalışılan nifak tohumları yeşermeden çürüdü.

Bayraklar bayrak yapılmıştı asırlar öncesinden de o bayrağın onurunu korumak bana kalmıştı, sana kalmıştı, bize kalmıştı bayraksızların kol gezdiği hazan gecesinde. Toprak vatan yapılmıştı şehadetlerin solmayan yüzünde de o vatanın onurumuz olan onurunu korumak, sela seslerinin ulviyetiyle arşa kanat çırpın öncülerin evlatlarına kalmıştı bulanık beyinlerin basiretsiz adımlarına karşı.

Yine Akif olayım biraz. “Ne büyüksün ki kanın kurtarıyor tevhidi.” Büyükler kurtarıyordu tevhidi. Evet, gece tevhit gecesiydi. Gün tevhit günüydü. Gecesi namertti ama gündüzü pek mertti. Hem de mertleri mertliğinden utandıracak kadar mertti.

“Asım’ın nesli” vücudunu çiğnetecek, namusunu çiğnetmeyecekti. Çünkü vücut namus için yaşardı. Çünkü vücut milletin istikbalinin kendi istikbalini sakladığını bilmenin bilinciyle yaşıyordu.

Karanlık ne kadar kesif ise aydınlık o kadar yakındır. Kayayı delen suyun gücü değil, sürekliliğidir. O geceki ve sonraki gecelerdeki kararlılık, mertçe duruş, canhıraşça direniş bütün saldırıları akim bırakmıştı.

Rivayet edilir ki şeytan, Cüneyd-i Bağdadi’yi Allah yolundan ayırıp kendine uydurmak için her yolu dener. Ancak başarılı olamaz çünkü karşısında çelik gibi bir yürek vardır. İşin bu şekilde olmayacağını anlayınca yöntem değiştirir. Cüneyd-i Bağdadi’yi övüp nefsini okşamaya ve böylece onu kibir silahıyla vurmaya karar verir. Başlar onu övmeye. Onun ne kadar dindar, ne kadar büyük ve dindarlık konusunda nasıl erişilmez biri olduğunu söyler de söyler. Bundan sonra ibadetlerini aksatsa da şimdiye kadar yaptıklarının kendisine yeteceğini fısıldar ve neticeyi büyük bir heyecanla bekler. Ama sonuç şeytan için hiç de iç açıcı değildir. Şeytan, Cüneyd-i Bağdadi’nin şu cevabıyla karşılaşır: “Ey mel’un! Beni yirmi yıldır yoldan çıkaramadın, yirmi dakikada mı çıkaracaksın?” Cüneyt Cüneytliğini, şeytan şeytanlığını yapmıştı ve Cüneyt’in kararlılığı ve feraseti şeytanın desiselerini boşa çıkarmıştı.

Yüzyıllardır birlikte yaşıyan, birlikte dirlik olduğunu bilen, seçtiği hükûmeti kendi iradesinin tecellisi olarak gören ve en çetin zamanları tecrübe eden bu millet, bir gecede mi mukaddesatını kaybedecekti? Gönül gözü görmeyenler ten gözüyle bakınca her şeyi siyah beyaz görüyorlardı.

Öğrenilen bir şey bir daha öğrenilmez, tekrar edilir. Bu millet o gece destan yazmayı öğrenmedi, yazdığı destanlara bir yenisini daha ekledi. İnancın destanı, şad ruhların destanı, cesaretin destanı, dik duruşun destanı...

Mevlana'nın bağından, Yunus'un sevgi diyarından, Selahaddin-i Eyyubi'nin sarsılmaz inancından, Hz. Ali'nin zalimlere inen kılıcından nasıplenen bu halkı karşısına almak aymazlıktı. Aymazlar kaybettiler.

Sinsilik korkaklara, cesaret bize; yenilgi yorgunlara, sebat bize; vurmak bencillere, kaldırmak bize düşer. Bize insanlardan bir insan olmak düşer.

Selda ALTAN

Yalova Adnan Menderes Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi

HIÇ, YOK, MEVCUT

Yorgunuz, lakin umutlu ve mesrur. Sihirli dokunuşu mevcut sanki tati-
lin; hiçbir şeyi unutmama kaygısı, hiçbir eğlenceden yoksun kalmama
isteğinden zannımca. En son ana kalan valiz hazırlama da bir etkinlik
havasında geçiyor bu raddede. Odalar hiç toplanmayacak gibi tarumar
olmuşken telaşımızı perçinleyen bir telefon sesi; açmak istememe arzuma
meydan okurcasına çalan telefon sesi, eşimin heyecanla “paletler nerde?”
sualleri, yine ısrarla çalmaya devam eden telefon, elimde kızımın nakışlı
elbisesi ile merdivendeki mütebessim hâlîm... Uzun müddet o mesrur hâle
dönemeyeceğimi bilmeden telefondaki şaşkın, tedirgin ve müteessir sesle
beynim ayaklarım ve bedenime hükmedemez oluyor, titriyorum: “Darbe
mi ne oldu diyorlar, iyi ki evdesin, daha yola çıkmamışsın!” ...

Hep yoldayım halbuki; tefekkür yolculuğum uzun süredir beni gerçek
olan dünyanın dışında derin dünyanın içinde tutuyor, oyun içinde oyun
bulmaya ve manalandırmaya çalışmak zihnimin çarklarını paslandır-
mıyor, dertliyim bu yolda, dertliyim uzun vakittir oysa, fikir deryamda
kendini bulan ipuçlarıyla... Evet evet... Büyük bir oyun oynandığını uya-
rı vererek dillendiriliyordu yazarlarca, hatta mayıs ayı için uyarı vermişti
köşe yazısında en çok takip ettiğim yazarlardan biri... Çok soğukkanlıyım
o vakte değin, bir düşünce yüzümü yokluyor, hatta derinleşen bir soru
suratına bir hışımla çarpıyor, “Reis i Cumhur nerede?” simsiyah bir korku
zifti mideme doğru süzülüyor âdeta; irin yumrularıyla vücudumun bütün
organları saliselik anlarda sarsılıyor, hissediyorum. Kapanan telefonun
ardındaki cümlelerde duyduğum tek samimi kelime gurubu: “Ne olur, sa-
kin ol!” Donuk ve silik eşime bakıyorum, “Saçmaladı, darbe filan dedi,
bu devirde, hıhhh...” gözyaşlarım iniyor. Kızım “O ne, tatile gidemeyecek
miyiz?” “Reis-i Cumhur...” donuyorum, belirsizleşiyorum, korku zehri mi-
deme ekşilik veriyor, zehirleniyorum, beyin hücrelerim donuk, görüntüm

adeta gidip geliyor, televizyonu açıyorum, o esnada kızım çığlık çığlığa ağlıyor, nasıl aktı vakit, ne oldu az önceden şu ana değin, hatırlamamak, hafıza kaybı, zaman neyin ilacı...

“Biz çıkıyoruz, kızım sen neredesin?” Ben...ben hiç bu güne değin olmadığım yerdeyim anne, hiçliğin içindeyim, bir hiçim, takatsizim, hareket-sizim, siliğim, belirsizim...” Ben çıkıyorum meydana, sen kızla evde kal! Ben haber veririm size...” Çınlayan sesler, beynim zonkluyor, beynim... Bu nasıl olabilir, mümkün mü, mantık arayışım başladı, tefekkürüm, en sevdiğim... Hıııııııııı, yazmıştı köşelerinde yazarlar lakin ekonomik kriz dediler, bu ne yaman vaka, uyarılmışlardı, ne olur? İıııııııııııı... en fazla şehit olurum lakin vatansız kalmam... Vücudum harekete geçiyor, ayaklarım beni annemlerin kapısına atıveriyor, âdeta uhrevi bir gezegende gibiyim, zamana hükmediyorum, hepimiz yollardayız, yine yollar...İlk görev yerime gidiyorum yollarda,” Ahmet Kaya vefat etmiş Selda Hanım diyor, tecrübeli emekliliği gelmiş bir öğretmen arkadaşım, “ Hayırdır Hocam; niye, hasta mıymış?” diyorum, demesem daha iyi, - zaman bana mı hükmediyor, on altı sene evvel bugünü bilmiş olabilir mi, tecrübe bu denli uhrevi mi? - bana sen bilmezsin niye öldüğünü deyince o günün çaylaklığıyla kalp krizi galiba öyle duydum gibi bir şeyler mırıldanırken tok ve katı sesiyle tarihe meydan okuyor “Vatansızlıktan öldü, vatansızlıktan...” Kaskatı kesiliyorum, kan dolaşımım bu denli hızlıken nasıl oluyor bu? Yolun en yoğun kavşağındayız, hiç sağa sola bakmıyorum, ruh gibiyim, hiç araba da yok sahi, nerede bu arabalar, gökyüzü kurşun rengi mi, Yahya Kemal’de bu halet-i ruhiyeyle mi gökyüzüne bakıp mısralarına dökmüştü gökyüzü kurşunla örtülü cümlesini, kurşun renk, kurşunı, açılacak mı gök bu gece-den sonra bizim için, ben, sen olabilir mi bu gece biz, siz, onlar; netleşir mi göğün mavisinde dalga dalga bayrak, tarihin tekerrürlerini siler mi bu leyl-i matem sabah olmadan, delikanlı gece, insan da iki hece tıpkı şu an atan kalbim gibi vatan vatan.

Korkuyu korkutan “Darbeye hayır!” sesleri, etrafımda hiç tanımadığım, görmediğim kişilerle aynı duyguda ağlamak, ağlama birliği sendikası gibi, hangi sendika bu kadar insanı toplayabilmiş tarihte aynı istek için, sendikası bir insanların: tek vatan, tek bayrak, tek millet, tek devlet. Ağlıyoruz, sinirleniyoruz, umut ediyoruz, içleniyoruz, endişeleniyoruz, dua ediyoruz, çok kalabalığımız hiç olmadığı kadar çok, dolu ve güçlü, herkesin birbirine itimadı var, niçin sorgulamıyorum, ne oldu bana, mantık abidem nerde, şıarı yabancı gelir mi bu denli kişiye, yine gidiyoruz, yollardayız. Kulak-

larımdan gönlüme köprüler kuran salalar, haşyeti beynimden kazıyan salalar, tank gelse önüme durmak yok dedirten salalar, kurşuniliği delercesine göğe yükselen salalar... Uzun süredir ağlamadığımın sinyallerini veren bir baş ağrısı peyda oluyor bedenimde, hayır diyorum şu an olmaz, ağrıma başım, derdin büyük, gönlün ağırırken sen ağrıma, tutma migren beni, ben tutunacağım vatanımda, beni tutma.

Şarj bitmek üzere, telefon telefon olalı benim nazarımda bu denli itibar kazanamamıştı, "Benim şarjım tam." diyor gönlüm biraz hoyrat bir üslupla beynime; ne denli muhkemim, öğrendiğime ve teknolojinin sunduğu videoya istinaden çok müsterihim, bir davet var videoda Reis-i Cumhuri'ü sağlıklı görmek mutlu kılıyor beni, acaba haber vermediler mi sizi zaten şu an sokaklardan dinliyor halkınız, zaten meydanlardalar diye, İstanbul'a uçtuğu bilgisinin mesajı geliyor o esnada, herkese mi geliyor bu mesajlar, bu nasıl beraberlik, dua ediyor yanımdaki hanımefendi "Allah yoluna engel çıkarmasın." diye, bir başkası İstiklal Marşı'mızı haykırıyor akabinde tüm topluluk iştirakte...

Bir ağartı....Gün mü saçımın rengi mi, benim mi Allah'im bu karmakarışık surat? Renk cümbüşlü, güneş ışığının samimiyetinde açılan gün, hainlerin tutuklanma ve teslim alınma görüntülerine bakıyorum, geride kaldı korku, endişe, hayret. Acı öldürmezse güçlendiriyor, bedenim daha dik, daha güçlü duruyor, güçlüyüm, güçlüsün, güçlü, güçlüyüz... Beraberliğin galebesi ümidim oluyor atıye, yanımdan bir ses belki benim de iç sesim "Allah, bizi vatansız bırakmasın." diye haykırıyor... Zalim gece, gönlümde çarpan iki hece, bana kalan çok şükür; vatan, vatan, vatan...

Turan ERSUNGUR

Yozgat Boğazlayan Zeynel Deniz Anadolu İmam Hatip Lisesi

15 TEMMUZ VATAN NÖBETİ, HALKIN DİRENİŞ DESTANI, VATAN AŞKININ HİKÂYESİ

Kendimden utanarak yazıyorum bu satırları. Karanlık yüzlerin emriyle devletimize ve milletimize yapılan bu vahşi ve hain saldırıyı izlerken ağlıyordum. Aklımızın ucuna bile gelmezdi. Şimdi o karanlık geceye dönelim.

Sıcak bir temmuz gecesi idi, evimde oturuyordum. Ablam, eniştem ve yeğenlerim, annem, babam ve ben her şeyden habersizdik, ta ki televizyonu açana kadar. İlk haberleri aldığım da inanmamıştım bir darbe girişiminin olacağına. Hiç aklımda yoktu. İnsanlar çılgılık içinde akın akın sokaklara dökülürken ne olduğunu bilmiyorduk. İlk başta büyütülecek bir şey olmadığını sandık. TRT’de hainlerin uydurduğu o sahte bildiriye duyunca elimiz ayağımız buz oldu, ne yapacağımızı şaşırдық. Sonra kanalları gezerken Başbakan “Bu saldırı küçük bir grubun ayaklanmasıdır.” dedi. Daha sonra Cumhurbaşkanı canlı yayına çıkarak “Halkımızı sokaklara, meydanlara, havalimanlarına davet ediyorum. Ben de orada olacağım.” diye açıklama yaptı.

Başkomutanımız Sayın Recep Tayyip ERDOĞAN’ın çağrısı üzerine bu kutlu millet oldukça soğukkanlı bir biçimde sokağa çıkarak bu devletin yıkılmayacağını, ayrılmayacağını, bölünmeyeceğini tüm dünyaya eskiden olduğu gibi şimdi de yok olmayacağını göstermiştir.

15 Temmuz, o kutlu gecede tarih yazan bu millet bu ülkede bayrağın inmeyeceğini, ezanın dinmeyeceğini ispatlamıştır. Bunun üzerine darbeci hainler canımız kanımız dediğimiz sözde Mehmetçik müsveddeleri, bu devletin ekmeğini aşını yiyip sırtımızdan bıçaklayan hain darbecilere İstanbul, Ankara ve Kayseri’de olduğu gibi tüm Türkiye’de bu haince kalkışmanın önüne geçmek için canını ortaya koyacağını göstermiş oldu.

Bu yüce millete oyun oynanmayacağını anlamaları en büyük temennimiz. Bu millet 5 dakikada tank sürmeyi öğrenen, F16' ya pet şişeyle karşılık veren, cebindeki son parayla darbe yerine gelen, tankların önüne yatan, uçaklar kalkmasın diye ekinini yakan bir millettir. Bu yüce milletin şerefli evlatları olarak gerekirse millet uğruna can vereceğimizi gözünü kırpmadan öleceğimizi bilsinler. Bedeni paramparça olmuş insanların üzerine Türk Bayrağı örtüp dualar ile Allah katına uğurladık. Çünkü biz 'Kalırsak Devlet Bizim, Ölürsük Cennet Bizim' ilkesine inanan bir milletiz.

Allah şehitlerimizin ruhlarını şad eylesin. Onlar gibi kahramanları ülkemizden eksik eylesin. Bizlere de o makamı nasip eylesin(Âmin).

Türk'le oyun oynayanların bilgisine:

Türk'e pusu kurulmaz, Türk'e ceza kesilmez, Türk'e oyun oynanmaz!

Pınar KAMAR

Zonguldak Ereğli İMKB Atatürk Anadolu Lisesi

MİLLETİMİN DESTANI

“Göklere çıkabildin, uçabildinse derindir.

Tarihî kendin yazıyorsan, eserindir.”

M. Cemal KUNTAY

Yıl 1921...

Aylardan Aralık...

Millî Mücadelenin en şiddetli olduğu zamanlar. İnsanlar akın akın cepheye koşuyor. Düşman yurdu sarmış, mabedimin göğsünde namahrem eli dolaşmakta. Ve bir kadın kağnisıyla ağır ağır ilerliyor. İnebolu'dan almış yükünü, istikamet Kurtuluş Cephesi... O kadın ki ismi kendisine yaraşır, şerefli milletine layık “Şerife”... Yollarda kar, kış, kıyamet. Adım atmanın mümkünatı yok. Kar hâlâ yağmakta. Ama o vazgeçmiyor... Aklında bir söru “Ya mermiler islanırsa?” Dönüp kağnisına bakıyor bebeğinin üstündeki battaniyeye gözü takılıyor. İçi acıyor, “Yavrum” diyor. Ama önce vatan! Vatan olmadıktan sonra kızı büyüse ne olacak ki! Zerre gözünü kırpmadan alıp mermilerin üzerini örtüyor. Yol uzun, şartlar ağır. Kastamonu'ya varıyor. Bedeni sorumluluğunu yerine getirmiş olmanın verdiği gururla ısınmıyor ne yazık ki. Oracıkta donup Hakk'a doğru yürüyor...

Yıl 2016...

Aylardan Temmuz... Tarih biz Türklerin adını bir kez daha tozlu sayfalarına yazmaya hazırlanıyor. Kâtip elinde kalemi bekliyor. Bir destan yazılacaktır. Kahramanı bir değil binlerce yürek olan. Bu destan ki emsalsiz, en şanlı. Milletın öz kalemiyle mürekkebi kan, kâğıdı toprak olan bir destan.

Bir şeyler oluyor ülkemde kimse de beklemiyor böyle bir ihaneti. Öyle ya kardeş kardeşe kıyar mı? Köpek bile yediğı kaba pislemes. Oysa onlar

Yaradan'ın esfeli safilin dediği yaratılmışların en alçağı. Önce bir kargaşa, sağda solda insanlar koşuyor. Sesler yükseliyor, amanlar çıgıllara karışıyor. Koşuyor genç, yaşlı, kadın çocuk demeden. Koşa koşa ölüme gidiyor. Vatan elden giderken yakışır mı hiç evde oturmak? Sonra mahşerde nasıl yüzüne bakarız Şerife Bacı'nın? Demez mi bana "Ey Hatun ben beşikteki bebemden vazgeçtim, ya sen ne ettin?" diye. Ve daha niceleri Nene Hatun, Kara Fatma, Seyit Onbaşı ve ölü diyemeyeceğimiz yüzlerce şehit... Kalk, diyorum kendime kalk, vakit bekleme vakti değildir. Sala sesleri yükseliyor minarelerden. Tekbir nidâları dolduruyor kulaklarımı. Ey Kâtip bakma öyle diyorum! Yaz bunları da bir yere. Yaz ki okusun Evladı Fatih'a'n. Sen yaz, nesillere ders olsun. Bir daha yaşatmasın Yaradan, kendi silahımızla vurduğumuz bu anı da yaz. Esfeli safilihin üstümüze saldırdığı bu anı da yaz. Meydanlar dolmuş taşmış. Bakıyorum şöyle bir uzaklara, gözlerim doluyor. Bir yanda tekbir sesleri, bir yanda can hıraş çıgıllar. Zihnimde ise dönen bir uğultu. "Her Türk asker doğar."

Vatan aşkı böyle bir aşktır işte. Düştü mü yüreklere engel, geçit tanımaz. Tüm dünya da bilir bizi, savaş meydanında kim görse tanır. İşte, Türkler geldi, der Türkler. Başkalarına benzemeyiz biz. Öfkeyle merhameti aynı bedende taşırız. Mabedimde namahrem eli dolaşmış da yıllarca bilmemişiz. Sabır tükendi, tahammül artık taşıtı. Akın akın geliyordu insanlar, her biri birer yağmur tanesi sanki. Kanlar sel olmuş akıyor, toprağımdan namahremi temizliyor.

Yıl 2016...

Aylardan Temmuz... Temmuz'un 15'ini 16'sına bağlayan gece yürekler ağz-larda, cepheden haber bekler gibi bekliyoruz. Ve bir zafer müjdesi geliyor. Muvaffak olamadılar, daha önce namusunu çiğnetmeyen bu millet yine çiğnetmedi. Bir oldu herkes, çelik iradesiyle milletim geçit vermedi bu hain kalkışmaya. Şimdi meydanlar yine dolu, ama bu sefer coşkulu bir o kadar da umutlu...